ALI HAZELWOOD

IPOTEZA IUBIRII

Traducere din limba engleză și note
SIMONA SĂSĂRMAN
LITERA
București
The Love Hypothesis, Ali Hazelwood

Această ediție este publicată prin colaborare cu Berkley,
o sucursală a Penguin Publishing Group,
o divizie a Penguin Random House LLC.
Editura Litera tel.: 0374 82 66 35, 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contacttâ) litera.ro www.litera.ro
Ipoteza iubirii Ali Hazelwood

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactori: Laura Runcanu, Monica Grecu
Corector: Raluca Chiriac
Copertă: Bell Studio
Tehnoredactare și prepress: Ana Vârtosu
Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată de
Cristina Vidrașcu Sturza.
ISBN 978-606-33-8354-0
ISBN EPUB 978-606-33-8444-8

Pentru femeile mele din STEM[1] *1:*
Katie, Caitie, Hatun și Mar.
Per aspera ad aspera[2]*.*

I-po-te-ză (substantiv)
O presupunere sau o propunere de explicație făcută pe baza unor dovezi limitate, ca punct de plecare pentru investigații ulterioare.

Exemplu: Pe baza informațiilor disponibile și a datelor culese până acum, ipoteza mea este că îmi va fi cu atât mai bine cu cât voi sta mai departe de dragoste.

Prolog

Cinstit vorbind, Olive era puțin indecisă în privința chestiei ăsteia cu doctoratul. Nu pentru că nu i-ar fi plăcut știința, (îi plăcea. *Iubea* știința. Știința era ceea cei plăcea cel mai mult). Și nu din cauza mormanelor de semne de întrebare. Era perfect conștientă de faptul că a te angaja la un program de lucru optzeci de ore săptămânal, pentru ani întregi, într-un loc de muncă prost plătit și neapreciat, ar fi putut să nu fie cel mai bun lucru pentru sănătatea ei mintală. Acele nopți petrecute trudind în fața unui arzător Bensen, pentru a descoperi o fărâmă trivială de informație științifică, s-ar fi putut să nu fie cheia fericirii. Era conștientă că a-și devota mintea și trupul studiilor academice, cu pauze numai ocazionale în care să fure niște covrigi lăsați la întâmplare pe o tarabă, s-ar fi putut să *nu* fie alegerea cea mai înțeleaptă.

---

[1] STEM – Știință, tehnologie, inginerie și matematică – este un termen larg, folosit pentru a grupa împreună aceste discipline academice

[2] Parafrază la expresia latină „Per aspera ad astra“, care se traduce „Pe căi anevoioase, către stele“, aici „Pe căi anevoioase, către necazuri”.

Era conștientă, și totuși nimic din toate astea nu o îngrijora. Sau poate că da, numai puțin, într-o mică măsură, gestionabilă. Altceva era ceea ce o reținea din a se dedica celui mai cunoscut și înfiorător cerc al infernului (respectiv, doctoratul). A reținut-o, adică, până când a fost invitată la un interviu pentru un loc în departamentul de biologie al Universității Stanford și a apărut Tipul.

Tipul, al cărui nume nu l-a aflat, de fapt, niciodată.

Tipul pe care l-a întâlnit după ce s-a împleticit orbește în prima toaletă pe care a întâlnit-o.

Tipul care a întrebat-o:

— Din pură curiozitate, există un motiv anume pentru care plângi în toaleta mea?

Olive a chițăit. A încercat să deschidă ochii printre lacrimi, dar abia a reușit, întreg câmpul ei vizual era încețoșat. Singurul lucru pe care îl vedea era un contur apos – al unei persoane înalte, cu părul închis la culoare, îmbrăcată în negru și… da. Cam asta era tot.

— Eu… aici este toaleta femeilor? s-a bâlbâit ea.

O pauză. Tăcere. Și apoi:

— Nu.

Avea vocea groasă. Așa de groasă. Foarte groasă. De *vis.*

— Ești sigur?

— Da.

— Serios?

— Sincer să fiu, este toaleta laboratorului meu.

Ei bine. Asta era.

— Îmi pare rău. Ai nevoie…

A făcut un gest către cabine, sau către locul în care credea că erau cabinele. Ochii o înțepau, chiar și când îi ținea închiși, drept pentru care a trebuit să-i strângă pentru a amorți senzația. A încercat să-și șteargă obrajii cu mâneca, dar materialul rochiei ei petrecute era subțire și ieftin, nici pe departe la fel de absorbant ca bumbacul adevărat. A, dintre bucuriile sărăciei.

— Am nevoie doar să arunc reactivul ăsta la chiuvetă, a spus el, dar Olive nu l-a auzit miscându-se. Poate din cauză

că stătea în dreptul chiuvetei. Sau poate că el credea că Olive era o ciudată și contempla gândul de a asmuți poliția campusului asupra ei. Asta ar fi fost ceva ce ar fi curmat rapid și brutal visurile ei legate de doctorat, nu-i așa? Nu folosim încăperea asta ca toaletă, ci numai ca să aruncăm resturile și echipamentul de curățare.

— O, îmi pare rău. M-am gândit…

În mod greșit. Se gândise în mod greșit, după cum îi era obiceiul și blestemul.

— Ești în ordine?

Trebuie că era foarte înalt. Vocea i se auzea ca și cum ar fi venit de la trei metri deasupra ei.

— Sigur. De ce întrebi?

— Pentru că plângi. În toaleta mea.

— O, nu plâng. Adică, într-un fel, dar sunt numai lacrimi, știi?

— Nu știu.

Ea a oftat, sprijinindu-se de peretele acoperit de faianță.

— E din cauza lentilelor mele de contact.

Au expirat cu mult timp în urmă și, oricum, de la bun început nu au fost așa de bune. Mi-au stricat ochii. Le-am scos, dar… A scuturat din umeri. Spera că în direcția lui. Durează o vreme până își revin ochii.

— Ți-ai pus lentile de contact expirate?

Părea jignit la modul personal.

— Doar puțin expirate.

— Ce înseamnă „puțin“?

— Nu știu. Câțiva ani?

— Poftim?

A pronunțat consoanele clar și accentuat. Plăcut.

— Numai doi, cred.

— Numai doi ani?

— Este în ordine. Termenele de garanție sunt pentru cei slabi.

Un sunet ascuțit – un fel de pufnit.

— Termenele de garanție sunt ca să nu te găsesc plângând în baia mea.

În afara cazului în care gagiul ăsta era domnul Stanford

însuși, chiar ar fi trebuit 5 7

să înceteze a mai numi această baie „a lui“.

— Este în regulă. A dat din mână. Ar fi dat ochii peste cap, dacă nu ar fi usturat-o atât de tare. Arsura durează de obicei numai câteva minute.

— Vrei să spui că ai făcut asta și altă dată?

Olive s-a încruntat.

— Ce să fi făcut?

— Să îți pui lentile expirate.

— Bineînțeles. Nu sunt ieftine.

— Nici ochii nu sunt.

Hmm. Bine punctat.

— Hei, ne-am cunoscut? Poate aseară, la cina de recrutare cu potențialii doctoranzi?

— Nu.

— Nu erai aici?

— Nu e tocmai locul în care mă desfășor eu.

— Dar mâncarea gratis?

— Nu merită să faci conversație pentru asta.

Poate ținea regim, pentru că ce fel de doctorand ar fi putut să spună asta? Iar Olive era sigură că era doctorand – tonul arogant, condescendent, îl trăda în mod clar. Toți doctoranzii erau așa: considerau că erau mai buni decât restul lumii pentru că aveau privilegiul dubios de a omorî musculițe în numele științei, pentru nouăzeci de cenți pe oră. În iadul sumbru, întunecat, al lumii academice, masteranzii erau creaturile cele mai joase, ca atare trebuiau să se convingă singuri că erau cei mai buni. Olive nu era vreun psiholog clinician, dar părea un mecanism de apărare ca la carte.

— Ai interviu pentru un loc în program? a întrebat el.

— Aha. Pentru grupul de la biologie de anul viitor. Doamne, îi ardeau ochii. Dar tu? a întrebat ea, apăsându-se cu palmele peste ochi.

— Eu?

— De cât timp ești aici?

— Aici? Pauză. Șase ani. Mai mult sau mai puțin.

— O. Termini, deci, în curând?

— Eu…

I-a remarcat ezitarea și s-a simțit imediat vinovată.

— Stai, nu trebuie să-mi spui. Prima regulă a masteranzilor – nu întreba despre calendarul disertațiilor altor studenti.

O secundă. Apoi încă una.

— Exact.

— Îmi pare rău. Își dorea să-l fi putut vedea. Interacțiunile sociale erau și așa destul de dificile; ultimul lucru de care avea nevoie, erau mai puține indicii după care să se ghideze. N-am vrut să te bat la cap ca părinții tăi de Ziua Recunoștinței.

El a râs lejer.

— Nici nu ai avea cum.

— O. A zâmbit. Ai părinți enervanți?

— Și Zile ale Recunoștinței chiar mai enervante.

— Asta ați primit voi, americanii, fiindcă ați ieșit din Commonwealth. A ridicat *mâna* în ceea ce spera că era aproximativ direcția în care se afla el. Apropo, eu sunt Olive1. Ca planta.

S-a întrebat dacă se prezentase canalului de scurgere, când l-a auzit apropiindu-se de ea. Palma care i-a apucat mâna era uscată, călduță și atât de mare, încât i-ar fi putut cuprinde tot pumnul. Totul în legătură cu el trebuia să fie uriaș. Greutatea, degetele, vocea.

Nu era cu totul neplăcut.

— Nu ești americancă? a întrebat el.

— Canadiancă. Ascultă, dacă se întâmplă să vorbești cu cineva din comisia de admiteri, te deranjează să nu menționezi incidentul meu cu lentilele? Ar putea să mă facă să par un candidat mai puțin strălucit.

— Crezi? a întrebat el pe un ton egal.

S-ar fi holbat la el dacă ar fi putut. Deși poate că se descurca oricum destul de bine, pentru că el a râs – numai un pufăit, dar Olive l-a detectat. Și într-un fel i-a plăcut.

I-a dat drumul mâinii, iar Olive și-a dat seama că se agățase de el. Hopa!

— Plănuiesti să te înscrii? a întrebat el.

Ea a scuturat din umeri.

— S-ar putea să nu mi se ofere șansa. Dar cu profesoara cu care avusese interviul, Aslan, se înțelesese foarte bine. Olive se bâlbâise și bălmăjise mai puțin decât în mod obișnuit. În plus, scorurile ei GRE2 și media generală a anilor erau aproape perfecte.

— Atunci, plănuiești să te înscrii dacă primești o ofertă?

Ar fi fost proastă să n-o facă. Era vorba de Stanford, la urma urmei – unul dintre cele mai bune programe de biologie. Sau cel puțin asta era ceea ce-și spusese Olive pentru a ascunde adevă-rul înfricoșător.

Care era că, cinstit vorbind, se simțea 7 7?

Puțin nehotărâtă în legătură cu toată chestia asta cu doctoratul.

— Eu... poate. Trebuie să spun, linia de demarcație între o opțiune excelentă pentru carieră și o greșeală decisivă devine tot mai tulbure.

— Pari să înclini spre greșeală. Suna ca și cum ar fi zâmbit.

— Nu. Ei bine... Eu doar...

— Tu, doar?

Și-a mușcat buza.

— Dacă nu sunt suficient de bună? a izbucnit ea.

De ce, Doamne, îi împărtășea cele mai profunde temeri ale micii ei inimi secretoase acestui tip oarecare pe care îl întâlnise în baie? Și oricum, care era rostul? De fiecare dată când își exprimase îndoielile în fața prietenilor și a cunoștințelor, toți îi oferiseră în mod automat aceleași încurajări răsuflate și inutile*. O să fie bine. Poți s-o faci. Am încredere în tine.* Tipul ăsta cu siguranță avea să facă același lucru.

Uite că vine.

Chiar acum, în orice clipă...

— De ce vrei s-o faci?

— Ăă? Să fac... ce?

— Să-ți iei doctoratul. Care e motivul tău?

Olive și-a dres glasul.

— Am avut întotdeauna iscoditoare și școala doctorală

este mediul cel mai potrivit pentru a o promova. O să-mi ofere abilități importante…

El a pufnit.

Ea s-a încruntat.

— Ce?

— Nu vreau textul pe care l-ai găsit într-un manual de pregătire pentru interviuri. De ce vrei *tu* un doctorat?

— E adevărat, a insistat ea, puțin mai puțin convinsă. Vreau să-mi ascut abilitățile de cercetare…

— Cumva din cauză că nu știi ce altceva să faci?

— Nu.

— Pentru că nu ai obținut un post în industrie?

— Nu. Nici măcar nu am aplicat pentru un asemenea post.

— Aha.

S-a mișcat, o siluetă masivă, estompată, pășind alături de ea ca să toarne ceva în chiuvetă. Olive a simțit un iz de eugenol, detergent de rufe și piele curată de bărbat. O combinație ciudat de plăcută.

— Am nevoie de mai multă libertate decât poate oferi industria.

— Nu vei avea prea multă libertate în mediul academic. Vocea lui venea de undeva mai de aproape, ca și cum nu s-ar fi retras încă. Va trebuie să găsești finanțări pentru munca ta prin burse de cercetare ridicol de competitive. Ai câștiga mai bine într-un job de la nouă la cinci, care ți-ar permite să ai un sfârșit de săptămână liber.

Olive s-a încruntat.

— Vrei să mă faci să refuz oferta? Este un fel de campanie îndreptată împotriva celor care poartă lentile de contact expirate?

— Nt. Îl auzea zâmbind. O să îmi iau libertatea de a crede că ăsta a fost numai un incident izolat.

— Le port tot timpul și aproape niciodată…

— Dintr-un șir lung de incidente, bineînțeles. A oftat. Uite cum stă treaba: n-am nici cea mai vagă idee dacă ești suficient de bună, dar nu asta este întrebarea pe care ar trebui să ți-o pui. În mediul academic sunt mulți bani pentru

satisfacții foarte puține. Ceea ce contează este dacă motivul din care vrei tu să fii într-un mediu academic este suficient de bun. Deci, de ce un doctorat, Olive?

S-a gândit la asta și s-a tot gândit și s-a gândit puțin. Apoi a vorbit cu multă atenție.

— Am o temă. O temă specifică legată de cercetare. Ceva ce vreau să aflu. Asta e. Poftim. Ăsta era răspunsul. Ceva ce mi-e teamă că nu va descoperi nimeni dacă nu o fac eu.

— O temă?

A simțit aerul mișcându-se și și-a dat seama că acum tipul se sprijinea de chiuvetă.

— Da. I s-a uscat gura. Ceva ce este important pentru mine. Și… nu am încredere s-o facă altcineva. Pentru că nu a făcut-o până acum. Pentru că…

„Pentru că s-a întâmplat ceva rău. Pentru că vreau să fac ce ține de mine, pentru ca asta să nu se mai întâmple."

Gânduri destul de apăsătoare ca să le ai în prezența unui străin, în întunericul din spatele pleoapelor închise. Așa că le-a întredeschis; vederea îi era în continuare tulbure, dar senzația de arsură dispăruse în cea mai mare parte. Tipul se uita la ea. Cu margini neclare, poate, dar așa de prezent, așteptând răbdător ca ea să continue.

— Este importantă pentru mine, a repetat ea. Cercetarea pe care vreau s-o fac.

Olive avea douăzeci și trei de ani și era singură pe lume. Nu-și dorea weekenduri sau un salariu decent. Voia să se întoarcă în timp. Voia să fie mai puțin singură. Dar de vreme ce asta era imposibil, s-ar fi mulțumit cu a repara ceea ce putea fi reparat.

El a dat din cap, dar nu a spus nimic în timp ce și-a îndreptat postura și a făcut câțiva pași către ușă. Plecând, în mod evident.

— Este motivul meu suficient de bun pentru ca să mă înscriu la doctorat? a spus în urma lui, detestând cât de dornică de aprobare era, mai să fie în mijlocul unei crize existențiale.

El s-a oprit și a privit-o.

— Este cel mai bun.

Zâmbea, s-a gândit Olive. Sau ceva de genul ăsta.

— Succes la interviu, Olive.

— Mulțumesc.

Deja aproape că ieșise pe ușă.

— Poate ne vedem anul viitor, a bălmăjit ea, roșind puțin. Dacă intru. Și dacă tu nu ai terminat.

— Poate, l-a auzit spunând.

În această notă, Tipul a plecat. Și Olive nu i-a aflat numele. Dar câteva săptămâni mai târziu, când departamentul de biologie al Universității Stanford i-a oferit o poziție, a acceptat-o. Fără ezitare.

Măslină

Graduate Record Examination este un test standardizat care reprezintă o cerință pentru admiterea în majoritatea școlilor doctorale din SUA și Canada.

Capitolul 1

IPOTEZA: Confruntată cu alegerea între varianta A (o situație ușor incomodă) și varianta B (un dezastru colosal ce prezintă consecințe devastatoare), voi alege în mod inevitabil varianta B.

Doi ani și unsprezece luni mai târziu

În apărarea lui Olive, pe bărbat nu părea să-l deranjeze prea tare sărutul.

I-a luat un moment să se adapteze – ceea ce era perfect de înțeles, având în vedere circumstanțele. A fost un minut stânjenitor, inconfortabil și oarecum dureros, în care Olive și-a lovit în același timp buzele de ale lui și s-a ridicat în vârfurile picioarelor cât de mult a putut pentru a-și menține gura la același nivel cu fata lui. Chiar trebuia să fie atât de înalt? Sărutul trebuie să fi arătat ca o lovitură cu capul

stângace, iar ea era tot mai îngrijorată că nu avea să fie capabilă să-l ducă la bun sfârsit. Prietena ei, Anh, pe care Olive o observase apropiindu-se cu câteva secunde înainte, avea să arunce o singură privire la ei și să știe instantaneu că Olive și acest tip cu care se săruta nu aveau cum să fie doi oameni aflați la întâlnire.

Apoi, acel moment chinuitor desfășurat cu încetinitorul s-a terminat și sărutul a devenit… diferit. Bărbatul a inspirat brusc și a înclinat puțin capul, făcând-o pe Olive să se simtă mai puțin ca o maimuță ce se cațără într-un baobab, iar mâinile lui – care erau mari și se simțeau în mod plăcut călduțe în aerul condiționat de pe hol – au cuprins-o de talie. Au alunecat în sus câțiva centimetri, înfășurându-se în jurul cutiei toracice, ținând-o lângă el. Nu prea aproape și nici prea departe.

La distanța potrivită.

Era mai degrabă un sărut pe fugă decât altceva, dar era destul de plăcut și, pentru câteva secunde, Olive a uitat un număr apreciabil de lucruri, inclusiv faptul că era lipită de un tip oarecare, de un necunoscut. Că abia dacă avusese timp să șoptească „Pot să te sărut, te rog?“, înainte de a-și lipi buzele de ale lui. Că ceea ce o determinase la început să joace toată scena era speranța de a o păcăli pe Anh, prietena ei cea mai bună.

Dar asta reușește un sărut bun: o face pe o fată să uite de sine pentru o vreme. Olive s-a trezit topindu-se lipită de piept lat, solid, care nu dădea niciun semn să cedeze. Mâinile i s-au plimbat de la un maxilar bine conturat spre un păr surprinzător de des și moale, iar apoi… apoi s-a auzit suspinând, ca și cum ar fi rămas deja fără suflare, iar acela a fost momentul în care revelația a lovit-o ca o cărămidă în cap… Nu. Nu.

Nu. Nu. *Nu.*

Nu ar fi trebuit să se simtă bine. Cu un tip oarecare, și așa mai departe.

Olive a icnit și s-a împins de lângă el, căutând-o frenetic cu privirea pe Anh. Prietena ei nu se întrezărea nicăieri în sclipirea albăstruie a holului laboratoarelor de biologie la

ora unsprezece seara. Ciudat. Olive era sigură că o observase cu numai câteva secunde mai devreme.

Tipul cu sărutul, pe de altă parte, stătea chiar în fața ei, cu buzele desfăcute, cu pieptul ridicat și cu o luminiță ciudată sclipindu-i în ochi, moment în care a trăsnit-o enormitatea a ceea ce tocmai făcuse. Pe cine tocmai…

Să mă ia naiba.

Să. Mă. Ia. Naiba.

Pentru că doctorul Adam Carlsen era un dobitoc notoriu.

Acest lucru nu era remarcabil în sine, având în vedere că, în mediul academic, orice poziție care se afla deasupra nivelului studentului absolvent (din păcate, nivelul lui Olive) necesita un anumit grad de nesimțire pentru a fi menținută pentru o perioadă de timp, cu profesorii titulari situați în vârful piramidei nesimțirii. Doctorul Carlsen, totuși – era excepțional. Cel puțin dacă puteai să te iei după zvonuri.

El era motivul pentru care colegul de cameră al lui Olive, Malcolm, fusese nevoit să renunțe complet la două proiecte de cercetare și era foarte probabil să sfârșească absolvind cu întârziere de un an; era cel din cauza căruia Jeremy vomitase, ca urmare a emoțiilor de dinainte de examenele de admitere; singurul vinovat pentru faptul că jumătate din studenții din departament fuseseră forțați să-și amâne susținerea tezei. Joe, care obișnuise să facă parte din gașca lui Olive și care o ducea în fiecare joi seara la niște filme europene cu imagini neclare și subtitrări minuscule, fusese asistent cercetător în laboratorul lui Carlsen, dar se hotărâse să renunțe după șase luni, „din anumite motive“. Fusese, probabil, mai bine așa, având în vedere că asistenților care rămăseseră le tremurau în mod constant mâinile și deseori arătau de parcă n-ar mai fi dormit de un an întreg.

Poate că doctorul Carlsen era un rock star al vieții academice și un copil minune al biologiei, dar era, în același timp, rău și hipercritic, și era evident din felul în care vorbea, din atitudine, că se credea singurul om de știință de o calitate acceptabilă din departamentul de biologie de la Stanford. Din întreaga lume, probabil. Era, în mod sigur,

un cretin capricios, antipatic și terifiant.

Și Olive tocmai îl sărutase.

Nu era sigură cât a durat tăcerea, ci numai de faptul că el a fost cel care a întrerupt-o. Stătea în fața lui Olive, ridicol de intimidant, cu ochi negri și păr și mai negru, privind în jos de la cine știe câți centimetri peste 180 – trebuie să fi fost cu mai mult de cincisprezece centimetri mai înalt decât ea. S-a încruntat, expresie pe care Olive a recunoscut-o de când îl văzuse participând la seminarul departamental, o privire care de obicei preceda ridicarea mâinii pentru a sublinia câteva erori fatale percepute în opera vorbitorului.

Adam Carlsen. Distrugătorul carierelor în cercetare, îl auzise Olive pe consilierul ei spunând.

„Este în ordine. Este bine. Absolut bine.“ Avea să pretindă pur și simplu că nu se întâmplase nimic, să dea din cap în mod politicos și să plece tiptil de acolo. „Da, un plan beton.”

— M-ai… M-ai sărutat cumva?

Părea derutat și poate puțin cu răsuflarea tăiată. Avea buzele pline și groase și… Doamne. Sărutate. Pur și simplu nu exista nicio modalitate prin care Olive să reușească să nege ceea ce tocmai făcuse.

Totuși, merita să încerce.

— Nu.

În mod surprinzător, a părut să funcționeze.

— A. Bine atunci. Carlsen a dat din cap și s-a întors cu spatele, arătând vag dezorientat. A făcut câțiva pași pe hol, a ajuns la fântână – poate locul spre care se îndrepta inițial. Olive începuse să creadă că poate scăpase, când el s-a oprit și s-a întors cu fața, având o expresie sceptică pe față. Ești sigură?

La naiba.

— Eu… Și-a ascuns fața în palme. Nu e ceea ce pare.

— Bine. Eu… bine, a repetat el încet. Avea vocea groasă și scăzută și părea că era pe cale de a se enerva. Ca și cum, poate, ar fi fost deja nervos. Ce se întâmplă aici?

Pur și simplu nu avea cum să explice ceea ce se

întâmplase. Orice om normal ar fi găsit că situația în care se afla Olive era ciudată, dar Adam Carlsen, care în mod evident considera empatia a fi un virus, și nu o trăsătură umană, nu ar fi putut niciodată să înțeleagă. Olive a dat drumul mâinilor pe lângă corp și a inspirat adânc.

— E… ascultați, nu vreau să fiu prost crescută, dar chiar nu e treaba dumneavoastră.

S-a uitat la ea pentru o clipă, apoi a dat din cap.

— Da. Desigur. Probabil revenea la starea lui obișnuită, pentru că tonul își pierduse din surpriză și se întorsese la normal – sec. Laconic. O să mă întorc în biroul meu și o să lucrez la plângerea cu Titlul IX.

Olive a expirat ușurată.

— Da. Ar fi grozav, de vreme ce… stați. La ce?

El și-a înclinat capul.

— Titlul IX este o lege federală care protejează împotriva comportamentului sexual neadecvat în rândurile personalului din mediul academic…

— Știu ce este.

— Înțeleg. Deci ai ales să nu ții cont de ea în cunoștință de cauză.

— Eu… Ce? Nu. Nu am făcut asta!

El s-a scuturat.

— Atunci, trebuie că mă înșel. Altcineva trebuie să mă fi hărțuit.

— Hărțuit… nu v-am „hărțuit”.

— Dar m-ai sărutat.

— Dar nu cu adevărat.

— Fără să te asiguri de consimțământul meu prealabil.

— V-am întrebat dacă pot să vă sărut!

— Și apoi ai acționat fără să aștepți răspunsul meu.

— Ce? Ați spus da.

— Poftim?

Olive s-a încruntat.

— Am întrebat dacă pot să vă sărut și ați spus da.

— Incorect. Ai întrebat dacă poți să mă săruți și eu am pufnit.

— Sunt destul de sigură că v-am auzit spunând da.

El a ridicat o sprânceană și, pentru un minut, Olive și-a permis să viseze cu ochii deschiși că strângea de gât pe cineva. Pe doctorul Carlsen. Pe ea însăși. Amândouă păreau variante grozave.

— Ascultați, îmi pare sincer rău. A fost o situație ciudată. Nu putem pur și simplu să uităm că s-a întâmplat?

A studiat-o mult timp cu o expresie serioasă pe fața lui unghiulară și încă ceva ce Olive nu putea să descifreze, pentru că era prea ocupată să observe din nou cât de al naibii de înalt și de lat era. Pur și simplu masiv. Olive fusese întotdeauna subțire, aproape prea zveltă, dar fetele de un metru șaptezeci rareori se simt minione.

Cel puțin până ajung lângă Adam Carlsen. Știuse că e înalt, desigur, de când îl văzuse prin departament sau mergând prin campus, de când împărțiseră același lift, dar nu interacționaseră niciodată. Nu fuseseră niciodată așa aproape unul de altul.

„Cu excepția trecutului apropiat, Olive. Când aproape că ți-ai băgat limba în…“

— Este vreo problemă?

Părea aproape îngrijorat.

— Ce? Nu. Nu e nicio problemă.

— Pentru că, a continuat el calm, să săruți un străin la miezul nopții într-un laborator de știință, ar putea fi un semn că ar fi.

— Nu este.

Carlsen a dat din cap, gânditor.

— Foarte bine. Așteaptă-te la o scrisoare în următoarele câteva zile, atunci.

A dat să treacă pe lângă ea, iar Olive s-a întors să țipe după el.

— Nici măcar nu m-ați întrebat cum mă cheamă.

— Sunt sigur că oricine ar putea afla, de vreme ce ți-ai folosit legitimația ca să intri în zona laboratoarelor după terminarea programului. Îți urez noapte bună.

— Așteptați!

S-a aplecat în față și l-a oprit, apucându-l cu mâna de încheietură. El s-a oprit imediat, deși era evident că nu ar fi

fost nevoie de niciun efort ca să se elibereze, și s-a uitat pătrunzător la locul în care degetele ei se încolăciseră peste pielea lui – chiar sub ceasul de mână care costase probabil cât jumătate din salariul ei pe un an. Sau cât tot salariul.

Olive i-a dat drumul și a făcut un pas în spate.

— Îmi cer scuze, nu am vrut să…

— Sărutul. Explică.

Olive și-a mușcat buza de jos. Chiar o băgase pe mânecă. Acum trebuia să-i spună.

— Anh Pham. S-a uitat de jur-împrejur ca să se asigure că Anh într-adevăr plecase. Fata care trecea pe aici. Este studentă la doctorat în departamentul de biologie.

Carlsen nu dădea niciun semn că ar fi știut cine era Anh.

— Anh a… Olive și-a dat o șuviță de păr castaniu după ureche. Acesta era punctul în care povestea devenea jenantă. Complicată și ușor juvenilă. Mă vedeam cu tipul ăsta din departament, Jeremy Langley. Are părul roșcat și lucrează cu doctorul… în fine, am ieșit numai de două ori și pe urmă l-am dus la petrecerea de ziua de naștere a lui Anh, iar ei s-au înțeles foarte bine și…

Olive a închis ochii. Ceea ce a fost, probabil, o idee proastă, pentru că acum vedea imaginea proiectată pe pleoape, felul în care prietena ei cea mai bună și partenerul ei se tachinaseră în sala de popice, ca și cum s-ar fi cunoscut de-o viață; temele inepuizabile de conversație, râsetele, iar apoi, la sfârșitul serii, Jeremy urmărind cu privirea fiecare mișcare a lui Anh. Devenise dureros de clar de cine era interesat. Olive a dat din mână și a 5 încercat să zâmbească.

— Pe scurt, după ce Jeremy și cu mine am pus capăt poveștii, a invitat-o pe Anh în oraș. A refuzat din cauza… codului fetelor și toate alea, dar îmi dau seama că îl place cu adevărat. Îi e teamă să nu-mi rănească sentimentele și, indiferent de câte ori i-aș fi spus, nu m-a crezut. „Ca să nu mai spun că ieri am auzit-o confesându-i-se prietenului nostru, Malcolm, că i se pare că Jeremy e grozav, dar că nu ar putea niciodată să mă trădeze ieșind cu el și părea așa de demoralizată. Dezamăgită și nesigură, fără nicio

legătură cu Anh cea îndrăzneață și măreață cu care sunt obișnuită? Așa că am mințit-o și i-am spus că deja mă văd cu altcineva. Pentru că este una dintre prietenele mele cele mai apropiate și nu am mai văzut-o să-i placă de cineva așa de tare și aș vrea să aibă parte de lucrurile bune pe care le merită și sunt sigură că ar face același lucru pentru mine și… Olive și-a dat seama că bătea câmpii și că lui Carlsen nu ar fi putut să-i pese mai puțin. S-a oprit și a înghițit, deși avea gura uscată. În seara asta… I-am spus că în *seara asta* am întâlnire impenetrabilă.

— Dar nu am. Așa că am hotărât să vin la 9 serviciu și să lucrez la un experiment, dar a apărut și Anh. Nu ar fi trebuit să fie aici. Dar a fost. Și venea încoace. Și m-am panicat… Olive și-a trecut o mână peste față. Nu m-am gândit bine.

Carlsen nu a spus nimic, dar se vedea în ochii lui că se gândea, în mod evident.

— Aveam nevoie să creadă că sunt la o întâlnire.

El a dat din cap.

— Așa că ai sărutat prima persoană pe care ai văzut-o pe hol. Perfect logic.

Olive s-a strâmbat.

— Când spuneți așa, e clar că nu a fost unul dintre momentele mele cele mai bune.

— Poate.

— Dar nu a fost nici cel mai rău! Sunt destul de sigură că Anh ne-a văzut. Acum o să creadă că eram la o întâlnire cu dumneavoastră și să sperăm că se va simți liberă să iasă cu Jeremy și… A dat din cap.

Ascultați, îmi pare foarte, foarte rău pentru sărut.

— Chiar așa?

— Vă rog, nu mă reclamați. Chiar am crezut că v-am auzit spunând da. Credeți-mă că nu am intenționat…

Dintr-odată, și-a dat seama pe de-a-ntregul de enormitatea a ceea ce tocmai făcuse. Tocmai sărutase un tip oarecare, un tip care se întâmpla să fie renumit ca fiind cel mai neplăcut membru al departamentului de biologie al facultății. Confundase un pufnit cu un consimțământ,

practic îl atacase pe hol, iar acum el se zgâia la ea în acel fel ciudat, gânditor, atât de masiv de clar și de aproape de ea și…

Rahat.

Poate era din cauza orei târzii. Poate din cauză că băuse ultima cafea cu șaisprezece ore în urmă. Poate era din cauza felului condescendent în care o privea Adam Carlsen. Dintr-odată, întreaga situație a devenit prea mult pentru ea.

— De fapt, aveți perfectă dreptate. Îmi pare foarte rău. Dacă simțiți că ați fost în vreun fel hărțuit de mine, chiar ar trebui să depuneți o plângere, pentru că așa e corect. Am făcut un lucru oribil, deși chiar nu am intenționat… Nu că intențiile mele ar avea vreo importanță; este vorba mai mult despre felul în care dumneavoastră ați perceput…

Rahat, rahat, rahat.

— O să plec acum, bine? Mulțumesc și… îmi pare foarte, foarte rău.

Olive s-a întors pe călcâie și a fugit pe hol.

— Olive! l-a auzit strigând. Olive, așteaptă…

Nu s-a oprit. A alergat în jos pe scările care duceau spre etajul unu, apoi afară din clădire, a traversat aleile slab iluminate ale campusului Stanford, trecând pe lângă o fată care-și plimba câinele și un grup de studenți care râdeau în fata bibliotecii. A continuat până a ajuns în fața ușii apartamentului ei, oprindu-se numai ca să descuie, și a mers în linie dreaptă până la camera ei în speranța de a-l evita pe colegul ei și pe oricine ar fi fost persoana pe care o adusese acasă în seara aceea.

Abia când era deja prăbușită pe pat și se uita la luminițele fosforescente lipite pe tavan, și-a adus aminte că uitase să verifice starea șoriceilor de laborator. Și, de asemenea, că își lăsase laptopul pe băncuță, hanoracul undeva în laborator și că uitase complet să se oprească la magazin și să cumpere cafeaua pe care îi promisese lui Malcolm că avea s-o aducă pentru dimineață.

„Rahat. Ce zi dezastruoasă.”

Nu s-a gândit însă deloc la faptul că doctorul Adam

Carlsen – un dobitoc notoriu – o strigase pe nume.

Capitolul 2

> **IPOTEZĂ:** Orice zvon despre viața mea amoroasă o să se răspândească cu o viteză direct proporțională cu dorința mea de a ține acel zvon secret.

Olive Smith era studentă în al treilea an la doctorat în unul dintre departamentele de biologie din țară, unul care găzduia mai mult de o sută de absolvenți și ceea ce păreau a fi mai multe milioane de studenți la specializare. Nu avea idee care era numărul exact al cadrelor didactice, dar, judecând după căsuțele poștale din camera copiatorului, ar fi spus că era destul de corect să presupui: prea mulți. Din acest motiv făcuse raționamentul conform căruia, dacă nu avusese niciodată ghinionul de a interacționa cu Adam Carlsen în cei doi ani anteriori Serii (trecuseră numai câteva zile de la incidentul cu sărutul, dar Olive deja știa că avea să numească cea mai recentă zi de vineri „Seara“ pentru tot restul vieții ei), era perfect posibil să termine doctoratul fără să i se mai încrucișeze vreodată cărările cu ale lui. De fapt, nu numai că era destul de sigură că Adam Carlsen nu avea idee cine era, dar că nici nu ar fi avut vreo dorință de a afla și că probabil deja uitase complet întâmplarea.

În afara cazului, bineînțeles, în care se înșela cumplit și el chiar depusese o plângere cu Titlul IX. În acest caz, a presupus că avea să-l vadă din nou în momentul în care și-ar fi recunoscut vinovăția în fata Tribunalului Federal.

Olive s-a gândit că ar fi putut să-și irosească timpul dându-se de ceasul morții în ceea ce privește taxele legale sau ar fi putut să se concentreze pe chestiunile mai presante, cum ar fi fost cele aproximativ cinci sute de slide-uri pe care trebuia să le pregătească pentru ora de neurobiologie la care era programată să fie asistentă în semestrul din toamnă și care urma să înceapă în mai puțin

de două săptămâni. Sau bilețelul pe care îl lăsase Malcolm dimineață, prin care o anunța că văzuse un gândac care se ducea în goană să se ascundă sub bufet, deși apartamentul lor era deja plin de capcane. Sau cel mai crucial dintre toate: faptul că proiectul ei de cercetare ajunsese într-un punct critic și avea o nevoie disperată să găsească un laborator mai mare și semnificativ mai bogat în care să-și desfășoare experimentul. Altfel, ceea ce ar fi putut foarte bine să devină un studiu revoluționar, relevant din punct de vedere clinic, avea toate șansele s-o sfârșească zăcând în niște vase Petri îngrămădite pe rafturile mai răcoroase ale frigiderului ei.

Olive a deschis laptopul bătând-o gândul să caute pe Google „Organe fără de care poți trăi“ și „Câți bani pentru ele“, dar a fost deturnată de cele douăzeci de emailuri noi pe care le primise în timp ce fusese ocupată cu animalele de laborator. Erau aproape în exclusivitate de la reviste insistente, prinți nigerieni aspiranți și o companie de sclipici la al cărei buletin informativ se abonase în urmă cu șase ani pentru a primi un ruj gratis. Olive le-a marcat repede ca citite, nerăbdătoare să-și îndrepte atenția către experimentele ei, când a observat că unul dintre mesaje era de fapt un răspuns la ceva ce trimisese ea. Un răspuns de la… *Rahat. Rahat.*

A dat click pe el așa de apăsat, încât aproape și-a luxat degetul arătător.

Azi, 3.15 p.m.

DE LA: Tom-Benton@harvard.edu

PENTRU: Olive-Smith@stanford.edu

SUBIECT: Proiect pentru depistarea cancerului pancreatic.

Olive,

Proiectul tău sună bine. Voi veni la Stanford în aproximativ două săptămâni. Ce-ar fi să stăm de vorbă atunci?

Salutare,

TB

Tom Benton, doctor în biologie

Profesor asociat
Departamentul de Științe
Universitatea Harvard

Inima i-a sărit în piept. Apoi a luat-o la galop. Apoi a început să se târască. Apoi și-a simțit pulsul în pleoape, ceea ce nu avea cum să fie sănătos, dar... da. Da! Cineva mușcase. Aproape. Probabil? Poate. Sigur poate. Tom Benton spusese „bine”. Spusese că sună „bine”. Trebuia să fie un semn „bun”, nu?

S-a încruntat, plimbând cursorul ca să recitească e-mailul pe care ea îl trimisese cu câteva săptămâni în urmă.

7 iulie, 8.19 a.m.

DE LA: Olive-Smith@stanford.edu

PENTRU: Tom-Benton@harvard.edu

SUBIECT: Proiect pentru depistarea cancerului pancreatic

Domnule doctor Benton,

Numele meu este Olive Smith și sunt studentă doctorandă la departamentul de biologie al Universității Stanford. Cercetarea mea se concentrează asupra cancerului pancreatic, în mod particular asupra detectării instrumentelor non-invazive și J accesibile care ar putea duce la tratamentul timpuriu și la îmbunătățirea ratei de supraviețuire. Am lucrat cu markerii de sânge și am înregistrat rezultate promițătoare. (Puteți citi despre activitatea mea preliminară în lucrarea revizuită *inter pares*[3] pe care am atașat-o. Am mai depus și niște rezultate nepublicate, mai recente, la conferința din acest an a Societății pentru Descoperiri în Biologie; aștept acceptarea, dar puteți viziona rezumatul atașat.) Următorul pas ar fi să conduc niște studii suplimentare pentru a determina fezabilitatea echipamentului de testare.

Din păcate, laboratorul meu actual (al doamnei profesoare Aysegul Aslan, care se pensionează în doi ani) nu dispune de finanțarea și echipamentul necesare care să-mi permită să-mi continui studiul. Doamna mă încurajează să găsesc un laborator mai mare de cercetare a cancerului,

[3] Evaluare colegială (în limba latină în original) (n. Red.)

în care aș putea să-mi petrec următorul an academic pentru a-mi colecta datele necesare. Apoi, m-aș întoarce la Stanford pentru a analiza și redacta informațiile. Sunt o mare admiratoare a lucrărilor pe care le-ați publicat pe tema cancerului pancreatic și mă întrebam dacă, în acest context, ar putea exista posibilitatea de a-mi desfășura activitatea în laboratorul dumneavoastră de la Harvard.

Sunt încântată să vorbesc mai în detaliu despre proiectul meu dacă sunteți interesat.

Cu stimă,

Olive

Olive Smith

Studentă doctorandă

Departamentul de Biologie, Universitatea

Stanford

Dacă Tom Benton, un cercetător extraordinar al cancerului, avea să vină la Stanford și să-i acorde lui Olive zece minute din timpul lui, ar fi putut să-l convingă s-o ajute în situația dificilă în care se afla cu cercetarea!

Ei bine… poate.

Olive era mult mai bună la cercetare în sine decât la a-i convinge pe alții de importanta ei. Comunicarea științifică și orbitul în public erau, cu siguranță, marile ei puncte slabe. Dar avea șansa de a-i arăta lui Benton cât de promițătoare erau rezultatele ei. Putea să enumere beneficiile clinice ale muncii ei și putea să explice de cât de puțin avea nevoie pentru a-și transforma proiectul într-un succes uriaș. Singurele lucruri de care avea nevoie erau un colț liniștit din laboratorul lui, două sute dintre șoriceii lui de laborator și acces nelimitat la microscopul lui electronic de douăzeci de milioane de dolari. Benton nici măcar nu ar fi observat-o.

Olive s-a îndreptat spre oficiu, redactând mental un discurs înflăcărat despre felul în care era dispusă să-i folosească dotările numai pe timpul nopții și să-și limiteze consumul de oxigen la mai puțin de cinci respirații pe minut. Și-a turnat o cană de cafea stătută și s-a întors, dând cu nasul de cineva care se încruntase în spatele ei.

S-a speriat așa de tare, încât aproape s-a opărit.

— Lisuse! Și-a apăsat mâna pe piept, a inspirat adânc și a strâns mai tare cana cu Scooby-Doo. Anh. M-ai speriat ca naiba.

— Olive.

Era un semn prost. Anh nu-i spunea niciodată Olive – niciodată, în afara cazului că o dojenea pentru că-și rodea unghiile până în carne sau pentru că mânca vitamine gumate în loc de cină.

— Hei! Cum a fost…

— Seara trecută.

La naiba.

— … weekendul?

— Doctorul Carlsen.

La naiba. La naiba. La naiba.

— Ce-i cu el?

— V-am văzut împreună.

— Ah. Serios?

Surprinderea afișată de Olive a sunat dureros de artificial, chiar și pentru propriile urechi. Poate ar fi fost mai bine să se fi înscris la cursurile de teatru la liceu, în loc să joace orice sport era disponibil.

— Da. Aici, în departament.

— Aha. Tare. Hm, nu te-am văzut, că teas fi salutat.

Anh s-a încruntat.

— Ol. Eu te-am văzut. Te-am văzut cu Carlsen. Știi că te-am văzut și știu că știi *că* te-am văzut, pentru că m-ai evitat.

— Nu-i adevărat.

Anh i-a aruncat una dintre extraordinarele ei priviri „termină cu rahaturile”. Era probabil cea pe care o folosea în calitate de președinte al senatului studenților, de șef al Asociației Femeilor din Știință a Universității Stanford, de director al comunicării pentru Organizația oamenilor de știință *BIPOC*[4]. Nu exista luptă pe care Anh să n-o câștige. Era fioroasă și invincibilă, iar Olive iubea asta la ea, dar nu acum.

---

[4] Acronim pentru „Black, Indigenous, and People of Color” – Negri, Indigeni și Oameni de Culoare (n. Red.)

— Nu mi-ai răspuns la niciunul dintre mesajele pe care ți le-am trimis în ultimele două zile. De obicei, ne trimitem mesaje în fiecare oră.

Chiar așa făceau. De mai multe ori. Olive și-a trecut cana în mâna stângă, cu singurul scop de a mai câștiga niște timp.

— Am fost… ocupată.

— Ocupată? Sprânceana lui Anh s-a ridicat. Ocupată să-l săruți pe Carlsen?

— O. O, aia. Aia a fost numai…

Anh a dat din cap, ca și cum ar fi încurajat-o să termine fraza. Când a devenit evident că Olive nu putea s-o facă, Anh a continuat pentru ea.

— Ăla a fost… fără supărare, dar ăla a fost cel mai ciudat sărut pe care l-am văzut vreodată.

„Calmă. Rămâi calmă. Nu știe. Nu are cum să știe."

— Mă îndoiesc, a replicat Olive firav. Gândește-te la sărutul ăla cu capul în jos al lui Spider-Man. Ăla a fost mult mai ciudat decât…

— Oh, ai spus că aveai o întâlnire seara trecută. Nu te vezi cu Carlsen, nu-i așa? sa schimonosit ea.

Ar fi fost așa de ușor să se confeseze. De când începuseră doctoratul, Anh și Olive făcuseră grămezi de tâmpenii, împreună și de unele singure; momentul în care Olive s-a panicat și l-a sărutat pe Adam Carlsen ar fi putut să fie unul dintre ele, unul de care să râdă în timpul serilor lor săptămânale cu bere și bezele cu ciocolată.

Sau nu. Exista o șansă ca, dacă Olive ar fi recunoscut că a mințit acum, Anh să nu mai aibă niciodată încredere în ea. Sau să nu mai iasă niciodată cu Jeremy. Și oricât i-ar fi venit lui Olive să vomite din cauza ideii că fostul ei iubit și prietena ei cea mai bună se întâlneau, ideea ca acea prietenă să nu fie fericită o făcea să vomite și mai mult.

Situația era disperat de simplă: Olive era singură pe lume. Fuse-se singură de mult timp, încă din liceu. Se antrenase să nu facă mare caz de asta – era convinsă că mulți oameni erau singuri pe lume și se găseau în situația de a trece nume și numere de telefon fictive în lista

contactelor pentru situații de urgență. În timpul colegiului și al masteratului, concentrarea pe știință și cercetare fusese singurul mod de a gestiona situația și fusese perfect pregătită să-și petreacă restul vieții ascunsă într-un laborator cu puțin mai mult decât o eprubetă și o mână de pipete în calitate de companioni credincioși, până când... Anh.

Într-un fel, fusese dragoste la prima vedere. Prima zi de doctorat. Ora de orientare. Olive a intrat în sala de conferințe, s-a uitat de jur-împrejur și s-a așezat îngrozită pe primul loc pe care l-a găsit liber. Era singura femeie din încăpere, practic singură într-o mare de bărbați albi care deja vorbeau despre bărci, oricare ar fi fost meciul care fusese la televizor în seara precedentă și despre cea mai bună rută de a ajunge cu mașina la o anumită destinație. „Am făcut o greșeală îngrozitoare”, se gândise ea. „Tipul din baie s-a înșelat. Nu ar fi trebuit să vin aici. Nu o să mă integrez niciodată.”

Apoi, o fată cu părul negru cârlionțat și o față rotundă, drăguță, s-a așezat pe scaunul de lângă ea și a șoptit: „Cam la asta se reduce angajamentul la incluziune al programelor *STEM,* nu-i așa?” Acela a fost momentul în care totul s-a schimbat.

Ar fi putut să fie numai aliate. În calitate de singure studente care nu erau bărbați albi get-beget[5] din an, ar fi putut găsi consolare împreună când ar fi fost nevoie de niște văicăreală și să se ignore în restul timpului. Olive avea mulți prieteni de genul ăsta – toți, de fapt, cunoștințe de circumstanță, la care se gândea cu drag, dar nu prea des. Anh fusese diferită de la început. Poate pentru că descoperiseră în scurt timp că le plăcea să-și petreacă serile de sâmbătă mâncând *junk-food* și în fața unei comedii romantice. Poate era din cauza felului în care insistase s-o târască pe Olive la fiecare întâlnire a grupului de suport din campus – „femei în STEM“ – și impresionase

[5] În text, „cis“, sintagmă folosită pentru a desemna o persoană a cărei identitate sexuală este aceeași cu sexul desemnat la naștere (n. Red.)

pe toată lumea cu comentariile ei la obiect. Poate era din cauză că se deschisese fată de Olive și îi explicase cât de greu îi fusese să ajungă unde era. Fiindcă îi povestise despre felul în care frații ei mai mari făcuseră mișto de *ea* și o făcuseră tocilară pentru cât de mult îi plăcuse matematica de mică – la vârsta la care să fii tocilar nu era considerat a fi ceva cool. Pentru că îi povestise că, în ciuda notelor ei și a experienței în cercetare, consilierul ei academic păruse sceptic când ea se hotărâse să urmeze o educație avansată în cercetarea STEM.

Olive, al cărei drum către doctorat fusese greu, dar nici pe de-parte la fel de greu, a fost descumpănită. Apoi, furioasă. Apoi, căzută într-o admirație totală când a înțeles îndoiala de sine pe care Anh reușise s-o transforme în înverșunare pură.

Și, dintr-un motiv inimaginabil, Anh părea s-o placă pe Olive la fel de mult. Când Olive nu reușise să-și întindă stipendia chiar până la sfârșitul lunii, Anh împărțise cu ea supa *ramen* instant. Când computerul lui Olive căzuse și ea nu avusese copii de siguranță, Anh stătuse cu ea toată noaptea ca s-o ajute să rescrie lucrarea pentru cristalografie. Când Olive nu avusese unde să se ducă de sărbători, Anh își dusese prietena acasă, în Michigan, și își lăsase familia cea mare s-o copleșească cu mâncăruri delicioase și s-o învăluie cu vietnameza lor rapidă. Când Olive se simțise prea proastă pentru program și se gândise să renunțe, Anh o făcuse să se răzgândească.

În ziua în care Olive a văzut-o pe Anh cum își dă ochii peste cap, s-a născut genul acela de prietenie care îți schimbă viața, încet, încet au început să-l includă și pe Malcolm și au devenit un fel de trio, dar Anh… Anh era omul ei. Familia ei. Olive nici nu crezuse că un asemenea lucru ar fi fost posibil pentru cineva ca ea.

Anh cerea rareori ceva pentru ea și, deși erau prietene de mai bine de doi ani, Olive nu o mai văzuse interesată să-și dea întâlnire cu cineva – până la Jeremy. Olive putea măcar să pretindă că fusese la întâlnire cu Carlsen pentru a se asigura de fericirea prietenei ei.

Așa că s-a îmbărbătat, a zâmbit și a încercat să păstreze un ton rezonabil de egal în timp ce a întrebat:

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că vorbim în fiecare minut din fiecare zi și nu l-ai menționat niciodată pe Carlsen până acum. Se presupune că cea mai apropiată prietenă a mea se vede cu profesorul superstar al departamentului, iar eu nu am auzit nimic despre asta? îi cunoști reputația, da? Ce-i asta, un fel de glumă? Ai o tumoră pe creier? Am eu o tumoră pe creier?

Asta se întâmpla de fiecare dată când Olive mințea: ajungea să spună și mai multe minciuni pentru a o acoperi pe prima, iar ea nu era deloc bună la asta, ceea ce însemna că fiecare minciună devenea mai proastă și mai neconvingătoare decât precedenta. Nu exista nicio modalitate de a o prosti pe Anh. Nu exista nicio modalitate de a prosti pe nimeni. Anh urma să se înfurie, apoi Jeremy urma să se înfurie și Malcolm de asemenea, iar Olive avea să se trezească complet singură. Inima frântă avea s-o facă să pice doctoratul. Avea să-și piardă viza și singura sursă de venit și să se întoarcă în Canada, unde ningea tot timpul și oamenii mâncau inimă de ren și…

— Hei.

Vocea, groasă și egală, venea de undeva din spatele lui Olive, dar ea nu a avut nevoie să se întoarcă pentru a ști că era a lui Carlsen. La fel cum nu a avut nevoie să se întoarcă pentru a ști că acea greutate călduță care a echilibrat-o dintr-odată, presiunea fermă, dar abia sesizabilă, aplicată în centrul regiunii lombare era mâna lui Carlsen. Cam la cinci centimetri deasupra fundului.

La naiba.

Olive și-a sucit gâtul și s-a uitat în sus. Și mai sus. Și mai sus. Și încă puțin mai sus. Nu era o femeie scundă, dar el era mare.

— Ah. Ăă. Salut.

— E totul în ordine?

A pus întrebarea privind-o în ochi, pe un ton scăzut, intim. Ca și cum ar fi fost singuri. Ca și cum Anh nu ar fi fost

acolo. A vorbit într-un fel care ar fi trebuit s-o facă pe Olive să se simtă inconfortabil, dar nu a făcut-o. Dintr-un motiv inexplicabil, prezența lui în încăpere a calmat-o, deși, până cu o secundă în urmă, își ieșise din minți. Poate două tipuri diferite de disconfort se anulau reciproc? Părea un subiect fascinant de cercetare. Care merita abordat. Poate Olive ar fi trebuit să renunțe la biologie și să meargă la psihologie. Poate ar fi trebuit să se retragă și să fugă să desfășoare o cercetare literară. Poate ar fi trebuit să moară pe loc pentru a evita necesitatea confruntării cu situația de rahat în care se băgase.

— Da. Da. Totul e minunat. Anh și cu mine… vorbeam. Despre weekendurile noastre.

Carlsen s-a uitat la Anh, ca și cum abia atunci și-ar fi dat seama că era în încăpere. I-a confirmat existența printr-una dintre mișcările scurte din cap pe care tipii le folosesc pentru a se saluta între ei. Mâna lui a alunecat mai jos pe șira spinării lui Olive în timp ce ochii lui Anh se căscau.

— Mă bucur să te cunosc, Anh. Am auzit multe despre tine, a spus Carlsen, și Olive trebuia să admită că era bun la asta.

Pentru că era sigură că, din unghiul lui Anh, arăta ca și cum Carlsen ar fi pipăit-o, dar în realitate… nu făcea asta. Olive abia dacă-i simțea mâna.

Numai puțin, poate. Căldura și presiunea ușoară și…

— Și eu mă bucur să vă cunosc. Anh părea trăsnită. Ca și cum ar fi fost pe punctul de a leșina. Hm, eram pe picior de plecare. Ol, o să-ți scriu când… da.

A ieșit din încăpere înainte ca Olive să apuce să răspundă. Ceea ce era bine, pentru că nu mai era nevoie ca Olive să inventeze alte minciuni. Dar și puțin mai puțin bine, fiindcă acum era singură cu Carlsen. Stând mult prea aproape unul de altul. Olive ar fi dat o sumă frumușică de bani ca să poată spune că ea fusese cea care pusese niște distanță între ei, dar adevărul jenant era că cel care se îndepărtase primul fusese Carlsen. Suficient cât să-i acorde spațiul necesar și mai mult de atât.

— Este totul în ordine? a întrebat el din nou.

Avea tonul blând în continuare. Nu așa cum te-ai fi așteptat de la el.

— Da. Da, doar… Olive a dat din mână. Mulțumesc.

— Cu plăcere.

— Ați auzit ce a spus? Despre vineri și…

— Am auzit. Din cauza asta am…

S-a uitat la ea și apoi la mâna lui – cea care îi încălzise spatele cu câteva clipe în urmă – și Olive a înțeles imediat.

— Mulțumesc, a repetat ea. Pentru că Adam Carlsen poate că era un nesimțit notoriu, dar Olive se simțea al naibii de recunoscătoare în acest moment. De asemenea, nu am putut să nu observ că la ușa mea nu s-a prezentat în ultimele douăzeci și patru de ore niciun agent al Biroului Federal de Investigații ca să mă aresteze.

— Serios? a întrebat Carlsen mirat, iar colțul gurii i-a tresărit, parcă.

Olive a dat din cap.

— Ceea ce mă face să cred că poate nu ați depus plângerea. Deși ați fi avut tot dreptul s-o faceți. Așa încât, vă mulțumesc. Pentru asta. Și… pentru că ați intervenit acum. M-ați scos dintr-un mare rahat.

Carlsen s-a uitat la ea pentru un moment lung, având brusc expresia de la seminar, când oamenii încurcau teoria cu ipoteza sau recunoșteau că folosiseră ștergerea în listă în loc de imputație.

— Nu ar trebui să ai nevoie ca cineva să

— Ei bine, nu e ca și cum v-aș fi rugat să faceți ceva. Urma să mă descurc de una…

— Și nu ar trebui să fii obligată să minți despre statusul relației tale, a continuat el. Mai ales nu în așa fel încât cea mai bună prietenă a ta și iubitul tău să se poată vedea fără sentimente de vinovăție. Nu așa funcționau relațiile ultima oară când am verificat.

O. Deci chiar ascultase când Olive îi vomitase povestea vieții ei.

— Nu e așa. El a ridicat o sprânceană, iar Olive a ridicat o mână ca să se apere. Jeremy nu era de fapt prietenul meu. Și Anh nu mi-a cerut nimic. Nu sunt o victimă, vreau

doar… ca prietena mea să fie fericită.

— Mințind-o, a adăugat el sec.

— Ei bine, da, dar… Crede că noi doi ne vedem, a trântit-o Olive.

Doamne, implicațiile erau prea ridicole ca să poată fi suportate.

— Nu asta era ideea?

— Da. A dat din cap, apoi și-a amintit de cafeaua din mână și a luat o gură. Era călduță. Conversația cu Anh nu avusese cum să dureze mai mult de cinci minute. Da, presupun că da. Apropo, sunt Olive Smith. Pentru cazul că sunteți interesat în continuare de depunerea acelei plângeri. Sunt doctorand în laboratorul profesoarei Aslan…

— Știu cine ești.

— *A,* bine.

Poate că, în cazul ăsta, verificase cine era. Olive a încercat să și-l imagineze frunzărind prin secțiunea studenților actuali pe website-ul departamentului. Secretara programului îi făcuse poză lui Olive în ziua a treia a anului academic, cu mult înainte ca ea să-și dea seama în ce se băgase. Făcuse eforturi să arate bine; își aranjase părul castaniu ondulat, folosise rimei pentru a scoate în evidență verdele ochilor, ba chiar încercase să-și ascundă pistruii cu niște fond de ten împrumutat. Asta era înainte să-și dea seama cât de nemilos și acerb putea fi mediul academic, înaintea senzației de inadecvare, înainte de teama constantă că, deși era o cercetătoare bună, ar fi fost posibil să nu aibă succes niciodată la nivel academic. Zâmbise. Un zâmbet real, autentic.

— Eu sunt Adam Carlsen. Sunt profesor de…

Olive a izbucnit în râs. Apoi a regretat instantaneu când i-a observat expresia confuză, ca și cum ar fi crezut la modul serios că Olive nu știa cine este. Ca și cum nu ar fi fost conștient de faptul că era unul dintre cei mai proeminenți savanți din domeniu. Modestia nu era deloc genul lui Adam Carlsen. Olive și-a dres glasul.

— Am înțeles. Hm, și eu știu cine sunteți, doctore Carlsen.

— Probabil că ar trebui să-mi spui Adam.

— O. O, nu. Asta ar fi mult prea… Nu. Departamentul nu era așa. Studenții nu li se adresau profesorilor pe numele mic. Naș putea…

— Dacă se întâmplă ca Anh să fie prin zonă.

— O. Da. Asta era altceva. Mulțumesc. Nu m-am gândit la asta. Și nici la altele, de fapt. În mod evident, creierul ei se oprise din funcționare cu trei zile în urmă, când se hotărâse să-l sărute ca să-și salveze pielea. Dacă asta e în re… regulă pentru dumneavoastră. Mă duc acasă, pentru că toată treaba a fost destul de stresantă și…

„Voiam să fac un experiment, dar am nevoie să stau pe canapea și să mă uit la *American Ninja Warrior* timp de patruzeci și cinci de minute, în timp ce mănânc Cool Ranch Doritos, care au un gust mult mai bun decât ți-ai fi imaginat.

Adam a dat din cap.

— Te conduc la mașină.

— Nu sunt atât de tulburată.

— Pentru cazul în care Anh e în continuare prin zonă.

— Aha. Mulțumesc, dar nu e nevoie.

Olive trebuia să recunoască, era o ofertă generoasă. Chiar surprinzător de generoasă. Mai ales venind din partea lui Adam „Sunt Prea Bun Pentru Acest Departament” Carlsen. Olive știa că era un nemernic, așa că nu prea înțelegea de ce azi nu părea așa. Poate ar fi trebuit să dea vina pe propriul ei comportament oribil, care ar fi făcut pe oricine să arate bine prin comparație.

Și-a dat seama că Adam nu voia să insiste, dar nu se putea abține.

— M-aș simți mai bine dacă m-ai lăsa să te conduc la mașină.

— Nu am mașină.

„Sunt un student doctorand care locuiește în Stanford, California. Câștig mai puțin de treizeci de mii de dolari pe an. Chiria îmi consumă două treimi din salariu. Port aceeași pereche de lentile de contact din luna mai și mă duc la fiecare seminar care oferă gustări ca să fac economie la

banii pentru mâncare[11], dar nu s-a deranjat să adauge asta. Nu avea idee cât de bătrân era Carlsen, dar nu se putea să fi trecut așa de mult timp de când fusese doctorand.

— Ai venit cu autobuzul?

— Merg cu bicicleta. Și bicicleta este chiar la intrarea în clădire.

El a deschis gura, apoi a închis-o. Și apoi a deschis-o din nou.

„Ai sărutat gura aceea, Olive. Și a fost un sărut bun.“

— Nu există piste de bicicletă pe aici.

Ea a ridicat din umeri.

— Îmi place să trăiesc periculos. *Cu costuri reduse,* voise să spună. Și am cască. S-a întors ca să așeze cana pe prima suprafață pe care a găsit-o. Avea s-o recupereze mai târziu. Sau nu, dacă ar fi furat-o cineva. Cui îi păsa? Oricum, o avea de la un doctorand care plecase din mediul academic pentru a deveni DJ. Pentru a doua oară în mai puțin de o săptămână, Carlsen îi salvase pielea. Pentru a doua oară, nu mai suporta să stea alături de el niciun minut în plus.

— Ne vedem pe aici, bine?

Pieptul lui Adam s-a ridicat când a inspirat profund.

— Da, bine.

Olive a ieșit din încăpere cât de repede a putut.

*

— Este o farsă? Trebuie să fie o farsă.

Sunt la televiziunea națională? Unde sunt camerele ascunse? Cum arăt?

— Nu e o farsă. Nu sunt camere ascunse. Olive și-a aranjat breteaua rucsacului pe umăr și s-a dat într-o parte ca să evite să fie dărâmată de un student pe scuter electric. Dar acum că ai zis, arăți foarte bine. Mai ales pentru ora șapte jumate dimineața.

Anh nu a roșit, dar nu era nici departe.

— Aseară mi-am făcut una dintre măștile alea pentru față pe care tu și Malcolm mi le-ați luat de ziua mea. Cea

care arată ca un panda. Și mi-am luat o cremă de protecție solară nouă care se presupune că-ți dă puțină strălucire. Și mi-am dat cu rimei, a adăugat cu răsuflarea tăiată.

Olive ar fi putut-o întreba de ce s-a dat peste cap să se aranjeze într-o zi oarecare de marți, dar știa deja răspunsul: laboratorul lui Jeremy și cel al lui Anh erau la același etaj și, deși departamentul de biologie era mare, întâlnirile întâmplătoare erau cu certitudine posibile.

Și-a ascuns un zâmbet. Oricât de ciudată ar fi părut ideea prietenei celei mai bune care se vede cu un fost, Olive era bucuroasă că Anh începea să-și permită să-l ia pe Jeremy în considerare din punct de vedere romantic. Mai mult ca orice, era drăguț să știe că umilirea la care se supusese cu Carlsen în marea Seară începea să dea roade. Asta, împreună cu emailul foarte promițător al lui Tom Benton, a făcut-o pe Olive să creadă că situația s-ar fi putut, în sfârșit, îmbunătăți.

— Bine. Anh și-a mușcat buza de jos, profund concentrată. Deci, nu e o farsă.

Ceea ce înseamnă că trebuie să existe altă explicație. Lasă-mă să o găsesc.

— Nu ai ce explicație să găsești. Noi, pur și simplu…

— O, Doamne, încerci să obții cetățenia?

Te deportează înapoi în Canada pentru că am împărțit parola de Netflix a lui Malcolm? Spune-le că nu am știut că este o infracțiune federală. Nu, stai, nu le spune nimic până nu găsim un avocat. Și Oh, mă mărit eu cu tine. Îți fac rost de carte verde și nu va mai trebui să…

— Anh. Olive a strâns-o mai tare de mână pe prietena ei ca s-o determine să tacă o secundă. Crede-mă, nu voi fi deportată.

Doar am ieșit la o singură întâlnire cu Carlsen.

Anh și-a schimonosit fața și a tras-o pe Olive până la o băncuță de la marginea aleii, forțând-o să se așeze. Olive s-a supus, spunându-și că, dacă situația ar fi stat invers, dacă ea ar fi prins-o pe Anh sărutându-l pe Adam Carlsen, probabil ar fi avut aceeași reacție. La naiba, probabil ar fi fost ocupată programând o evaluare psihiatrică completă

pentru Anh.

— Ascultă, a început Anh, îți aduci aminte primăvara trecută când ți-am ținut părul în timp ce tu vomitai violent cele două kilograme de cocktail de creveți stricați pe care le mâncaseși la petrecerea de pensionare a doctorului Park?

— O, da. Îmi amintesc. Olive a înclinat capul, gânditoare. Ai mâncat mai mult decât mine, însă nu ți s-a făcut rău.

— Pentru că sunt făcută dintr-un material mai dur, dar lasă asta. Ideea e următoarea: sunt aici pentru tine și voi fi întotdeauna, indiferent ce s-ar întâmpla. Indiferent câte kilograme de creveți stricați vei vomita, poți să te bazezi pe mine. Noi două suntem o echipă. Și Malcolm, când nu e ocupat cu regulatul întregii populații a campusului. Așa că, în cazul în care Carlsen este o formă de viață extraterestră care plănuiește să preia conducerea asupra Pământului, ceea ce va duce în cele din urmă la înrobirea umanității de către niște stăpâni malefici care arată ca niște greieri, iar singurul mod de a-l opri este să te întâlnești cu el, poți să-mi spui și voi informa NASA.

— Pentru numele lui Dumnezeu, a râs Olive, a fost numai o întâlnire!

— Pur și simplu, nu înțeleg, s-a arătat Anh panicată.

„Pentru că nu are niciun sens."

— Știu, dar nu e nimic de înțeles. Este doar… Am avut o întâlnire.

— Dar… de ce? Oh, ești frumoasă și deșteaptă și amuzantă și ai un gust excelent în alegerea șosetelor până la genunchi, deci, de ce ai vrea să te vezi cu Adam Carlsen?

— Pentru că e… O costa ceva să articuleze cuvântul. Vai, ce o mai costa. Dar trebuia. E drăguț, a încheiat Olive și s-a scărpinat la nas.

— Drăguț?

Sprâncenele lui Anh s-au ridicat așa de mult, încât aproape s-au lipit de linia părului.

„Ea chiar este foarte drăguță azi", a reflectat Olive, plăcut impresionată.

— Adam „Nesimțitul" Carlsen?

— Ei bine, da. Este… Olive s-a uitat în jur, ca și cum ar fi putut primi ajutor de la stejari sau de la studenții care se duceau spre cursurile de vară. Părând că nu se grăbește prea tare, a adăugat în mod jalnic: Este un nesimțit drăguț, presupun.

— Bine, deci ai trecut de la a te întâlni cu cineva așa mișto ca Jeremy la a ieși cu Adam Carlsen.

Expresia lui Anh a devenit neîncrezătoare. Perfect. Asta era chiar deschiderea pe care o voia Olive:

— Așa am făcut. Și am făcut asta bucuroasă, fiindcă nici nu mi-a plăcut prea mult de Jeremy. În sfârșit, un pic de adevăr în această conversație. Nu a fost așa de greu să merg mai departe, sincer. Motiv pentru care… te rog, Anh, eliberează-l de suferință. Merită asta și, mai mult decât orice, tu meriți asta. Pun pariu că e în campus azi. Ar trebui să-l inviți să meargă cu tine la festivalul ăla de filme de groază, ca să nu trebuiască să vin eu și să dorm cu luminile aprinse în următoarele șase luni.

De data asta, Anh a roșit de-a dreptul. Și-a privit mâinile, și-a scobit unghiile și apoi a început să se joace cu tivul pantalonilor ei scurți înainte de a spune:

— Nu știu. Poate. Adică, dacă chiar crezi că… Din buzunarul lui Anh s-a auzit sunetul unei alarme și s-a îndreptat să-și scoată telefonul. La naiba, am o prezentare despre diversitate la întâlnirea de mentorat *STEM* și apoi trebuie să prelev două probe. S-a ridicat în picioare și și-a luat rucsacul. Vrei să ne întâlnim pentru prânz?

— Nu pot. Am o întâlnire TA[6]. Olive a zâmbit. Dar poate Jeremy e liber.

Anh a dat ochii peste cap, în timp ce colțurile gurii i se ridicau. Asta a făcut-o pe Olive să fie mai mult decât fericită. Atât de fericită, încât nici măcar nu i-a arătat degetul când Anh s-a întors cu fața la ea și a întrebat:

— Te șantajează?

— Ha?

— Carlsen. Te șantajează? A aflat că ești aberantă și faci pipi la duș?

---

[6] Teacher’s Asistent, asistentul profesorului

— În primul rând, este eficient din punct de vedere al timpului. Olive o privi încruntată. În al doilea rând, mi se pare ciudat de flatant faptul că tu îl crezi în stare pe Carlsen să se dea peste cap în halul ăsta ca să mă convingă să mă văd cu el.

— Oricine ar face asta, Oh. Pentru că ești grozavă. Anh a făcut o grimasă înainte să adauge: Cu excepția situației în care faci pipi la duș.

*

Jeremy se purta ciudat. Ceea ce nu însemna mare lucru, de vreme ce el fusese întotdeauna puțin ciudat, iar faptul că se despărțise recent de Olive ca să-i dea întâlnire celei mai bune prietene a ei nu-l făcea mai puțin ciudat, dar azi părea chiar mai ciudat decât în mod obișnuit. A intrat în cafeneaua campusului la câteva ore după conversația lui Olive cu Anh și s-a zgâit la ea timp de două minute. Apoi trei. Apoi cinci. Nu îi acordase niciodată atâta atenție lui Olive – da, nici măcar când ieșeau împreună.

Când s-a ajuns la limita ridicolului, Olive și-a ridicat ochii din laptop și i-a făcut semn cu mâna. Jeremy a roșit, a luat cana de cafea de pe tejghea și și-a găsit o masă. Olive s-a întors la citirea e-mailului ei de două rânduri pentru a șaptesprezecea oară.

Azi, 10.12 a.m.

DE LA: Olive-Smith@stanford.edu

PENTRU: Tom-Benton@harvard.edu

SUBIECT: RE: Proiect pentru depistarea cancerului pancreatic

Domnule doctor Benton,

Mulțumesc pentru răspunsul dumneavoastră. Ar fi fantastic să stăm de vorbă față în față. În ce zi veți fi la Stanford?

Anunțați-mă când este cel mai convenabil pentru dumneavoastră să ne întâlnim.

Cu stimă, Olive

Nu mai mult de douăzeci de minute mai târziu, un student în anul patru, care lucrase cu doctorul Holden Rodrigues în farmacologie, a venit și s-a așezat lângă Jeremy. Imediat au început să șușotească și să arate către Olive. În oricare altă zi ar fi fost preocupată și puțin supărată, dar doctorul Benton îi răspunsese deja la email, ceea ce avea prioritate în fața oricărui alt lucru, până la urmă.

Azi, 10.26 a.m.
DE LA: Tom-Benton@harvard.edu
PENTRU: Olive-Smith@stanford.edu
SUBIECT: RE: Proiect pentru depistarea cancerului pancreatic

Olive,

Mi-am luat un an sabatic de la Harvard semestrul ăsta, așa că voi sta câteva zile. Mie și unui colaborator de la Stanford ne-a fost acordată o finanțare substanțială și urmează să ne întâlnim să discutăm detaliile. Ar fi în ordine să acționăm spontan, odată ce am ajuns acolo?

Toate bune,
TB
Trimis de pe iphone

Da! Avea câteva zile în care să-l convingă să îi preia proiectul, ceea ce era mult mai bine decât cele zece minute pe care le anticipase la început. Pumnul lui Olive s-a strâns, ceea ce i-a făcut pe Jeremy și pe prietenul lui s-o privească și mai ciudat. Oricum, care era treaba lor? Avea pastă de dinți pe față, sau ceva de genul ăsta? Cui îi păsa? Urma să-l întâlnească pe Tom Benton și să-l convingă să-i accepte proiectul. „Cancer Pancreatic, sunt pe urmele tale."

A rămas într-o stare de spirit excelentă încă două ore, după care a intrat la întâlnirea asistenților de la biologie și o tăcere bruscă s-a lăsat în încăpere. A fost țintuită de aproximativ cincisprezece perechi de ochi – o întâmpinare diferită de cea cu care era obișnuită.

— Ăă… bună?

Două persoane i-au răspuns. Cei mai mulți și-au mutat privirile. Olive și-a spus că era numai în imaginația ei. Trebuia să fie nivelul scăzut al glicemiei. Sau ridicat. Una din două.

— Bună, Olive. Cineva din anul șapte, care nu-i validase niciodată existenta, și-a mutat rucsacul și a eliberat un loc lângă el. Ce mai faci?

— Bine. S-a așezat cu prudență, încercând să-și ascundă suspiciunea din ton. Hm, tu?

— Grozav.

Era ceva ciudat în zâmbetul lui. Ceva lasciv și fals. Olive lua în considerare să-i ceară socoteală pentru grimasă, când șeful asistenților a reușit să facă proiectorul să funcționeze și le-a cerut tuturor să fie atenti.

Apoi, lucrurile au devenit chiar mai ciudate. Profesoara Aslan a trecut pe la laborator numai ca s-o întrebe pe Olive dacă voia să vorbească despre ceva; Chase, un doctorand din laboratorul ei, a lăsat-o că folosească prima aparatul PCR, deși în mod obișnuit îl acapara cum face un băiat de clasa a treia cu ultima bomboană de Halloween; managerul laboratorului i-a făcut cu ochiul în timp ce i-a înmânat un teanc de hârtii albe pentru imprimantă. Pe urmă s-a întâlnit cu Malcolm în toaleta comună, absolut din întâmplare, și dintr-odată totul a căpătat sens.

— Parșivă ce ești, a șuierat el. Ochii lui negri erau aproape comic de îngustați. Ți-am scris toată ziua.

— Ah. Olive a pus mâna pe buzunarul din spate al pantalonilor, apoi pe cel din față, încercând să-și amintească ultima dată când își văzuse telefonul. Cred că e posibil să-mi fi lăsat telefonul acasă.

— Nu-mi vine să cred.

— Ce să crezi?

— Nu-mi vine să te cred.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Am crezut că suntem prieteni.

— Suntem.

— Prieteni buni.

— Suntem. Tu și Anh sunteți cei mai buni prieteni ai mei. Ce…

— În mod evident, asta nu e adevărat, dacă a trebuit să aud de la Stella, care a auzit de la Jess, care a auzit de la Jeremy, care a auzit de la Anh…

— Ce a auzit?

— … care nici nu știu de la cine a auzit. Și eu am crezut că sun-tem prieteni.

O senzație rece ca gheața s-a urcat pe șira spinării lui Olive. Putea fi… Nu, nu putea fi.

— Să fi auzit ce?

— Am terminat. Las gândacii să te mănânce. Și-mi schimb parola de Netflix.

O, nu.

— Malcolm. Ce ai auzit?

— Că te vezi cu Adam Carlsen.

*

Olive nu fusese niciodată în laboratorul lui Carlsen, dar știa unde este. Era cel mai mare și funcțional spațiu de cercetare din tot departamentul, râvnit de toată lumea, și o sursă nesfârșită de resentimente îndreptate împotriva lui Carlsen. A trebuit să-și introducă legitimația o dată și încă o dată ca să intre (a dat ochii peste cap de fiecare dată). A doua ușă s-a deschis direct în spațiul laboratorului, și, poate pentru că era înalt cât muntele Everest și avea umerii pe măsură de lăți, Carlsen a fost primul lucru pe care l-a observat. Se uita la un *Southern blot*[7] stând lângă Alex, un doctorand care era cu un an înaintea lui Olive, dar s-a întors către ușă în clipa în care ea a intrat.

Olive i-a zâmbit firav, mai ales din cauza ușurării simțite pentru că-l găsise.

Totul avea să fie bine. Avea să-i povestească ce-i spusese Malcolm, iar el cu siguranță avea să găsească situația inacceptabilă și s-o rezolve pentru amândoi, pentru

---

[7] Metodă de analiză genomică

că Olive nu-și putea petrece următorii trei ani înconjurată de oameni care credeau că ea se vede cu afurisitul de Adam Carlsen.

Problema era că nu doar Adam observase. Erau mai mult de o duzină de mese în laborator și cel puțin zece oameni care lucrau la ele. Cei mai multi – toți – se uitau la Olive. Probabil din cauză că majoritatea – toți – auziseră că Olive se vedea cu șeful lor.

La naiba.

— Pot să vorbesc un minut cu dumneavoastră, doctor Carlsen? Rațional vorbind, Olive știa că laboratorul nu era mobilat în așa fel încât să faciliteze fenomenul de reverberație a sunetului. Cu toate astea, s-a simțit ca și cum cuvintele ei s-ar fi lovit de pereți și s-ar fi repetat de câteva ori.

Carlsen a dat din cap derutat și i-a înmânat *Southern blot-ul* lui Alex înainte de a porni în direcția ei. Părea ori inconștient, ori nepăsător vizavi de faptul că aproximativ două treimi din membrii laboratorului se holbau la el. Restul păreau pe punctul de a avea un accident vascular cerebral.

A condus-o pe Olive într-o sală de ședințe, chiar lângă sala principală a laboratorului, iar ea l-a urmat în tăcere, încercând să nu stăruie asupra faptului că un laborator plin de oameni care credeau că ea și Carison se vedeau îi văzuse intrând singuri într-o încăpere.

Ăsta era un dezastru. Cel mai rău dezastru.

— Toată lumea știe, a izbucnit ea imediat ce ușa s-a închis.

El a studiat-o pentru o clipă, cu un aer nedumerit.

— Ești bine?

— Toată lumea știe. Despre noi.

El și-a înclinat capul, încrucișându-și brațele peste piept. Abia trecuse o zi de la ultima lor conversație, dar aparent suficient pentru ca Olive să-i fi uitat... aspectul impunător. Sau orice ar fi fost lucrul care o făcea să se simtă mică și delicată de fiecare dată când el era prin preajmă.

— Noi?

— Noi.

El a părut confuz, așa că Olive a elaborat.

— Noi, că ne vedem. Nu că ne-am vedea, dar Anh, în mod evident, așa a înțeles și i-a spus… Și-a dat seama că vorbele se rostogoleau și s-a forțat să încetinească ritmul. Lui Jeremy. Iar el le-a spus tuturor și toată lumea știe. Sau crede că știe, deși nu este absolut nimic de știut. După cum noi doi știm.

Adam a procesat informația pentru o clipă, apoi a dat din cap încet.

— Iar când spui toată lumea…?

— Vreau să spun toată lumea. A arătat în direcția laboratorului lui. Oamenii ăștia?

Știu. Ceilalți doctoranzi? Știu. Cherie, secretara departamentului? Absolut că știe. Bârfa din acest departament e cea mai rea. Și toți cred că mă văd cu profesorul.

— Înțeleg, a spus el, părând ciudat de nederanjat de toată mizeria. Asta ar fi trebuit s-o calmeze pe Olive, dar nu a avut decât efectul de a-i amplifica panica.

— Îmi pare rău că s-a întâmplat așa. Așa de rău. Este vina mea. Și-a trecut o mână peste față. Dar nu am crezut că… înțeleg de ce Anh i-a spus lui Jeremy – adică, întreg rostul acestei șarade a fost să-i aduc pe ăștia doi împreună – dar… de ce le-a spus Jeremy tuturor?

Carlsen a scuturat din umeri.

— De ce nu le-ar fi spus?

— Ce vreți să spuneți? s-a mirat Olive, uitându-se la el.

— Un doctorand care se vede cu un profesor pare o informație interesantă pe care merită s-o împărtășești.

— Nu este așa de interesantă. De ce i-ar interesa pe oameni așa ceva? a scuturat Olive din cap.

Adam a ridicat o sprânceană:

— Cineva mi-a spus la un moment dat că bârfa din departamentul ăsta este cea mai rea…

— Bine, bine. Am înțeles aluzia.

A inspirat adânc și a început să se plimbe prin încăpere, încercând să ignore felul în care o studia Carlsen, cât de relaxat părea cu brațele încrucișate, în timp ce se sprijinea

de tabla sălii de ședințe. Nu ar fi trebuit să fie calm. Ar fi trebuit să fie revoltat. Era un nesimțit notoriu, cu reputație de arogant – ideea că oamenii credeau că se vede cu o oarecare ar fi trebuit să-l îngrozească. Povara faptului de a o lua razna nu ar fi trebuit să fie numai pe umerii ei.

— Asta este… Trebuie să facem ceva, bineînțeles. Trebuie să le spunem oamenilor că povestea nu e adevărată și că e o invenție. Doar că vor crede că sunt nebună și poate că și dumneavoastră sunteți nebun, așa că trebuie să inventăm altă poveste. Da, bine, trebuie să le spunem oamenilor că nu mai suntem împreună…

— Și ce o să facă Anh și cum îl cheamă?

— Ha?

Olive s-a oprit din plimbat înainte și înapoi.

— Prietenii tăi nu se vor simți prost să fie împreună dacă o să creadă că noi nu ne mai vedem? Sau că i-ai mințit?

— Eu… poate. Poate, dar…

Nu se gândise la asta. Era adevărat că Anh păruse fericită. Poate îl invitase deja pe Jeremy s-o însoțească la festivalul acela de film, posibil chiar după ce îi spusese despre ea și Carlsen, la naiba. Dar era exact ceea ce-și dorise Olive.

— Ai de gând să-i spui adevărul?

— Nu pot, a scos ea un sunet panicat. Nu acum. Doamne, de ce acceptase Olive să se vadă cu Jeremy? Nici măcar nu-i plăcea de el. Da, accentul irlandez și părul roșu erau drăguțe, dar nu meritau tot deranjul. Poate le putem spune oamenilor că eu m-am despărțit de dumneavoastră?

— Este foarte flatant, a spus doctorul Carlsen pe un ton plat, iar Olive nu-și dădea seama cu adevărat dacă glumea.

— Bine. Putem spune că dumneavoastră v-ați despărțit de mine.

— Pentru că asta pare credibil, a spus el pe un ton ironic, aproape în șoaptă.

Nu era sigură că-l auzise bine și nu avea idee ce o fi vrut să spună, dar începea să fie foarte supărată. Bine, ea fusese cea care îl sărutase prima – Doamne, *îl sărutase* pe Adam Carlsen; asta era viața ei, astea erau alegerile ei –

dar acțiunile lui din cafenea din ziua precedentă cu siguranță că nu ajutaseră situația. Ar fi putut măcar să dea dovadă de puțină îngrijorare. Nu avea cum să nu-l deranjeze faptul că toată lumea credea că era atras de o fată oarecare, care avea un articol și jumătate publicat – da, lucrarea care îi fusese revizuită și pe care o depusese din nou cu trei săptămâni în urmă conta ca jumătate.

— Dar dacă le spunem că este o despărțire de comun acord?

El a dat din cap.

— Sună bine.

Olive a ridicat capul.

— Serios? Grozav atunci! O să…

— Am putea s-o rugăm pe Cherie să adauge știrea la buletinul informativ al departamentului.

— Ce?

— Sau crezi că un anunț public făcut înainte de seminar ar fi mai potrivit?

— Nu. Nu, este…

— Poate ar trebui să rugăm departamentul IT să pună anunțul de pagina de start a universității. În felul ăsta oamenii ar ști…

— Bine, bine. Am înțeles.

S-a uitat la ea fără expresie pentru o clipă, iar când a vorbit, tonul lui era rezonabil într-un fel în care nu s-ar fi așteptat niciodată de la Adam „Nesimțitul” Carlsen.

— Dacă ceea ce te deranjează este că oamenii vorbesc despre faptul că te vezi cu un profesor, mi-e teamă că răul e făcut. Să le spui că ne-am despărțit nu va schimba faptul că ei cred că am fost împreună.

Lui Olive i-au căzut umerii. Ura faptul că avea dreptate.

— Bine, atunci. Dacă aveți vreo idee, despre cum să reparăm toată încurcătura asta, vă rog frumos, sunt deschisă…

— Am putea să-i lăsăm să creadă asta în continuare.

Pentru o clipă, a crezut că nu-l auzise bine.

— C-ce?

— Poți să-i lași să creadă în continuare că ne vedem. Îți

rezolvă problema cu prietena ta și cu nu-știu-cum-îl-cheamă și nu ai multe de pierdut, de vreme ce se pare că, în ceea ce privește reputația – a rostit cuvântul „reputație“ dându-și puțin ochii peste cap, de parcă ideea de a-ți păsa de părerile altora ar fi fost cel mai stupid lucru de la inventarea antibioticelor homeopate –, situația nu poate să se înrăutățească pentru tine.

Asta era… Dintre toate lucrurile… în viața ei, Olive niciodată nu mai…

— Ce? a întrebat din nou, ezitant.

— Pare o situație care ne-ar avantaja pe amândoi, a ridicat el din umeri.

Nu era deloc așa pentru Olive. Ei i se părea o variantă în care toată lumea avea de pierdut, și încă destul de mult, și pe urmă ar fi pierdut din nou. Părea o nebunie.

— Vreți să spuneți… pentru totdeauna?

I s-a părut că vocea îi fusese plângăcioasă, dar putea fi numai efectul sângelui care îi pulsa în cap.

— Asta pare excesiv. Poate până când prietenii tăi se despart? Sau până se mai stabilizează? Nu știu. Cum e mai bine, presupun.

Vorbea serios. Nu glumea.

— Nu sunteți…

Olive nici măcar nu avea idee cum să pună întrebarea. Însurat, sau ceva? Trebuie să fi avut treizeci și puțin de ani. Avea un job fantastic; era înalt, cu păr negru, des și ondulat, în mod evident inteligent, atrăgător; era bine făcut. Da, era un dobitoc capricios, dar pe unele femei nu le-ar fi deranjat asta. Unor femei s-ar fi putut chiar să le placă.

El s-a scuturat.

— Pe soția mea și pe gemeni nu o să-i deranjeze.

„O, la naiba.“

Olive a simțit că o trece un val de căldură. S-a înroșit ca focul, iar apoi, aproape că a murit de rușine fiindcă, Doamne, îl forțase pe un bărbat însurat, pe *un tată,* s-o sărute. Acum, oamenii credeau că el avea o aventură. Soția lui probabil plângea în pernă. Copiii lui aveau să aibă niște

probleme îngrozitoare determinate de relația cu tatăl lor și să devină criminali în serie.

— O, Doamne, nu am... îmi pare așa de rău...

— Glumeam.

— Chiar nu am știut că...

— Olive. Glumeam. Nu sunt însurat. Nu am copii.

Olive a simțit un val de ușurare. Urmat de la fel de multă furie.

— Doctore Carlsen, asta nu este ceva cu care ar trebui să glumiți...

— Chiar trebuie să începi să-mi spui Adam. De vreme ce este știut că ne vedem de ceva vreme.

Olive a expirat încet, ciupindu-se de nas.

— Și ce ai putea... Ce beneficiu ai putea să ai din asta?

— Din ce?

— Din a pretinde că te vezi cu mine? De ce îți pasă? Ce ai de câștigat?

Doctor Carlsen – Adam – a deschis gura și, pentru o clipă, Olive a avut impresia că urma să spună ceva important. Dar apoi și-a mutat privirea și singurul lucru care sa auzit a fost:

— Te-aș ajuta. A ezitat pentru o clipă. Și am motivele mele.

Olive și-a îngustat ochii.

— Ce motive?

— Motive.

— Dacă sunt penale, nu vreau să fiu implicată.

El a zâmbit ușor.

— Nu sunt.

— Dacă nu-mi spui, nu voi avea de ales decât să presupun că este vorba despre o răpire. Sau incendiere. Sau delapidare.

El a părut preocupat pentru o clipă, bătându-se cu degetele peste pieptul lui lat, care îi făcea cămașa să stea întinsă.

— Dacă îți spun, nu trebuie să se afle.

— Cred că putem fi de acord că nimic din ceea ce s-a întâmplat în această încăpere nu trebuie să se afle.

— Ai dreptate, a admis el. A făcut o pauză. A oftat. Și-a ros obrazul pe interior. A oftat din nou. Bine, a spus în cele din urmă, cu tonul unui om care știa că avea să regrete faptul că a vorbit din momentul în care avea să deschidă gura. Sunt considerat un risc de a pleca.

— Risc de a pleca? Doamne, era un infractor eliberat condiționat. Un juriu format din colegii lui îl condamnase pentru crime împotriva doctoranzilor. Probabil lovise pe cineva în cap cu microscopul pentru că etichetase greșit niște eșantioane de peptide. Deci, *este* ceva penal.

— Ce? Nu. Departamentul suspectează că-mi fac planuri să plec de la Stanford ca să mă duc la altă instituție. În mod normal, nu m-ar deranja, dar Stanford a hotărât să-mi înghețe fondurile de cercetare.

— Ah. Nu era lucrul la care se gândise ea.

Deloc. Pot s-o facă?

— Da. Mă rog, până la o treime din ele.

Raționamentul este că nu vor să finanțeze și să promoveze cariera cuiva care – cred ei – o să plece oricum.

— Dar dacă este numai o treime…

— Sunt milioane de dolari, a spus el pe un ton egal. Pe care i-am alocat pentru proiecte pe care mi-am plănuit să le termin în de-cursul anului viitor. Aici, la Stanford. Ceea ce înseamnă că voi avea nevoie de acele fonduri în curând.

— Ah. Dacă stătea să se gândească, Olive auzise zvonuri despre faptul că ar fi fost recrutat de alte universități încă din primul ei an la Stanford. În urmă cu numai câteva luni, fuseseră chiar niște vorbe că s-ar fi putut să plece la NASA. De ce cred asta? Și de ce acum?

— Din mai multe motive. Cel mai relevant este că, în urmă cu câteva săptămâni, mi-a fost acordată o finanțare – una chiar foarte consistentă – de care să beneficiez împreună cu un om de știință de la altă instituție. Acea instituție a încercat să mă recruteze în trecut, iar Stanford vede colaborarea ca pe un semn că aș plănui să accept. A ezitat înainte să continue. La modul general, mi s-a adus la cunoștință faptul că… impresia lor este că nu am făcut rădăcini fiindcă vreau să fiu liber să plec de la Stanford în

orice clipă.

— Rădăcini?

— Cei mai mulți dintre doctoranzii mei vor termina într-un an. Nu am niciun membru al familiei în zonă. Nu tu soție, nu tu copii. În acest moment, închiriez locuința – ar trebui să-mi cumpăr o casă numai ca să conving departamentul că sunt hotărât să stau, a spus el în mod evident iritat. Dacă aș fi într-o relație, chiar m-ar ajuta.

Bine. Asta avea sens. Dar…

— Te-ai gândit să-ți faci cu adevărat o prietenă?

Adam a ridicat din sprâncene.

— Te-ai gândit să te duci cu adevărat la o întâlnire?

— Touche.

Olive a tăcut și l-a studiat pentru câteva clipe, permițându-i și lui să o studieze. Ciudat, cum obișnuise să-i fie frică de el.

Acum era singura persoană din lume care știa despre cea mai mare porcărie pe care o făcuse vreodată și era greu să se simtă intimidată – chiar mai greu, după ce descoperise că Adam era genul de persoană care poate fi suficient de disperată încât să pretindă că se vede cu cineva ca să-și obțină fondurile de cercetare înapoi. Olive era sigură că ar fi făcut același lucru pentru oportunitatea de a termina studiul cancerului pancreatic, ceea ce-l făcea pe Adam ciudat de… asemănător cu ea. Și dacă era așa, putea să continue și să pretindă că se vede cu el, nu?

Nu. Da. Nu. Ce? Era nebună și numai să ia în considerare asta. Era nebună patologic. Și totuși, s-a auzit spunând:

— Ar fi complicat.

— Ce ar fi?

— Să ne prefacem că ne vedem.

— Serios? Ar fi complicat să-i facem pe oameni să creadă că suntem împreună?

Ah, omul ăsta era imposibil.

— Bine, înțeleg ce vrei să spui. Dar ar fi greu să fim convingători pentru o perioadă mai lungă de timp.

El s-a scuturat.

— O să fie bine, atât timp cât ne salutăm pe holuri și nu-mi spui doctore Carlsen.

— Nu cred că oamenii care sunt împreună doar… se salută.

— Ce fac oamenii care sunt împreună?

Olive habar n-avea. Fusese probabil la cinci întâlniri în viața ei, incluzându-le pe cele cu Jeremy, și fuseseră de la moderat de plictisitoare până la cauzatoare de anxietate sau înfiorătoare (atunci când un tip îi povestise în cele mai mici detalii despre operația de proteză pentru șold a bunicii lui). I-ar fi plăcut să aibă pe cineva în viața ei, dar se îndoia că asta exista în viitorul ei. Poate era de neiubit. Poate faptul că-și petrecuse atât de mulți ani singură o deformase într-un mod fundamental și acesta era motivul pentru care părea să fie incapabilă de a crea o adevărată legătură romantică sau chiar și numai de a simți genul de atracție despre care îi auzise pe alții vorbind deseori. Până la urmă, nu conta. Doctoratul și întâlnirile nu se potriveau oricum, acesta fiind probabil motivul pentru care Adam Carlsen, laureat al bursei Macarthur și geniu, era aici, la treizeci și ceva de ani, întrebând-o pe Olive ce fac oamenii când ies la întâlniri.

Cadre universitare, doamnelor și domnilor.

— Mm… chestii. Treburi. Olive și-a stors creierii. Oamenii se duc și fac activități împreună. Cum ar fi să culeagă mere sau să meargă la întâlnirile alea *Paint and Sip*[8].

„Care sunt niște idioțenii”, s-a gândit

Olive.

— Care sunt niște idioțenii, a spus Adam, făcând un gest disprețuitor cu mâinile alea uriașe ale lui. Poți să-i spui lui Anh că am fost și am pictat un Monet. Se pare că ea va avea grijă să afle toată lumea.

— Bine, în primul rând a fost Jeremy. Să fim de acord că trebuie să-l învinovățim pe Jeremy. Și nu e numai asta, a insistat Olive. Oamenii care se văd… vorbesc.

Mult. Mai mult decât să se salute pe holuri. Își cunosc

---

[8] Grupuri de oameni care pictează și beau vin sau alte băuturi împreună

unii altora culorile preferate, unde s-au născut și… și se țin de mână. Se sărută.

— Nu am putea să facem *asta* niciodată, și-a strâns Adam buzele, ca și cum s-ar fi abținut să nu zâmbească.

Un nou val de groază s-a abătut asupra lui Olive.

— Îmi pare așa de rău pentru sărut. Chiar nu m-am gândit și…

— Este în regulă, a dat el din cap.

Părea atipic de indiferent vizavi de întreaga situație, mai ales pentru un tip care o lua razna când cineva greșea numărul atomic al seleniului. Nu, nu era indiferent. Era *amuzat.*

— Îți face plăcere toată situația? Olive și-a înclinat capul.

— „Plăcere” probabil că nu este termenul potrivit, dar trebuie să recunoști că e destul de distractiv.

Nu avea idee despre ce vorbea. Nu era nimic distractiv în legătură cu faptul că sărutase la întâmplare un membru al corpului profesoral pentru că era singura persoană de pe hol și că, pe cale de consecință a acestei acțiuni speculative idioate, toată lumea credea că ieșea cu o persoană pe care o întâlnise exact de două ori înainte…

A izbucnit în râs și s-a repliat înainte ca șirul gândurilor ei să se fi terminat, copleșită de completa improbabilitate a situației. Asta era viața ei. Acestea erau rezultatele acțiunilor ei. Când în sfârșit a putut să respire din nou, o durea burta și a trebuit să-și șteargă ochii.

— Mai rău nici că se poate.

El zâmbea, privind-o cu o luminiță ciudată în ochi. Și ca să vezi: Adam Carlsen avea gropițe. Unele drăguțe.

— Mda.

— Și este numai vina mea.

— Cam așa. Am cam stârnit-o pe Anh ieri, dar da, aș zice că în cea mai mare parte e vina ta.

Întâlniri false. Adam Carlsen. Olive ar trebui să fie nebună.

— Nu ar fi o problemă că tu ești profesor și eu sunt studentă absolventă?

El a înclinat capul, devenind serios.

— Nu ar arăta grozav, dar nu cred, nu. De vreme ce nu am niciun fel de autoritate asupra ta și nu sunt implicat în supervizarea ta. Dar pot întreba.

Era o idee epocal de proastă. Cea mai proastă idee susținută vreodată în istoria epocal de proastă a ideilor proaste. Doar că într-adevăr ar fi rezolvat această problemă pe care o avea, precum și o parte din problema lui Adam, în schimbul salutului săptămânal și al efortului de a nu-i spune doctor Carlsen. Părea o înțelegere destul de convenabilă.

— Pot să mă gândesc la asta?

— Sigur, a spus el calm, liniștitor.

Nu se gândise că el ar fi putut fi așa. După ce auzise toate poveștile și după ce îl văzuse pe holuri cu încruntarea veșnică pe față, chiar nu se gândise că ar fi putut fi așa. Chiar dacă nu știa cu adevărat ce însemna „așa“.

— Și mulțumesc, presupun. Pentru ofertă, Adam.

A adăugat ultimul cuvânt ca pe un gând întârziat. L-a încercat pe buze. L-a simțit ciudat, dar nu foarte ciudat.

După o pauză lungă, el a dat din cap.

— Nicio problemă, Olive.

Capitolul 3

IPOTEZĂ: O conversație particulară cu Adam Carlsen va deveni de două ori mai stânjenitoare după pronunțarea cuvântului „sex”. De către mine.

Trei zile mai târziu, Olive s-a trezit stând în fața biroului lui Adam.

Nu mai fusese niciodată acolo, dar îl găsise cu ușurință. Studenta care ieșise cu ochii în lacrimi și cu o expresie terifiată era un indiciu clar, ca să nu mai spunem că ușa lui Adam era singura de pe hol fără nicio fotografie cu animale, copii sau oameni apropiați. Nu era nici măcar o copie a articolului lui care ajunsese pe coperta revistei *Nature*

Methods[9], despre care Olive aflase când îl căutase în ziua precedentă pe Google Academic. Doar un lemn maro-închis și o placă metalică pe care scria: Dr. Adam J. Carlsen.

Poate „J“ venea de la „japiță“.

Olive se simțise ca o ciudată în seara precedentă, citind pagina web a facultății dedicată lui și parcurgând lista celor zece milioane de publicații și de finanțări de cercetare, holbându-se la fotografia lui, făcută în mod evident în timpul unei excursii la munte, nu de către fotograful oficial al universității. Cu toate astea, își înăbușise imediat sentimentul, spunându-și că o verificare riguroasă a trecutului lui academic era logică înainte de a se îmbarca într-o relație romantică falsă.

A inspirat adânc înainte de a bate la ușă și încă o dată între „intră“ al lui Adam și momentul în care și-a adunat în sfârsit curajul de a deschide ușa. Când a intrat în birou, el nu a ridicat imediat privirea, ci a continuat să scrie pe imac.

— Programul meu s-a terminat acum cinci minute, așa că...

— Eu sunt.

Mâinile i s-au oprit, rămânând cam la trei centimetri deasupra tastaturii. Apoi și-a răsucit scaunul către ea.

— Olive.

Era ceva în felul în care vorbea. Poate era un accent, poate numai calitatea vocii lui. Olive nu putea stabili cu certitudine, dar era acolo, în felul în care îi rostise numele. Precis. Atent. Profund. Ca nimeni altcineva. Familiar – imposibil de familiar.

— Ce i-ai spus? a întrebat Olive, încercând să nu-i pese de felul în care vorbea Adam Carlsen. Fetei care a ieșit plângând?

I-a luat un moment să-și aducă aminte că, în urmă cu mai pu-țin de șaizeci de secunde, fusese altcineva în biroul lui – cineva care, în mod evident, plecase de-acolo plângând.

— I-am spus părerea mea despre ceva ce a scris.

Olive a dat din cap, mulțumindu-le în tăcere tuturor

---

[9] Metodele Naturii, revistă lunară care acoperă noi tehnici științifice

zeilor că nu era îndrumătorul ei și că nu avea să fie vreodată, și a studiat încăperea. Avea un birou pe colț, bineînțeles. Două ferestre care împreună trebuie să fi adunat șaptezeci de mii de metri pătrați de sticlă și suficientă lumină cât să vindece depresiile sezoniere a douăzeci de oameni. Era și firesc, cu toți banii de finanțări pe care îi atrăgea și cu tot prestigiul, să i se dea un spațiu frumos. Biroul lui Olive, pe de altă parte, nu avea nicio fereastră și mirosea ciudat, probabil fiindcă îl împărțea cu alți trei doctoranzi, deși era gândit să găzduiască cel mult două persoane.

— Am vrut să-ți scriu un e-mail. Am vorbit mai devreme cu decanul, i-a spus Adam, iar ea l-a privit.

Făcea gesturi către scaunul din fața biroului. Olive l-a tras și s-a așezat.

— Despre tine.

— Ah.

Lui Olive i s-a strâns stomacul. Ar fi preferat ca decanul să nu fi știut despre existența ei. În același timp, ar fi preferat să nu fie în această încăpere cu Adam Carlsen, semestrul să nu înceapă în câteva zile, să nu existe schimbare climatică. Și totuși.

— Ei bine, despre noi, a adăugat el. Și regulile de socializare.

— Ce a spus?

— Nu există nimic care să ne împiedice să ne vedem, din moment ce nu sunt îndrumătorul tău.

Olive a fost cuprinsă de un amestec de panică și ușurare.

— Cu toate astea, sunt câteva aspecte care trebuie luate în considerare. Nu voi putea colabora cu tine în nicio calitate formală.

Și fac parte din comitetul programului de distincții, ceea ce înseamnă că va trebui să mă retrag dacă ești nominalizată pentru bursă ori alte oportunități similare.

Ea a dat din cap.

— Corect.

— Și în niciun caz nu pot face parte din comitetul de

evaluare a tezei tale.

Olive a pufnit într-un hohot de râs.

— Asta nu va fi o problemă. Nu aveam de gând să te rog să fii în comitet.

El a îngustat ochii.

— De ce nu? Studiezi cancerul pancreatic, nu-i așa?

— Da. Detectarea timpurie.

— Asta înseamnă că munca ta ar putea beneficia de pe urma perspectivei unui modelator informational.

— Da, dar sunt și alți modelatori informaționali în departament. Și aș vrea ca în cele din urmă să termin doctoratul de preferință fără să plâng prin cabine de toaletă după fiecare întâlnire a comitetului. El i-a aruncat o privire aspră, dar ea a continuat: Fără supărare. Sunt o fată simplă, cu nevoi simple, a ridicat Olive din umeri.

În urma acestui comentariu, Adam și-a coborât privirea spre birou, dar nu înainte ca Olive să-i observe colțul gurii tresărind. Când a ridicat din nou privirea, avea o expresie serioasă.

— Deci, te-ai hotărât?

Olive și-a strâns buzele în timp ce el o privea calm. A inspirat adânc înainte să spună:

— Da. Da, eu... Eu vreau s-o fac. De fapt, este o idee bună.

Din atât de multe motive. Anh și Jeremy ar lăsa-o în pace, dar și... toți ceilalți. Era ca și cum, din momentul în care zvonul începuse să se răspândească, oamenii ar fi fost prea intimidați de Olive să se mai poarte cu ea în modul grosolan în care o făceau de obicei. Ceilalți asistenți renunțaseră la a-i schimba turele ei plăcute de la ora 2.00 p.m. Cu unele oribile la opt dimineața, colegii de laborator nu i se mai băgau în față la microscop, iar doi profesori ai facultății, pe care Olive încercase de săptămâni bune să-i contacteze, catadicsiseră să-i răspundă la e-mailuri. Părea puțin incorect să exploateze această confuzie majoră, dar mediul academic era o lume fără reguli și viața lui Olive în această lume nu fusese altfel decât mizerabilă în ultimii doi ani. Învățase să apuce orice oportunitate care îi pica în

mâini. Și dacă unii… bine, dacă majoritatea doctoranzilor din departament se uitau la ea cu suspiciune fiindcă se vedea cu Adam Carlsen, așa trebuia fie. Prietenii ei păreau să fie în mare OK cu asta, chiar dacă se arătau puțin uimiți.

Cu excepția lui Malcolm. O evitase, ca și cum ar fi fost ciumată, de trei zile. Dar Malcolm era Malcolm, avea să își revină.

— Foarte bine, atunci.

Era complet lipsit de expresie – aproape prea lipsit de expresie. Ca și cum nu ar fi fost mare lucru și nu i-ar fi păsat în niciun fel; ca și cum, dacă ar fi spus „nu“, asta nu ar fi schimbat nimic pentru el.

— Totuși, m-am gândit mult la asta. Adam a așteptat răbdător ca ea să continue. Și cred că ar fi mai bine dacă am stabili niște reguli de bază. Înainte de a începe.

— Reguli de bază?

— Da. Știi tu. Ce avem voie și ce nu avem voie să facem. Ce putem să așteptăm de la acest aranjament. Cred că este un protocol standard înainte de a te îmbarca într-o relație romantică falsă.

— Protocol standard? a înclinat el capul.

— Aha.

— De câte ori ai făcut asta?

— Zero. Dar sunt familiarizată cu schema.

— Cu… ce? a clipit el, derutat.

Olive l-a ignorat.

— OK. A inspirat profund și a ridicat degetul arătător. În primul rând, ar trebui să fie un aranjament ce se desfășoară strict pe suprafața campusului. Nu că aș crede că ai vrea să ne întâlnim în afara campusului, dar pentru cazul în care plănuiești să omori doi iepuri dintr-un foc, nu voi fi rezerva ta de ultim moment dacă ai nevoie să aduci pe cineva la petrecerea de Crăciun sau…

— Hanuka.

— Ce?

— E mai probabil ca familia mea să sărbătorească Hanuka de-cât Crăciunul. Sa scuturat. Deși este destul de probabil că eu nu voi sărbători niciuna din astea.

— Ah. Olive a cântărit o clipă lucrurile. Presupun că asta e ceva ce iubita ta falsă ar trebui să știe. Fantoma unui zâmbet i-a apărut în colțul gurii, dar el nu a spus nimic. Bine. A doua regulă. De fapt, ar putea fi interpretată ca o extensie a primei reguli. Dar... Olive și-a mușcat buza, forțându-se să pună problema, fără sex.

Pentru câteva momente, Adam pur și simplu nu s-a mișcat. Nici măcar un milimetru. Apoi, buzele i s-au desfăcut, dar nu s-a auzit niciun sunet și acesta a fost momentul în care Olive și-a dat seama că-l lăsase fără cuvinte. Ceea ce, în oricare alt moment, ar fi fost amuzant, dar faptul că părea stupefiat aflând că Olive nu voia să includă sexul în aranjamentul lor a fost ca un pumn în stomac. Presupusese el că asta avea să se întâmple? Era ceva ce spusese ea? Ar fi trebuit să explice că făcuse foarte puțin sex în viața ei? Că se întrebase ani buni dacă era asexuată și că numai recent realizase că ar fi fost posibil să simtă atracție sexuală, dar numai vizavi de oameni în care avea mare încredere? Că dacă, dintr-un motiv inexplicabil, Adam ar fi vrut să facă sex cu ea, ea nu ar fi fost capabilă?

— Ascultă, continuă ea ridicându-se în picioare în timp ce panica îi creștea în gât, îmi pare rău, dar dacă unul dintre motivele pentru care te-ai oferit să fii iubitul meu fals este că ai crezut că noi o să...

— Nu. Cuvântul a explodat din gura lui. Părea sincer indignat. Sunt șocat și numai de faptul că simți nevoia să discuți despre asta.

— Ah.

Obrajii lui Olive s-au înfierbântat din cauza consternării din vocea lui. Sigur. Bineînțeles că nu se aștepta la asta. Sau că nici măcar nu și-ar fi dorit asta cu ea. Uită-te la el – de ce ar fi vrut?

— Îmi pare rău, nu am vrut să presupun...

— Nu, este în regulă să fii directă. Am fost numai surprins.

— Știu. Olive a dat din cap. Sincer vorbind, și ea era un pic surprinsă. Că stătea în biroul lui Adam Carlsen, vorbind despre sex – nu despre sex în genul diviziunii celulare, ci

despre potențialul contact sexual dintre ei doi. Scuze, nu am vrut să fac ca lucrurile să fie ciudate.

— Este OK. Toată chestia e ciudată. Tăcerea dintre ei s-a dilatat și Olive a observat că Adam roșise ușor. Numai o umbră de roșu, dar arăta așa de... Olive nu se putea opri din a se holba la el. Fără sex, a confirmat el dând din cap.

Olive a trebuit să-și dreagă glasul și să se scuture ca să se oprească din a inspecta forma și culoarea pomeților lui.

— Fără sex, a repetat și ea. OK. A treia regulă. Nu este chiar o regulă, dar iată: nu mă voi vedea cu nimeni altcineva. Adică, de-adevăratelea. Ar fi o încurcătură și ar complica totul și... Olive a ezitat. Oare ar fi trebuit să-i spună? Era prea multă informație? Avea nevoie să știe? Ei bine, de ce nu, dacă tot ajunseseră aici? Nu era ca și cum nu l-ar fi sărutat sau nu *ar* fi adus în discuție sexul la locul lui de muncă. Eu oricum nu ies la întâlniri. Jeremy a fost o excepție. Niciodată nu am... nu am avut niciodată un iubit serios, și probabil așa e cel mai bine. Școala doctorală este și așa destul de stresantă, îi am pe prietenii mei și proiectul cu cancerul pancreatic și sincer, am lucruri mai bune de făcut cu timpul meu.

Ultimele cuvinte au părut mai agresive decât intenționase. Adam se uita la ea fără să spună nimic.

— Dar tu poți să o faci, bineînțeles, a adăugat ezitant. Deși aș aprecia dacă ai putea să nu le spui oamenilor din departament, numai ca să nu par o idioată și să nu pară că mă înșeli și bârfele să scape de sub control. Ar fi și în beneficiul tău, având în vedere că vrei să pară că ești într-o relație exclusivă.

— Nu o voi face.

— OK. Bine. Mulțumesc. Știu că să minți prin omisiune poate fi o mizerie, dar...

— Vreau să spun că nu mă voi vedea cu altcineva.

În tonul lui era o siguranță, o finalitate care a luat-o prin surprindere. A putut numai să dea din cap, deși voia să protesteze că el nu avea cum să știe că asta avea să se întâmple, deși în minte i-au apărut un milion de întrebări. Nouăzeci la sută dintre ele erau nepotrivite și nu erau

treaba ei, așa că le-a dat la o parte.

— Bine. Patru. În mod evident nu putem face asta la nesfârșit, așa că ar trebui să ne stabilim un termen-limită.

Adam și-a strâns buzele.

— Când ar fi acesta?

— Nu sunt sigură. O lună, sau ceva de genul ăsta, probabil ar fi suficient ca s-o conving pe Anh că, în mod clar, nu mai simt nimic pentru Jeremy. Dar s-ar putea să nu fie suficient pentru tine, așa că… spune tu.

S-a gândit și apoi a dat o dată din cap.

— Douăzeci și nouă septembrie.

Era puțin mai mult de o lună. Dar, de asemenea…

— Este o dată ciudat de exactă.

Olive și-a stors creierii, încercând să-și dea seama de ce era așa de exact. Singurul lucru care i-a venit în minte a fost că în acea săptămână avea să fie în Boston pentru conferința anuală de biologie.

— Este ziua de după examinarea bugetară finală a departamentului. Dacă nu-mi eliberează fondurile până atunci, nu mi le vor mai elibera deloc.

— Înțeleg. Ei bine, atunci hai să stabilim ca pe douăzeci și nouă septembrie să ne despărțim. O să-i spun lui Anh că ne-am despărțit de comun acord, dar că sunt puțin tristă fiindcă sunt în continuare puțin îndrăgostită de tine. A zâmbit către el. Numai ca să nu suspecteze că sunt în continuare agățată de Jeremy. OK. A inspirat adânc. A cincea și ultima.

Asta era una mai problematică. Cea la care îi era teamă ca el să nu obiecteze. Olive a observat că-si frământa mâinile și le-a așezat ferm în poală.

— Pentru ca asta să funcționeze, probabil… că ar trebui să facem lucruri împreună. Din când în când.

— Lucruri?

— Lucruri. Chestii.

— Chestii, a repetat el pe un ton dubios.

— Da. Chestii. Tu cum te distrezi?

Probabil îi plăceau niște chestii atroce, cum ar fi excursii de dărâmare a vacilor sau lupte japoneze între cărăbuși.

Poate colecționa păpuși de porțelan. Poate era un avid jucător de *geocaching*[10]. Poate frecventa convenții despre *vaping.* O, Doamne.

— Distracție? a repetat el, ca și cum nu ar mai fi auzit nicio-dată cuvântul.

— Da. Ce faci când nu ești la muncă?

Perioada de timp care a trecut între întrebarea lui Olive și răspunsul lui a fost îngrijorătoare.

— Uneori, lucrez și de acasă. Și fac sport. Și dorm.

A trebuit să facă un efort supraomenesc pentru a se abține să nu se pleznească peste frunte.

— Hm, grozav. Altceva?

— Tu ce faci ca să te distrezi? a întrebat el, oarecum apărându-se.

— O mulțime de lucruri. Eu... Mă duc la filme. Deși nu mai fusese de ultima dată când o târâse Malcolm. Joc jocuri de societate. Dar toți prietenii ei fuseseră ocupați în ultima vreme, așa că nici asta. Participase la turneul de volei, dar asta fusese cu un an în urmă. Mmm. Fac mișcare. I-ar fi plăcut mult de tot să șteargă expresia îngâmfată de pe fața lui Adam. Mă rog. Ar trebui să facem în mod regulat ceva împreună. Nu știu, poate să mergem la cafea? Să zicem, o dată pe săptămână? Numai pentru zece minute, într-un loc în care oamenii ar putea să ne vadă cu ușurință. Știu că sună enervant și că poate fi o pierdere de timp, dar va fi foarte scurt și ar face chestia asta mult mai credibilă și...

— Sigur.

„Ah."

Crezuse că avea să fie nevoie de mai mult efort ca să-l convingă. Mult mai mult. Dar, pe de altă parte, era și în interesul lui. Avea nevoie ca relația să fie credibilă pentru colegii lui, dacă era să-i convingă să îi elibereze fondurile.

— OK. Hm... Ea s-a străduit să nu se mai întrebe de ce era așa de conciliant și a încercat să-și vizualizeze programul. Ce zici de miercuri?

---

[10] Activitate recreativă care constă în ascunderea unor obiecte sau a unui container cu mai multe obiecte, pentru ca alți utilizatori de GPS să le găsească cu ajutorul coordonatelor postate pe internet.

Adam și-a întors scaunul ca să fie cu fata la computer și a deschis o aplicație cu calendarul. Era așa de plin de căsuțe colorate, încât Olive a simțit un val de anxietate.

— Funcționează înainte de unsprezece dimineața. Și după șase seara.

— Zece?

El s-a întors cu fata la Olive.

— Zece e bine.

— OK. A așteptat ca el să scrie în program, dar Adam nu s-a mișcat. Nu adaugi întâlnirea în calendar?

— O să țin minte, a spus el pe un ton egal.

— Bine, atunci. A făcut un efort să zâmbească și zâmbetul a părut relativ sincer. Mult mai sincer decât orice zâmbet ar fi crezut că ar fi fost capabilă să afișeze în prezența lui Adam Carlsen. Grozav. Rămâne să avem o întâlnire falsă miercuri.

Între sprâncenele lui Adam a apărut o cută.

— De ce tot spui asta?

— Spun ce?

— Întâlnire falsă. Ca și cum ar fi o chestie *care* există.

— Pentru că este. Nu te uiți la comedii romantice?

Adam a privit-o cu o expresie derutată, până când ea și-a dres glasul și și-a coborât ochii spre genunchi. Doamne, nu aveau nimic în comun. Nu ar fi putut găsi nimic despre care să stea de vorbă. Pauze-le lor de cafea de zece minute aveau să fie cele mai dureroase și stânjenitoare părți ale săptămânilor ei, deja dureroase și stânjenitoare.

Dar Anh avea să aibă parte de frumoasa ei poveste de iubire, iar Olive avea să nu mai aștepte secole ca să folosească microscopul electronic. Asta era tot ce conta.

S-a ridicat și a întins mâna spre el, gândindu-se că orice aranjament de genul ăsta merita măcar o strângere de mână. Adam a studiat-o ezitant pentru câteva secunde. Apoi s-a ridicat și i-a strâns degetele. S-a uitat la mâinile lor unite înainte de a o privi în ochi și Olive și-a ordonat să nu-i observe fierbințeala pielii sau cât de lat în spate era sau... nimic altceva în legătură cu el. Când, în cele din urmă, i-a dat drumul, Olive a trebuit să ia hotărârea conștientă de a

nu-și inspecta palma.

Îi făcuse ceva? Cu siguranță, așa se simțea. O furnica pielea.

— Când vrei să începem?

— Ce zici de săptămâna viitoare? Era vineri. Ceea ce însemna că avea mai puțin de șapte zile ca să se pregătească psihologic pentru experiența de a lua cafeaua cu Adam Carlsen. Știa că era capabilă să facă asta; dacă reușise să facă nouăzeci și șapte la sută din partea orală a testului GRE, putea face orice, sau aproape orice, dar, chiar și așa, părea o idee oribilă.

— Sună bine.

Se întâmpla. O, Doamne.

— Hai să ne întâlnim la Starbucks, în campus. Este locul în care cei mai mulți dintre doctoranzi beau cafeaua – cineva trebuie să ne vadă. S-a îndreptat spre ușă, oprindu-se ca să se uite la Adam. Deci, atunci ne vedem miercuri la întâlnirea falsă?

El era în continuare în picioare în spatele biroului, cu brațele încrucișate pe piept. Uitându-se la Olive. Părând mult mai puțin iritat de toată încurcătura decât s-ar fi așteptat ea vreodată. Arătând…

Drăguț.

— Ne vedem atunci, Olive.

*

— Dă-mi sarea.

Olive ar fi făcut-o, dar Malcolm arăta ca și cum ar fi fost deja destul de sărat. Așa că și-a sprijinit șoldul de tejgheaua din bucătărie și și-a încrucișat brațele peste piept.

— Malcolm.

— Și piperul.

— Malcolm.

— Și uleiul.

— Malcolm.

— De floarea-soarelui.

Sâmburi de struguri.

— Ascultă. Nu e ceea ce crezi…

— Bine. Mi le iau singur.

Sincer vorbind, Malcolm avea tot dreptul să fie supărat. Și Olive îl înțelegea. Era cu un an înaintea ei la doctorat și *9* descendent al unei familii regale STEM. Produsul mai multor generații de biologi, geologi, botaniști, fizicieni și cine știe ce fel de alți -iști, -logi și -eni care își amestecaseră ADN-urile și produseseră mici aparate de știință. Tatăl lui era decan la o școală de stat de pe coasta de Est. Mama lui avea un discurs TED pe Youtube cu mai multe milioane de vizualizări, pe tema celulelor *Purkinje.* Își dorea Malcolm să fie într-un program de doctoranzi și să se îndrepte către o carieră academică? Probabil că nu. Avea vreo altă opțiune, având în vedere presiunea pe care familia o exercitase asupra lui încă de când era în scutece? De asemenea, nu.

Ca să nu mai spunem că Malcolm era nefericit. Planul lui era să-și ia doctoratul, să găsească un job confortabil în industria de profil și să facă mulți bani muncind între nouă și cinci – ceea ce, tehnic vorbind, îl clasifica drept om de știință, lucru la care părinții lui nu ar fi avut cum să obiecteze. Cel puțin, nu cu atâta înverșunare. Între timp, tot ce voia era să aibă o experiență a școlii doctorale cât se poate de netraumatizantă. Dintre toți cei din programul lui Olive, el era cel care reușise cel mai bine să aibă o viață și în afara școlii. Făcea lucruri care erau inimaginabile pentru cei mai mulți dintre doctoranzi, cum ar fi să gătească mâncare adevărată. Să se ducă în excursii la munte.

Să mediteze. Să joace într-o piesă. Să se ducă la întâlniri, de parcă ar fi fost un sport olimpic. („Chiar este un sport olimpic, Olive. Iar eu mă antrenez pentru aur.“)

Motiv pentru care, în momentul în care Adam l-a obligat pe Malcolm să arunce tone de date și să refacă jumătate din studiu, experiența s-a transformat în câteva luni mizerabile. Privind retrospectiv, s-ar putea ca acela să fi fost momentul în care Malcolm începuse să viseze ca o molimă să se abată asupra casei Carlsen (repeta pentru *Romeo și Julieta* la vremea respectivă).

— Malcolm, putem vorbi, te rog, despre asta?

— Vorbim.

— Nu, tu gătești și eu pur și simplu stau aici, încercând să te fac să recunoști că ești furios pentru că Adam…

Malcolm s-a întors spre ea lăsând caserola deoparte și scuturându-și degetul către Olive.

— Să nu o spui.

— Să nu spun ce?

— Știi ce.

— Adam Cari…

— Nu-i rosti numele.

Olive și-a ridicat mâinile spre tavan.

— Este o nebunie. Este o făcătură, Malcolm.

El s-a întors la tocatul sparanghelului.

— Dă-mi sarea.

— Măcar asculți ce spun? Nu e pe bune.

— Și piperul, și…

— Relația este o făcătură. Nu ne vedem, de fapt. Pretindem că ne vedem, pentru ca lumea să creadă asta.

Mâinile lui Malcolm s-au oprit la jumătatea tocatului.

— Ce?

— M-ai auzit.

— Este un… aranjament gen prietenie cu beneficii? Pentru că…

— Nu. Este opusul. Nu există beneficii. Zero beneficii. Zero sex. Zero prietenie, de asemenea.

S-a uitat la ea cu ochii îngustați.

— Ca să fie clar, chestiile orale și în cur absolut că se pun ca sex…

— Malcolm.

A făcut un pas către ea, cu nările dilatate, apucând o cârpă de vase ca să se șteargă pe mâini.

— Mi-e teamă să întreb.

— Știu că sună ridicol. Mă ajută pretinzând că suntem împreună pentru că am mințit-o pe Anh și am nevoia ca ea să se simtă confortabil văzându-se cu

Jeremy. Este o făcătură. Adam și cu mine am vorbit exact de… s-a decis pe loc să omită orice informație pertinentă legată de Seară, de trei ori și nu știu nimic

despre el. Cu excepția faptului că e dispus să mă ajute să gestionez această situație, iar eu m-am folosit de oportunitate.

Malcolm făcea fata rezervată celor care poartă sandale cu ciorapi albi. Putea fi puțin înfricoșător, Olive trebuia să recunoască.

— Asta e... rău. Îi pulsa o venă pe frunte.

Ol, asta este amețitor de stupid.

— Poate. Da, da, era. Dar este ce este. Și tu trebuie să mă susții în idioțenia mea, pentru că Anh și cu tine sunteți cei mai buni prieteni ai mei.

— Nu este Carlsen cel mai bun prieten al tău acum?

— Haide, Malcolm. E un dobitoc. Dar, de fapt, a fost destul de drăguț cu mine și...

— Nici măcar nu... Malcolm a făcut o grimasă. Nu voi răspunde la asta.

Olive a oftat.

— Bine. Nu răspunde. Nu trebuie. Dar poți măcar să nu mă urăști? Te rog! Știu că e un coșmar pentru jumătate dintre doctoranzii din program, inclusiv pentru tine. Dar mă ajută. Tu și Anh sunteți singurii oameni care vreau să știe adevărul. Dar nu-i pot spune lui Anh...

— ... din motive evidente.

— ... din motive evidente, a spus ea în același timp și a zâmbit. Malcolm a dat dezaprobator din cap, dar expresia i se îmblânzise.

— Ol, ești uimitoare. Și bună, mult prea bună. Ar trebui să găsești pe cineva mai bun decât Carlsen. Pe cineva cu care să te vezi de-adevăratelea.

— Da, sigur. A dat ochii peste cap. Pentru că lucrurile au mers așa bine cu Jeremy. Cu care, apropo, am fost de acord să mă văd numai la recomandarea ta. „Acordă-i băiatului o șansă“, ai spus. „Ce ar putea să meargă rău?“, mi-ai mai spus.

Malcolm s-a holbat la ea, iar Olive a râs.

— Ascultă, în mod evident nu mă pricep la întâlnirile reale. Poate chestia asta contrafăcută va fi diferită. Poate mi-am găsit nișa.

El a oftat.

— Trebuie neapărat să fie Carlsen? Sunt profesori mai buni cu care ai putea să te prefaci că te întâlnești.

— Cum ar fi?

— Nu știu. Doctor Mecoy?

— Nevasta lui nu tocmai a născut tripleți?

— Ah, da. Dar Holden Rodrigues? Este sexy. Are și un zâmbet drăguț. Eu știu, întotdeauna îmi zâmbește.

Olive a izbucnit în râs.

— Nu aș putea niciodată să mă prefac că ies cu doctorul Rodrigues, având în vedere cât de tare ți-au ars călcâiele după el în ultimii doi ani.

— Nu-i așa? Ți-am povestit despre flirtul serios care s-a întâmplat între noi la târgul de cercetare studențească? Sunt destul de sigur că mi-a făcut cu ochiul de mai multe ori din capătul celălalt al încăperii. Acum, unii spun că doar avea ceva în ochi, dar…

— Eu. Eu am spus că probabil avea ceva în ochi. Iar tu îmi povestești asta în fiecare zi.

— Da. A oftat. Știi, m-aș fi prefăcut că mă văd cu tine fără probleme, ca să te scutesc de nenorocitul de Carlsen. M-aș fi ținut de mână cu tine și ți-aș fi dat sacoul meu dacă ți-ar fi fost frig și ți-aș fi adus în mod public trandafiri și ursuleți de pluș de Valentine’s Day.

Ce reconfortant să vorbești cu cineva *care se* uita la o comedie romantică. Sau la zece.

— Știu. Dar, de asemenea, aduci acasă pe altcineva în fiecare săptămână și îți place asta, iar mie îmi place că îți place. Nu vreau să-ți stric stilul.

— Corect.

Malcolm părea mulțumit. Să fi fost din cauză că într-adevăr avea parte de multă acțiune sau din cauza înțelegerii absolute pe care Olive o avea pentru obiceiurile lui, n-ar fi putut spune.

— Atunci poți, te rog, să nu mă urăști?

A aruncat cârpa de bucătărie pe blat și sa apropiat de ea.

— Oh. Nu aș putea niciodată să te urăsc. O să fii

întotdeauna *kalamata* mea. A tras-o la piept și a strâns-o tare. La început, când abia se întâlniseră, Olive fusese în mod constant derutată de cât de fizic era contactul lor, probabil din cauză că trecuseră ani multi de când nu mai xperimentase o legătură așa afectuoasă.

Acum, îmbrățișările lui Malcolm erau momentele ei fericite.

Și-a sprijinit capul de umărul lui și a zâmbit în bumbacul tricoului.

— Mersi. Malcolm a strâns-o mai tare. Și promit că, dacă am să-l aduc vreodată pe Adam acasă, o să-mi pun o șosetă pe ușă... Au!

— Creatură malefică.

— Glumeam! Stai, nu pleca, am ceva important să-ți spun.

— Am atins maximul zilnic de conversație despre Carlsen. Mai mult de atât ar fi letal, așa că...

S-a oprit lângă ușă, încruntat.

— Tom Benton, cercetătorul în domeniul cancerului de la Harvard, m-a contactat! Nu e hotărât încă, dar s-ar putea să fie interesat să mă ia în laboratorul lui anul viitor.

— O, Doamne. Malcolm s-a dus înapoi la ea, încântat. Ol, este minunat! Am crezut că niciunul dintre cercetătorii pe care i-ai contactat nu ți-a răspuns.

— Pentru mult timp, nu. Dar acum, Benton a răspuns, și știi cât de faimos este. Probabil că are mai multe fonduri de cercetare decât aș putea visa vreodată. Ar fi...

— Fantastic. Chiar ar fi fantastic. Oh, sunt așa de mândru de tine. Malcolm a luat-o de mâini. Zâmbetul i s-a îmblânzit încet. Și mama ta ar fi și ea așa de mândră.

Olive s-a uitat în altă parte, clipind repede. Nu voia să plângă, nu în seara asta.

— Nu e nimic stabilit. Va trebui să-l conving. Va fi nevoie de ceva mai multă abilitate politică și să trec prin „prezintă-mi cercetarea ta". Știi că nu este punctul meu forte. S-ar putea să nu iasă încă...

— Va ieși.

Exact. Da. Avea nevoie să fie optimistă.

A dat din cap, încercând să zâmbească.

— Dar și dacă nu iese, mama ta tot ar fi mândră.

Olive a dat din nou din cap. Când o singură lacrimă a reușit să i se scurgă pe obraz, s-a hotărât s-o lase.

Patruzeci și cinci de minute mai târziu, Malcolm și ea stăteau pe canapeaua lor minusculă, cu brațele lipite, privind la reluări ale filmului *American Ninja Warrior,* în timp ce mâncau o tocană de legume foarte nesărată.

Capitolul 4

> **IPOTEZĂ:** Adam Carlsen și cu mine nu avem absolut nimic în comun, iar să iau cafeaua cu el va fi de două ori mai dureros decât dacă mi-aș scoate un nerv de la măsea, fără anestezie.

Olive a ajuns la prima întâlnire falsă de miercuri cu întârziere și în cea mai proastă dintre stări, după o dimineață petrecută mârâind la porcăriile de reactivi ieftini și contrafăcuți pentru că nu se dizolvau, apoi nu precipitau, apoi pentru că erau prea puțini ca să-și poată face toate probele.

S-a oprit în fața ușii cafenelei și a inspirat adânc. Avea nevoie de un laborator mai bun dacă voia să facă știință mai bine. De un echipament mai bun. Reactivi mai buni. Culturi de bacterii mai bune. Toate lucrurile, mai bune. Săptămâna următoare, când avea să sosească Tom Benton, trebuia să fie la înălțime. Trebuia să-și pregătească discursul, să nu piardă timpul la o cafea pe care nu și-o dorea în mod special, cu o persoană cu care în mod clar nu voia să vorbească, atunci când se afla la jumătatea protocolului experimental.

Bleah.

Când a intrat în cafenea, Adam sosise deja. Era îmbrăcat cu o bluză Hanley ce părea gândită, proiectată și produsă special pentru jumătatea superioară a corpului său. Olive a fost uluită pentru moment, nu atât pentru faptul că hainele

stăteau bine pe el, cât pentru simplul fapt că observase cu ce era îmbrăcată o anumită persoană. Nu îi stătea în caracter, îl văzuse pe Adam umblând ca bezmeticul prin clădirile de biologie în cea mai mare parte a ultimilor doi ani, la urma urmei, ca să nu mai pună la socoteală nenumăratele ocazii în care îl văzuse în ultimele două săptămâni. Se și sărutaseră, dacă ceea ce se întâmplase în Seara cu pricina putea fi socotit un sărut în toată regula. Revelația care a lovit-o în timp ce se așezaseră la coadă să comande cafea era năucitoare și tulburătoare.

Adam Carlsen era chipeș.

Adam Carlsen, cu nasul lui cel lung și părul ondulat, cu buzele pline și fața unghiulară, care nu ar fi trebuit să meargă bine împreună, dar cumva totuși se potriveau, era foarte, foarte chipeș. Olive nu avea idee de ce nu-și dăduse seama înainte sau de ce lucrul care a făcut-o să-și dea seama a fost faptul că Adam se îmbrăcase cu o cămașă neagră simplă.

S-a forțat să se uite în fată la meniul de băuturi în loc să se holbeze la pieptul lui.

În cafenea erau în total trei studenți masteranzi de la biologie, un doctorand de la farmacologie și un asistent de cercetare preuniversitar care se uitau la ei. Perfect.

— Deci? Ce faci? a întrebat ea, pentru că așa se face.

— Bine. Tu?

— Bine.

Olive și-a dat seama că poate nu se gândise pe cât de temeinic ar fi trebuit la toată acțiunea. Poate că scopul era să fie văzuți împreună, dar să stea unul lângă altul tăcând nu ar fi putut convinge pe nimeni că alcătuiau un cuplu fericit. Și Adam era… ei bine. Părea puțin probabil să inițieze vreo conversație.

— Deci. Olive și-a schimbat greutatea de pe un picior pe altul de câteva ori. Care e culoarea ta preferată?

Adam a privit-o derutat.

— Ce?

— Culoarea ta preferată.

— Culoarea mea preferată?

— Aha.
Între sprâncenele lui Adam a apărut o cută.
— Nu… nu știu.
— Cum adică nu știi?
— Sunt culori. Sunt toate la fel.
— Trebuie să fie una care îți place cel mai mult.
— Nu cred.
— Roșu?
— Nu știu.
— Galben? Verde vomă?
Ochii lui Adam s-au îngustat.
— De ce întrebi?
Olive s-a scuturat.
— Pare ceva ce ar trebui să știu.
— De ce?
— Așa. Dacă cineva încearcă să-și dea seama dacă suntem într-adevăr împreună, s-ar putea să fie una dintre primele întrebări pe care să le pună. Între primele cinci, în orice caz.
A studiat-o câteva secunde.
— Ți se pare un scenariu probabil?
— Cam la fel de probabil ca eu să-mi dau întâlniri false cu tine.
El a dat din cap, ca și cum ar fi înțeles punctul ei de vedere.
— OK. Negru, presupun.
Ea a pufnit.
— Normal.
— Ce e rău la negru? s-a încruntat Adam.
— Nici măcar nu e culoare. Tehnic vorbind, e non-culoare.
— E mai bine decât verde vomă.
— Nu, nu e.
— Bineînțeles că e.
— Da, bine. Se potrivește cu personalitatea ta de prinț al întunericului.
— Ce mai înseamnă și…
— Bună dimineața. Barmanița le-a zâmbit veselă. Cu ce

doriti să vă servesc azi?

Olive a zâmbit la rândul ei, făcând semn către Adam să comande primul.

— Cafea. I-a aruncat o privire înainte să adauge timid: Neagră.

Olive a trebuit să se ascundă ca să nu i se vadă zâmbetul, dar când l-a privit din nou, el avea colțul gurii ridicat. Expresie care arăta bine pe fața lui, a trebuit ea să admită cu reticență. A ignorat asta și a comandat cea mai grasă și dulce băutură din meniu, cerând și extra frișcă. S-a întrebat dacă ar fi trebuit să compenseze comandând și un măr sau dacă ar fi trebuit să-i dea înainte fără probleme și să-i pună capac și cu o prăjitură, când Adam a scos un card de credit din portofel și i l-a întins casieriței.

— O, nu. Nu, nu, nu. *Nu.* Olive și-a pus mâna în fata mâinii lui și și-a coborât vocea. Nu poți plăti comanda mea.

— Nu pot? a clipit el.

— Nu avem o relație falsă de acest gen.

— Nu? a părut el surprins.

— Nu. Olive a scuturat din cap. Nu m-aș preface niciodată că mă văd cu un tip care crede că trebuie să-mi cumpere cafeaua numai pentru că e tip.

Adam a ridicat o sprânceană.

— Nu cred că există o limbă în care ceea ce tocmai ai comandat să se cheme cafea.

— Hei…

— Și nu e vorba despre faptul că sunt „tip“ – cuvântul a fost rostit cu o ușoară suferință în voce – ci despre faptul că tu ești încă studentă doctorandă. Și despre venitul tău anual.

Olive a ezitat o clipă, întrebându-se dacă ar fi trebuit să se simtă ofensată. Era Adam nesimțitul obișnuit? îi vorbea de sus? Credea că e săracă? Apoi și-a amintit că într-adevăr era săracă și că el probabil câștiga de cinci ori mai mult decât ea. S-a scuturat, adăugând un fursec cu fulgi de ciocolată, o banană și un pachet de gumă pe lângă cafea. Spre meritul lui, Adam nu a spus nimic și a plătit suma de 21.39 de dolari fără să crâcnească.

În timp ce așteptau să le vină băuturile, mintea lui Olive a început să se îndrepte spre proiectul ei și să se întrebe dacă ar fi putut s-o convingă pe Aslan să-i cumpere reactivi mai buni peste puțin timp. Se uita distrasă prin cafenea, constatând că, deși masterandul, asistentul și unul dintre doctoranzi plecaseră, doi doctoranzi (dintre care unul, din fericire, se întâmpla să lucreze în laboratorul lui Anh) stăteau în continuare la o masă de lângă ușă, uitându-se la ei o dată la câteva minute. Excelent.

Și-a sprijinit șoldul de tejghea și s-a uitat la Adam. Doamne-ajută că treaba asta avea să dureze numai zece minute pe săptămână, că altfel ar fi dezvoltat un junghi permanent în ceafă.

— Unde te-ai născut? a întrebat ea.

— Asta este altă întrebare din interviul privind căsătoria pentru card verde?

Ea a chicotit. Adam a zâmbit, ca și cum ar fi fost mulțumit că o făcuse să râdă.

Deși, cu siguranță, altul era motivul pentru care zâmbise.

— Olanda. Haga.

— Ah.

S-a sprijinit și el de tejghea, chiar în fața ei.

— De ce „ah“?

— Nu știu. Olive s-a scuturat. Cred că mă așteptam la… New York? Sau poate Kansas?

El a dat din cap.

— Mama mea a fost ambasadorul Statelor Unite în Olanda.

— Uau.

Era ciudat să-ți imaginezi că Adam avea o mamă. O familie. Că înainte de a fi înalt, înfricoșător și infam, fusese un copil. Poate vorbea olandeza. Poate mâncase hering afumat la micul dejun în mod regulat. Poate mama lui își dorise să-i calce pe urme și să devină diplomat, dar personalitatea lui strălucitoare ieșise la suprafață, iar ea renunțase la acest vis. Olive s-a trezit că e dornică să afle mai multe despre copilăria lui, ceea ce era ciudat. Foarte

ciudat.

— Poftim.

Băuturile lor au apărut pe tejghea. Olive și-a spus că felul în care chelnerița cea blondă s-a uitat la Adam în timp ce el s-a întors să ia un capac pentru cana de cafea nu era în niciun fel treaba ei. Și-a amintit, de asemenea, că, oricât de curioasă ar fi fost în legătură cu mama lui diplomată, cu numărul de limbi străine pe care le vorbea și cu posibilitatea de a-i plăcea lalelele, acestea erau informații care depășeau cu mult limitele înțelegerii lor.

Oamenii îi văzuseră împreună. Aveau să se întoarcă în laboratoarele lor și să istorisească povești neverosimile despre doctorul Adam Carlsen și acea studentă oarecare, neremarcabilă, cu care îl văzuseră. Era timpul ca Olive să se întoarcă la stiinta ei.

Și-a dres glasul:

— Ei bine. A fost distractiv.

El a ridicat surprins.

— Întâlnirea terminat?

— Aha. Grozavă treabă, echipă, acum duceți-vă la dușuri. Ești liber până săptămâna viitoare.

Olive și-a înfipt paiul în băutură și a luat o gură, simțind zahărul cum îi explodează în gură. Orice ar fi fost ceea ce comandase, era dezgustător de bun. Probabil provoca diabet pe loc.

— Ne vedem… a încercat ea să continue.

— Unde te-ai născut? a întrebat Adam înainte ca ea să apuce să plece.

Ah. Ajunseseră la asta, deci. Probabil voia numai să fie politicos, iar Olive a oftat în sinea ei, gândindu-se plină de jind la masa ei de laborator.

— Toronto.

— Exact. Ești canadiancă, a spus el, ca și cum ar fi știut deja.

— Aha.

— Când te-ai mutat aici?

— Acum opt ani. Pentru colegiu.

El a dat din cap, ca și cum ar fi memorat informația.

— De ce SUA? Canada are niște scoli excelente.
— Am avut o bursă completă.
Era adevărat. Chiar dacă nu era tot adevărul.
Adam se juca cu suportul din carton al cănii de cafea.
— Te duci deseori acasă?
— Nu prea, nu.
Olive a lins niște frișcă de pe paiul ei. A fost derutată când Adam s-a uitat brusc în altă parte.
— Ți-ai plănuit să te întorci acasă după ce termini doctoratul?
Olive s-a tensionat.
— Nu, dacă e după mine.
Avea o mulțime de amintiri dureroase în Canada, iar singura ei familie, oamenii de care voia să fie aproape, erau Anh și Malcolm, amândoi cetățeni americani.
Chiar făcuse un pact cu Anh că, dacă ar fi fost vreodată pe punctul de a-și pierde viza, Anh s-ar fi măritat cu ea. Privind retrospectiv, toată treaba cu făcăturile de întâlniri romanțioase cu Adam aveau să fie un exercițiu bun pentru momentul în care Olive avea să avanseze încă o treaptă și să înceapă să fraudeze la modul serios Departamentul Securității Naționale.
Adam a dat din cap, luând o înghițitură din cafea.
— Culoarea preferată?
Olive a deschis gura să-i spună culoarea preferată, care era mult mai bună decât a lui, dar… La naiba.
Adam a privit-o cu aerul că ar fi înțeles.
— Dificil, nu-i așa?
— Sunt atât de multe culori frumoase.
— Aha.
— O să aleg albastru. Albastru-deschis. Nu, stai!
— Mmm.
— Să spunem alb. Bine, alb.
El a pocnit din limbă.
— Știi, nu cred că pot accepta. Nu este, de fapt, o culoare. Mai degrabă, toate culorile la un loc…
Olive l-a ciupit de antebraț.
— Au, a scos el un sunet, în mod evident fără să-l doară.

Cu un zâmbet viclean pe față, a făcut cu mâna și s-a întors cu spatele, îndreptându-se către clădirea departamentului de biologie.

— Hei, Adam? a strigat Olive după el.

El s-a oprit și s-a întors cu fața la ea.

— Mulțumesc pentru că mi-ai cumpărat mâncare pentru trei zile.

Adam a ezitat, apoi a dat o dată din cap. Grimasa aia pe care o făcea cu gura era clar un zâmbet. Cu puțină ranchiună, dar chiar și așa.

— Cu plăcere, Olive.

Azi, 2.40 p.m.

DE LA: Tom-Benton@harvard.edu

PENTRU: Olive-Smith@stanford.edu

SUBIECT: Re: Proiect de Depistare a Cancerului Pancreatic

Olive,

Am zbor marți după-amiază. Ce-ar fi să ne întâlnim miercuri, în jur de ora 3.00 p.m., în laboratorul lui Aysegul Aslan? Colaboratorul meu poate să mă îndrume.

TB

Trimis de pe iphone

*

Olive a întârziat și la a doua întâlnire falsă de miercuri, dar din două motive diferite, amândouă legate de Tom Benton.

Mai întâi, se trezise târziu după ce se culcase târziu în seara precedentă, repetând discursul prin care avea să-i vândă lui Tom proiectul. Îl repetase de atât de multe ori, încât Malcolm începuse să-i încheie frazele, iar apoi, la ora 1:00 a.m. Aruncase cu o nectarină în ea și o implorase să repete în camera ei. Ceea ce făcuse, până la 3:00 a.m.

Apoi, realizase că ținuta ei obișnuită de laborator (colanți, tricou jerpelit 5K și un coc foarte, foarte încâlcit) probabil nu i-ar fi comunicat doctorului Benton mesajul

„viitoare colegă valoroasă“, astfel că petrecuse o cantitate excesivă de timp căutând ceva potrivit. Să se îmbrace ca să aibă succes și toată povestea.

În cele din urmă, și-a dat seama că nu avea nici cea mai vagă idee cum arăta doctorul Benton – fără îndoială, cea mai importantă persoană din viața ei în acest moment, și da, își dădea seama cât de trist suna asta, dar s-a hotărât să nu stăruie asupra acestui fapt. L-a căutat pe telefon și a aflat că avea aproape patruzeci de ani, era blond, cu ochi albaștri, și avea dinți foarte albi și drepți. Când a ajuns la cafeneaua Starbucks din campus, Olive tocmai îi șoptea portretului lui făcut de Harvard: „Te rog, lasă-mă să vin să lucrez la tine în laborator”. Apoi, l-a observat pe Adam.

Era o zi necaracteristic de înnorată. Era încă luna august, dar se simțea ca și cum ar fi fost toamna târziu. Olive i-a aruncat o privire lui Adam și și-a dat seama imediat că era într-una dintre cele mai răutăcioase stări de spirit. I-au venit în minte acele zvonuri conform cărora ar fi azvârlit un vas Petri de perete fiindcă nu-i ieșise experimentul sau fiindcă microscopul electronic avea nevoie de reparații, sau din cauza unui alt lucru la fel de neimportant. A luat în considerare să se ascundă sub masă.

„Este în ordine”, și-a spus ea. „Merită”. Lucrurile reveniseră la normal în relația cu Anh. Mai mult decât normal: ea și Jeremy erau împreună în mod oficial, iar săptămâna anterioară Anh venise la seara lor cu bere și bezele îmbrăcată în colanți și cu un hanorac lălâu, pe care în mod evident îl împrumutase de la Jeremy. Când Olive luase prânzul cu ei doi cu o zi în urmă, nici măcar nu fusese ciudat. În plus, studenții doctoranzi din anul întâi, doi și chiar și trei erau mult prea speriați de „iubita” lui Adam Carlsen ca să-i fure pipetele, ceea ce însemna că nu mai trebuia să le ascundă în rucsac și să le ducă acasă în weekend. Și obținea niște mâncare de calitate pe gratis din asta. Îl putea suporta pe Adam Carlsen – da, chiar și pe acest Adam Carlsen sumbru. Măcar pentru zece minute pe săptămână.

— Hei. I-a zâmbit, iar el a răspuns cu o expresie ce

transmitea indispoziție și angoasă existențială. Olive a inspirat profund ca să-și facă curaj. Ce faci?

— Bine.

Vorbea scurt și avea o expresie mai tensionată decât în mod obișnuit. Purta o cămașă roșie în carouri și blugi, arătând mai degrabă ca un pădurar decât ca un membru al corpului profesoral care cântărește misterele biologiei computaționale. Olive nu a putut să nu-i observe mușchii și s-a întrebat din nou dacă își făcea hainele la comandă. Părul era în continuare puțin prea lung, dar mai scurt decât în săptămâna anterioară. Părea ușor suprarealist că relația ei cu Adam Carlsen erau în punctul în care putea să țină socoteala atât a stărilor lui de spirit, cât și a lungimii părului.

— Ești pregătit să ne luăm cafea?

El a dat din cap distras, abia uitându-se la ea. La o masă în spate, un student din anul cinci se uita la ei în timp ce se prefăcea că șterge monitorul computerului.

— Îmi cer scuze că am întârziat. Am…

— E în ordine.

— Ai avut o săptămână bună?

— Bună.

OK.

— Mmm… ai făcut ceva distractiv weekendul trecut?

— Am muncit.

S-au așezat la coadă să comande, iar Olive abia s-a putut abține din oftat.

— Vremea a fost frumoasă, nu? Nu prea cald.

El a mormăit drept răspuns.

Începea să fie un pic prea mult. Exista o limită a lucrurilor pe care Olive era dispusă să le facă pentru această relație falsă, chiar și pentru un *Frappuccino* cu mango gratis. A oftat.

— E din cauza tunsorii?

Asta i-a atras atenția. Adam a privit-o cu o cută verticală adâncă între sprâncene.

— Ce?

— Starea de spirit. Este din cauza tunsorii?

— Ce stare?

Olive a făcut un gest larg cu mâna către el.

— Asta. Starea proastă în care ești.

— Nu sunt într-o stare proastă.

Ea a pufnit, deși probabil ăsta nu era termenul potrivit pentru ceea ce tocmai făcuse. Fusese prea zgomotos și batjocoritor, mai mult ca un râs. Un „râfnit“.

— Ce?

Adam s-a încruntat, neapreciativ la adresa „râfnitului“ ei.

— Haide.

— Ce?

— Emani indispoziție.

— Ba nu.

A părut indignat, ceea ce lui Olive i s-a părut ciudat de adorabil.

— Ba bine că nu. Ți-am văzut fața și am? știut imediat.

— Nu ai știut.

— Am știut. Știu. Dar e în ordine, ai dreptul să fii într-o stare proastă.

Le venise rândul, așa că Olive a făcut un pas în față și i-a zâmbit barmanului.

— Bună dimineața. Aș vrea un latte cu aromă de plăcintă cu dovleac. Și pateul ăla cu cremă de brânză. Da, ăla, mulțumesc.

Și – arătând cu degetul către Adam – el o să-și ia un ceai de mușețel. Fără zahăr, a adăugat veselă.

A făcut imediat câțiva pași în lateral, în speranța de a evita leziunile în cazul în care Adam s-ar fi hotărât să arunce cu un vas Petri în ea. A fost surprinsă când el i-a înmânat calm cardul de credit băiatului de la ghișeu. Serios, nu era atât de rău pe cât se spunea.

— Urăsc ceaiul, a spus el. Și mușețelul.

Olive a ridicat capul spre el.

— Ghinion.

— Deșteapto.

S-a uitat direct la ea, dar Olive era aproape sigură că urma să zâmbească. Se puteau spune multe despre el, dar

nu că iar fi lipsit simțul umorului.

— Deci... nu tunsoarea?

— Hm? A, nu. Avea o lungime ciudată. Mă deranja când alergam.

Ah. Deci alerga. Ca Olive.

— OK. Grozav. Pentru că nu arată rău.

„Arată bine. Adică, foarte bine. Probabil ai fost unul dintre cei mai chipeși bărbați cu care am stat de vorbă săptămâna trecută, dar acum arăți chiar mai bine. Nu că mi-ar păsa de astfel de lucruri. Nu-mi pasă deloc. Rareori observ bărbații și nu sunt sigură de ce te observ pe tine, părul tău, hainele tale sau cât de înalt și de masiv ești. Chiar nu înțeleg. Niciodată numi pasă. De obicei. Bleah."

— Eu... A părut fâstâcit pentru o clipă, iar buzele i s-au mișcat fără să scoată niciun sunet în timp ce căuta un răspuns potrivit. Apoi, dintr-odată, a spus: Am vorbit cu șeful departamentului azidimineață. Refuză în continuare să-mi elibereze fondurile.

— Ah. Olive și-a înclinat capul. Am crezut că nu trebuie să se hotărască decât la sfârșitul lui septembrie.

— Așa e. Asta a fost o întâlnire neoficială, dar subiectul a venit în discuție. A spus că monitorizează în continuare situația.

— Înțeleg. A așteptat ca el să continue. Când a devenit evident că nu avea s-o facă, a întrebat: Monitorizează cum?

— Nu e clar, a spus el și și-a încleștat falca.

— Îmi pare rău. Îi părea rău pentru el. Chiar îi părea. Dacă era ceva cu care să poată empatiza, aceea era situația în care studiile științifice se opreau brusc din cauza lipsei resurselor. Asta înseamnă că nu-ți poți continua cercetarea?

— Am și alte finanțări.

— Deci, problema este că nu poți începe studii noi?

— Pot. Trebuie să rearanjez diferite oale, dar ar trebui să-mi permit să încep și linii noi de cercetare.

Ce să facă?

— Înțeleg. Și-a dres glasul. Deci, dă-mi voie să recapitulez. Se pare că Stanford ți-a înghețat fondurile

bazându-se pe niște zvonuri, ceea ce sunt de acord că e o măgărie. Dar, de asemenea, pare că momentan îți poți permite să faci ceea ce ți-ai plănuit, așa că… nu e sfârșitul lumii? Adam i-a aruncat o privire ofensată, părând brusc și mai supărat. „Fir-ar să fie!“ Nu mă înțelege greșit, înțeleg chestiunea în principiu și chiar și eu aș fi furioasă. Dar mai ai… câte finanțări? De fapt, nu-mi spune. Nu sunt sigură că vreau să știu.

Probabil avea cincisprezece. Avea, de asemenea, titularizare și zeci de articole publicate, dar erau și toate acele distincții enumerate pe pagina lui de web. Ca să nu mai menționăm că citise în CV-ul lui că avea și un patent. Olive, pe de altă parte, avea niște reactivi ieftini contrafăcuți și pipete vechi ce îi erau furate în mod constant. A încercat să nu se gândească la cât de mult mai avansat decât ea era în carieră, dar nu putea uita cât de bun era la ceea ce făcea. Cât de enervant de bun.

— Ideea e că nu e o problemă insurmontabilă, a continuat ea. Și lucrăm la ea în mod activ. Suntem în asta împreună, le arătăm oamenilor că o să rămâi aici datorită prietenei tale extraordinare. Olive a arătat spre ea însăși cu încredere și privirea lui Adam i-a urmărit mâna. În mod evident, nu era un fan al raționalului și al lucrului cu propriile emoții. Sau ai putea să rămâi supărat și am putea să mergem în laboratorul tău și să aruncăm cu eprubete de testare pline de reactivi toxici unul în altul până când durerea arsurilor de gradul trei ajunge să prevaleze în fața stării tale de spirit de rahat? Sună distractiv, nu?

Adam s-a uitat în altă parte și a dat ochii peste cap, dar Olive și-a dat seama după curbura obrajilor lui că era amuzat. Cel mai probabil, împotriva voinței lui.

— Ești o mare șmecheră.

— Poate, dar nu eu am fost cea care a bombănit la întrebarea „Cum a fost săptămâna ta“.

— Nu am bombănit. Și mi-ai comandat ceai de mușețel.

Ea a zâmbit.

— Cu plăcere.

Au fost tăcuți pentru câteva clipe, în timp ce ea mesteca

prima gură din pateu. După ce a înghițit, a spus:

— Îmi pare rău pentru fondurile tale.

El a scuturat din cap.

— Îmi pare rău pentru starea de spirit.

„Ah.“

— E în ordine. Ești cunoscut pentru asta.

— Sunt?

— Da. Este o treabă știută.

— Serios?

— Îhm.

Gura lui Adam a tresărit.

— Poate am vrut să te scutesc.

Olive a zâmbit, fiindcă era un lucru drăguț. Iar el nu era o persoană drăguță, dar era foarte bun cu ea în cea mai mare parte a timpului, dacă nu întotdeauna. Aproape că îi zâmbea, privind-o într-un fel pe care nu prea reușea să-l interpreteze, dar care o făcea să aibă gânduri ciudate, când barmanița le-a așezat băuturile pe tejghea. Adam a avut brusc aerul că era pe punctul de a vărsa.

— Adam? Ești bine?

S-a uitat la cana ei și a făcut un pas în spate.

— Mirosul chestiei ăleia.

Olive a inspirat adânc. Raiul.

— Urăști latte cu aromă de plăcintă cu dovleac?

Adam și-a încrețit nasul, îndepărtându-se chiar mai mult.

— Scârbos.

— Cum poți să-l urăști? Este cel mai bun lucru pe care l-a produs țara ta în ultimul secol.

— Te rog, dă-te în spate. Duhoarea.

— Hei. Dacă trebuie să aleg între tine și latte cu aromă de plăcintă cu dovleac, poate trebuie să reconsiderăm aranjamentul nostru.

El s-a uitat la cana ei, ca și cum ar fi conținut deșeuri radioactive.

— Poate ar trebui s-o facem.

I-a ținut ușa când au ieșit din cafenea, având grijă să nu se apropie prea mult de băutura ei. Afară începea să

burnițeze. Studenții își strângeau grăbiți laptopurile și agendele de pe mesele din curte ca să se ducă la clase sau să se mute în bibliotecă. Olive iubise ploaia de când își putea aduce aminte. A inspirat adânc și și-a umplut plămânii cu izul plăcut, oprindu-se cu Adam sub copertină. El a luat o gură din ceaiul de mușețel, iar asta a făcut-o să zâmbească.

— Hei, a spus ea. Am o idee. Te duci la picnicul de toamnă al biologilor?

Adam a dat din cap.

— Trebuie. Sunt în comitetul social și de relaționare al departamentului.

Ea a râs.

— Nu cred.

— Chiar da.

— Te-ai înscris la asta?

— Este un serviciu. Am fost obligat să fac prin rotație.

— Ah. Asta pare… distractiv. S-a strâmbat cu simpatie, pe punctul de a izbucni din nou în râs din cauza expresiei lui consternate. Ei bine, și eu mă duc. Profesoara Aslan ne obligă pe toți să mergem, spune că promovează apropierea între colegii de laborator. Tu îi obligi pe studenții tăi să meargă?

— Nu. Am alte moduri mai productive de a-i face pe studenții mei să se simtă mizerabil.

Ea a chicotit. Chiar era amuzant, în felul lui ciudat și întunecat.

— Sunt sigură de asta. Ei bine, uite ce idee am: ar trebui să stăm împreună când suntem acolo. În fața șefului departamentului, de vreme ce te „monitorizează”. O să-mi fâlfâi genele la tine; o să vadă că suntem practic la un pas distanță de căsătorie. Apoi, o să dea un telefon scurt și o să vină un camion care o să descarce fondurile tale pentru cercetare chiar în fata…

— Hei, omule!

Un bărbat blond l-a acostat pe Adam. Olive a tăcut în timp ce Adam s-a întors, ia zâmbit și i-a strâns mâna – un salut de băieți apropiați. A clipit, întrebându-se dacă avea

vedenii, și a luat o gură din latte.

— Am crezut că o să dormi mai mult, a spus Adam.

— Diferența de fus orar m-a zăpăcit. M-am gândit că aș putea la fel de bine să vin în campus și să mă apuc de treabă. Și să mănânc ceva. Nu aveți mâncare, omule.

— Sunt mere în bucătărie.

— Clar. Nu e mâncare.

Olive a făcut un pas în spate, pregătită să se retragă, când bărbatul blond s-a uitat la ea. Părea ciudat de familiar, deși era sigură că nu-l mai întâlnise niciodată.

— Și pe cine avem aici? a întrebat el curios, cu ochii de un albastru pătrunzător.

— Ea este Olive, a spus Adam. A fost o pauză după numele ei, în care probabil ar fi trebuit să specifice de unde o știa. Nu a făcut asta, iar ea nu îl putea învinovăți că nu vrea să-i servească mizeria despre întâlnirile lor false cuiva care era în mod clar un prieten bun. S-a abținut din a zâmbi și l-a lăsat pe Adam să continue.

Olive, acesta este colaboratorul meu…

— Frate! Bărbatul s-a prefăcut că se zbârlește. Prezintă-mă ca pe un prieten.

Adam a dat ochii peste cap, în mod evident amuzat.

— Olive, acesta este prietenul și colaboratorul meu, doctorul Tom Benton.

Capitolul 5

> **IPOTEZĂ:** Cu cât am mai multă nevoie de creierul meu în forma lui maximă, cu atât există un risc mai mare ca el să se blocheze.

— Stai puțin. Doctorul Benton și-a înclinat capul. Zâmbea în continuare, dar privirea îi devenise puțin mai ascuțită, mai concentrată asupra lui Olive. Se întâmplă să fii…

Olive a înghețat.

Mintea ei nu era niciodată calmă sau ordonată – în mod

cert, semăna mai mult cu o masă distorsionată de gânduri. Și totuși, stând acolo în fața lui Tom Benton, interiorul capului ei a devenit necaracteristic de liniștit, iar câteva considerații s-au așezat frumos la locurile lor.

Prima era cât de comic de ghinionistă era. Șansele ca persoana de care depindea pentru a-și termina preaiubitul proiect de cercetare să se cunoască – nu, să fie prietenă cu persoana de care depindea pentru a asigura fericirea romantică a preaiubitei ei Anh erau ilar de scăzute. Și totuși. Pe de altă parte, tipul special de noroc a lui Olive nu era o noutate, așa că s-a dus la următoarea considerație.

Trebuia să recunoască fată de Tom Benton cine era. Aveau programată o întâlnire la ora 3.00 p.m., iar să pretindă că nu l-ar fi recunoscut ar fi reprezentat sărutul morții pentru planurile ei de a i se infiltra în laborator. Profesorii universitari aveau niște ego-uri uriașe, la urma urmelor.

Ultima considerație: dacă s-ar fi exprimat corect, ar fi putut evita ca doctorul Benton să afle despre toată mizeria cu întâlnirile false. Adam nu o menționase, ceea ce probabil însemna că nici nu plănuia s-o facă. Olive nu trebuia decât să-i urmeze exemplul.

Da. Excelent plan. Treaba era ca și făcută.

Olive a zâmbit, s-a ținut de cana ei de latte cu aromă de plăcintă cu dovleac și a răspuns:

— Da, sunt Olive Smith…

— Prietena despre care am auzit așa de multe?

Rahat. Rahat, rahat, rahat. A înghițit în sec.

— Mm, de fapt, eu…

— De la cine ai auzit? a întrebat Adam, încruntându-se.

Doctorul Benton s-a scuturat.

— De la toată lumea.

— Toată lumea, a repetat Adam. Acum se strâmba. Din Boston?

— Da.

— De ce vorbesc oamenii de la Harvard despre prietena mea?

— Pentru că ești cine ești.

— Pentru că sunt cine sunt?

Adam părea uluit.

— Au curs râuri de lacrimi. A fost smuls păr. Câteva inimi s-au frânt. Nu-ți face griji, o să treacă peste asta.

Adam a dat ochii peste cap, iar doctorul Benton și-a orientat atenția asupra lui Olive. I-a zâmbit, întinzându-i mâna.

— Mă bucur să te cunosc. Am calificat toată chestia cu iubita drept bârfă, dar mă bucur că… exiști. Nu ți-am reținut numele, stau foarte prost la asta.

— Sunt Olive.

I-a scuturat mâna. Tom avea o strângere plăcută, nici prea strânsă, nici prea lejeră.

— La care departament predai, Olive?

„O, la naiba."

— De fapt, nu predau.

— Ah, îmi pare rău. Nu am vrut să fac presupuneri.

A zâmbit apologetic și modest. Avea un farmec subtil. Era tânăr ca să fie profesor, deși nu la fel de tânăr ca Adam. Și era înalt, deși nu la fel de înalt ca Adam. Și era frumos, deși… da. Nu la fel de frumos ca Adam.

— Atunci, cu ce te ocupi? Ești coleg cercetător?

— Hm, de fapt…

— Este studentă, a spus Adam.

Doctor Benton a căscat ochii.

— Studentă la doctorat, a clarificat Adam situația.

Era un indiciu de avertisment în tonul lui, ca și cum ar fi vrut ca doctorul Benton să renunțe la subiect.

Dar el, normal, nu a făcut-o.

— Tu îi coordonezi doctoratul?

Adam s-a încruntat.

— Nu, bineînțeles că nu…

Asta era ocazia perfectă.

— De fapt, domnule doctor Benton, lucrez cu profesoara Aslan. Poate întâlnirea asta avea încă șanse de a fi salvată. Probabil nu îmi recunoașteți numele, dar noi doi am corespondat. Trebuie să ne întâlnim azi. Sunt studenta care lucrează la biomarkerii cancerului pancreatic. Cea care a

cerut să vină să lucreze în laboratorul dumneavoastră pentru un an.

Doctorul Benton a căscat ochii și mai mult și a bălmăjit ceva care semăna cu „Ce naiba? “, după care fața i s-a luminat într-un zâmbet uriaș.

— Adam, nenorocitule ce ești. Nici nu mi-ai spus.

— Nu am știut, a bălmăjit Adam, cu privirea fixată asupra lui Olive.

— Cum ai putut să nu știi că iubita ta…

— Nu i-am spus lui Adam, pentru că nu am știut că sunteți prieteni, a intervenit Olive.

Apoi s-a gândit că nu era chiar verosimil. Dacă Olive ar fi fost cu adevărat prietena lui Adam, el i-ar fi povestit despre prietenii lui. De vreme ce, într-o întorsătură șocantă a poveștii, se pare că avea măcar unul.

— Asta pentru că eu… hm, nu am pus niciodată informațiile la un loc și nu am știut că dumneavoastră sunteți acel Tom despre care Adam mi-a tot povestit. Poftim, mai bine. Într-un fel. Îmi pare rău, domnule doctor Benton, nu am vrut să…

— Tom, a spus el, zâmbind în continuare. Șocul pe care îl avusese părea să se transforme într-o surpriză plăcută. Te rog, spune-mi Tom. Privirea i s-a mutat de la Adam la Olive pentru câteva secunde. Apoi a spus: Hei, aveți timp? A arătat către cafenea. De ce nu intrăm să stăm de vorbă despre proiectul nostru acum? Nu are rost să așteptăm până după-amiază.

Olive a luat o gură din latte ca să tragă de timp. Avea timp? Tehnic vorbind, da. Iar fi plăcut să alerge până la marginea campusului și să urle în gol până când civilizația modernă s-ar fi prăbușit, dar asta nu era chiar o chestiune presantă. Și voia să pară cât se putea de binevoitoare pentru doctor Benton… Tom. Cerșetori și aleși și toate alea.

— Sunt liberă.

— Grozav. Tu, Adam?

Olive a înghețat. La fel și Adam, pentru o clipă, înainte de a comenta:

— Nu cred că ar trebui să fiu de față, dacă ești pe

punctul de a o intervieva…

— O, nu este un interviu. Doar o discuție neoficială, ca să vedem dacă cercetarea lui Olive și a mea se potrivesc. O să vrei să știi dacă iubita ta se mută la Boston pentru un an, nu? Haideți, a zis și le-a făcut semn să-1 urmeze și a intrat la Starbucks.

Olive și Adam au schimbat o privire tăcută, care cumva a reușit să comunice o mulțime de lucruri. Anume: *Ce naiba ne facem?* și *De unde naiba era să știu?* și *Asta o să fie ciudat* și *Nu, o să fie de-a dreptul prost.* Apoi, Adam a oftat, și-a luat o expresie resemnată și a intrat. Olive l-a urmat, regretându-și alegerile de viață.

— Aslan se pensionează, nu? a întrebat Tom după ce au găsit o masă retrasă în spate.

Olive nu a avut de ales decât să stea vizavi de el și în stânga lui Adam. Ca o „iubită“ adevărată, a presupus ea. Între timp, „iubitul“ ei sorbea ursuz din ceaiul de mușețel alături de ea. „Ar trebui să fac o poză“, a reflectat Olive. „Ar fi excelentă pentru o memă virală.“

— În următorii câțiva ani, a confirmat Olive.

Îi plăcea îndrumătoarea ei, care întotdeauna o susținuse și o încurajase. Îi oferise încă de la început lui Olive libertatea de a-și dezvolta propriul program de cercetare, lucru care era aproape nemaiauzit pentru studenții doctoranzi. Să ai un mentor care nu se amestecă, asta era chiar grozav când venea vorba despre a-ți urma interesele, dar…

— Dacă Aslan se pensionează în curând, nu mai aplică pentru finanțări, ceea ce este de înțeles, de vreme ce nu o să mai fie pe aici suficient timp ca să-și ducă proiectele până la capăt; asta înseamnă că laboratorul tău nu e exact scăldat în bani la ora actuală, a rezumat Tom perfect situația. Bine, spune-mi despre proiectul tău. Ce e tare la el?

— Eu… a început Olive, dar s-a poticnit ca să-și adune gândurile. Deci, este… Altă pauză. De data asta mai lungă și dureros de stânjenitoare. Ăă…

Exact asta era problema ei. Olive știa că era un om de

știință excelent, că avea disciplina și gândirea critică necesare pentru a realiza o muncă excelentă în laborator. Din păcate, succesul academic necesita, de asemenea, abilitatea de a-ți prezenta munca, de a o vinde străinilor, de a o susține public și… asta nu era ceva ce-i făcea plăcere sau la care excela. O făcea să fie panicată și să se simtă judecată, ca și cum ar fi fost fixată pe lama unui microscop, iar abilitatea de a produce fraze coerente din punct de vedere sintactic i se scurgea invariabil din creier.

Ca acum. Olive și-a simțit obrajii înfierbântați și limba legată. Și…

— Ce fel de întrebare e asta? a intervenit Adam.

Când ea a privit spre el, Adam se încrunta spre Tom, care tocmai scutura din umeri.

— Ce este tare la proiectul tău? a repetat Adam.

— Da. Tare. Știi ce vreau să spun.

— Nu cred că știu și, poate nici Olive nu știe.

Tom a pufnit.

— Bine, tu ce ai întreba?

Adam s-a întors către Olive. Genunchii li s-au atins, iar prin blugi a perceput o senzație de căldură ciudat de reconfortantă.

— Ce aspecte vizează proiectul tău? De ce crezi că este important? Ce goluri din literatura de specialitate crezi că umple? Ce tehnici folosești? Ce provocări prevezi?

Tom a pufnit.

— Da, sigur. Consideră că toate aceste întrebări lungi și plictisitoare au fost puse, Olive.

Olive s-a uitat la Adam, descoperind că o studia cu o expresie calmă și încurajatoare. Felul în care formulase întrebările a ajutat-o să-și reorganizeze gândurile și, dându-și seama că avea răspunsuri pentru fiecare dintre ele, a simțit panica dizolvându-se aproape integral. Probabil nu asta intenționase Adam, dar îi făcuse un mare serviciu.

Olive și-a amintit de tipul ăla din toaletă, de acum câțiva ani. *Nu am idee dacă ești suficient de bună,* îi spusese el. *Ceea ce contează este dacă motivul din care vrei tu să fii într-un mediu academic este suficient de bun.* Spusese că

motivul lui Olive era cel mai bun, iar ca atare, putea s-o facă. Avea nevoie s-o facă.

— OK, a luat-o ea de la capăt după ce a tras adânc aer în piept, adunând ideile pe care le repetase împreună cu Malcolm în seara precedentă. Uite cum stă treaba. Cancerul pancreatic este foarte agresiv și letal. Are un prognostic foarte prost, cu o rată de supraviețuire de numai douăzeci și cinci la sută la un an de la diagnosticare. S-a gândit că vocea era mai puțin gâfâită și părea mai sigură pe ea. Bun. Problema este că e așa de greu de detectat, încât suntem capabili să-l diagnosticăm numai foarte târziu. În acel punct, cancerul s-a răspândit deja așa de mult, încât majoritatea tratamentelor nu pot face mare lucru. Dar dacă diagnosticarea ar fi mai timpurie…

— Oamenii ar putea primi tratament mai devreme și ar avea o șansă mai mare de supraviețuire, a spus Tom, dând din cap puțin nerăbdător. Da, sunt conștient de asta. Dar deja avem niște instrumente de detectare. Cum ar fi cele imagistice.

Nu era surprinsă că aducea asta în discuție, de vreme ce imagistica era metoda asupra căreia se concentra laboratorul lui Tom.

— Da, dar este scumpă, necesită timp și deseori nu ajută, din cauza poziției pancreasului. Dar… A mai inspirat încă o dată adânc. Cred că am găsit un set de biomarkeri. Nu din biopsia țesutului; markeri din sânge. Neinvaziv, ușor de obținut. La șoareci, pot detecta cancerul pancreatic chiar din stadiul întâi.

A făcut o pauză. Tom și Adam se uitau la ea. Tom era în mod evident interesat, iar Adam se uita… puțin ciudat, sincer vorbind. Poate impresionat? Nu, imposibil.

— Bine. Sună promițător. Care este următorul pas?

— Să colectez mai multe date. Să fac mai multe analize cu un echipament mai bun ca să demonstrez că setul meu de biomarkeri este demn de un studiu clinic. Dar pentru asta am nevoie de un laborator mai mare.

— Înțeleg. A dat din cap cu o expresie gânditoare, iar apoi s-a sprijinit de spătarul scaunului. De ce cancerul

pancreatic?

— Este unul dintre cele mai letale, iar noi știm așa de puține lucruri despre felul în care...

— Nu, a întrerupt-o Tom. Cei mai mulți studenți doctoranzi din anul trei sunt prea ocupați să se lupte pentru centrifugă pentru a veni cu propria lor direcție de cercetare. Trebuie să existe ceva care să te facă așa de motivată. Are cineva apropiat ție cancer?

Olive a înghițit în sec înainte de a răspunde cu reținere.

— Da.

— Cine?

— Tom, a spus Adam, cu o urmă de avertisment în voce.

Avea în continuare genunchiul lipit pe coapsa ei. Era în continuare cald. Și totuși, Olive a simțit cum îi îngheață sângele în vene. Chiar nu voia să spună. Și totuși, nu putea ignora întrebarea. Avea nevoie de ajutorul lui Tom.

— Mama mea.

OK. Acum se știa. O spusese și se putea întoarce la a încerca să nu se gândească la asta.

— A murit?

Pentru o clipă, Olive a ezitat, apoi a dat din cap tăcut, fără să se uite la niciunul dintre bărbații de la masă. Știa că Tom nu încerca să fie rău – oamenii sunt curioși, la urma urmei. Dar asta nu era ceva ce Olive voia să discute. Abia dacă vorbea despre asta, chiar și cu Anh și Malcolm, și evitase cu atenție să scrie despre experiența ei în aplicația pentru doctorat, chiar și când toată lumea îi spusese că i-ar fi oferit un avantaj.

Doar... nu putea... pur și simplu, nu putea.

— Câți ani aveai...

— Tom, l-a întrerupt Adam cu un ton abrupt. Și-a pus ceaiul jos cu mai mult avânt decât ar fi fost necesar. Nu o mai hărțui pe prietena mea.

Era mai puțin un avertisment și mai mult o amenințare.

— Sigur. Da. Sunt un dobitoc insensibil, a afișat Tom un zâmbet încărcat de regret.

Olive a observat că se uita la umărul ei. Când i-a urmărit privirea, a văzut că Adam își așezase brațul pe spătarul

scaunului ei. Nu o atingea, dar era ceva... protectiv în postura lui. Părea să genereze cantități masive de căldură, care nu erau deloc prost primite. Ajutau la topirea senzației neplăcute pe care o lăsase în urmă conversația cu Tom.

— Pe de altă parte, și prietenul tău e la fel, i-a făcut Tom cu ochiul. Bine, Olive. Uite ce spun. Tom s-a aplecat în față cu coatele pe masă. Ți-am citit lucrarea. Și extrasul pe care l-ai depus la conferința SBD[11]. Plănuiești în continuare să te duci?

— Dacă este acceptat.

— Sunt sigur că va fi. Este o muncă excelentă. Dar se pare că munca ta a progresat de când ai depus lucrarea și trebuie să știu mai multe despre asta. Dacă voi hotărî că poți lucra în laboratorul meu anul viitor, voi acoperi totul – salariu, materiale, echipament, tot ce ai nevoie. Dar trebuie să știu unde te situezi, ca să știu dacă merită să învestesc în tine.

Olive a simțit cum inima i-a luat-o la galop. Suna promițător. Foarte promițător.

— Uite cum stă treaba. Îți dau două săptămâni ca să scrii un raport despre tot ce ai făcut până acum – protocoale, constatări. Trimite-mi raportul în două săptămâni și o să iau hotărârea în baza lui. Sună realizabil?

Ea a zâmbit, dând din cap entuziasmată.

— Da!

Absolut că putea face asta. Trebuia să ia introducerea din unul dintre articole, metodele din protocoalele de laborator, datele preliminare din cererile de finanțări pe care nu le câștigase. Și trebuia să reia unele dintre analize numai ca să se asigure că raportul pentru Tom era absolut impecabil. Urma să fie multă muncă în puțin timp, dar cine avea nevoie de somn? Sau de pauze pentru baie?

— Grozav. Între timp, ne mai vedem și stăm de vorbă mai mult. Adam și cu mine o să fim siamezi pentru două săptămâni, de vreme ce lucrăm la finanțarea pe care tocmai am primit-o. Vii mâine la prezentarea mea?

---

[11] Society for Developmental Biology – Societatea pentru Biologia Dezvoltării

Olive habar n-avea că Tom urma să tină o prezentare, cu atât mai puțin când și unde, dar a spus „Sigur! Abia aștept!“, cu convingerea cuiva care își setase o alarmă pe telefon.

— Și stau la Adam, așa că ne vedem la el.

„O, nu.“

— Hm… A riscat să îi arunce o privire lui Adam, care era impenetrabil. Sigur. Deși, de obicei, ne vedem la mine, așa că…

— Înțeleg. Nu ești de acord cu colecția lui de animale împăiate, nu-i așa? Tom avea un rânjet pe față. Scuzați-mă. Îmi iau o cafea și mă întorc.

În secunda în care a plecat, Olive s-a întors instantaneu spre Adam. Acum, că erau singuri, aveau cam zece milioane de subiecte de dezbătut, dar singurul lucru la care s-a putut gândi a fost să-l întrebe:

— Chiar colecționezi animale împăiate?

El i-a aruncat o privire usturătoare și și-a luat brațul de pe spătarul ei. Olive a simțit dintr-odată răceală. S-a simțit părăsită.

— Îmi pare rău. Nu aveam idee că e prietenul tău sau că aveți o finanțare împreună. Aveți domenii de cercetare așa de diferite, încât nu mi-a trecut prin cap această posibilitate.

— Ai menționat însă că nu crezi că cercetătorii în cancer pot beneficia din colaborarea cu un modelator informațional.

— Tu… Ea a observat felul în care i se contractă gura și s-a întrebat când ajunseseră mai exact să se tachineze. Cum de vă cunoașteți?

— Era cercetător în laboratorul meu când eu eram student la doctorat. Am păstrat legătura și am colaborat de-a lungul anilor.

Deci, trebuia să fie cu patru sau cinci ani mai mare decât Adam.

— Ai studiat la Harvard, nu?

El a dat din cap și lui Olive i-a trecut prin cap un gând terifiant.

— Dacă se simte obligat să mă accepte fiindcă crede că sunt prietena ta?

— Tom nu va face asta. L-a concediat odată pe vărul lui fiindcă a stricat un citometru de flux. Nu e o persoană miloasă.

„Cin' s-aseamănă, s-adună", s-a gândit ea.

— Ascultă, îmi pare rău că asta te obligă să-l minți pe prietenul tău. Dacă vrei să-i spui că asta e numai o făcătură...

— Dacă aș face-o, ce mi-ar mai auzi urechile... a scuturat Adam din cap.

— Da, îmi dau seama, a râs Olive. Și, sinceră să fiu, nu m-ar avantaja nici pe mine.

— Dar, Olive, dacă chiar te hotărăști să mergi la Harvard, o să am nevoie să ții asta secret până la sfârșitul lui septembrie.

Ea a icnit, dându-și seama de implicațiile cuvintelor lui.

— Bineînțeles. Dacă oamenii vor ști că plec, șeful departamentului nu va crede niciodată că nu pleci și tu. Nici măcar nu m-am gândit la asta. Îți promit că nu voi spune nimănui! Ei bine, cu excepția lui Malcolm și Anh, dar ei sunt foarte buni la păstrarea secretelor, niciodată nu au... Adam a ridicat o sprânceană. Olive s-a strâmbat. O să-i fac eu să tină secretul. Promit.

— Apreciez.

Ea a observat că Tom se îndrepta spre masă și s-a aplecat spre Adam ca să-i șoptească repede:

— Încă un lucru. Prezentarea pe care a menționat-o, cea pe care o face mâine?

— La care abia aștepți să mergi?

Olive și-a muscat obrazul.

— Da. Unde și când va fi?

— Nu-ți face griji. Îți trimit un e-mail cu detaliile.

Adam a râs discret, chiar în timp ce Tom se așeza.

Society for Developmental Biology – Societatea pentru Biologia Dezvoltării

Capitolul 6

IPOTEZĂ: Prin comparație cu diferite modele și tipuri de mobilă, poala lui Adam Carlsen va fi cotată pe locul cinci din punctul de vedere al confortului, al comodității și al plăcerii.

În clipa în care Olive a deschis ușa amfiteatrului, Anh și cu ea au schimbat o privire uimită și au spus la unison:

— Sfinte Sisoe.

În cei doi ani pe care îi petrecuse la Stanford, fusese la nenumărate seminarii, cursuri de instruire, prelegeri și ore de clasă în sălile de curs, însă, cu toate astea, nu văzuse niciodată o sală așa de plină. Poate Tom dădea bere gratis?

— Cred că prezentarea e obligatorie pentru imunologie și farmacologie, a spus Anh. Și am auzit cel puțin cinci oameni pe hol spunând că lui Benton i-a mers buhul că e sexy. S-a uitat cu o expresie critică la podium, unde Tom stătea de vorbă cu profesoara Moss, de la imunologie. Să zicem că e drăguț. Deși nici pe departe la fel de drăguț ca Jeremy.

Olive a zâmbit. Aerul din încăpere era umed și mirosea a transpirație și a prea mulți oameni.

— Nu trebuie să stai. Probabil e pericol de incendiu și nu e nici măcar de departe relevant pentru cercetarea ta…

— E mai interesant decât să muncesc. A apucat-o pe Olive de încheietură, trăgând-o prin mulțimea de studenți și doctoranzi care se aglomerau la intrare și în jos pe treptele laterale. Erau foarte îngrămădiți. Iar dacă tipul ăsta o să te ia de lângă mine la Boston pentru un an întreg, vreau să mă asigur că te merită. A făcut cu ochiul. Consideră-mi prezența ca fiind echivalentul unui tată care-și curăță pușca în fața iubitului fiicei lui înainte de balul de absolvire.

— Ooo, tati.

Nu aveau unde să se așeze, bineînțeles, nici măcar pe jos sau pe trepte. Olive l-a văzut pe Adam pe un scaun lângă culoar, la o distantă de câțiva metri de ele. Era îmbrăcat din nou cu bluza neagră Henley și era adâncit în

conversație cu Holden Rodrigues. Când a văzut-o, ea i-a zâmbit și i-a făcut cu mâna. Dintr-un motiv încă necunoscut, care probabil avea de-a face cu faptul că împărtășeau acest secret uriaș, ridicol și neașteptat, fata lui Adam părea prietenoasă. El nu i-a făcut cu mâna, dar privirea i-a părut cumva mai blândă și caldă, iar gura i s-a curbat într-o strâmbătură pe care învățase s-o recunoască drept versiunea lui de zâmbet.

— Nu-mi vine să cred că nu au schimbat locația cu unul dintre amfiteatrele mai mari. Nu e nici pe departe suficient spațiu. Pentru… o, nu. Nu, nu, nu.

Olive a urmărit privirea lui Anh și a văzut cum își făceau apariția încă cel puțin douăzeci de oameni. Mulțimea a început imediat s-o împingă pe Olive spre partea din față a sălii. Anh a țipat când un student de anul întâi de la neuroștiințe, care avea cam de patru ori greutatea ei, a călcat-o pe picior.

— Asta e ridicol.

— Știu. Nu-mi vine să cred că și mai multi oameni…

Soldul lui Olive s-a lovit de ceva, de cineva. S-a întors să-și ceară scuze și a dat cu ochii de Adam. Sau de umărul lui Adam. Vorbea în continuare cu doctorul Rodrigues, care avea o expresie nemulțumită pe față și bombănea.

— Și de ce suntem aici, de fapt?

— Pentru că mi-e prieten, a spus Adam.

— Nu e prietenul meu.

Adam a oftat și s-a întors să se uite la Olive.

— Hei, îmi pare rău. A făcut un gest în direcția intrării. Au mai venit niște oameni noi și se pare că spațiul acestei încăperi e finit. Cred că e o lege a fizicii, sau ceva de genul ăsta.

— E în ordine.

— Aș face un pas în spate, dar…

Pe podium, profesoara Moss a luat microfonul și a început să-l prezinte pe Tom.

— Uite, i-a spus Adam lui Olive, dând să se ridice de pe scaun. Stai pe locul meu.

— Ah. Era drăguț din partea lui să se ofere. Nu la fel de

drăguț cum era să pretindă că se vede cu ea ca să-i salveze pielea sau să cheltuie douăzeci de dolari pe mâncare nesănătoasă pentru ea, dar, chiar și așa, foarte drăguț. Olive nu ar fi putut accepta. În plus, Adam era profesor, ceea ce însemna că era mai în vârstă și toată povestea. Treizeci și ceva de ani. Părea în formă, dar probabil avea un genunchi bolnav și era la numai câțiva ani distanță de osteoporoză.

— Mulțumesc, dar…

— De fapt, asta ar fi o idee îngrozitoare, a intervenit Anh. Fără supărare, doctore Carlsen, dar sunteți de trei ori mai mare decât Olive. Dacă vă ridicați, camera va exploda.

Adam s-a uitat la Anh cu aerul că nu avea idee dacă tocmai fusese insultat.

— Dar, a continuat ea, de data asta privind-o pe Olive, ar fi grozav dacă mi-ai putea face un favor și te-ai așeza în brațele iubitului tău, Oh. Numai ca să nu trebuiască să stau pe vârfuri.

Olive a clipit. Și apoi a clipit din nou. Și pe urmă a mai clipit o dată. Lângă podium, profesoara Moss încă îl prezenta pe Tom – „Și-a luat doctoratul de la Vanderbilt și apoi s-a dus la o bursă postdoctorală la Universitatea Harvard, unde a fost inițiatorul mai multor tehnici în domeniul imagisticii – dar vocea ei suna de parcă ar fi venit de foarte, foarte departe. Poate din cauză că Olive nu se putea opri din a se gândi la propunerea lui Anh, care era…

— Anh, nu cred că e o idee bună, a bălmăjit Olive în șoaptă, evitând să privească în direcția lui Adam.

Anh i-a aruncat o privire.

— De ce? Ocupi un spațiu pe care nu-l avem și este logic să-l folosești pe Carlsen drept scaun. Aș face-o eu, dar e iubitul tău, nu al meu.

Pentru o clipă, Olive a încercat să-și imagineze ce ar fi făcut Adam dacă Anh sar fi hotărât să i se așeze în poală și a presupus că ar fi însemnat ca cineva să fie ucis și cineva să ucidă – nu era sigură cine ce rol și-ar fi asumat. Imaginea mentală era așa de ridicolă, încât aproape a chicotit cu voce tare. Apoi a observat felul în care Anh o privea în

expectativă.

— Anh, nu pot.

— De ce?

— Așa. Este o prezentare științifică.

— Pst. Îți aduci aminte de anul trecut, când Jess și Alex s-au giugiulit jumătate din prelegerea CRISPR[12]?

— Îmi amintesc… și a fost ciudat.

— Nu, nu a fost. De asemenea, Malcolm ar putea să jure că a văzut cum unui tip înalt de la imunologie i-o dădea pe sub mână o…

— Anh.

— Ideea e că nu-i pasă nimănui. Expresia lui Anh s-a înmuiat într-o implorare. Iar cotul fetei ăsteia îmi găurește plămânul drept și mai am aer pentru aproximativ treizeci de secunde. Te rog, Olive.

Olive s-a întors cu fata la Adam. Care, într-un mod deloc surprinzător, se uita la ea cu fața lui lipsită de expresie, cea pe care Olive nu prea o putea descifra. Cu excepția faptului că-și mișca falca, iar ea se întreba dacă asta era. Ultima picătură. Momentul în care avea să se retragă din aranjamentul lor. Pentru că nu era normal ca o fată, pe care abia dacă o cunoștea, să i se așeze în brațe în cea mai aglomerată sală din istoria sălilor aglomerate, și asta pentru milioane de dolari în finanțări pentru cercetare.

Este în regulă? a încercat să-l întrebe din priviri. *Pentru că poate asta e puțin prea mult. Mult mai mult decât să ne salutăm și să ne bem cafeaua împreună.*

I-a făcut un semn scurt din cap, iar apoi Olive – sau cel puțin corpul ei – s-a apropiat de Adam și s-a așezat sfioasă pe coapsa lui, cu genunchii strânși între picioarele lui depărtate. Se întâmpla. Se întâmplase deja. Olive era aici.

Stând jos.

Pe.

Adam.

Asta. Aha, asta.

Asta era viața ei acum.

---

[12] Clustered Regular Interspaced Short Palindromic Repeats – o unitate a secvenței repetate, găsită în genomul bacterian și arheal

Avea s-o ucidă pe Anh pentru asta. Adam era așa de înalt, încât gura ei nu era chiar la nivelul urechii lui. Îi simțea mirosul – mirosul lemnos al șamponului, săpunul de corp și încă ceva sub toate astea, întunecat, plăcut și curat. Totul părea familiar, iar după câteva secunde, Olive și-a dat seama că asta era din cauza ultimei dăți când fuseseră așa de apropiați. Din cauza acelei Seri. Din cauza sărutului.

— Îmi pare așa de rău.

El nu a răspuns imediat. Maxilarul i s-a încordat și s-a uitat în direcția prezentării

Power Point. Profesoara Moss plecase, Tom vorbea despre diagnosticarea cancerului, iar într-o zi oarecare, Olive ar fi înfulecat informația, dar acum avea nevoie să iasă. De la prezentare. Din încăpere. Din propria viață.

Apoi, Adam a întors puțin fața și i-a spus:

— E-n ordine.

Părea puțin tensionat. Ca și cum nimic în legătură cu această situație nu ar fi fost de fapt în ordine.

— Îmi pare rău. Nu aveam idee că o să sugereze așa ceva și nu mi-a venit în minte nicio modalitate să...

— Ssst. Și-a strecurat brațul în jurul mijlocului ei, cu mâna sprijinită de șoldul ei într-un gest care ar fi trebuit să fie neplăcut, dar care era de fapt liniștitor. A adăugat cu o voce scăzută: Este în ordine. Cuvintele i-au vibrat în ureche, pline și călduțe. O să am mai mult material pentru plângerea mea cu Titlul IX.

Rahat.

— Doamne, îmi pare rău...

— Olive. Ea a ridicat capul ca să-i întâlnească privirea și a fost șocată să-l vadă... nu zâmbind, însă ceva în genul acesta. Glumeam. Ești imponderabilă. Nu mă deranjează.

— Eu...

— Șșt. Concentrează-te asupra prezentării. S-ar putea ca Tom să-ți pună întrebări despre asta.

Asta era... Serios, toată această chestie era complet și total... confortabilă. Poala lui Adam Carlsen era unul dintre cele mai confortabile locuri din lume, din câte se părea. El era călduț și masiv într-un mod plăcut, liniștitor și nu părea

să-l deranjeze să fie pe jumătate acoperit de Olive. După o scurtă perioadă de timp, Olive și-a dat seama că sala era într-adevăr prea aglomerată pentru ca cineva să le acorde atenție, cu excepția unei ocheade scurte din partea lui Holden Rodrigues, care l-a studiat o vreme pe Adam, apoi i-a zâmbit ei călduros, înainte de a se concentra asupra prezentării. Olive a încetat să mai pretindă că putea să-și țină coloana dreaptă pentru mai mult de cinci minute și s-a sprijinit de pieptul lui Adam. El nu a spus nimic, dar și-a schimbat puțin poziția, numai ca s-o ajute să stea mai confortabil.

Undeva pe la jumătatea prezentării, și-a dat seama că alunecase în jos pe coapsa lui. Sau, sincer vorbind, Adam și-a dat seama și a ridicat-o, îndreptând-o printr-o manevră fermă și rapidă, care a făcut-o să aibă senzația că într-adevăr era imponderabilă. Odată ce a ajuns din nou într-o poziție echilibrată, Adam nu și-a mișcat brațul de unde era încolăcit în jurul taliei ei. Prezentarea începuse de ceva între treizeci de minute și un secol, așa că nimeni nu ar fi putut s-o condamne dacă s-ar fi lăsat puțin mai mult pe el.

Era bine. Era mai mult decât bine. Era plăcut.

— Să nu adormi, a șoptit el.

I-a simțit buzele mișcându-se deasupra cârlionților de pe tâmpla ei. Ar fi trebuit să fie semnul lui Olive ca să se îndrepte, dar nu a reușit să se convingă s-o facă.

— Nu adorm. Deși ești așa de confortabil.

Degetele lui au strâns-o mai tare, poate ca s-o trezească, poate ca s-o țină mai aproape. Olive mai avea puțin până să se scurgă pe jos și să înceapă să sforăie.

— Arăți de parcă ai fi pe punctul de a trage un pui de somn.

— E numai din cauză că am citit toate articolele lui Tom. Deja știu ce spune.

— Da, și eu. Am trecut în revistă toate astea în propunerea pentru finanțare.

A oftat și i-a simțit corpul mișcându-se sub ea.

— E plictisitor. Poate ar trebui să pui o întrebare, ca să mai înviorezi atmosfera.

Adam s-a întors ușor către ea.

— Eu?

Olive și-a întors capul în așa fel încât să-i vorbească în ureche.

— Sunt sigură că-ți vine o idee. Doar ridică mâna și fă o observație răutăcioasă cu tonul ăla al tău. Holbează-te la el. Ar putea degenera într-un meci de box distractiv.

Obrazul lui Adam s-a destins într-un zâmbet.

— Ești așa o șmecheră.

Olive s-a întors din nou cu fata la slide-uri, zâmbind.

— A fost ciudat? Să trebuiască să-l minți pe Tom în legătură cu noi?

Adam a părut să se gândească la asta.

— Nu. A ezitat. Pare că prietenii tăi cred că suntem împreună.

— Așa cred. Nu sunt chiar o mincinoasă convingătoare, iar uneori mă îngrijorez că s-ar putea ca Anh să devină suspicioasă. Dar am dat peste ea și Jeremy giugiulindu-se ieri în sala de relaxare a doctoranzilor.

Au tăcut și au ascultat ultimele câteva minute ale prezentării în liniște. În fața lor, Olive putea să vadă cel puțin doi profesori care dormeau și câțiva care lucrau pe furiș pe laptopuri. Lângă Adam, doctor Rodrigues se juca de jumătate de oră Candy Crash pe telefon. Câțiva oameni plecaseră, iar Anh găsise un loc în urmă cu aproximativ zece minute. La fel și câțiva dintre studenții care fuseseră lângă Olive, ceea ce însemna că, tehnic vorbind, ar fi putut să se ridice în picioare și să-l lase pe Adam în pace. Tehnic vorbind. Tehnic vorbind, era un scaun liber undeva în al treilea rând din spate. Tehnic vorbind.

În loc de asta, și-a mai apropiat o dată buzele de urechea lui Adam și a șoptit:

— Pentru mine, trebuie să spun că toată chestia asta cu întâlnirile false funcționează bine. Mai mult decât bine.

Mai bine decât își imaginase că ar fi putut funcționa. Adam a clipit o dată, apoi a dat din cap. Poate i s-a tensionat puțin brațul în jurul ei. Poate că nu, și doar mintea îi juca feste. Începea să se facă târziu, la urma

urmei. Trecuse prea mult timp de la ultima ei cafea și nu era complet trează, avea mintea încețoșată și relaxată.

— Dar pentru tine?

Adam nu se uita la ea.

— Mmm?

— Pentru tine funcționează? Vocea i-a sunat puțin disperată. Olive și-a spus că fusese din cauza volumului foarte scăzut la care fusese nevoită să-și coboare vocea. Sau poate vrei să ne prefacem că ne despărțim mai devreme?

Pentru o secundă, el nu a răspuns. Apoi, exact când profesoara Moss apucase microfonul pentru a-i mulțumi lui Tom și a invita audiența să pună întrebări, l-a auzit spunând:

— Nu. Nu vreau să ne prefacem că ne despărțim.

Chiar mirosea bine. Și era amuzant într-un fel ciudat și sec și, da, era un dobitoc notoriu, dar suficient de prietenos cu ea încât să poată să ignore toate aceste caracteristici ale lui. În plus, cheltuia o mică avere pe zahăr pentru ea. Chiar nu avea de ce să se plângă.

Olive s-a aranjat mai confortabil și și-a îndreptat atenția către podium.

*

După prezentare, Olive a luat în considerare varianta de a se duce la podium ca să-l felicite pe Tom și să-i pună una sau două întrebări ale căror răspunsuri deja le cunoștea. Din păcate, erau zeci de persoane care așteptau să stea de vorbă cu el și s-a hotărât că nu merita să stea la coadă ca să-l pupe în fund. Așa că și-a luat la revedere de la Adam, a așteptat ca Anh să se trezească din moțăială, în timp ce contempla posibilitatea de a se răzbuna desenându-i o sculă pe față, apoi s-a îndreptat împreună cu prietena ei spre clădirea departamentului de biologie.

— O să trebuiască să muncești foarte mult pentru raportul pe care ți l-a cerut Benton?

— O cantitate semnificativă de timp. Trebuie să mai

realizez niște studii de verificare ca să îmi întăresc rezultatele. Plus că sunt și alte chestii la care trebuie să lucrez – munca de asistent și afișul de prezentare pentru conferința SBD din Boston. Olive și-a dat capul pe spate, a simțit soarele călduț pe piele și a zâmbit. Dacă stau noaptea la laborator săptămâna asta și cea viitoare, ar trebui să pot termina la timp.

— Măcar SBD e ceva ce poți aștepta cu nerăbdare.

Olive a dat din cap. În principiu, nu era un fan al conferințelor academice, având în vedere cât de prohibitiv de scumpe erau înregistrarea, transportul și cazarea. Dar Malcolm și Anh aveau să fie și ei la SBD și Olive era nerăbdătoare să exploreze Bostonul cu ei. În plus, drama interdepartamentală care avea loc întotdeauna la evenimentele academice cu bar deschis era în mod sigur o distracție majoră.

— Organizez un eveniment de informare pentru femeile BIPOC în STEM din toată tara – o să adun doctorande ca mine să vorbească față în față cu studentele care aplică și să le asigurăm că, dacă vor veni la doctorat, nu vor fi singure.

— Anh, e uimitor. Tu ești uimitoare.

— Știu. Anh a făcut cu ochiul, strecurându-și brațul pe sub brațul lui Olive. Putem să împărțim o cameră de hotel. Și să primim accesorii gratis de la standurile expoziționale și să ne facem mangă împreună. Îți aduci aminte la conferința de Genetică Umană, când Malcolm s-a făcut praf și a început să-i lovească la întâmplare pe trecători cu tubul pentru poster… Ce se întâmplă acolo?

Olive a mijit ochii să se ferească de soare. Parcarea clădirii departamentului de biologie era atipic de aglomerată de trafic. Oamenii sunau din claxoane și ieșeau din mașini, încercând să-și dea seama care era sursa blocajului. Olive și Anh au mers în jurul unui șir de autoturisme blocate în parcare, până au ajuns la un grup de doctoranzi la biologie.

— A murit bateria cuiva și blochează ieșirea.

Greg, unul dintre colegii de laborator ai lui Olive, își

dădea ochii peste cap și dădea nerăbdător din picior. A arătat către o camionetă roșie, rămasă într-o parte, într-un unghi foarte incomod. Olive a recunoscut mașina lui Cherie, secretara departamentului.

— Îmi susțin propunerea de disertație mâine, așa că trebuie să mă duc acasă și să mă pregătesc. E ridicol. Și de ce naiba stă Cherie așa, pur și simplu, vorbind relaxată cu Carlsen? Vor să le aducem ceai și sendvișuri cu castraveți?

Olive s-a uitat în jur, căutând silueta înaltă a lui Adam.

— O, da, uite-l pe Carlsen, a spus Anh. Olive s-a uitat în direcția în care îi indica Anh, la timp ca s-o vadă pe Cherie urcându-se la volan și pe Adam alergând în jurul camionetei.

— Ce face…

A fost tot ce a apucat Olive să spună înainte ca el să își pună mâinile pe spatele camionetei și să înceapă…

Să împingă.

Umerii și bicepșii i-au întins bluza.

Mușchii fermi ai torsului s-au mișcat și s-au tensionat vizibil sub materialul negru în timp ce el s-a aplecat în față și a împins câteva tone de camionetă pe… o distanță destul de lungă, până în cel mai apropiat loc de parcare.

Ah.

S-au auzit câteva aplauze și fluierături din partea privitorilor când camioneta a fost dată la o parte din drum, iar doi profesori de la neuroștiință l-au lovit pe Adam pe umăr când șirul de mașini a început să iasă din parcare.

— În sfârșit, l-a auzit Olive pe Greg spunând în spatele ei, iar ea a rămas acolo, clipind puțin șocată.

Avusese halucinații? împinsese într-adevăr Adam camioneta aceea uriașă de unul singur? Era un extraterestru de pe planeta Krypton care coborâse pe Pământ în chip de supererou?

— Oh, du-te și dă-i un sărut.

Olive s-a răsucit pe loc, amintind-și brusc de existenta lui Anh.

— Ce? Nu. Nu. Sunt bine. Tocmai mi-am luat la revedere de la el cu un minut în urmă și…

— Oh, de ce nu vrei să-l săruți pe prietenul tău?
„Bleah."
— Eu… Nu e că nu aș vrea. Doar că…
— Frate, tocmai a mutat o camionetă. De unul singur. La deal. Merită un nenorocit de sărut.
Anh a împins-o pe Olive și a îndemnat-o să meargă. Olive și-a încleștat dinții și s-a îndreptat către Adam, dorindu-și să fi desenat douăzeci de scule pe fața lui Anh. Poate chiar suspecta că relația era o făcătură. Sau poate doar avea o plăcere morbidă în a o presa să-și manifeste afecțiunea în mod public, ingrata. În orice caz, dacă asta era recompensa pe care o primea pentru plănuirea unei scheme elaborate de întâlniri false care ar fi trebuit să fie în beneficiul vieții amoroase a unei prietene, atunci poate…
Olive s-a oprit brusc.
Capul lui Adam era aplecat în față, iar părul negru îi acoperea fruntea în timp ce își ștergea transpirația din ochi cu tivul cămășii. Acest gest a expus o fâșie lată din bustul lui și, deși nu era nimic indecent, în niciun caz, doar abdomenul unui tip în formă, dintr-un anume motiv, Olive nu a putut să nu se holbeze la pielea descoperită a lui Adam Carlsen, ca și cum ar fi fost o lespede de marmură italiană și…
— Olive? a spus el, iar ea și-a mutat imediat privirea.
La naiba, clar o prinsese holbându-se. Mai întâi îl forțase s-o sărute, iar acum se zgâia la el ca o perversă din parcarea departamentului de biologie și…
— Aveai nevoie de ceva?
— Nu, eu… a s-a bâlbâit ea, simțind cum îi ard obrajii.
Pielea lui era înroșită din cauza efortului de a împinge, iar ochii erau strălucitori și limpezi și părea… ei bine, măcar nu părea nefericit s-o vadă.
— Anh m-a trimis să-ți dau un sărut.
Adam a înghețat la jumătatea ștersului pe mâini. Apoi a scos un „Ah" în tonul lui neutru, indescifrabil.
— Pentru că ai împins camioneta. Eu… Știu cât de ridicol sună. Știu. Dar nu am vrut să devină suspicioasă, iar aici sunt și profesori, așa că poate o să-i spună șefului

departamentului și, în felul ăsta, împușcăm doi iepuri dintr-o lovitură și pot pleca dacă…

— Este în ordine, Olive, respiră.

Exact. Da. Bună sugestie. Olive a respirat, iar asta a făcut-o să-și dea seama că nu mai respirase de ceva vreme și să-i zâmbească lui Adam, care și-a contractat din nou gura drept răspuns. Chiar începea să se obișnuiască cu el. Cu expresiile lui, cu dimensiunea lui, cu felul lui specific de a fi în același spațiu cu ea.

— Anh se uită la noi, a spus el, privind peste capul lui Olive.

Olive a oftat și s-a ciupit de nas.

— Sunt sigură că se uită, a mormăit ea. Adam și-a șters transpirația de pe frunte cu dosul palmei. Olive s-a foit. Deci… să ne îmbrățișăm sau ceva?

— Ah. Adam și-a privit mâinile și pieptul. Nu cred că vrei să faci asta. Sunt destul de dezgustător.

Înainte să se poată abține, Olive l-a studiat din cap până-n picioare, percepându-i corpul masiv, umerii lăți, felul în care părul i se ondula în jurul urechilor. Nu arăta dezgustător. Nici măcar pentru Olive, care în mod obișnuit nu era o admiratoare a tipilor care erau construiți de parcă și-ar fi petrecut un procentaj considerabil din timp la sală. Arăta…

Oricum, numai nu dezgustător.

Totuși, poate era mai bine să nu se îmbrățișeze. Olive ar fi putut s-o sfârșească făcând ceva incalificabil de stupid. Ar trebui doar să spună la revedere și să plece. Da, asta trebuia să facă.

Doar că din gură i-a ieșit ceva absolut nebunesc.

— Atunci, numai să ne sărutăm? s-a auzit scăpându-i pe gură.

Iar apoi și-a dorit instantaneu ca un meteorit rătăcit să lovească exact locul în care stătea, pentru că… Oare tocmai îi ceruse lui Carlsen un sărut? Asta făcuse? Devenise dintr-odată nebună?

— Adică, nu ca un *sărut* sărut, s-a grăbit să adauge. Ci ca ultima dată, știi?

El nu părea să știe. Ceea ce avea sens, pentru că celălalt sărut al lor fusese clar un *sărut* sărut. Olive a încercat să nu se gândească prea mult la asta, dar acel moment îi trecea prin minte din când în când, de cele mai multe ori când făcea ceva important, ce necesita întreaga ei concentrare, cum ar fi să implanteze electrozi în pancreasul unui șoricel sau să încerce să se hotărască ce să comande de la Subway. Ocazional, imaginea apărea într-un moment liniștit, de exemplu când era în pat, pe punctul de a adormi, și atunci simțea un amestec de jenă cu scepticism și cu încă ceva. Ceva ce nu avea nicio intenție de a examina prea îndeaproape nici acum, nici altă dată.

— Ești sigură?

Ea a dat din cap, deși nu era deloc sigură.

— Anh se uită în continuare la noi? Privirea lui s-a ridicat.

— Da. Nici măcar nu se preface că nu se uită. Eu… de ce îi pasă așa de mult? Ești faimoasă?

— Nu, Adam. A făcut un gest către el. Tu ești.

Părea șocat.

— Sunt?

— Oricum, nu e nevoie să ne sărutăm. Ai dreptate că ar fi puțin ciudat.

— Nu. Nu asta am vrut să spun… O picătură de transpirație i se scurgea pe tâmplă și și-a șters din nou fața, de data asta cu mâneca cămășii. Putem să ne sărutăm.

— Oh.

— Dacă crezi că prietena ta se uită.

— Aha. Olive a înghițit în sec. Dar nu e musai.

— Știu.

— Doar dacă vrei. Olive își simțea palmele umede și lipicioase și le-a șters de furiș de blugi. Și prin „vrei“, vreau să spun, dacă crezi că e o idee bună.

Nu era o idee bună. Era o idee oribilă. Ca *toate* ideile ei.

— Așa. S-a uitat dincolo de Olive, către Anh, care probabil era în mijlocul unei adevărate povești pe Instagram despre ei. Bine, atunci.

— Bine.

Adam s-a apropiat mai mult de ea și, cu siguranță, nu era deloc dezgustător. Cum putea cineva așa de transpirat, care tocmai îm-pinsese o camionetă, să reușească să miroasă în continuare bine era un subiect demn de o disertație pentru doctorat, în mod cert. Cei mai buni oameni de știință de pe pământ ar fi trebuit să muncească din greu la asta.

— De ce nu…

Olive s-a sprijinit ușor de el și, după ce și-a lăsat mâna să plutească pentru o clipă, a sprijinit-o de umărul lui Adam. S-a ridicat pe vârfuri, înclinându-și capul către el. A ajutat foarte puțin, fiindcă tot nu era suficient de înaltă ca să ajungă la gura lui, așa că a încercat să obțină mai mult suport punându-și cealaltă mână pe brațul lui, dar imediat și-a dat seama că practic îl îmbrățișa. Ceea ce era exact lucrul pe care o rugase să nu-l facă în urmă cu o secundă. La naiba.

— Îmi pare rău, prea aproape? Nu am vrut să…

Ar fi terminat propoziția dacă el nu ar fi parcurs distanța dintre ei pentru a o săruta. Pur și simplu.

A fost puțin mai mult decât un pupic – buzele lui doar s-au lipit de ale ei, iar mâna de pe talie a echilibrat-o. A fost un sărut, dar discret, și cu siguranță nu justifica felul în care ei îi bubuia inima în piept sau faptul că ceva călduț și lichid dansa mai jos de buricul ei. Nu ceva neplăcut, dar derutant și puțin înfricoșător, oricum, și care a făcut-o pe Olive să se retragă după numai o secundă. Când s-a lăsat înapoi pe călcâie, a părut că, pentru o fracțiune de secundă, Adam a urmat-o, încercând să umple golul dintre buzele lor. Deși, până când a clipit ca să se elibereze din ceața sărutului, Adam stătea deja drept în fața ei, cu obrajii roșii, iar pieptul ridicându-se și coborând în respirații scurte. Trebuie să fi visat ultima bucată.

Trebuia să-și mute privirea de la el acum. Și el avea nevoie să se uite în altă parte, de asemenea. De ce se uitau unul la altul?

— OK, a ciripit ea. Asta… da, a funcționat.

Falca lui Adam a zvâcnit, dar nu a răspuns.

— Ei bine, atunci. Mă duc la… mmm…

A făcut un gest în spatele umerilor cu degetul mare.

— Anh?

— Da. Da, la Anh.

El a înghițit cu noduri.

— Bine. Da.

Se sărutaseră. Acum se sărutaseră de două ori. De două ori. Nu că ar fi avut vreo importanță. Nu-i păsa nimănui. Dar. De două ori. Plus statul în brațe. Mai devreme. Din nou, nu că ar fi avut importanță.

— Ne vedem, da? Săptămâna viitoare?

Adam și-a ridicat degetul în dreptul buzelor, apoi brațul i-a căzut pe lângă corp.

— Da. Miercuri.

Acum era joi. Ceea ce însemna că urma să se vadă peste șase zile. Ceea ce era bine. Olive era bine, indiferent când sau cât de des se vedeau.

— Da. Ne vedem mier… Hei, cum rămâne cu picnicul?

— Cu… Ah. Adam a dat ochii peste cap, revenind puțin la expresia lui obișnuită. Da. Acel neno… S-a oprit brusc. Acel picnic.

— Este luni, a rânjit ea.

— Știu, a oftat el.

— Te duci?

I-a aruncat o privire care spunea în mod clar: *Nu e ca și cum aș avea de ales, deși aș prefera să-mi fie smulse unghiile una câte una. Cu cleștele.*

— Ei bine, și eu merg, a râs Olive.

— Măcar atât.

— Îl aduci pe Tom?

— Probabil. Lui chiar îi plac oamenii.

— Bine. Pot să mai socializez cu el puțin, iar noi doi putem să-i arătăm șefului departamentului cât de stabilă și de exclusivă este relația noastră. O să arăți ca o pasăre fără aripi. Zero risc de a pleca.

— Perfect. O să aduc un certificat de căsătorie contrafăcut, pe care să-l scap întâmplător la picioarele lui.

Olive a râs, a făcut semn cu mâna de la revedere și apoi

a fugit la Anh. Și-a frecat partea laterală a palmei de șold, ca și cum ar fi încercat să-și șteargă din minte faptul că tocmai îl sărutase pe Adam – doctor Adam Carlsen – a doua oară în viața ei. Ceea ce, din nou, era în regulă. Abia dacă fusese un sărut. Nu era important.

— Ei bine, atunci, a spus Anh, băgând telefonul în buzunar. Chiar te-ai giugiulit în fața clădirii departamentului de biologie cu profesorul Adam Macarthur Carlsen.

Olive și-a dat ochii peste cap și a început să urce scările.

— Sunt destul de sigură că ăsta nu e al doilea lui prenume. Și nu am făcut asta.

— Dar a fost clar că ai fi vrut.

— Taci. De ce te uitai la noi, apropo?

— Nu mă uitam. M-am uitat întâmplător la el când era pe punctul de a sări pe tine și nu am putut să-mi mut privirea.

Olive a pufnit, înfigând căștile în telefon.

— Sigur.

— Chiar îi place de tine. Îmi dau seama după felul în care se uită la…

— Acum voi asculta muzică dată la maximum. Ca să nu te mai aud.

— … tine.

Abia mult mai târziu, după ce lucrase la raportul pentru Tom câteva ore, și-a amintit ce spusese Adam când Olive îl anunțase că avea să fie și ea la picnic.

Măcar atât.

Olive și-a aplecat capul și a zâmbit, privindu-și degetele de la picioare.

Capitolul 7

> **IPOTEZĂ:** Va exista o corelație pozitivă semnificativă între cantitatea de cremă de protecție solară pe care mi-o torn în palme și dorința de a o ucide pe Anh.

Raportul pentru Tom era o treime gata și stagna la treizeci și patru de pagini, spațiate la un rând distanță, font Arial, 11, și atât. Era ora 11:00 a.m. Și Olive lucrase în laborator aproximativ de la ora cinci – analizând eșantioane de peptide, redactând observații pentru protocoale, moțăind pe ascuns în timp ce aparatul pentru PCR funcționa – când Greg a dat buzna cu un aer de-a dreptul furios.

Era neobișnuit, dar nu *foarte* neobișnuit.

Greg era oricum un tip cam temperamental și școala de doctoranzi îi provocase multe ieșiri de furie în locuri semi-publice, de obicei din motive care, Olive era complet conștientă, ar părea ridicole cuiva care nu a avut de-a face niciodată cu mediul academic. *Mă fac asistentul profesorului pentru al patrulea an la rând; trebuie să plătesc pentru lucrarea de care am nevoie de pe internet; am avut o întâlnire cu șefa mea și i-am spus din greșeală „mamă”.*

Greg și Olive aveau același îndrumător, pe profesoara Aslan, dar, deși întotdeauna se înțeleseseră bine, nu fuseseră niciodată prea apropiați. Olive sperase ca, alegându-și o femeie îndrumător, să evite o parte dintre răutățile îndreptate în mod obișnuit spre femeile din cercetarea STEM. Din păcate, nimerise într-un laborator plin de bărbați, care era un mediu… mai puțin decât perfect. Din acest motiv, în momentul în care Greg a intrat trântind ușa, după care a aruncat un dosar pe masa lui, Olive n-a știut ce să facă. S-a uitat la el cum s-a așezat și a început să bombăne. Chase, alt coleg de laborator, a venit după el o clipă mai târziu cu o expresie neliniștită și l-a bătut prudent pe spate.

Olive s-a uitat cu dor la eșantioanele ei cu ADN. Apoi s-a apropiat de masa lui Greg și a întrebat:

— Ce s-a întâmplat?

Se aștepta ca răspunsul să fie: *Reactivul meu nu se mai produce* sau *valoarea mea p*[13] *este .06* sau *școala de*

[13] Valoarea p este un instrument statistic de măsură. Dacă valoarea p este mai mare de .05, înseamnă că rezultatul nu este semnificativ, (n.

doctoranzi a fost o greșeală, dar acum e prea târziu să mă retrag fiindcă stima mea de sine este legată indisolubil de performanța academică și, oricum, ce ar mai rămâne de capul meu dacă aș renunța?

În loc de asta, a primit:

— Idiotul tău de prieten s-a întâmplat.

Deja întâlnirile false se desfășurau de două săptămâni. Olive nu se mai speria când cineva se referea la Adam ca fiind iubitul ei. Totuși, cuvintele lui Greg erau așa de neașteptate și pline de venin, încât nu s-a putut abține să nu întrebe:

— Cine?

— Carlsen, i-a scuipat el numele ca pe un blestem.

— Ah.

— Este în comisia de disertație a lui Greg, a explicat Chase pe un ton semnificativ mai blând, fără să se uite de-a dreptul în ochii lui Olive.

— Ah. Da. Asta putea fi de rău. Foarte rău. Ce s-a întâmplat?

— Mi-a picat propunerea.

— Rahat. Olive și-a mușcat buza de jos. Îmi pare rău, Greg.

— Asta o să mă dea mult în spate. O să-mi ia luni întregi să o revizuiesc și numai din cauză că ăsta a trebuit să-i caute nod în papură. Nici măcar nu l-am vrut în comisia mea; profesoara Aslan m-a obligat să-l adaug, fiindcă e atât de obsedată de toată treaba cu computarea.

Olive și-a mușcat obrazul, încercând să găsească ceva important de spus, dar eșuând catastrofal.

— Îmi pare foarte rău.

— Olive, voi vorbiți despre chestiile astea? Chase a pus întrebarea pe neașteptate, uitându-se la ea cu suspiciune. Ți-a spus că nu avea de gând să-l treacă pe Greg?

— Ce? Nu. Nu, eu… „Vorbesc cu el pentru exact cincisprezece minute pe săptămână. Și, bine, l-am sărutat. De două ori. Și am stat la el în brațe. O dată. Dar asta e tot, iar Adam vorbește foarte puțin. De fapt, îmi doresc să fi

---

Red.)

vorbit mai mult, de vreme ce nu știu nimic despre el și mi-ar plăcea să știu câte ceva.“ Nu, nu vorbim. Cred că ar fi împotriva regulamentului să facă asta.

— Doamne. Greg a lovit muchia mesei cu palmele, făcând-o să sară. E așa un dobitoc. Un nesimțit sadic.

Olive a deschis gura ca să… ca să ce, mai exact? Ca să-l apere? Chiar era un dobitoc, îl văzuse în această calitate. În plină acțiune. Poate nu recent, poate nu cu ea, dar dacă ar fi vrut să numere pe degete cunoștințele care o sfârșiseră în lacrimi din cauza lui, ei bine… Ar fi avut nevoie de ambele mâini, și de picioare pe deasupra. Poate să mai împrumute și de la Chase.

— Măcar ți-a spus de ce? Ce trebuie să schimbi?

— Totul. Vrea să-mi schimb condițiile de control și să adaug încă una, ceea ce va face ca proiectul să necesite de zece ori mai mult timp. Și felul în care a spus-o, aerul de superioritate – este atât de arogant.

Ei bine. Asta chiar nu era o noutate.

Olive s-a scărpinat la tâmplă, încercând să nu ofteze.

— E naspa. Îmi pare rău, a mai repetat o dată, în lipsa oricărui alt comentariu mai bun și părându-i sincer rău pentru Greg.

— Da, ei bine. S-a ridicat în picioare și a ocolit masa, oprindu-se în fața lui Olive. Ar trebui să-ți pară rău.

Olive a înghețat. Cu siguranță trebuie să fi auzit greșit.

— Poftim?

— Ești iubita lui.

— Eu… „Sincer, nu sunt.” Dar, chiar dacă ar fi fost. Greg, doar mă văd cu el. Nu sunt el. Cum aș putea să am eu ceva de-a face cu…

— Ești OK cu toate astea. Cu faptul că se poartă așa, ca un idiot care face pe șeful. Nu dai nicio ceapă degerată pe felul în care se poartă cu toată lumea din program, altfel nu ai putea suporta să fii cu el.

La tonul lui, a făcut un pas în spate.

Chase a ridicat mâinile, cu intenția de a menține pacea, așezându-se între ei.

— Hei, gata. Hai să nu…

— Nu eu sunt cea care a greșit față de tine, Greg.

— Poate. Dar nici nu-ți pasă că jumătate din departament e terorizată de iubitul tău.

Olive a simțit furia acumulându-se.

— Asta nu e adevărat. Sunt capabilă să-mi separ relațiile profesionale de sentimentele personale pe care le am față de el…

— Pentru că nu-ți pasă de nimeni altcineva decât de tine.

— Asta nu e corect. Ce aș putea să fac?

— Fă-l să nu mai pice oameni.

— Să-l fac… a bolborosit Olive. Greg, cum ar putea fi ăsta un răspuns rațional la faptul că Adam te-a picat…

— A. Adam, nu-i așa?

— Da. Adam. Olive a scrâșnit din dinți. Cum ar trebui să-i spun iubitului meu ca să-ți fac ție plăcere? Profesor Carlsen?

— Dacă ai fi un aliat decent al oricăruia dintre studenții doctoranzi din departament, pur și simplu i-ai face vânt cretinului tău de iubit.

— Cum… îți dai măcar seama ce lipsit de sens este ceea ce…

Nu exista niciun motiv să-și termine fraza, de vreme ce Greg ieșise furios din laborator, trântind ușa, în mod evident complet dezinteresat de orice ar fi avut ea de adăugat. Olive și-a trecut o mână peste față, tulburată de ceea ce se întâmplase.

— Nu este… nu vorbește serios. Nu despre tine, cel puțin, a zis Chase scărpinându-se în cap. O atenționare drăguță a faptului că fusese acolo, în încăpere, pe toată durata acestei conversații. Cu loc în primul rând. Avea să dureze aproximativ cincisprezece minute până să fie informată despre asta toată lumea din program. Greg are nevoie să termine la primăvară, odată cu soția lui. Ca să-și poată găsi slujbe împreună. Nu vor să trăiască separați, știi.

Ea a dat din cap – nu știuse, dar își putea imagina. O parte din furie i-a dispărut.

— Mda, ei bine.

„Faptul că se poartă oribil cu mine nu o să-i grăbească munca la teză“, s-a abținut să adauge.

— Nu e ceva personal, a oftat Chase. Dar trebuie să înțelegi că pentru noi e ciudat. Deoarece Carlsen... Poate nu a fost în niciuna dintre comisiile tale, dar știi ce fel de om e, nu?

Nu era sigură cum să răspundă.

— Iar acum sunteți iubiți și... Chase a ridicat din umeri cu un zâmbet tensionat.

Nu ar trebui să se pună problema să alegi ori una, ori alta, dar uneori așa se simte, știi?

Cuvintele lui Chase i-au persistat în minte toată ziua. Olive s-a gândit la ele în timp ce trecea șoriceii prin protocoalele experimentale, iar apoi mai târziu, când încerca să-și dea seama ce să facă cu acele două valori aberante care îi făceau rezultatele dificil de interpretat. S-a gândit la asta în timp ce se ducea acasă pe bicicletă, cu vântul cald ciufulindu-i părul și în timp ce mânca două dintre cele mai jalnice felii de pizza. Malcolm era la o cură sănătoasă de câteva săptămâni (ceva legat de cultivarea microbiomului din intestin) și refuza să admită că budinca de conopidă cu crustă nu avea gust bun.

Dintre prietenii ei, Malcolm și Jeremy avuseseră interacțiuni neplăcute cu Adam în trecut, dar, după șocul inițial, nu a părut să-i ia în nume de rău relația cu el. Nu se preocupase prea mult de sentimentele altor doctoranzi, întotdeauna fusese o singuratică și concentrarea pe părerile oamenilor cu care abia dacă interacționa părea o risipă a timpului și a energiei ei. Totuși, poate exista o fărâmă de adevăr în cuvintele lui Greg. Adam nu fusese deloc nesimțit cu ea, dar acceptarea ajutorului lui în timp ce se purta oribil cu ceilalți doctoranzi o făcea un om rău?

Olive s-a așezat pe patul nefăcut, uitându-se spre tavan, la stelele fosforescente. Trecuseră mai bine de doi ani de când împrumutase scara lui Malcolm și le lipise cu grijă pe tavan; lipiciul începea să cedeze, iar cometa cea mare din colțul de lângă fereastră putea să cadă în orice clipă. Fără să se gândească prea mult, s-a rostogolit din pat și a

cotrobăit prin buzunarele blugilor pe care îi dăduse jos, până a găsit telefonul mobil.

Nu folosise numărul lui Adam de când i-l dăduse, în urmă cu puține zile – „Dacă apare ceva sau trebuie să anulezi, dă-mi un telefon. E mai rapid decât un mail“. Când a apăsat pe simbolul albastru din dreptul numelui lui, a apărut un ecran alb, o căsuță goală, fără mesaje anterioare. Olive a simțit un val ciudat de anxietate, atât de intens, încât a scris mesajul cu o mână în timp ce își rodea unghia de la degetul mare al celeilalte mâini.

Olive: **Tocmai l-ai picat pe Greg?**

Adam nu folosea niciodată telefonul. De câte ori fusese în prezența lui, nu-l văzuse verificându-l nici măcar o dată, deși, cu un laborator așa de mare ca al lui, era probabil să primească circa treizeci de emailuri în fiecare minut. Sincer vorbind, nici măcar nu știa dacă avea telefon mobil. Poate era un hipiot modern și ciudat care ura tehnologia. Poate îi dăduse numărul telefonului fix de la birou, tocmai de aceea îi spusese să-l sune. Poate nu știa cum să scrie mesaje, ceea ce însemna că Olive nu avea să primească niciodată răspuns de la…

Palma i-a vibrat.

Adam: **Olive?**

Și-a dat seama că, atunci când Adam îi dăduse numărul lui, ea neglijase să i-l dea pe al ei. Ceea ce însemna că nu avea cum să știe cine îi scrisese, iar faptul că ghicise dovedea o intuiție aproape supranaturală.

Să-l ia naiba.

Olive: **Da. Eu.**

Olive: **L-ai picat pe Greg Cohen? M-am întâlnit întâmplător cu el după întrevederea voastră. Era foarte supărat.**

„Pe mine. Pe tine. Din cauza acestui lucru stupid pe care-l facem.”

A urmat o pauză de aproximativ un minut, timp în care Olive s-a gândit că ar fi fost foarte posibil ca Adam să cotcodăcească diabolic la ideea întregii suferințe pe care i-o provocase lui Greg. Apoi, a venit răspunsul:

Adam: **Nu pot discuta întâlnirile pentru disertații ale altor doctoranzi cu tine,**

Olive a oftat, schimbând o privire plină de semnificații cu vulpea de pluș pe care Malcolm i-o făcuse cadou pentru că luase examenele de calificare.

Olive: **Nu te rog să-mi spui nimic. Greg mi-a spus deja. Ca să nu mai vorbim despre faptul că eu sunt cea care încasează toată mizeria pentru asta, de vreme ce sunt iubita ta.**

Olive: **„Iubita”.**

La baza ecranului au apărut trei puncte. Apoi au dispărut, apoi au apărut din nou, iar apoi, în sfârșit, telefonul lui Olive a vibrat.

Adam: Comisiile nu îi pică pe studenți. Le pică propunerile.

Ea a pufnit, aproape dorindu-și ca el s-o audă.

Olive: **Da, ei bine, spune-i asta lui Greg.**

Adam: I-am spus, I-am explicat punctele slabe ale studiului lui. O să-și revizuiască propunerea în consecință, iar atunci o să aprob disertația.

Olive: **Deci, recunoști că tu ai fost în spatele deciziei de a-l pica.**

Olive: **Sau, mă rog, de a-i pica propunerea.**

Adam: **Da. În starea actuală, propunerea lui nu va produce rezultate cu valoare științifică.**

Olive și-a mușcat obrazul, privind telefonul și întrebându-se dacă nu era o idee proastă să continue conversația. Dacă ceea ce voia să spună nu era prea mult. Apoi și-a amintit felul în care Greg se purtase cu ea mai devreme, a șoptit „La naiba“ și a tastat:

Olive: **Nu crezi că poate ai fi putut transmite această părere într-un mod mai plăcut?**

Adam: De ce?

Olive: **Pentru că, poate dacă ai fi făcut-o, acum nu ar fi supărat.**

Adam: Tot nu înțeleg de ce.

Olive: Serios?

Adam: Nu e treaba mea să gestionez emoțiile

prietenului tău. Este într-un program de doctorat, nu la școala primară. O să fie copleșit de păreri care nu o să-i placă tot restul vieții, dacă intră în mediul academic. Este treaba lui cum alege să facă fată situației.

Olive: **Totuși, poate ai reuși să nu arăți ca și cum te-ai bucura de întârzierea absolvirii lui.**

Adam: **Este irațional. Motivul pentru care propunerea lui trebuie revizuită este faptul că starea ei actuală l-ar conduce la eșec. Restul comisiei și cu mine îi oferim niște păreri care îi vor permite să producă o lucrare valoroasă. Este un om de știință în perioada de pregătire; ar trebui să aprecieze ghidarea, nu să fie supărat din cauza ei.**

Olive își scrâșnea dinții în timp ce tasta răspunsurile.

Olive: **Nu ai cum să nu știi că pici mai mulți oameni decât oricine. Și spiritul tău critic este inutil de dur. În genul abandonez-doctoratul-și- nu-mă-uit-înapoi. Trebuie să știi cum te percep studentii.**

Adam: Nu știu.

Olive: **Antagonist. Și inabordabil.**

Și asta dacă îndulcești lucrurile. „Ești un bou“, voia Olive să spună. „Doar că știu că poți să nu fii și nu-mi dau seama de ce ești așa diferit cu mine. Nu însemn absolut nimic pentru tine, așa că n-are niciun sens faptul că suferi un transplant de personalitate de fiecare dată când ești în prezența mea.“

Cele trei puncte de la baza ecranului au țopăit pentru zece secunde, douăzeci, treizeci. Un minut întreg. Olive a recitit ultimul ei mesaj și s-a întrebat dacă asta fusese totul, dacă, în sfârșit, mersese prea departe. Poate Adam avea de gând să-i aducă aminte că a fi insultat printr-un mesaj telefonic la ora 9.00 p.m. Nu făcea parte din înțelegerea lor legată de întâlnirile false.

Apoi a apărut o bulă albastră,aprinzându-i întregul ecran.

Adam: **Îmi fac treaba, Olive. Ceea ce nu presupune să furnizez păreri într-un mod plăcut sau să-i fac pe**

doctoranzii din departament să se simtă bine în pielea lor. Treaba mea este să formez cercetători riguroși, care nu publică lucrări inutile sau potențial nocive, ce pot expune domeniul nostru la regres. Mediul academic este plin de știință proastă și de oameni de știință mediocri. Nu-mi pasă cum mă percep prietenii tăi, atât timp cât munca lor se ridică la standardul potrivit. Dacă vor să renunțe când li se spune că n-au reușit, așa să fie. Nu toată lumea are ce-i trebuie ca să fie om de știință, iar cei care nu au aceste calități ar trebui excluși,

S-a uitat la telefon, urând cât de insensibil și de crud suna. Problema era că Olive înțelegea foarte bine punctul de vedere al lui Greg, pentru că fusese în situații similare. Poate nu cu Adam, dar experiența în STEM per ansamblu fusese punctată de îndoială de sine, de anxietate și de sentimente de inferioritate. Abia dacă dormise în ultimele două săptămâni dinaintea examenelor de calificare, se întrebase deseori dacă teama de a vorbi în public avea s-o oprească să aibă o carieră și era îngrozită în mod constant că ar putea fi cea mai proastă persoană dintr-o încăpere. Și totuși, cea mai mare parte a timpului și a energiei ei erau consumate încercând să fie cel mai bun om de știință care putea fi, încercând să-și croiască o cale și să ajungă cineva. Ideea ca cineva săi respingă munca și sentimentele cu un asemenea sânge rece o afecta profund și a fost motivul pentru care răspunsul ei a sunat așa de imatur, aproape infantil.

Olive: Să te ia naiba, Adam.

A regretat imediat, dar, dintr-un motiv anume, nu a reușit să se convingă să-și ceară scuze. Abia douăzeci de minute mai târziu și-a dat seama că Adam nu avea să răspundă. În partea superioară a ecranului a apărut o avertizare care o informa că bateria era cinci la sută încărcată.

Cu un oftat adânc, Olive s-a ridicat din pat și s-a uitat prin cameră în căutarea încărcătorului.

*

— Acum, fă la dreapta.

— Am înțeles. Degetul lui Malcolm a acționat semnalizatorul. Un clic s-a auzit în micul habitaclu al mașinii. Fac la dreapta.

— Nu, nu te lua după Jeremy. Fă la stânga.

Jeremy s-a aplecat în față și a lovit ușor brațul lui Anh.

— Malcolm, crede-mă. Anh nu a fost niciodată la fermă. Este la dreapta.

— Google Maps spune la stânga.

— Google Maps greșește.

— Ce fac? Malcolm a făcut o fată în oglinda retrovizoare. Stânga? Dreapta? Oh, ce fac?

Pe bancheta din spate, Olive și-a mutat privirea de la oglinda mașinii și a ridicat din umeri.

— Încearcă la dreapta; dacă e greșit, ne întoarcem.

I-a aruncat o privire scurtă, apologetică lui Anh, dar Jeremy și cu ea erau prea preocupați, aruncându-și unul altuia priviri ironice, ca să observe.

Malcolm a făcut o grimasă.

— O să întârziem. Doamne, urăsc picnicurile astea stupide.

— Am întârziat deja, s-a uitat Olive la ceasul mașinii, cam o oră. Cred că putem să mai adăugăm zece minute. Sper numai că a mai rămas niște mâncare.

Stomacul îi ghiorțăia de două ore și era imposibil să nu fi observat toată lumea din mașină.

După cearta cu Adam, care se petrecuse cu trei zile în urmă, fusese tentată să nu meargă, pur și simplu, la picnic. Să se ascundă în laborator și să continue cu ceea ce făcuse tot weekendul – să ignore că îi spusese să se ducă naibii, și încă dintr-un motiv minor. Putea să folosească timpul pentru a lucra la raportul pentru Tom, care se dovedea a fi mai complicat și necesitând mai mult timp decât estimase inițial, probabil fiindcă Olive, neputând uita care era miza, tot relua analizele și agoniza asupra fiecărei propoziții. Dar se răzgândise în ultima clipă, spunându-și că îi promisese

lui Adam că aveau să se dea în spectacol pentru șeful departamentului. Nu ar fi fost corect să se retragă, după ce el se achitase cu vârf și îndesat de datoria lui când se pusese problema să o convingă pe Anh.

Asta pentru cazul foarte improbabil în care Adam ar mai fi vrut să aibă de-a face cu Olive.

— Nu-ți face griji, Malcolm, a spus Anh. O să ajungem până la urmă. Dacă ne întreabă cineva, hai să spunem că ne-a atacat o pumă. Doamne, de ce e așa de cald? Apropo, am adus cremă de protecție solară. SPF treizeci și cinci. Nu pleacă nimeni, nicăieri, înainte să se dea cu asta.

Olive și Jeremy au schimbat o privire resemnată pe scaunul din spate, obișnuiți cu obsesia lui Anh vizavi de soare.

Picnicul era în plină desfășurare când au ajuns, la fel de aglomerat ca majoritatea evenimentelor academice unde se servea mâncare la liber. Olive s-a dus direct spre mese și i-a făcut cu mâna profesoarei Aslan, care stătea la umbra unui stejar împreună cu alți profesori. Aslan a făcut cu mâna la rândul ei, fără îndoială mulțumită de faptul că autoritatea ei asupra studenților se extindea până la a le confisca timpul liber, peste cele opt ore pe care deja le petreceau în laborator. Olive a zâmbit firav, într-o încercare curajoasă de a nu părea plină de resentimente, a apucat un ciorchine de struguri albi și a băgat o boabă în gură în timp ce și-a aruncat privirea de jur-împrejur.

Anh avea dreptate. Această lună septembrie era neobișnuit de fierbinte. Erau oameni peste tot, așezați pe scaune pliante, pe iarbă, intrând și ieșind din hambare, bucurându-se toți de vreme.

Câțiva mâncau din farfurii de plastic, așezați la mese pliante în apropierea clădirii principale; cel puțin trei meciuri se aflau în plină desfășurare – o versiune de volei, în care jucătorii erau așezați în cerc, un meci de fotbal și ceva la care mai mult de o duzină de tipi, pe jumătate îmbrăcați, foloseau un disc Frisbee.

— Ce naiba joacă? a întrebat-o Olive pe Anh.

L-a văzut pe doctorul Rodrigues încercând să împace pe

cineva de la departamentul de imunologie și s-a uitat înfiorată în spate la mesele aproape goale. Nu rămăseseră decât niște resturi amărâte. Olive voia un sendviș. O pungă de chipsuri. Orice.

— Frisbee Suprem, presupun. Nu știu. Te-ai dat cu cremă? Ești îmbrăcată cu maiou și pantaloni scurți, așa că ar trebui să te dai.

Olive a mai mâncat o boabă de strugure.

— Voi, americanii, și făcăturile voastre de sporturi.

— Sunt destul de sigură că există turnee canadiene de Frisbee Suprem. Știi ce nu e o făcătură?

— Ce?

— Melanomul. Dă-te cu cremă.

— O să mă dau, mama. Olive a zâmbit.

Pot mânca mai întâi?

— Ce să mănânci? Nu a rămas nimic. O, e niște pâine de porumb acolo.

— Ah, tare. Dă-o încoa.

— Nu mâncați pâinea de porumb. Capul lui Jeremy a apărut între Olive și Anh. Jess a spus că un individ de la farmacologie a strănutat peste ea. Unde sa dus Malcolm?

— Să parcheze. Să fiu a naibii.

Olive a ridicat privirea de la examinarea mesei, alarmată de panica din vocea lui Anh.

— Ce?

— Doar să fiu a naibii.

— Da, ce…

— Să fiu a naibii.

— Ai mai spus asta.

— Pentru că… să fiu a naibii.

S-a uitat de jur-împrejur, ca să-și dea seama ce se întâmplă.

— Ce se… Ah, uite-l pe Malcolm. Poate a găsit ceva de mâncare?

— Ăla e Carlsen?

Olive se ducea spre Malcolm ca să găsească ceva comestibil și să scape cu totul de prostia cu crema de protecție solară, dar, când a auzit numele lui Adam, s-a

oprit brusc pe loc. Sau poate nu era vorba despre numele lui Adam, ci despre felul în care îl spusese Anh.

— Ce? Unde?

Jeremy a arătat spre mulțimea care juca Frisbee.

— Ăla e el, nu? Fără cămașă?

— Să fiu a naibii, a repetat Anh, cu un vocabular dintr-odată limitat, având în vedere cei douăzeci și ceva de ani de educație prin care trecuse. Alea sunt pătrățele?

Jeremy a clipit.

— S-ar putea să fie chiar niște pătrate.

— Ăia sunt umerii lui adevărați? A întrebat Anh. A făcut operație de lărgire a umerilor?

— Așa trebuie să fi folosit bursa Macarthur, a spus Jeremy. Nu cred că există umeri ca ăia în natură.

— Doamne, ăla e pieptul lui Carlsen? Malcolm și-a sprijinit bărbia de umărul lui Olive. Chestia aia era sub cămașa lui în timp ce-mi desființa disertația? Oh. De ce nu ai spus că e rupere?

Olive stătea tintuită locului, cu brațele atârnându-i inutile pe lângă corp. „Pentru că nu am știut. Pentru că nu aveam idee."

Sau poate știa, puțin, din cum îl văzuse că împinsese camioneta, deși încercase să sufoce mental acea imagine.

— Incredibil. Anh i-a tras mâna lui Olive spre ea, întorcând-o cu palma în sus ca săi toarne o cantitate apreciabilă de cremă. Poftim, pune-ți asta pe umeri. Și pe picioare. Și pe față; probabil ești dintre cei care au risc mare de a dezvolta tot felul de chestii pe piele, Pistruiata Pistruțescu. Jer, tu la fel.

Olive a dat din cap amorțită și a început să-și maseze crema pe coapse și brațe. A inspirat mirosul de nucă de cocos, încercând din greu să nu se gândească la Adam și la faptul că arăta într-adevăr așa. În mare, eșuând, dar ce dacă.

— Chiar există studii? a întrebat Jeremy.

— Mmm? a mormăit Anh, în timp ce își ridica părul într-un coc.

— Despre legătura dintre pistrui și cancerul de piele.

— Nu știu.

— Pare că ar trebui să fie.

— Așa e. Vreau să știu acum.

— Stai. Avem Wi-Fi aici?

— Oh, ai internet?

Olive s-a șters pe mâini cu un șervețel care părea în mare nefolosit.

— Mi-am lăsat telefonul în mașina lui Malcolm.

Și-a întors privirea de la Anh și Jeremy, care acum studiau ecranul telefonului lui Jeremy, până a ajuns să aibă o perspectivă bună asupra grupului care juca Frisbee – paisprezece bărbați și nicio femeie. Probabil avea legătură cu excesul general de testosteron din programele STEM. Cel puțin jumătate dintre jucători erau profesori sau cercetători. Adam, bineînțeles, și Tom, și doctor Rodrigues, și alți câțiva de la farmacologie. Toți, în egală măsură, fără cămăși. Deși, nu. Nu erau deloc egali. Adam nu era egal în nimic cu ceilalți.

Olive nu era așa. Chiar nu era. Putea număra pe degetele de la o singură mână tipii de care fusese atrasă în mod visceral în felul ăsta. De fapt, avea nevoie de un singur deget. Iar acum, tipul cu pricina alerga spre ea pentru că Tom Benton, să-l binecuvânteze Dumnezeu, tocmai aruncase discul cu atâta neîndemânare, încât ajunsese pe un petic de iarbă la aproximativ trei metri distanță de Olive. Și Adam, Adam fără cămașă, se întâmplase să fie cel mai aproape de locul în care aterizase.

— A, uite lucrarea asta, spunea Jeremy părând încântat.

— Khalesi și alții, 2013. Este o metaanaliză. Markeri cutanati ai fotoleziunilor și riscul carcinomului celulelor bazale ale pielii. În *Epidemologia cancerului, biomarkeri și prevenție.*

Jeremy și-a ridicat pumnul.

— Olive, asculți?

Nu. Nu asculta. Încerca să-și golească creierul și, de asemenea, ochii. De iubitul ei fals și de brusca durere caldă din stomac. Își dorea numai să fie în altă parte. Să fie temporar oarbă și surdă.

— Ascultă aici: lentigo solar prezintă o legătură slabă, dar existentă, cu carcinomul celulelor bazale, cu procente de probabilitate de 1.5. OK, nu-mi place asta. Jeremy, ține telefonul. O dau pe Olive cu mai multă cremă. Uite SPF 50; probabil de asta ai nevoie.

Olive și-a smuls privirea de la pieptul lui Adam, acum alarmant de aproape, și s-a întors cu spatele, depărtându-se de Anh.

— Stai, deja m-am dat.

— Ol, a spus Anh, cu acel ton blând, mămos, pe care îl folosea de fiecare dată când Olive se confesa că cea mai mare sursă a porției ei zilnice de legume o reprezentaseră cartofii prăjiți sau că-și spălase rufele albe împreună cu cele colorate. Cunoști literatura.

— Nu cunosc literatura, și nici tu nu o cunoști, știi numai un rând dintr-un rezumat și…

Anh a apucat-o din nou pe Olive de mână și i-a turnat cam doi litri de loțiune în palmă. Atât de multă, încât Olive a trebuit să-și folosească mâna stângă pentru ca loțiunea să nu curgă pe jos, până a ajuns să stea ca o idioată, cu mâinile făcute căuș, ca un cerșetor, în timp ce era înecată în cremă de protecție solară.

— Poftim, a zâmbit Anh încântată. Acum te poți proteja de carcinomul celulelor bazale. Ceea ce, sincer, sună îngrozitor…

— Eu… Olive și-ar fi dus mâinile la fată dacă ar fi avut libertatea de a-și mișca brațele. Urăsc loțiunea de protecție solară.

E lipicioasă și mă face să miros ca o *pina colada* și… este mult prea multă.

— Pune doar atât cât va absorbi pielea ta. Mai ales în jurul pistruilor. Restul îl poți împărți cu cineva.

— Bine, Anh, atunci ia tu o parte. Și tu, Jeremy. Ești roșcat, pentru numele lui Dumnezeu!

— Un roșcat fără pistrui, totuși. A zâmbit mândru, de parcă genotipul lui ar fi fost complet opera sa. Și deja m-am dat cu o tonă. Mersi, iubito.

S-a aplecat ca s-o sărute scurt pe Anh pe obraz, lucru

care aproape că a degenerat într-o sesiune de giugiuleală.

Olive a încercat să nu ofteze.

— Băieți, ce fac cu asta?

— Găsește pe altcineva. Unde s-a dus Malcolm?

Jeremy a pufnit.

— Acolo, cu Jude.

— Jude? s-a încruntat Anh.

— Aha, din anul cinci, de la neuro.

— Medicul cu doctorat? Sunt iubiți sau…

— Băieți. A fost nevoie de toată voința ei pentru ca Olive să nu țipe. Nu am mobilitate. Te rog, repară mizeria asta pe care ai creat-o cu loțiunea.

— Doamne, Oh. Anh a dat ochii peste cap. Ești așa dramatică uneori. Stai așa. A făcut cu mâna către cineva din spatele lui Olive, iar când a vorbit, tonul i-a fost mult ridicat: Hei, doctore Carlsen! V-ați dat cu cremă de protecție solară deja?

Pe durata unei microsecunde, întreg creierul lui Olive a izbucnit în flăcări, iar apoi s-a prăbușit într-un morman de cenușă. Pur și simplu, o sută de miliarde de neuroni, o mie de miliarde de celule gliale și cine știe câți mililitri de fluid cerebrospinal au încetat să existe. Nici restul corpului nu era într-o stare prea bună, de vreme ce Olive își putea simți organele oprindu-se pe măsură ce acest lucru se întâmpla. De când îl cunoscuse pe Adam, fuseseră cam zece ocazii în care Olive își dorise să moară pe loc, ca pământul să se deschidă și s-o înghită cu totul, ca un cataclism să lovească și s-o scutească de stinghereala interacțiunilor lor. De data asta însă, a simțit ca și cum, într-adevăr, ar fi venit sfârșitul lumii.

„Nu te întoarce”, i-a comunicat ceea ce mai rămăsese din sistemul nervos central.

„Prefă-te că nu ai auzit-o pe Anh. Fă ca asta să nu existe.” Dar era imposibil. Era acest triunghi format din Olive, Anh în fața ei și Adam, probabil – cu siguranță –, în spatele ei; nu era ca și cum Olive ar fi avut vreo variantă. Orice variantă. Mai ales când Adam, care nu avea cum să-și imagineze direcția depravată a gândurilor lui Anh, care nu

avea cum să vadă tona de lotiune care se odihnea în mâinile lui Olive, a spus „Nu”.

Ei bine. Rahat.

Olive s-a întors cu fata, și iată-l transpirat, ținând un disc Frisbee în mâna stângă și foarte, foarte fără cămașă.

— Perfect, așa! a spus Anh, vocea sunându-i foarte veselă. Olive are mult prea multă și se întreba ce să facă cu ea. O să vă dea pe dumneavoastră cu cremă!

Nu. Nu, nu, *nu.*

— Nu pot, a șuierat către Anh. Ar fi foarte nepotrivit.

— De ce? a clipit Anh cu o expresie nevinovată spre ea. Eu îl dau tot timpul pe Jeremy cu loțiune. Uite – și-a scurs niște loțiune în palmă și a întins-o la întâmplare pe fața lui Jeremy – îl dau cu loțiune de protecție solară pe iubitul meu. Pentru că nu vreau să facă melanom. Sunt „nepotrivită“?

Olive avea s-o omoare. Olive avea s-o facă să lingă și ultima picătură din crema asta idioată și s-o privească zvârcolindu-se de durere în timp ce suferă o moarte lentă prin intoxicație cu oxibenzonă.

Mai târziu însă. Deocamdată, Adam se uita la ea cu o expresie complet indescifrabilă, iar Olive și-ar fi cerut scuze, s-ar fi târât sub masă, măcar i-ar fi făcut cu mâna, dar tot ce putea face era să se uite fix la el și să observe că, deși ultima dată când vorbiseră îl insultase, nu prea părea furios. Doar gânditor și puțin derutat, în timp ce își muta privirea de la fata lui Olive la mica baltă albă care acum se afla în palmele ei, probabil încercând să-și dea seama dacă exista o modalitate de a se extrage din acest dezastru, iar apoi, pur și simplu, renunțând.

A dat din cap o dată, imperceptibil, apoi s-a întors, în timp ce mușchii spatelui i sau mișcat pe când i-a aruncat discul doctorului Rodrigues, și a strigat:

— Stau cinci minute.

Ceea ce, a presupus Olive, însemna că într-adevăr aveau s-o facă. Desigur că asta făceau. Pentru că asta era viața ei și astea*?* erau alegerile ei tâmpite, dubioase.

— Hei, a spus Adam când s-au apropiat.

Se uita la palmele ei, la felul în care trebuia să le țină în fată ca un cerșetor. În spatele ei, Anh și Jeremy se zgâiau, fără îndoială, la ei.

— Hei.

Olive era încălțată cu șlapi, iar el avea adidași și... oricum era înalt, dar acum o domina. Asta amplasa ochii lui Olive în fața pectoralilor lui și... „Nu. Nu. Nu fac asta."

— Poți să te întorci?

El a ezitat o clipă, dar apoi s-a întors, necaracteristic de ascultător. Ceea ce nu a rezolvat niciuna dintre problemele lui Olive, de vreme ce spatele nu era deloc mai puțin lat sau mai puțin impresionant decât pieptul.

— Poți să... te lași puțin mai jos?

Adam s-a aplecat puțin, până când umerii... erau în continuare nefiresc de sus, dar puțin mai accesibili. Când și-a ridicat mâna dreaptă, o parte din loțiune a curs pe jos – „Unde îi e locul", s-a gândit ea cu ferocitate și apoi a început să facă acest lucru pe care nu crezuse că avea să-l facă vreodată. Să-l dea pe Adam Carlsen cu loțiune de protecție solară.

Nu era prima oară când îl atingea. Ca atare, nu ar fi trebuit să fie surprinsă de cât de tari îi erau mușchii sau carnea.

Olive și-a adus aminte felul în care împinsese camioneta, și-a imaginat că probabil ar fi putut ridica de trei ori greutatea ei și apoi și-a ordonat să înceteze, pentru că acesta nu era un șir al gândurilor potrivit. Totuși, rămânea problema lipsei unui obstacol între mâna ei și pielea lui. Era fierbinte de la soare, iar umerii erau relaxați și imobili sub atingerea ei. Chiar și în public, fiind așa de aproape unul de altul, părea că se întâmplă ceva intim.

— Așa. Avea gura uscată. Ăsta ar fi un moment bun să spun cât de rău îmi pare că ne tot trezim în situații ca asta.

— Este în ordine.

— Chiar îmi pare rău însă.

— Nu e vina a răspuns el, pe un ton puțin iritat.

— Ești bine?

— Aha.

A dat din cap, deși mișcarea a părut încordată. Ceea ce a făcut-o pe Olive să-și dea seama că poate nu era așa de relaxat cum crezuse la început.

— Cât de mult urăști asta pe o scară de la unu la „corelația implică cauzalitate”[14]?

A surprins-o când a chicotit, deși părea în continuare tensionat.

— N-o urăsc. Și nu e vina ta.

— Pentru că știu că ăsta e cel mai rău lucru…

— Nu este, Olive. S-a întors puțin ca s-o privească în ochi, cu un amestec ciudat de amuzament și tensiune. Astfel de lucruri o să se tot întâmple.

— Da.

Degetele lui s-au atins puțin de ale ei în timp ce a furat niște loțiune pentru partea din față. Ceea ce, una peste alta, era spre binele lui. Chiar nu ar fi vrut să-l maseze cu loțiune pe piept în fața a 70% dintre membrii programului ei de doctorat, ca să nu mai spună nimic despre șefa ei, de vreme ce profesoara Aslan probabil îi urmărea ca un vultur. Sau poate că nu. Olive nu avea nicio intenție de a se întoarce ca să verifice. Prefera să trăiască binecuvântată.

— Mai ales din cauză că îți petreci timpul cu niște oameni foarte indiscreti.

— Știu. Ea a izbucnit în râs. Crede-mă, în clipa asta chiar regret că m-am împrietenit cu Anh. Ca să fiu sinceră, mă gândesc la un potențial asasinat. S-a mutat la omoplați. Avea multe alunițe mici și pistrui și s-a întrebat cât de nepotrivit ar fi fost dacă s-ar fi jucat și i-ar fi unit cu o linie imaginară trasată cu degetul. Își putea închipui desenele uimitoare care ar fi rezultat. Dar, hei, beneficiile pe termen lung ale loțiunii de protecție solară au fost demonstrate de oamenii de știință. Și tu ai *o* piele destul de deschisă la culoare. Așa, mai apleacă-te puțin să te pot da pe gât.

— Mmm.

L-a înconjurat ca să ajungă la partea din fată a umerilor.

---

[14] Referire la eroarea logică în care se presupune că un eveniment este cauza altui eveniment, deoarece s-au produs după un altul, (n. Red.)

Era așa de mare, încât avea să folosească toată tâmpenia de cremă. S-ar fi putut chiar să fie nevoie să-i mai ceară lui Anh.

— Cel puțin, șeful departamentului are parte de-un spectacol adevărat. Iar tu pari să te distrezi. Adam s-a uitat cu subînțeles la ea și la felul în care mâna ei întindea loțiunea pe clavicula lui. Obrajii lui Olive erau înfierbântați. Nu, vreau să spun, nu pentru că eu… Am vrut să spun, pari să te distrezi jucând Frisbee. Sau ce-o fi.

— E mai bine decât să flecărești, în orice caz, s-a strâmbat el.

— Asta așa este, a răspuns ea râzând. Pun pariu că de-asta ești și așa în formă. Ai jucat multe sporturi în copilărie, pentru că în felul ăsta erai scutit să stai de vorbă cu oamenii. Și se explică, de asemenea, de ce acum, când ești adult, personalitatea ta e așa de…

Olive s-a oprit brusc.

— Antagonistă și inabordabilă? a ridicat Adam o sprânceană.

„La naiba."

— Nu am spus așa ceva.

— Doar ai tastat.

— Îmi… îmi pare rău. Îmi pare foarte rău. Nu am vrut să… Și-a strâns buzele, fâstâcită. Apoi a observat cum colțurile ochilor lui se încrețiseră. Să te ia naiba.

L-a ciupit ușor de partea inferioară a brațului. El a chițăit și a zâmbit larg, ceea ce a făcut-o să se întrebe ce ar fi făcut dacă ea ar fi contracarat prin a-și scrie numele cu suficientă loțiune pe pieptul lui, ca el să se bronzeze în jurul conturului. A încercat să-și imagineze expresia pe care ar fi avut-o când și-ar fi dat jos tricoul și ar fi văzut în reflexia oglinzii din baie cele cinci litere printate pe piele. Dacă le-ar fi atins cu buricele degetelor.

„Nebună", și-a spus. „Toată această chestie te înnebunește. Deci, e frumos și ți se pare atrăgător. Mare lucru. Cui îi pasă? "

Și-a șters mâinile aproape fără loțiune de mușchii bicepșilor lui și a făcut un pas în spate.

— Poftim, doctor Antagonist.

Mirosea a transpirație proaspătă, a el și a nucă de cocos. Olive știa că nu va mai avea ocazia să vorbească cu el până miercuri și nu înțelegea de ce gândul a fost însoțit de un junghi ciudat în piept.

— Mulțam. Și multumeste-i lui Anh, presupun.

— Hm. Ce crezi că o să ne pună să facem data viitoare?

El a scuturat din umeri.

— Să ne ținem de mână?

— Să ne hrănim reciproc cu căpșuni?

— Asta-i bună.

— Poate o duce la nivelul următor.

— Nuntă falsă?

— Cumpărare falsă de casă împreună?

— Semnare falsă de ipotecă?

Olive a râs, iar felul în care Adam a privit-o, cu puțină curiozitate și răbdare… trebuie că Olive avea halucinații. Nu avea toate țiglele pe casă. Ar fi trebuit să-și aducă pălărie de soare.

— Hei, Olive!

Și-a smuls privirea de la Adam și l-a observat pe Tom apropiindu-se. Și el era fără cămașă și în mod evident în formă, având un număr mare de mușchi abdominali care erau suficient de conturați pentru a putea fi numărați.

Totuși, dintr-un anume motiv, nu o impresiona deloc pe Olive.

— Bună, Tom. A zâmbit, deși era puțin iritată de întrerupere. Mi-a plăcut prelegerea ta.

— A fost bună, nu-i așa? Ți-a spus Adam despre schimbarea planurilor?

Olive a înclinat puțin capul.

— Schimbarea planurilor?

— Am făcut mari progrese la finanțare, așa că mergem la Boston săptămâna viitoare, ca să terminăm aranjamentele și pentru Harvard.

— O, minunat. S-a întors către Adam. Cât timp o să fii plecat?

— Numai câteva zile, a răspuns el pe un ton scăzut.

Olive s-a simțit ușurată că nu era vorba despre mai multe zile. Din motive de neînțeles.

— O să poți să-mi trimiți raportul până sâmbătă, Olive? a întrebat Tom. Așa aș avea weekendul să mă uit peste el și putem discuta cât sunt încă aici.

Creierul i-a explodat într-o avalanșă de panică și de semnale roșu aprins, dar a reușit să-și mențină zâmbetul.

— Aha, desigur. Ți-l trimit sâmbătă. „O, Doamne. O, Doamne." Va fi nevoită să muncească fără pauze. Nu va dormi deloc săptămâna asta. Va trebui să-și ia laptopul la toaletă și să scrie în timp ce va face pipi.

Nu e nicio problemă, a adăugat, asumându-și responsabilitatea pentru viața ei.

— Perfect, i-a făcut Tom cu ochiul, sau poate numai s-a strâmbat în soare. Te întorci la joc? l-a întrebat pe Adam, iar când acesta a dat din cap, Tom s-a întors pe călcâie și s-a dus pe teren.

Adam a mai ezitat numai pentru o secundă, apoi a dat din cap spre Olive și a plecat. Ea s-a străduit din răsputeri să nu se holbeze la spatele lui în timp ce se alătura echipei, care părea bucuroasă că-l recupera. În mod evident, sporturile erau un alt lucru la care Adam Carlsen excela, și nu era drept.

Nici măcar nu a trebuit să verifice pentru a ști că Anh, Jeremy și cam tot restul lumii se uitaseră la ei în ultimele cinci minute. A pescuit o doză de apă minerală din frigiderul cel mai apropiat, amintindu-și că asta era exact ceea ce-și doreau de la acest aranjament, și apoi a găsit un loc sub arțar alături de prietenii ei – toată agitația asta cu loțiunea de soare, și acum stăteau la umbră. Ca să vezi.

Nici măcar nu-i mai era foame, un mic favor miraculos rezultat din obligația de a-1 da cu loțiune de protecție solară în văzul tuturor pe iubitul ei fals.

— Deci, cum este? a întrebat Anh.

Era întinsă pe jos, cu capul în poala lui Jeremy. Alături, Malcolm se holba la jucătorii de Frisbee, probabil extaziindu-se în legătură cu cât de bine arăta Rodrigues în soare.

— Mm?

— Carlsen. O, de fapt – Anh a rânjit – am vrut să spun Adam. Îi spui Adam, nu? Sau preferi doctor Carlsen? Dacă faceți sex pe roluri cu uniforme de școlărițe și rigle, absolut că vreau să-mi povestești.

— Anh.

— Da, cum e Carlsen? a întrebat Jeremy. Presupun că e altfel cu tine decât cu noi. Sau și ție îți spune în mod repetat că fontul etichetelor pentru axele x și y este iritant de mic?

Olive a zâmbit uitându-se în jos, fiindcă putea foarte bine să și-l imagineze pe Adam spunând așa ceva. Aproape îi putea auzi vocea în cap.

— Nu. Nu încă, cel puțin.

— Cum este, atunci?

A deschis gura ca să răspundă, crezând că ar fi fost ușor. Desigur, era oricum, numai ușor nu.

— Este… știți voi.

— Nu știm, a spus Anh. Trebuie să fie mai mult decât pare la prima vedere. Este așa capricios și negativ, și furios, și…

— Nu e, a întrerupt-o Olive. Apoi a regretat puțin, fiindcă nu era complet adevărat. Poate fi. Dar poate și să nu fie.

— Dacă spui tu. Anh nu părea convinsă. Și cum ați început să vă vedeți? Nu mi-ai spus niciodată.

— Ah. Olive s-a uitat în altă parte și și-a lăsat privirea să rătăcească. Adam trebuie să fi făcut ceva demn de remarcat, pentru că tocmai bătea palma cu doctorul Rodrigues. L-a observat pe Tom uitându-se la ea de pe teren și i-a aruncat un zâmbet.

— Ă… doar am vorbit. Și apoi am mers împreună la cafea. Și apoi…

— Cum poate să se întâmple doar așa ceva? a întrerupt Jeremy, în mod evident sceptic. Cum se hotărăște cineva să accepte o întâlnire cu Carlsen? Adică, înainte să-l vadă pe jumătate dezbrăcat.

„Îl săruți. Îl săruți, și apoi, următorul lucru, îți salvează pielea și-ți cumpără fursecuri și îți spune că faci pe

șmechera pe un ton ciudat de afectuos, și chiar și când este un nesimțit irascibil, nu pare să fie așa de rău. Sau nu pare să fie deloc rău. Și pe urmă îl dai naibii la telefon și se poate să strici totul.”

— Pur și simplu, mi-a cerut o întâlnire. Și eu am acceptat.

Deși era clar o minciună. Cineva cu un articol publicat în Lancet și cu mușchii spatelui așa de bine conturați, nu i-ar fi cerut niciodată o întâlnire cuiva ca Olive.

— Deci, nu v-ați cunoscut pe Tinder?

— Ce? Nu.

— Pentru că așa spun oamenii.

— Nu sunt pe Tinder.

— Carlsen e?

Nu. Poate. Da? Olive și-a masat tâmplele.

— Cine spune că ne-am cunoscut pe Tinder?

— De fapt, zvonurile sunt că s-ar fi întâlnit pe Craiglist[15], a spus Malcolm distras, făcându-i cuiva cu mâna.

Olive i-a urmărit privirea și a observat că se uita la Holden Rodrigues, care părea să zâmbească și să facă la rândul lui cu mâna.

Olive s-a încruntat. Apoi a analizat ceea ce spusese Malcolm.

— Craiglist?

— Nu spun că am crezut, a scuturat Malcolm din umeri.

— Cine sunt oamenii ăștia? Și ce treabă au să vorbească despre noi?

— Nu-ți face griji, s-a întins Anh ca s-o bată pe Olive pe umăr, bârfa despre tine și Carlsen s-a potolit după ce doctorii Moss și Sloane s-au certat în mod public în legătură cu faptul că lumea aruncă probele de sânge în toaleta femeilor. Mă rog, în mare parte. Hai. S-a ridicat în picioare și și-a trecut un braț în jurul lui Olive, trăgând-o într-o îmbrățișare. Mirosea a ulei de cocos. Prostia, prostia de loțiune de protecție solară. Relaxează-te. Știu că unii au

---

[15] Site de reclame americane, cu secțiuni dedicate locurilor de muncă, locuințelor de vânzare, serviicilor comunitare, concertelor, CV-urilor și forumurilor de discuții

reacționat ciudat la asta, dar Jeremy, Malcolm și cu mine suntem fericiți pentru tine, Oh. Anh i-a zâmbit liniștitor, iar Olive a simțit că se relaxează. Cel mai mult pentru că, în sfârșit, ți-o tragi și tu cu cineva.

Capitolul 8

IPOTEZĂ: Pe o scală Likert[16], cuprinsă între zero și zece, sincronizarea lui Jeremy va fi minus cincizeci, cu o eroare standard a mediei de zero virgulă doi.

Numărul treizeci și șapte – chipsuri de cartofi cu sare și oțet – era epuizat. Cinstit vorbind, era inexplicabil: Olive venise la 8:00 p.m., când în automatul din camera de relaxare se aflase cel puțin o pungă. Și-a adus aminte cu multă precizie cum se bătuse pe buzunarul din spate al blugilor după monede de douăzeci și cinci de cenți și sentimentul de triumf când găsise exact patru. Și-a adus aminte sentimentul de nerăbdare vizavi de acel moment, cu aproximativ două ore mai târziu, până la care estimase să fi încheiat exact o treime din treabă, când ar fi putut să se recompenseze cu cea mai bună, în mod incontestabil, dintre gustările servite la etajul patru. Doar că momentul venise și nu mai rămăsese nicio pungă de chipsuri. Ceea ce reprezenta o problemă, fiindcă Olive deja băgase prețioasele ei monede în fanta corespunzătoare și îi era foarte foame.

A ales numărul douăzeci și patru (Twix) – ceea ce era OK, deși nici pe departe favorita ei – și i-a ascultat izbitura surdă, dezamăgitoare, când a căzut în sertarul de jos. Apoi s-a aplecat ca s-o ridice, privind melancolică la felul în care ambalajul auriu îi strălucea în palmă.

— Aș vrea să fi fost chipsuri cu sare și oțet, i-a șoptit cu

---

[16] Scală cu alegere forțată, care oferă variante extreme de răspunsuri, utilizată în psihologie și în cercetări în științe sociale

o urmă de resentiment în voce.

— Poftim.

S-a speriat și s-a întors imediat pe călcâie, cu mâinile în față, pregătită să se apere – posibil, chiar să atace. Dar singura persoană din camera de relaxare era Adam, așezat pe una dintre canapelele mici din mijlocul încăperii, privind-o cu o expresie anostă, ușor amuzată. Olive și-a relaxat postura și și-a strâns mâinile pe piept, în dorința de a-și potoli bătăile inimii.

— Aaa! Când ai ajuns aici?

— Acum cinci minute. A privit-o calm. Eram aici când ai intrat.

— De ce nu ai spus nimic?

— Aș putea să te întreb același lucru, și-a înclinat Adam capul.

— Nu te-am văzut. Olive și-a acoperit gura cu mâna, încercând să-și revină din sperietură. De ce stai în beznă, ca un ciudat?

— E spart becul. Ca de obicei.

Adam și-a ridicat băutura – o sticlă de coca-cola pe care era scris în mod caraghios „Seraphina“ – și Olive și-a adus aminte de Jess, unul dintre studenții lui, care se plânsese despre cât de strict împotriva băuturilor și a mâncării aduse în laborator era Adam. A apucat un obiect de pe pernă și i l-a întins lui Olive.

— Poftim. Poți mânca restul chipsurilor.

Olive și-a îngustat privirea.

— Tu.

— Eu?

— Tu mi-ai furat chipsurile.

— Îmi pare rău. Gura i s-a strâmbat. Poți să iei ce a rămas. Apoi s-a uitat în pungă. Nu am mâncat multe, cred.

Ea a ezitat, apoi s-a îndreptat spre canapea. A acceptat, lipsită de încredere, mica pungă și s-a așezat lângă el.

— Mersi, presupun.

El a dat din cap, luând o gură din băutură. Olive a încercat să nu se holbeze la gâtul lui când și-a înclinat capul pe spate, îndreptându-și privirea către genunchii ei.

— Crezi că ar trebui să bei cafeină la – Olive s-a uitat la ceas -10:27 p.m.?

Dacă stătea să se gândească mai bine, el n-ar fi trebuit să consume deloc cafeină, având în vedere personalitatea lui lipsită de vicii. Și totuși, beau cafeaua împreună în fiecare zi de miercuri. Olive nu era nimic altceva decât un facilitator.

— Mă îndoiesc că voi dormi oricum prea mult.

— De ce?

— Trebuie să fac un set de analize de ultimă oră pentru o finanțare care trebuie să fie gata duminică noaptea.

— Aha. Olive s-a lăsat pe spate, găsind o poziție mai confortabilă. Am crezut că ai slugi pentru asta.

— Din câte se pare, departamentul de resurse umane nu vede cu ochi buni să-i rogi pe studenți să stea treji toată noaptea.

— Ce batjocură.

— Chiar că. Dar tu?

— Raportul lui Tom. A oftat. Trebuie să-l trimit mâine și este un capitol care pur și simplu nu… A oftat din nou. Refac niște analize, numai ca să mă asigur că totul e perfect, dar echipamentul cu care lucrez nu e chiar… Bleah.

— I-ai spus lui Aysegul?

Spusese „Aysegul“. Normal. Pentru că Adam era coleg cu profesoara Aslan, nu era studentul ei, și era normal să se refere astfel la ea. Nu era prima oară când îi spunea așa; nu era nici măcar prima dată când Olive observa. Atunci când erau singuri și stăteau de vorbă liniștiți îi era greu să se împace cu ideea că Adam era membru al corpului profesoral, iar Olive nu era deloc asta. Erau la lumi distanță, de fapt.

— I-am spus, dar nu sunt bani pentru nimic mai de calitate. Este un mentor foarte bun, dar… anul trecut soțul ei s-a îmbolnăvit, iar ea a hotărât să se pensioneze mai devreme, așa încât uneori am senzația că nu-i mai pasă. Olive și-a frecat tâmpla. Simțea cum se apropie o durere de cap și avea perspectiva unei nopți lungi în față. O să-i spui că ți-am spus asta?

— Desigur.
— Nu-i spune, a mârâit ea.
— Aș putea să-i spun și despre săruturile pe care mi le-ai furat și schema de întâlniri false în care m-ai înduplecat să intru și chiar mai mult decât atât, despre loțiunea de protecție solară…
— O, Doamne. Olive și-a ascuns fata între genunchi, acoperindu-și capul cu brațele. Doamne, loțiunea de protecție solară.
— Aha. Vocea lui se auzea înfundată de jos, unde era Olive. Aha, asta a fost…
— Stânjenitor, a sugerat ea, ridicându-se la verticală cu o grimasă pe față.
Adam se uita în altă parte. Probabil că își imagina doar că el roșise.
— Printre altele, și-a dres Adam vocea.
— Da.
Fuseseră și alte lucruri. Multe altele, pe care nu voia să le menționeze, pentru că era sigură că „alte lucrurile” ei difereau de ale lui. Celelalte lucruri ale lui erau probabil „teribile”, „sfâșietoare” și „invazive”. În timp ce ale ei…
— Loțiunea intră în plângerea cu Titlul IX?
— Chiar pe prima pagină. Gura lui Adam a zvâcnit. Aplicarea loțiunii de protecție solară fără consimțământ.
— O, haide. Te-am salvat de carcinom al celulelor bazale.
— Pipăit sub pretenția SPF.
L-a lovit cu batonul de Twix, iar el s-a ferit puțin, amuzat, ca s-o evite.
— Hei, vrei jumate din asta? De vreme ce plănuiesc să mănânc tot ce ți-a rămas din chipsuri?
— Nu.
— Ești sigur?
— Nu suport ciocolata.
— Normal c-o urăști. Olive s-a holbat la el, scuturându-și capul, nevenindu-i să creadă. Urăști tot ce este delicios și adorabil și liniștitor.
— Ciocolata este dezgustătoare.

— Vrei numai să trăiești în lumea ta întunecată, amară, făcută din cafea neagră și covrigi simpli cu cremă de brânză simplă. Și din când în când, chipsuri cu sare și oțet.

— Sunt, în mod evident, chipsurile tale preferate…

— Nu asta era ideea.

— … și sunt flatat că mi-ai retinut comenzile.

— Faptul că sunt mereu aceleași m-a ajutat.

— Cel puțin, nu am comandat niciodată ceva ce se cheamă Frappuccino Unicorn.

— A fost așa de bun. A avut gust de curcubeu.

— De zahăr și colorant alimentar?

— Lucrurile mele favorite din tot universul. Apropo, mulțumesc că mi l-ai cumpărat.

Fusese tratația celei mai recente întâlniri false de miercuri, chiar dacă Olive fusese așa de ocupată cu raportul pentru Tom, încât nu fusese capabilă să schimbe mai mult de două vorbe cu Adam. Ceea ce, trebuia să recunoască, fusese puțin dezamăgitor.

— Unde e Tom, apropo, în timp ce noi doi slugărim într-o noapte de vineri?

— A ieșit. Are o întâlnire, cred.

— O întâlnire? Iubita lui locuiește aici?

— Tom are o grămadă de iubite. Într-o grămadă de locuri.

— Dar este vreuna dintre ele falsă? I-a rânjit și și-a dat seama că era tentat să zâmbească și el. Vrei cincizeci de cenți, atunci? Pentru chipsuri?

— Ține-i.

— Grozav. Pentru că reprezintă cam o treime din salariul meu lunar.

A reușit chiar să-l facă să râdă, iar asta nu doar că i-a transformat fața, a schimbat întregul spațiu în care stăteau. Olive a trebuit să-și convingă plămânii să nu se oprească din funcționare, să absoarbă în continuare oxigen, iar ochii să nu se piardă în micuțele riduri de la cozile ochilor lui, în gropițele din centrul obrajilor.

— Mă bucur să aud că stipendia studenților doctoranzi nu a crescut de pe vremea mea.

— Ai trăit din supă *ramen* instant și banane în timpul doctoratului?

— Nu-mi plac bananele, dar îmi aduc aminte că am mâncat multe mere.

— Merele sunt scumpe, risipitor fiscal iresponsabil ce ești. Și-a înclinat capul și sa întrebat dacă ar fi fost OK să întrebe un lucru pe care murea să-l știe. Și-a spus că probabil nu era potrivit, după care a făcut-o, totuși. Câți ani ai?

— Treizeci și patru.

— O, uau. Crezuse că era mai tânăr. Sau poate mai în vârstă. Crezuse că trăia într-o dimensiune în care nu există vârstă. Era așa ciudat să audă un număr. Să aibă un an de naștere, aproape cu zece ani înaintea ei. Eu am douăzeci și șase. Olive nu era sigură de ce divulgase informația, de vreme ce el nu întrebase. E ciudat să-mi imaginez că și tu ai fost student.

— Este?

— Aha. Erai la fel și ca student?

— La fel?

— Știi tu. Și-a fluturat genele spre el. Antagonist și inabordabil.

El a privit-o cu o expresie serioasă, dar începea să nu-l mai ia în serios.

— Se poate să fi fost chiar mai rău.

— Pun pariu că da. A urmat o tăcere scurtă, confortabilă, în timp ce ea s-a sprijinit de spătar și a început să-și atace punga de chipsuri. Era tot ce-și dorise vreodată de la un automat cu mâncare. Deci, se îmbunătățește situația?

— Ce?

— Asta. A făcut un gest evaziv cu mâna în jurul ei. Mediul academic devine mai bun după absolvirea școlii? După ce devii profesor-titular?

— Nu. Doamne, nu.

A părut așa îngrozit de presupunere, încât ea a râs.

— Atunci, de ce persiști?

— Nu e clar. În ochii lui s-a zărit ceva ce Olive n-a putut

să interpreteze, dar – nu era nimic surprinzător în legătură cu asta. Erau multe lucruri despre Adam Carlsen pe care nu le știa. Era un dobitoc, dar cu niște profunzimi neașteptate. Există un element al sofismului costurilor recuperate, probabil, e greu să renunți după ce ai investit atât de mult timp și energie. Dar știința face să merite. Când funcționează, în orice caz.?

Ea a fredonat, gândindu-se la cuvintele lui și și-a amintit de Tipul din baie. Spusese că în mediul academic erau mulți bani pentru satisfacții foarte puține și că era nevoie de un motiv bun ca să persiști. Olive s-a întrebat unde era Tipul acum. Dacă reușise să termine. Dacă știa că ajutase pe cineva să ia una dintre cele mai dificile decizii din viață. Dacă avea cea mai vagă idee că exista o fată, undeva în lume, care se gândea la întâlnirea lor întâmplătoare surprinzător de des. Puțin probabil.

— Știu că școala doctorală trebuie să fie îngrozitoare pentru toată lumea, dar e deprimant să vezi că un profesor-titular este aici vineri noaptea în loc să... nu știu, să se uite la Netfix în pat sau să ia cina cu iubita...

— Credeam că tu ești iubita mea.

— Nu chiar.

Olive i-a zâmbit. „Dar, de vreme ce suntem la subiectul ăsta: de ce, mai exact, nu ai o iubită? Pentru că devine din ce în ce mai dificil pentru mine să înțeleg asta. Cu excepția cazului că poate nu-ți dorești o iubită. Poate vrei să fii singur, așa cum sugerează tot comportamentul tău, și iată-mă, enervându-te la culme. Ar trebui să-mi bag chipsurile în buzunar și să mă duc la eșantioanele mele stupide de proteine, dar, dintr-un anume motiv, e foarte confortabil să fiu în preajma ta. Și sunt atrasă de tine, chiar dacă nu știu de ce."

— Plănuiești să rămâi în mediul academic? a întrebat el. După ce termini.

— Da. Poate. Nu. Adam a zâmbit, iar Olive a râs. Nu am decis.

— Înțeleg.

— Numai că... sunt unele lucruri care îmi plac. Să fiu în

laborator, să fac cercetare. Să am idei noi pentru studiu, senzația că fac ceva ce e important. Dar dacă o iau pe calea academică, atunci va trebui să fac și o mulțime de alte lucruri care pur și simplu… a scuturat ea din cap.

— Alte lucruri?

— Aha. Chestiile legate de PR, mai ales. Să scriu cereri de burse și să-i conving pe oameni să-mi finanțeze cercetările.

Relațiile, care provin dintr-un fel special de iad. Vorbitul în public sau chiar față în față cu cineva pe care trebuie să-l impresionez. De fapt, asta e cel mai rău. Urăsc asta atât de tare, încât simt că îmi explodează capul și că înghet, iar toată lumea se uită la mine gata să mă judece, limba îmi paralizează și încep să-mi doresc să fiu moartă și ca lumea să dispară și… A observat că Adam zâmbea și i-a aruncat un zâmbet trist. Înțelegi ideea.

— Sunt lucruri pe care le poți face în legătură cu asta dacă vrei. E nevoie numai de practică. Să te asiguri că ai gândurile organizate. Chestii de genul ăsta.

— Știu. Și încerc să fac asta – am făcut chiar înainte de întâlnirea cu Tom. Și tot m-am bâlbâit ca o idioată când mi-a pus o întrebare simplă. „Și apoi tu m-ai ajutat, mi-ai ordonat gândurile și mi-ai salvat pielea, fără ca măcar să intenționezi s-o faci.“ Nu știu. Poate am creierul stricat.

El a scuturat din cap.

— Ai făcut o treabă foarte bună la acea întâlnire cu Tom, mai ales că ai fost obligată să-l ai pe iubitul tău fals alături de tine. Ea nu a subliniat că prezența lui ușurase în realitate situația. Tom a părut cu siguranță impresionat, ceea ce nu e puțin lucru. Și dacă e ca cineva să fi făcut o greșeală, cu siguranță că el a fost acela.

Îmi pare rău pentru ce a făcut, apropo.

— Ce a făcut?

— Te-a obligat să vorbești despre viața ta personală.

— Ah. Olive s-a uitat în altă parte, spre strălucirea albăstruie a automatului de mâncare. Este în ordine. A trecut ceva vreme. A fost surprinsă când s-a auzit continuând. De fapt, eram la liceu.

— Erai… tânără.

Era ceva în tonul lui, poate faptul că era egal, poate lipsa unei compasiuni fățișe, care i s-a părut liniștitor.

— Aveam cincisprezece ani. Într-o zi, eu și mama eram acolo și făceam… nici măcar nu mai știu ce. Caiac. Ne gândeam să ne luăm o pisică. Ne certam pentru felul în care așezam lucruri peste grămada de gunoi, deși dădea pe dinafară, și nu voiam să îl arunc. Următorul lucru a fost că a primit diagnosticul, iar trei săptămâni mai târziu, deja… Nu a putut s-o spună. Buzele, coardele vocale, inima, pur și simplu, nu voiau să articuleze cuvintele. Așa că le-a înghițit. Protecția copilului nu a știut unde să mă trimită până când am devenit majoră.

— Și tatăl tău?

Ea a scuturat din cap.

— Nu a fost niciodată prin zonă. Este un dobitoc, conform mamei mele. A râs ușor.

Gena nu-arunca-niciodată-gunoiul a venit în mod clar de pe partea lui. Și bunicii mei muriseră de când eram mică, pentru că se pare că asta fac oamenii din jurul meu. A încercat să sune ca o glumă, chiar a încercat. Să nu pară că spune asta cu amărăciune. A crezut că și reușise. Am fost pur și simplu… singură.

— Ce ai făcut?

— Am fost la orfelinat până la șaisprezece ani, apoi m-am emancipat. S-a scuturat, sperând să dea amintirea la o parte. Dacă ar fi detectat boala mai devreme, măcar cu câteva luni, poate ar mai fi aici. Poate operația și chimioterapia ar fi ajutat la ceva. Și eu… am fost întotdeauna bună la chestiile legate de știință, așa că am crezut că măcar atât aș putea face…

Adam a căutat în buzunar câteva clipe și a scos o bucată mototolită de șervețel.

Olive s-a uitat la el, derutată, până și-a dat seama că obrajii i se umeziseră.

„Ah.“

— Adam, mi-ai oferit cumva o batistă folosită?

— Păi… poate. Și-a strâns buzele. M-am panicat.

Olive a chicotit, apoi a acceptat batista lui scârboasă și și-a suflat nasul în ea. La urma urmei, se sărutaseră de două ori. De ce să nu împartă niște muci?

— Îmi pare rău. De obicei nu sunt așa.

— Așa cum?

— Plângăcioasă. Nu… nu ar trebui să vorbesc despre asta.

— De ce?

Era greu de explicat combinația de durere și afecțiune care ieșea mereu la suprafață când vorbea despre mama ei. Era motivul pentru care aproape niciodată nu făcea asta și motivul pentru care ura atât de tare cancerul. Nu numai că îi răpise persoana pe care o iubea cel mai mult, dar transformase cele mai frumoase amintiri ale vieții ei în ceva dulce-amărui.

— Așa. Mă face plângăcioasă.

— Olive, poți vorbi despre asta, a zâmbit el. Și ar trebui să-ți permiți să fii plângăcioasă.

Avea senzația că vorbea serios. Că ar fi putut vorbi despre mama ei oricât de mult și-ar fi dorit, iar el ar fi ascultat-o cu atenție, clipă de clipă. Nu era sigură că era pregătită pentru asta însă. Așa că a scuturat din umeri, schimbând subiectul.

— În orice caz, acum sunt aici. Iubesc munca în laborator, dar abia mă descurc cu restul lucrurilor – rezumate, conferințe, relații. Profesorat.

Respingerea cererilor de finanțare. Olive a făcut un gest în direcția lui Adam. Propuneri de disertație picate.

— Colegul tău de laborator îți face zile fripte în continuare?

— Nu sunt persoana lui favorită, a dat Olive din mână, dar e OK. O să-i treacă. Si-a mușcat buza. Îmi pare rău pentru seara aia. Am fost nepoliticoasă. Ai tot dreptul să fii supărat.

Adam a scuturat din cap.

— Este în ordine. Înțeleg punctul tău de vedere.

— Știu ce spui. Despre faptul că nu vrei să formezi o generație nouă de oameni de știință mileniali de rahat.

— Nu cred că am folosit vreodată expresia „oameni de știință mileniali de rahat“.

— Dar, ca să știi, cred în continuare că nu trebuie să fii așa de dur când îți exprimi părerea. Înțelegem ceea ce spui și dacă oferi critica într-un mod mai blând.

El a privit-o mult timp. Apoi a dat din cap o dată.

— S-a notat.

— Atunci, o să fii mai puțin dur?

— Puțin probabil.

— Știi, a oftat Olive, când nu voi mai avea prieteni, iar toată lumea o să mă urască din cauza chestiei ăsteia cu întâlnirile false, o să fiu super singură și o să trebuiască să-ți petreci timpul cu mine în fiecare zi. O să te enervez tot timpul. Chiar merită asta, ca să fii rău cu toți studenții din program?

— Absolut.

Ea a oftat din nou, de data asta zâmbind, și și-a sprijinit capul de umărul lui. Poate că era puțin îndrăzneț gestul, dar părea natural – poate fiindcă păreau să aibă talentul de a intra în situații care cereau manifestarea afecțiunii în mod public, poate din cauza lucrurilor despre care vorbiseră, poate din cauza orei din noapte. Adam... ei bine, nu s-a purtat ca și cum 1-ar fi deranjat. Era acolo, sub tâmpla lui Olive, liniștit, relaxat, cald și puternic prin bumbacul cămășii negre. A părut să fi trecut mult timp până când Adam a rupt tăcerea:

— Nu-mi pare rău că i-am cerut lui Greg să-și revizuiască propunerea. Dar îmi pare rău că am creat o situație care l-a făcut să se răzbune pe tine. Și că, atât timp cât asta va continua, s-ar putea întâmpla din nou.

— Ei bine, mie îmi pare rău pentru mesajele pe care le-am trimis, a spus ea din nou. Și ești OK. Chiar dacă ești antagonist și inabordabil.

— Mă bucur să aud.

— Ar trebui să mă întorc la laborator. Ea s-a ridicat în picioare și a ridicat o mână ca să-și maseze ceafa. Imuno-amprenta mea dezastruoasă nu o să se repare de una singură.

Adam a clipit, iar în ochii lui s-a văzut o sclipire, de parcă nu ar fi crezut că ea o să plece așa de repede. Ca și cum i-ar fi plăcut să mai stea.

— De ce dezastruoasă?

— Pentru că... a gemut ea. Și-a scos telefonul și a apăsat butonul „Acasă", înfățișând o poză cu ultima ei imunoamprentă. Vezi? A arătat spre proteina-țintă. Asta – nu ar trebui...

— Ești sigură că eșantionul de pornire a fost bun? a dat el din cap, gânditor. Și gelul?

— Da, nici prea lichid, nici uscat.

— S-ar putea ca anticorpul să fie problema.

— Așa crezi?

Olive s-a uitat la el.

— Da. Aș verifica diluția și tamponul. Dacă nu e asta, s-ar putea să mai fie un anticorp secundar bușit. Vino la laboratorul meu dacă tot nu funcționează; îl poți împrumuta pe al nostru. La fel și pentru celelalte părți de echipament sau materiale. Dacă e ceva ce îți trebuie, roagă-l pe managerul laboratorului meu.

— O, uau. Mulțumesc. A zâmbit. Acum îmi pare un pic rău că nu poți să fii în comisia mea pentru disertație. Poate zvonurile despre cruzimea ta au fost masiv exagerate.

Gura lui Adam a tresărit.

— Poate ai scos ce era mai bun din mine?

— Atunci, poate ar trebui să stau prin zonă. Ea a rânjit. Știi, ca să salvez departamentul de stările tale oribile de spirit.

Adam s-a uitat la poza cu imuno-amprenta de pe ecranul telefonului ei.

— Ei bine, nu mi se pare că vei termina prea curând.

— O, Doamne. Olive a scos un sunet, pe jumătate râset, pe jumătate icnet. Tocmai ai...?

— Obiectiv vorbind...

— Ăsta este cel mai grosolan și răutăcios lucru...

Râdea ținându-se de burtă în timp ce îl admonesta cu degetul arătător.

— ... bazându-mă pe imuno-amprenta ta...

— ... pe care l-a spus vreodată cineva unui student la doctorat. Vreodată.

— Cred că aș putea găsi lucruri mai răutăcioase pe care să le spun. Dacă chiar îmi pun mintea.

— Am terminat. Și-a dorit să nu fi zâmbit. Atunci, poate ar fi luat-o în serios, în loc să se uite la ea cu acea expresie răbdătoare și amuzată. Serios, a fost drăguț cât a durat.

A dat să se ridice și să plece indignată, dar Adam a apucat-o de mânecă și a tras-o până a ajuns să stea din nou jos, alături de el, pe canapeaua îngustă – poate chiar mai aproape decât înainte. Olive a continuat să se uite, dar el o privea fără expresie, în mod evident neperturbat.

— Nu e nimic rău în a termina în mai mult de cinci ani, a declarat el pe un ton conciliant.

— Vrei numai să stau prin zonă pentru totdeauna, a pufnit Olive. Până aduni cel mai mare și mai gras caz de Titlu IX care a existat vreodată.

— De fapt, ăsta a fost planul meu de la început. Singurul motiv pentru care te-am sărutat pe nepusă masă.

— O, taci din gură. Și-a băgat bărbia în piept, mușcându-și buza și sperând ca el să nu observe cum rânjea ca o idioată ce era. Hei, pot să te întreb ceva?

Adam a privit-o nerăbdător, cum părea s-o facă de multe ori în ultima vreme, așa că Olive a continuat pe un ton mai blând și scăzut.

— De fapt, de ce faci asta?

— Ce fac?

— Întâlnirile false. Înțeleg că vrei să pari ca și cum nu ai prezenta riscul de a o șterge de-aici, dar... de ce nu te vezi pe bune cu cineva? Vreau să spun, nu ești așa de rău.

— Mare laudă.

— Nu, haide, ce voiam să spun e... Bazându-mă pe experiența întâlnirilor noastre false, sunt sigură că multe femei... mă rog, unele femei ar vrea să se vadă cu tine pe bune. Și-a mușcat din nou buza, jucându-se cu gaura din genunchii blugilor. Suntem prieteni. Nu eram când am început, dar acum suntem. Poți să-mi spui.

— Suntem?

Ea a dat din cap. „Da. Da, suntem.Haide.“

— Ei bine, e adevărat că tocmai ai încălcat unul dintre principiile sacre ale prieteniei academice menționând termenul meu de absolvire. Dar te iert, în cazul în care o să-mi spui dacă treaba asta chiar e mai bună pentru tine decât… știi, să ai o iubită pe bune.

— Este.

— Serios?

— Da.

Părea sincer. Era sincer. Adam nu era un mincinos; Olive ar fi pus pariu pe viața ei pentru asta.

— Dar de ce? îți face plăcere mângâierea mediată de loțiunea de protecție solară? Și ocazia de a dona sute de dolari cafenelei din campus?

El a zâmbit firav. Și apoi nu a mai zâmbit deloc. Nici nu s-a mai uitat la ea, ci undeva în direcția ambalajului de plastic mototolit pe care Olive îl aruncase pe masă în urmă cu puțin timp. Adam a înghițit în sec. Olive îi vedea falca mișcându-se. A inspirat adânc.

— Olive, ar trebui să știi că…

— O, Doamne!

S-au speriat amândoi, Olive mai tare decât Adam, apoi s-au întors către intrare. Jeremy era acolo, apăsându-și în mod dramatic mâna pe stern.

— M-ați speriat ca dracu’. Ce faceți aici, în întuneric?

„Ce faci tu aici?“ s-a gândit Olive, nepoliticoasă.

— Stăteam de vorbă, a spus ea.

Deși nu părea o descriere bună a ceea ce se întâmpla. Totuși, nu putea identifica exact motivul acestui lucru.

— M-ați speriat, a repetat Jeremy. Lucrezi la raportul tău, Oh?

— Mda. I-a aruncat o privire rapidă lui Adam, care stătea nemișcat și lipsit de expresie alături de ea. Luam numai o pauză scurtă. De fapt, eram pe punctul de a pleca.

Și eu. Jeremy a zâmbit, direcția laboratorului lui.

Trebuie să mă duc să izolez o grămadă de musculițe de fructe virgine. Înainte să nu mai fie virgine, știi? Și-a mișcat sprâncenele, iar Olive a trebuit să scoată un râs

neconvingător. De obicei îi aprecia simțul umorului. De obicei. Acum își dorea... Nu era sigură ce-și dorea. Vii și tu, Oh?

„Nu, stau bine aici, de fapt.“

— Sigur. S-a ridicat în picioare, reticentă.

Adam a făcut același lucru, adunând ambalajele și sticla goală și separându-le în coșurile pentru reciclare.

— Noapte bună, doctore Carlsen, a spus Jeremy din ușă.

Adam a dat doar scurt din cap. Expresia ochilor lui era din nou indescifrabilă.

„Presupun că asta a fost, atunci, s-a gândit Olive. Nu avea idee de unde venea greutatea pe care o simțea în piept. Probabil era doar obosită. Mâncase prea mult sau nu suficient.

— Ne vedem, Adam, da? a șoptit înainte ca el să ajungă la ușă și să iasă din încăpere.

Avea vocea suficient de scăzută pentru ca lui Jeremy să-i fie imposibil să audă. Poate nici Adam nu auzise. Doar că a făcut o pauză de o clipă. Și apoi, când a trecut pe lângă ea, a avut impresia că dosul palmei lui s-a atins de al ei.

— Noapte bună, Olive.

Capitolul 9

IPOTEZĂ: Cu cât mai des menționez un fișier într-un e-mail, cu atât am mai puține șanse să atașez fișierul respectiv.

SÂMBĂTĂ, 6.34 p.m.

DE LA: Olive-Smith@stanford.edu

PENTRU: Tom-Benton@harvard.edu

SUBIECT: Re: Raport pentru studiul cancerului pancreatic

Bună Tom, iată raportul pe care mi l-ai cerut, cu o descriere detaliată a ceea ce am făcut până acum, precum și ideile mele în privința direcțiilor viitoare și a resurselor de care voi avea nevoie pentru a extinde studiul. Sunt

nerăbdătoare să aud părerile tale despre munca mea.
Cu respect, Olive.

SÂMBĂTĂ: 6.35 p.m.
DE LA: Olvie-Smith@stanford.edu
PENTRU: Tom-Benton@harvard.edu
SUBIECT: Re: Raport pentru studiul cancerului pancreatic
Bună Tom,
Ups, am uitat să atașez fișierul.
Cu respect,
Olive

Azi, 3.20 p.m.
DE LA: Tom-Benton@harvard.edu
PENTRU: Olive-Smith@stanford.edu
SUBIECT: Re: Raport pentru studiul cancerului pancreatic
Olive,
Am terminat de citit raportul. Crezi că poți veni la Adam să discutăm despre el? Poate mâine-dimineață (marți), la ora nouă? Adam și cu mine plecăm marți după-amiază la Boston.
TB

Inima lui Olive a bătut mai repede – nu era sigură dacă la ideea de a fi în casa lui Adam sau la gândul de a primi un răspuns de la Tom. I-a scris imediat lui Adam.

Olive: **Tom tocmai m-a invitat la tine acasă pentru a vorbi despre raportul pe care i l-am trimis. Ar fi în ordine să vin?**
Adam: Bineînțeles. Când?
Olive: **Mâine la ora 9 a.m. O să fii acasă?**
Adam: Probabil. Nu există piste de bicicletă până la mine acasă. Ai nevoie să te ia cineva cu mașina? Pot să vin eu.
Olive s-a gândit pentru câteva clipe și s-a hotărât că-i

plăcea ideea puțin prea mult.

Olive: **Colegul meu de cameră poate să mă aducă, dar mulțumesc pentru ofertă.**

*

Malcolm a lăsat-o în fața unei case coloniale spaniole, cu pereți acoperiți cu stuc și ferestre arcuite, și a refuzat să plece înainte ca Olive să fie de acord să-și furișeze o doză de spray paralizant în rucsac. Olive a înaintat pe poteca acoperită cu plăci de cărămidă până la intrare, minunându-se de verdele curții și de atmosfera intimă a prispei. Era pe punctul de a suna la ușă, când și-a auzit numele.

Adam era în spatele ei, înecat în sudoare, în mod evident proaspăt întors de la alergarea de dimineață. Purta ochelari de soare, pantaloni scurți și un tricou *Princeton Undergrad Mathlets*[17] care i se lipea de piept. Din tot ansamblul, singurele articole care nu erau negre erau căștile din urechi, ce se ițeau printre șuvițele umede de păr. Olive a simțit cum îi vine să zâmbească, încercând să-și imagineze ce asculta. Probabil Coil sau Kraftwerk. Velvet Underground. Un discurs TED despre peisagistica eficientă din punct de vedere hidrologic. Sunete de balene.

Ar fi dat o bucată bună din salariul ei pentru cinci minute singură cu telefonul lui, numai ca să-i zăpăcească lista de melodii. Să adauge Taylor Swift, Beyonce, poate Ariana. Să-i lărgească orizontul. Nu-i vedea ochii din spatele lentilelor întunecate, dar nici nu avea nevoie. Gura i se curbase imediat ce o văzuse, zâmbetul era discret, dar clar prezent.

— Ești bine? a întrebat el.

Olive și-a dat seama că se holba.

— Ă, da. Scuze. Tu?

El a dat din cap.

— Ai găsit ușor casa?

— Da. Eram pe punctul de a bate la ușă.

---

[17] Stud-atleții“ de la mate ai Universității Princeton (n. Red.)

— Nu e nevoie. A trecut pe lângă ea și i-a deschis ușa, așteptând să intre ca s-o închidă. A simțit un damf din mirosul lui – transpirație, săpun și ceva întunecat și bun – și s-a mirat din nou cât de familiar îi devenise. Tom e probabil pe aici.

Casa lui Adam era spațioasă, luminoasă și simplu mobilată.

— Fără animale împăiate? a întrebat ea șoptit.

Era în mod evident pe punctul de a-i arăta degetul din mijloc, când l-au descoperit pe Tom în bucătărie, scriind la laptop. Acesta s-a uitat la ea și a zâmbit, ceea ce, a sperat ea, era un semn bun.

— Mulțumesc pentru că ai venit, Olive. Nu eram sigur că aș fi avut timp să merg în campus înainte de plecare. Stai jos, te rog.

Adam a dispărut din încăpere, probabil la duș, și Olive a simțit cum inima i-o ia la galop. Tom luase hotărârea. Destinul ei avea să fie definit de următoarele câteva minute.

— Îmi poți clarifica unele lucruri? a întrebat, întorcând laptopul spre ea și arătând spre una dintre figurile pe care le trimisese. Ca să fiu sigur că-ți înțeleg protocoalele corect.

Când Adam s-a întors, douăzeci de minute mai târziu, cu părul umed și îmbrăcat cu una dintre cele zece milioane de bluze Hanley negre care erau numai puțin diferite unele de altele și totuși reușeau să-i vină ca turnate, în cel mai iritabil mod, tocmai încheia o explicație a analizei ei AM. Tom lua notițe pe laptop.

— Când terminați, pot să te duc înapoi în campus, Olive, s-a oferit Adam. Trebuie să merg oricum.

— Am terminat, a spus Tom, tastând în continuare. E a ta.

„Ah.“ Olive a dat din cap și s-a ridicat cu prudență în picioare. Tom nu îi dăduse încă răspunsul. Pusese o mulțime de întrebări interesante și inteligente despre proiect, dar nu îi spusese dacă voia să lucreze cu ea în anul următor. Însemna că răspunsul era „nu”, dar prefera să nu i-l comunice în casa „iubitului“ ei? Dacă nu se gândise

niciodată că munca ei merita finanțare? Dacă numai se prefăcuse, fiindcă Adam era prietenul lui? Adam spusese că Tom nu era așa, dar dacă greșise și acum…

— Ești gata de plecare? a întrebat Adam.

Olive și-a apucat rucsacul, încercând să se adune. Era bine. Asta era bine. Putea să plângă mai târziu.

— Sigur. S-a legănat o dată pe călcâie, aruncându-i lui Tom o ultimă privire. Din păcate, părea absorbit de laptop. Pa, Tom. Mi-a făcut plăcere să te cunosc. Drum bun.

— La fel, a spus el, fără ca măcar să ridice privirea. Am avut multe conversații interesante.

— Da.

Trebuie să fi fost secțiunea despre pronosticul bazat pe genom, s-a gândit ea, urmându-l pe Adam, care ieșea din cameră. Suspectase că lucrarea era prea slabă, dar fusese proastă și trimisese raportul chiar și așa. Proastă. Proastă. Proastă. Ar fi trebuit să-l îmbunătățească. Cel mai important lucru acum era să nu plângă înainte să…

— Și, Olive, a adăugat Tom.

Olive s-a oprit în cadrul ușii și s-a întors să se uite la el.

— Da?

— Ne vedem anul viitor la Harvard, da? Privirea lui s-a mutat în sfârșit ca s-o întâlnească pe a ei. Am masa perfectă pusă deoparte pentru tine.

Inima i-a explodat. Pur și simplu, i-a explodat de bucurie în piept și s-a simțit spălată de un val violent de fericire, mândrie și ușurare. Ar fi putut cu ușurință s-o culce la podea, dar, printr-un oarecare miracol al biologiei, a reușit să rămână în picioare și să-i zâmbească lui Tom.

— Abia aștept, a spus ea, cu vocea afectată de lacrimi de bucurie. Îți mulțumesc atât de mult.

I-a făcut cu ochiul și i-a mai zâmbit o dată, într-un fel încurajator. Olive abia a reușit să aștepte până a ajuns afară ca să dea un pumn în aer și să sară de câteva ori.

— Ai terminat? a întrebat Adam.

Ea s-a întors, amintindu-și că nu era singură. Adam avea brațele încrucișate pe piept și bătea darabana cu degetele. În ochi avea o expresie de indulgență s-ar fi putut simți

stânjenită, dar chiar nu se putea abține. Olive s-a aruncat pe el și i-a îmbrățișat pieptul cât de tare a putut. A închis ochii când, după câteva secunde de ezitare, Adam și-a petrecut brațele în jurul ei.

— Felicitări, a șoptit el cu blândețe în părul lui Olive.

Și uite-așa, era din nou pe punctul de a plânge.

Când au ajuns în mașina lui Adam – un Prius, oare spre surpriza cui? — mergând spre campus, se simțea atât de fericită, încât nu putea să tacă.

— Mă ia. A spus că mă ia.

— Ar fi idiot să n-o facă. Adam zâmbea discret. Am știut că o s-o facă.

— Ți-a spus? Ochii i s-au căscat. Ai știut și nici măcar nu mi-ai spus...

— Nu mi-a spus. Nici măcar n-am vorbit.

— Ah? Și-a înclinat capul, întorcându-se în scaun ca să se uite mai bine la el. De ce?

— Înțelegere tacită. Ar putea fi un conflict de interese.

Exact. Sigur. Avea sens. Prieten apropiat și iubită. Iubită falsă, de fapt.

— Pot să te întreb ceva?

Ea a dat din cap.

— Sunt multe laboratoare în țară unde se studiază cancerul. De ce l-ai ales pe-al lui Tom?

— Ei bine, nu l-am prea ales. Am trimis emailuri la mai multă lume, dintre care doi sunt la UCSF[18], care e mult mai aproape decât Boston. Dar Tom a fost singurul care a răspuns.

Și-a sprijinit capul de tetieră. Și-a dat seama pentru prima dată că era nevoită să-și lase viața în urmă pentru un an întreg. Apartamentul pe care îl închiriase cu Malcolm, chiar și serile petrecute cu Anh. A dat imediat gândul la o parte, nefiind pregătită să-l contemple.

— Apropo, de ce profesorii nu răspund niciodată e-mailurilor studenților?

— Pentru că primim aproximativ două sute pe zi, iar majoritatea sunt reiterații ale întrebării „De ce am luat nota

[18] Universitatea din California, San Francisco

șapte”. A tăcut pentru o clipă. Sfatul meu pentru viitor este să-l rogi pe îndrumătorul tău să contacteze pe cineva, în loc să faci asta singură.

Olive a dat din cap și a reținut informația.

— Sunt totuși bucuroasă că a ieșit chestia cu Harvardul. O să fie minunat. Tom este un nume așa de mare, iar cantitatea de muncă pe care pot s-o depun în laboratorul lui este nelimitată. O să fac studii non-stop, iar dacă rezultatele vor fi cele pe care le anticipez, o să le pot publica în reviste cu mare impact și probabil o să încep un studiu clinic în doar câțiva ani. S-a simțit entuziasmată din cauza perspectivei. Hei, noi doi avem acum un colaborator comun, dincolo de faptul că suntem niște iubiți falși excelenti! Lui Olive i-a trecut un gând prin minte.

Pentru ce este finanțarea ta și a lui Tom?

— Modele bazate pe celule.

— *Off-lattice*[19]*?*

El a dat din cap.

— Uau. Chestii tari.

— Este proiectul cel mai interesant la care lucrez, cu siguranță. Am și primit finanțarea la momentul potrivit.

— Ce vrei să spui?

A tăcut în timp ce a schimbat benzile.

— E diferită de celelalte finanțări ale mele, care sunt, în majoritate, chestiuni ce țin de genetică. Ceea ce e interesant, nu mă înțelege greșit, dar, după zece ani în care am lucrat la același lucru, ajunsesem la o rutină.

— Vrei să spui… că te-ai plictisit?

— De moarte. Am luat în considerare pentru puțin timp să intru în industrie.

Olive a icnit. Să treci din cercetare în industrie era considerată trădarea supremă.

— Nu te îngrijora, a zâmbit Adam. Tom a salvat situația. Când i-am spus că nu-mi mai place cercetarea, a căutat niște direcții noi, a găsit un domeniu de care eram amândoi interesați și a scris cererea de finanțare.

---

[19] Modele celulare care permit mișcarea continuă a celulelor în spațiu și evoluția lor în timp (n. Red.)

Olive a simtit un val brusc de recunoștință pentru Tom. Nu numai că avea să-i salveze ei proiectul, dar era motivul pentru care Adam era în continuare prin zonă. Motivul pentru care avusese ocazia de a-l cunoaște.

— Trebuie să fie plăcut să fii din nou entuziasmat de muncă.

— Este. Mediul academic îți ia multe și dă înapoi foarte puțin. E greu să rămâi prin preajmă fără un motiv bun de a face asta.

Olive a dat din cap absentă, gândindu-se că ideea îi era familiară. Nu numai conținutul, ci și felul în care fusese articulată. Totuși, nu era surprinzător: era exact ceea ce-i spusese Tipul din baie cu câțiva ani în urmă. *În mediul academic sunt mulți bani pentru satisfacții foarte puține. Ceea ce contează este dacă motivul pentru care tu vrei să fii într-un mediu academic este suficient de bun.*

Dintr-odată, i-a picat fisa.

Vocea groasă. Părul negru pe care l-a văzut ca prin ceață. Modul precis, clar, de a vorbi. Ar fi fost posibil ca Tipul din baie și Adam să fie...

Nu. Imposibil. Tipul era student – totuși, spusese asta în mod explicit? Nu. Ceea ce spusese fusese: *Aceasta este toaleta laboratorului meu* finanțare.

Olive a simțit un val brusc de recunoștință pentru Tom. Nu numai că avea să-i salveze ei proiectul, dar era motivul pentru care Adam era în continuare prin zonă. Motivul pentru care avusese ocazia de a-l cunoaște.

— Trebuie să fie plăcut să fii din nou entuziasmat de muncă.

— Este. Mediul academic îți ia multe și dă înapoi foarte puțin. E greu să rămâi prin preajmă fără un motiv bun de a face asta.

Olive a dat din cap absentă, gândindu-se că ideea îi era familiară. Nu numai conținutul, ci și felul în care fusese articulată. Totuși, nu era surprinzător: era exact ceea ce-i spusese Tipul din baie cu câțiva ani în urmă. *În mediul academic sunt mulți bani pentru satisfacții foarte puține. Ceea ce contează este dacă motivul pentru care tu vrei să*

fii într-un mediu academic este suficient de bun.

Dintr-odată, i-a picat fisa.

Vocea groasă. Părul negru pe care l-a văzut ca prin ceață. Modul precis, clar, de a vorbi. Ar fi fost posibil ca Tipul din baie și Adam să fie…

Nu. Imposibil. Tipul era student – totuși, spusese asta în mod explicit? Nu. Ceea ce spusese fusese: *Aceasta este toaleta laboratorului meu* și că era acolo de șase ani, însă nu răspunsese când ea îl întrebase despre termenul disertației lui și…

Imposibil. Improbabil. Inimaginabil.

Exact ca toate celelalte lucruri legate de relația lor.

O, Doamne. Dacă într-adevăr se întâlniseră cu ani în urmă? Probabil că el oricum nu-și amintea. Cu siguranță. Olive fusese un nimeni. În continuare era un nimeni. S-a gândit să-l întrebe, dar de ce ar fi făcut-o? Nu avea nicio idee că o conversație de cinci minute cu el fusese exact impulsul de care avea nevoie. Că se gândise la el ani după aceea.

Olive și-a amintit ultimele cuvinte pe care i le-a adresat – *Poate ne vedem anul viitor.* O, dacă ar fi știut. A simțit un val călduț și delicat în partea ei vulnerabilă pe care o păzea cel mai bine. S-a uitat la Adam, iar senzația a devenit mai copleșitoare, mai puternică, mai fierbinte.

„Tu“, s-a gândit. „Tu. Tu ești cel mai…“

„Rău…“

„Bun…“

Olive a râs, scuturând din cap.

— Ce? a întrebat Adam derutat.

— Nimic. A zâmbit către el. Nimic. Hei, știi ce? Ar trebui să mergem la o cafea. Ca să sărbătorim.

— Ce să sărbătorim?

— Totul! Finanțarea ta. Anul meu la Harvard. Cât de bine merge înțelegerea noastră cu întâlnirile false.

Probabil nu era corect din partea ei să ceară asta, de vreme ce termenul lor pentru luat cafeaua împreună era a doua zi. Dar întâlnirea anterioară durase numai câteva minute, iar de vineri noaptea fuseseră cam treizeci de

ocazii în care Olive se forțase să arunce telefonul din mână ca să nu-i scrie lucruri de care lui nu ar fi avut cum să-i pese. Nu avea nevoie să știe că avusese dreptate și că problema ei cu imuno-amprenta fusese anticorpul. Nu era nicio șansă să-i fi răspuns dacă sâmbătă la 10:00 p.m., când murise de curiozitate să știe dacă el era la birou, i-ar fi trimis mesajul „Hei, ce faci?“, pe care îl ștersese de două ori. Și era bucuroasă că până la urmă fusese prea lașă ca să-i trimită articolul din *Onion* cu ponturi pentru expunerea la soare în siguranță.

Probabil nu era corect din partea ei să-i ceară asta, dar azi era o zi monumentală și a simțit că vrea să sărbătorească. Alături de el.

Adam și-a mușcat obrazul, cu un aer gânditor.

— Ar fi chiar cafea sau ceai de mușețel?

— Depinde. O să fii capricios?

— O să fiu, dacă-ți iei chestia aia cu dovleac.

Ea a dat ochii peste cap.

— Nu ai gusturi bune. Alarma telefonului ei a sunat. O, ar trebui să mergem și la *Fluchella.* Înainte de cafea.

Între sprâncenele lui Adam a apărut o cută verticală.

— Mi-e teamă să întreb ce-i aia.

— Fluchella, a repetat Olive, deși, clar, nu era de ajutor, judecând după felul în care s-a adâncit ridul care intersecta sprâncenele lui Adam. Vaccinare anti-gripală în masă pentru personalul facultății, profesori și studenți. Gratis.

Adam a făcut o mutră.

— Se cheamă *Fluchella?*

— Aha, ca festivalul. *Coachella?*

Adam, în mod evident, nu era familiarizat cu numele.

— Nu primești mailurile universității pe teme ca astea? Au fost cel puțin cinci mailuri.

— Am un filtru spam grozav.

Olive s-a încruntat.

— Blochează și mailurile de la Stanford? Pentru că nu ar trebui. Ar putea să ajungă să filtreze mailuri importante de la administrație și studenți și…

Adam și-a arcuit o sprânceană.

— O, bine.

„Nu râde. Nu râde. Nu trebuie să știe cât de mult te face să râzi.“

— Ei bine, ar trebui să mergem să ne facem vaccinurile.

— Sunt bine.

— Ți-ai făcut deja?

— Nu.

— Sunt destul de sigură că e obligatoriu pentru toată lumea.

Postura umerilor lui Adam indica faptul că, în mod evident, el nu era „toată lumea”.

— Nu mă îmbolnăvesc niciodată.

— Mă îndoiesc.

— Nu ar trebui.

— Hei, gripa e mai gravă decât ai putea să crezi.

— Nu-i așa de rea.

— Este, mai ales pentru oameni ca tine.

— Ca mine?

— Știi... oameni de o anumită vârstă.

Gura i-a zvâcnit în timp ce intra în parcarea campusului.

— Deșteapto.

— Haide.

S-a aplecat în față, împingându-l în bicepși cu degetul arătător. Se atinseseră așa de mult până acum. În public, când fuseseră singuri și o combinație dintre cele două. Nu părea ciudat. Părea bine și natural, ca atunci când Olive era cu Anh sau cu Malcolm.

— Hai să mergem împreună.

El nu a cedat, parcând paralel, într-un loc în care Olive ar fi avut nevoie de două ore ca să-i reușească manevra.

— Nu am timp.

— Tocmai ai fost de acord să bem o cafea.

Trebuie să ai niște timp.

A terminat de parcat în mai puțin de un minut și și-a strâns buzele. Fără să-i răspundă.

— De ce nu vrei să faci vaccinul? L-a studiat cu suspiciune. Ești cumva vreun antivaccinist?

O, dacă privirile ar putea ucide.

— OK. Olive și-a zbârlit sprâncenele. Atunci, de ce?

— Nu merită deranjul.

Se foia puțin? își mușca buza pe interior?

— Efectiv durează zece minute. S-a întins și l-a tras de mâneca bluzei. Ajungi acolo, îți scanează legitimația. Îți fac vaccinul. A simțit cum mușchii lui Adam s-au tensionat sub degetele ei în timp ce a rostit ultimul cuvânt. Floare la ureche, și partea cea mai bună e că nu faci gripă un an întreg. Absolut. Ah.

Olive și-a acoperit gura cu mâna.

— Ce?

— Ah, Doamne.

— Ce?

— Ție... o, da.

— Ce?

— Ți-e frică de ace?

El a rămas neclintit. Complet imobil. Nu mai respira.

— Nu mi-e frică de ace.

— Este în ordine, a spus ea, reglându-și tonul ca să fie pe cât de liniștitor cu putință.

— Știu, de vreme ce nu...

— Acesta e un spațiu sigur pentru tine și frica ta de ace.

— Nu este nicio frică de...

— Înțeleg, acele sunt înfricoșătoare.

— Nu e...

— Ai voie să-ți fie frică.

— Nu îmi e, a spus el, cu puțin prea multă convingere, apoi s-a întors, dregându-și vocea și scărpinându-se pe gât.

Olive și-a strâns buzele, apoi a spus:

— Ei bine, și mie îmi era frică.

Adam s-a uitat la ea curios, așa că Olive a continuat.

— Când eram mică. Mama... A trebuit să-și dreagă vocea. Mama mea trebuia să mă ia în brațe de fiecare dată când aveam nevoie de o injecție, altfel m-aș fi zbătut prea mult. Și trebuia să mă mituiască cu înghețată, dar problema era că o voiam imediat după injecție. A râs. Așa că îmi cumpăra un sendviș de înghețată înainte de programare, iar până ajungeam să-l pot mânca, era

complet topit în geanta ei și făcea o mizerie mare și…

La naiba. Iar era plângăcioasă. De față cu Adam, din nou.

— Pare că era foarte drăguță, a spus Adam.

— Era.

— Și ca să fim bine înțeleși, nu mi-e frică de ace, a repetat el. De data asta avea un ton calm și blând. Par doar… dezgustătoare.

Olive și-a tras nasul și s-a uitat la el.

Tentația de a-l îmbrățișa era aproape irezistibilă. Dar deja făcuse asta azi, așa că s-a mulțumit numai să-l mângâie pe braț.

— Ooo.

El a țintuit-o cu o privire nimicitoare.

— Nu-mă lua cu „Ooo". Adorabil. Era adorabil. Nu, serios, sunt scârboase. Chestiile alea te înțeapă și pe urmă sângerezi. Senzația e… bleah.

S-a dat jos din mașină și a așteptat ca el să facă același lucru. Când i s-a alăturat,

Olive i-a zâmbit liniștitor.

— Înțeleg.

Nu părea convins.

— Chiar?

— Aha. Sunt oribile.

Adam era în continuare puțin neîncrezător.

— Sunt.

— Și înfricoșătoare. Și-a petrecut mâna în jurul cotului lui și a început să-l tragă în direcția cortului Fluchella. Chiar și așa, trebuie să treci peste asta. De dragul științei. Te duc să te vaccinezi împotriva gripei.

— Eu…

— Nu este negociabil. Te țin de mână în timp ce îl faci.

— Nu am nevoie să mă ții de mână. De vreme ce nu mă duc.

Doar că se ducea. Ar fi putut să-și înfigă picioarele în pământ și să se țină tare pe poziții, ceea ce l-ar fi transformat într-un obiect imobil; Olive nu ar fi avut cum să-l târască nicăieri. Și totuși.

Olive și-a lăsat mâna să-i alunece până la încheietura lui și l-a privit în ochi.

— Ba chiar te duci.

— Te rog. Părea în suferință. Nu mă obliga.

Era așa de adorabil.

— Este pentru binele tău. Și pentru binele persoanelor mai în vârstă care ar putea să ajungă în proximitatea ta. Chiar mai în vârstă decât tine, adică.

El a oftat, înfrânt.

— Olive.

— Haide. Poate avem noroc și o să ne vadă șeful departamentului. Și după aia îți cumpăr un sendviș de înghețată.

— Și eu o să plătesc pentru acest sendviș de înghețată?

Acum suna resemnat.

— Cel mai probabil. De fapt, uită de asta, probabil oricum nu-ți place înghețata, pentru că nu-ți place nimic din ceea ce e bun în viață. Olive mergea în continuare, mușcându-se gânditoare de buza de jos. Poate la cofetărie se găsește niște broccoli crud?

— Nu merit și abuzul ăsta verbal peste vaccinul împotriva gripei.

Ea a zâmbit luminos.

— Ești un tip de comitet. Chiar dacă acul mare și rău vrea să-ți vină de hac.

— Deșteaptă ce ești, a conchis el, dar nu a opus rezistență când a continuat să-l tragă după ea.

Era ora zece a unei dimineți de septembrie, soarele strălucea deja prea puternic și fierbinte prin bumbacul bluzei lui Olive, iar frunzele arborelui de gumă erau de un verde-închis, nedând niciun semn că urmau să se îngălbenească. Această vară care nu părea să vrea să se termine, care se întinsese mult peste începutul semestrului, părea diferită de verile ultimilor câțiva ani. Studentii probabil fie că moțăiau la cursurile de dimineață, fie dormeau de-a binelea în paturile lor, pentru că, de data asta, atmosfera grăbită de haos care părea să domine campusul universității Stanford, lipsea. Și Olive – Olive avea

un laborator pentru anul următor. Scopul pentru care muncise începând cu vârsta de cincisprezece ani avea, în cele din urmă, să se realizeze.

Viața nu putea fi mai frumoasă de atât.

A zâmbit, mirosind florile și fredonând încet o melodie în timp ce mergea tăcută alături de Adam. Pe când traversau campusul, degetele ei au alunecat din jurul încheieturii și au înconjurat palma lui Adam.

Capitolul 10

IPOTEZĂ: Dacă mă îndrăgostesc, lucrurile se vor termina, în mod invariabil, prost.

Șoricelul stătea atârnat de capacul cuștii din sârmă de o durată de timp care ar fi trebuit să fie imposibilă, având în vedere felul în care fusese modificat genetic. Olive s-a încruntat și și-a strâns buzele. Îi lipsea o porțiune crucială din ADN. Toate proteinele care ar fi trebuit să-l ajute să se țină lipseau. Nu avea cum să se țină așa de mult timp. Ăsta fusese însuși scopul eliminării tâmpitelor lui de gene…

Telefonul i s-a aprins și s-a uitat la el cu coada ochiului. Putea citi numele expeditorului (Adam), dar nu conținutul mesajului. Era 8.42, miercuri dimineața, ceea ce a făcut-o să se gândească imediat îngrijorată că ar fi fost posibil să vrea să anuleze întâlnirea lor falsă. Poate Adam sa gândit că, din cauză că o lăsase pe Olive să-i ia o înghețată cu o zi în urmă, după vaccinul *Fluchella* (pe care se poate sau nu s-o fi sfârșit mâncând-o ea însăși), nu mai era nevoie să se vadă și azi. Poate nu ar fi trebuit să-l forțeze să stea pe o bancă și să-și amintească maratoanele la care alegaseră și poate păruse enervantă când îi furase telefonul, descărcase aplicația ei preferată pentru alergat și apoi se împrietenise cu ea însăși pe această aplicație. El păruse să se simtă bine, dar poate că de fapt nu se simțise.

Olive s-a uitat la mâinile ei înmănușate și apoi spre șoricel, care se ținea de sârmă.

— Frate, nu te mai strădui așa de tare. S-a lăsat în jos

până a ajuns cu ochii la nivelul cuștii. Șoricelul dădea din piciorușe, în timp ce coada îi sărea înainte și înapoi. Ar trebui să nu te descurci bine la asta. Iar eu ar trebui să scriu o disertație despre cât de prost te descurci. Și apoi tu primești o bucățoaie de brânză, iar eu primesc un job adevărat, care este plătit în bani adevărați, și în plus am parte de bucuria de a spune „Nu sunt genul acela de doctor“ când cineva face infarct în avion.

Șoricelul a chităit și a dat drumul sârmei, căzând pe fundul cuștii de testare cu o bufnitură.

— Gata.

Și-a scos repede mănușile și a deblocat telefonul cu degetul mare.

Adam: **Mă doare brațul,**

Initial a crezut că-i servea un motiv din care nu se puteau întâlni. Apoi și-a amintit cum își frecase brațul dureros când se trezise.

Olive: De la vaccin?

Adam: **E foarte dureros.**

Olive a chicotit. Chiar nu crezuse despre ea că era genul, dar iat-o, acoperindu-și gura cu mâna și… chicotind ca o proastă, în mijlocul laboratorului. Șoricelul se uita la ea, privind-o prin ochișorii roșii cu un amestec de judecată și mirare. Olive s-a întors în grabă cu spatele și s-a uitat la telefon.

Olive: **O, Adam. Îmi pare așa de rău.**

Olive: **Să vin și să te sărut ca să-ți treacă?**

Adam: **Nu ai spus că o să doară așa de tare.**

Olive: **După cum mi-a spus odată cineva, nu e treaba mea să lucrez la abilitățile tale de reglare a emoțiilor,**

Răspunsul lui Adam a fost un singur *emoji* (o mână cu degetul din mijloc ridicat), iar pe Olive au durut-o obrajii din cauză că zâmbea atât de larg. Era pe punctul de a răspunde cu un *emoji* sărut, când o voce a întrerupt-o.

— Scârbos.

A ridicat privirea din telefon. Anh era în pragul ușii

laboratorului, scoțând limba.

— Hei. Ce faci aici?

— Împrumut mănuși. Și sunt scârbită.

Olive s-a încruntat.

— De ce?

— Nu mai avem mărimea S. Anh a intrat în laborator, dând ochii peste cap. Serios, niciodată nu cumpără suficiente, pentru că sunt singura femeie din laborator, dar nu e ca și cum nu aș consuma mănușile la fel de repede ca…

— Nu, de ce ești scârbită?

Anh a făcut o mutră și a scos două mănuși violet din cutia lui Olive.

— Când văd cât de îndrăgostită ești de Carlsen. E în ordine dacă iau câteva perechi?

— Ce spui… Olive a clipit la ea, ținând în continuare telefonul în mână. Anh era nebună? Nu sunt îndrăgostită de el.

— Îhî, sigur. Anh a terminat să-și înfunde mănuși în buzunare, apoi a ridicat privirea, observând în sfârșit expresia tulburată a lui Olive. Ochii i s-au căscat.

Hei, glumeam! Nu ești scârboasă. Probabil că și eu arăt la fel când îi scriu mesaje lui Jeremy. Și, de fapt, e foarte drăguț cât de praf ești după el…

— Dar nu sunt. Praf. Olive începea să intre în panică. Nu sunt… doar…

Anh și-a strâns buzele, ca și cum și-ar fi retinut un zâmbet.

— OK. Dacă așa spui tu.

— Nu, serios. Suntem doar…

— Frate, e OK. Tonul lui Anh era liniștitor și puțin emoționat. Doar că… ești uimitoare. Și specială. Și, sincer, persoana mea favorită din lume. Dar uneori mă îngrijorez la gândul că s-ar putea ca nimeni altcineva în afară de Malcolm și de mine să nu realizeze cât de incredibilă ești. Mă rog, până acum. Acum nu mai sunt îngrijorată, pentru că te-am văzut împreună cu Adam, la picnic. Și în parcare. Și… de fiecare dată, de fapt. Sunteți amândoi îndrăgostiți

nebunește și până peste cap. E drăguț! Cu excepția primei nopți, a adăugat ea, gânditoare. Susțin în continuare că aia a fost puțin ciudată.

Olive și-a tras nasul.

— Anh, nu e așa. Doar… ne vedem. Lejer. Pierdem vremea. Ne cunoaștem. Nu suntem…

— Bine, sigur. Cum spui tu. Anh a scuturat din umeri, în mod evident necrezând niciun cuvânt din ce spunea Olive. Hai, trebuie să mă întorc la cultura mea de bacterii. Vin să te enervez când sunt în pauză, bine?

Olive a dat încet din cap, uitându-se la spatele prietenei ei în timp ce se îndrepta spre ușă. Inima lui Olive a tresărit când Anh s-a oprit și s-a întors, cu o expresie brusc serioasă.

— Ol. Vreau să știi… am fost foarte îngrijorată că te simți rănită fiindcă am început să mă văd cu Jeremy. Dar acum nu mai sunt. Pentru că știu cum arăți când ești chiar… Ei bine. Anh i-a aruncat un zâmbet timid. Nu o să o spun dacă nu vrei.

A făcut cu mâna și a plecat, iar Olive a rămas înghețată, privind la cadrul ușii mult după ce Anh dispăruse. Apoi a coborât privirea în podea, s-a lăsat pe scaunul din spatele ei și a gândit un singur lucru: „rahat".

*

Nu era sfârșitul lumii. Lucrurile astea se întâmplă. Chiar și cei mai buni dintre oameni se îndrăgostesc – Anh spusese iubire, o, Doamne, spusese iubire – despre iubitul fals. Nu însemna nimic.

Fir-ar. Fir-ar, fir-ar, *fir-ar.*

Olive s-a uitat la ușa biroului din spatele ei și s-a lăsat pe un scaun, sperând că asta nu avea să fie singura zi din semestru când colegii ei de laborator să hotărască să vină înainte de ora 10:00 a.m.

Totul era din vina ei. Și a acțiunilor ei tâmpite. Știuse, știuse că începuse să-l găsească pe Adam atractiv. Știuse aproape de la început, iar apoi începuse să vorbească cu el,

începuse să-l cunoască. Deși asta nu făcuse niciodată parte din plan și… să-l ia naiba că era așa diferit de cum îl crezuse ea. Pentru faptul c-o făcuse să-și dorească tot mai mult să fie cu el. La naiba. Acest adevăr fusese acolo, privind-o în față în ultimele câteva zile, iar ea nu observase. Pentru că era o idioată.

S-a ridicat brusc în picioare și a băgat mâna în buzunar după telefon, selectând numărul lui Malcolm.

Olive: **Trebuie să ne vedem.**

Dumnezeu să-l binecuvânteze pe Malcolm, pentru că a durat mai puțin de cinci secunde să răspundă.

Malcolm: **Prânz? Sunt pe punctul de a scobi în joncțiunea neuromusculară a unui șoricel tânăr.**

Olive: **Trebuie să vorbesc cu tine ACUM.**

Olive: **Te rog.**

Malcolm: **Starbucks. În 10.**

*

— Ți-am spus eu.

Olive nu s-a deranjat să-și ridice fruntea de pe masă.

— Nu mi-ai spus.

— Ei bine, poate că nu ți-am spus „Hei, nu face prostia asta cu iubita falsă, pentru că o să te îndrăgostești de Carlsen“, dar am spus că întreaga idee e proastă și un dezastru în așteptare, ceea ce cred că descrie fidel situația actuală.

Malcolm stătea în fața ei, lângă fereastra cafenelei aglomerate. În jurul lor, studenții stăteau de vorbă, râdeau, comandau băuturi – inconștienți în mod grosolan de vâltoarea bruscă din viața lui Olive. Și-a ridicat capul de pe suprafața rece a mesei și și-a presat palmele peste ochi, încă nepregătită să-i deschidă. S-ar fi putut să nu mai fie niciodată pregătită.

— Cum a putut să se întâmple așa ceva? Nu sunt așa. Asta nu sunt eu. Cum am putut – cu Adam Carlsen, dintre toți. Cui îi place Adam Carlsen?

Malcolm a pufnit.

— Tuturor, Oh. Este un armăsar înalt, ursuz, meditativ, cu un IQ, de geniu. Tuturor le plac armăsarii înalți, ursuzi, meditativi, cu un IQ.de geniu.

— Mie, nu!

— În mod evident, îți plac.

Olive și-a strâns pleoapele și a scâncit.

— Nu e chiar așa de ursuz.

— O, este. Numai că tu nu observi pentru că ești aproape îndrăgostită de el.

— Nu sunt… S-a lovit peste frunte. În mod repetat. Rahat.

Malcolm s-a aplecat în față și a luat-o de mână, iar pielea lui era întunecată și caldă în palma ei.

— Hei, i-a spus, cu un ton liniștitor în voce. Liniștește-te. O să-i dăm de capăt. A reușit chiar să afișeze un zâmbet. Olive îl iubea așa de tare în clipa aia, chiar și cu toate acele „ți-am spus eu". În primul rând, cât de rău este?

— Nu știu. Există o scală?

— Ei bine, poate să-ți placă sau… să-ți placă de el.

A scuturat din cap, simțindu-se complet pierdută.

— Pur și simplu, îmi place de el. Vreau să-mi petrec timpul cu el.

— OK, asta nu înseamnă nimic. Vrei să-ți petreci timpul și cu mine.

Ea a făcut o grimasă, simțind cum se îmbujorează.

— Nu chiar la fel.

Malcolm a tăcut o clipă.

— Înțeleg.

Știa cât de mult însemna asta pentru Olive. Vorbiseră despre asta de nenumărate ori – cât de rar i se întâmpla să se simtă atrasă de cineva, mai ales atrasă sexual. Dacă nu cumva era ceva în neregulă cu ea. Dacă trecutul o afectase cumva din punct de vedere emoțional.

— Doamne.

Voia doar să se retragă în gluga ei până când totul ar fi trecut. Să se ducă să alerge într-o cursă. Să înceapă să-și scrie propunerea de disertație. Orice, numai să nu trebuiască să gestioneze această situație.

— Era acolo și nu mi-am dat seama. Am crezut că e numai deștept și atractiv, că are un zâmbet drăguț și că am putea fi prieteni și… S-a frecat la ochi cu palmele, dorindu-și să se întoarcă în timp și să-și modifice alegerile de viață. Ultima lună cu totul. Mă urăști?

Malcolm a părut surprins.

— Eu?

— Da.

— Nu. De ce te-aș urî?

— Pentru că s-a purtat oribil cu tine, te-a făcut să arunci la gunoi o tonă de date. Doar că, vezi tu, cu mine nu e…

— Știu. Mă rog, s-a corectat dând din mână. Nu știu dacă știu. Dar pot să cred că e diferit cu tine față de cum a fost în nenorocita mea de comisie.

— Îl urăști.

— Mda, îl urăsc. Sau… îmi displace. Dar ție nu trebuie să nu-ți placă pentru că numi place mie. Deși îmi rezerv dreptul de a comenta gustul tău abisal la bărbați. Cam o dată la două zile. Dar, Oh, v-am văzut la picnic. Cu siguranță nu interacționa cu tine așa cum o face cu mine. În plus, știi, a adăugat plin de invidie, nu e deloc lipsit de sex-appeal. Îmi dau seama de ce ai vrea să i-o tragi.

— Nu asta ai spus când ți-am zis prima dată despre întâlnirile false.

— Nu, dar încerc să te susțin. Atunci nu erai îndrăgostită de el.

Ea a gemut.

— Putem, te rog, să nu folosim acest cuvânt? Vreodată? Pare puțin prematur.

— Sigur. Malcolm și-a scuturat un fir de praf inexistent de pe guler. Tare modalitate de a aduce o comedie romantică la viață, apropo. Deci, cum îi vei da vestea?

Olive și-a masat tâmpla.

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, simți ceva pentru el și sunteți prieteni. Presupun că o să-l informezi despre… sentimentele tale? Pot folosi cuvântul „sentimente”?

— Nu.

— Mă rog. Și-a dat ochii peste cap. O să-i spui, nu?

— Bineînțeles că nu. A pufnit în râs. Nu-i poți spune persoanei cu care ai întâlniri false – creierul i-a scanat după cuvântul corect, nu l-a găsit, apoi l-a descoperit – că „îți place” de ea. Pur și simplu, nu se face. Adam o să creadă că am plănuit asta. Că am umblat de la început după el.

— E ridicol. Nici măcar nu-l știai atunci.

— Poate îl știam, totuși. Îți aduci aminte de tipul despre care ți-am povestit, care m-a ajutat să mă hotărăsc în legătură cu doctoratul? Cel pe care l-am întâlnit în toaletă în weekendul în care am avut interviul?

Malcolm a dat din cap.

— S-ar putea să fi fost Adam. Cred.

— Crezi? Vrei să spui că nu l-ai întrebat?

— Bineînțeles că nu.

— De ce bineînțeles?

— Pentru că poate nu a fost el. Și dacă a fost, în mod clar nu-și amintește, altfel ar fi spus ceva despre asta cu săptămâni în urmă.

Nu el fusese cel care purta lentile de contact expirate, la urma urmei.

Malcolm a dat ochii peste cap.

— Ascultă, Olive, a spus el serios. Vreau să te gândești la ceva. Dacă și Adam te place? Dacă vrea mai mult decât atât?

Ea a râs.

— În niciun caz.

— De ce nu?

— Pentru că.

— Pentru că ce?

— Pentru că e el. Este Adam Carlsen, iar eu… A lăsat fraza ne-terminată. Eu sunt eu. Nu sunt deloc specială.

Malcolm a tăcut mai mult timp.

— Habar n-ai, nu? Avea un ton trist. Ești grozavă. Ești frumoasă și iubitoare. Ești independentă și un om de știință genial, și generoasă, și loială – la naiba, Ol, uite-te la încurcătura asta teribilă pe care ai creat-o numai ca prietena ta să poată să se vadă cu tipul de care îi place fără

să se simtă vinovată. Nu se poate ca Adam să nu fi remarcat.

— Nu. Era hotărâtă. Nu mă înțelege greșit, cred că mă place, dar mă consideră doar o prietenă. Și dacă îi spun, iar el nu vrea…

— Să ce? Nu mai vrea să aibă întâlniri false cu tine? Nu e ca și cum ai avea prea multe de pierdut.

Poate că nu. Poate tot vorbitul și acele priviri pe care i le arunca Adam și felul în care scutura din cap când ea își comanda extra frișcă; felul în care se lăsa tachinat; mesajele pe telefon; felul în care părea să se simtă relaxat cu ea, așa de remarcabil de diferit de Adam Carlsen de care obișnuia să-i fie aproape frică – poate toate astea nu însemnau prea mult. Dar Adam și cu ea erau prieteni acum și ar fi putut rămâne prieteni și după douăzeci și nouă septembrie. Olive s-a întristat la gândul posibilității de a renunța la toate astea.

— Totuși, am.

Malcolm a oftat, apucându-i din nou palmele cu mâinile.

— Atunci, ești îndrăgostită rău.

Olive și-a strâns buzele, clipind repede ca să-și rețină lacrimile.

— Poate că da. Nu știu, nu mi s-a mai întâmplat niciodată. Nu mi-am mai dorit asta niciodată.

El a zâmbit ca s-o liniștească, deși Olive numai liniștită nu se simțea.

— Ascultă, știu că e înfricoșător. Dar ăsta nu e neapărat un lucru rău.

O singură lacrimă și-a croit drum în jos pe obrazul lui Olive. S-a grăbit s-o șteargă cu mâneca.

— E cel mai rău.

— În sfârșit, ai găsit pe cineva care-ți place. Și, bine, e Carlsen, dar asta s-ar putea până la urmă să se dovedească a fi ceva minunat.

— Nu aș putea. Nu pot.

— Ol, știu care sunt motivele tale. Înțeleg. Malcolm a strâns-o mai tare de mână. Știu că e înfricoșător să fii vulnerabil, dar îți poți permite să-ți pese. Poți să-ți dorești

să fii cu oameni care sunt mai mult decât doar prieteni sau cunoștințe întâmplătoare.

— Dar nu pot.

— Nu văd de ce nu.

— Pentru că toți oamenii pe care i-am iubit s-au dus, a izbucnit ea.

Undeva în cafenea, chelnerița l-a strigat pe cel care comandase un machiatto cu caramel. Olive și-a regretat imediat cuvintele.

— Îmi pare rău. Doar că... așa a fost. Mama mea. Bunicii. Tatăl meu – într-un fel sau altul, toți s-au dus. Dacă-mi dau voie să-mi pese, Adam se va duce și el. Poftim.

Articulase în cuvinte, spusese cu voce tare, și asta făcea ca lucrurile să pară mai reale.

Malcolm a expirat.

— Of, Ol.

Era unul dintre puținii oameni față de care Olive fusese sinceră în privința fricilor ei – sentimentul constant de neapartenență, suspiciunea permanentă că viața ei avea să se termine în singurătate, la fel cum începuse. Că nu avea să merite niciodată ca cineva s-o iubească. Îi era imposibil să privească expresia lui Malcolm – o combinație de tristețe, înțelegere și milă. S-a uitat în altă parte – la studenții care râdeau, la capacele pentru paharele de cafea așezate lângă ghișeu, la abțibildurile de pe Macbook-ul unei fete – și și-a scos mâna de sub palma lui Malcolm.

— Ar trebui să pleci. A încercat să zâmbească, dar se simțea nesigură. Termină-ți operațiile.

El nu și-a mutat privirea.

— Îmi pasă. Lui Anh îi pasă. Anh ar fi renunțat la Jeremy în favoarea ta. Și și tie îți pasă. Ținem toți unii la alții, iar eu sunt aici în continuare. Nu plec nicăieri.

— E altceva.

— Ce?

Olive nu s-a deranjat să răspundă, așa că și-a folosit mâneca să-și șteargă obrazul. Cu Adam era altceva, iar Olive voia altceva de la el, dar nu putea – nu voia s-o articuleze. Nu acum.

— Nu-i voi spune.

— Ol.

— Nu, a spus ea cu fermitate. După ce lacrimile i s-au uscat, s-a simțit puțin mai bine. Poate nu era cine crezuse, dar se putea preface. Putea pretinde, chiar și față de sine însăși. Nu o să-i spun. Este o idee groaznică.

— Ol.

— Cum ar decurge conversația aia? Cum aș formula? Care sunt cuvintele potrivite?

— De fapt, probabil că ar trebui…

— Să-i spun că-mi place de el? Că mă gândesc tot timpul la el? Că m-am îndrăgostit foarte tare de el? Că…

— Olive.

Până la urmă, ceea ce a făcut-o să-și dea seama nu au fost cuvintele lui Malcolm sau expresia lui panicată, sau faptul că în mod evident se uita într-un punct undeva deasupra umerilor ei. Până la urmă, Anh a ales exact acel moment ca să-i trimită un mesaj, lucru care i-a atras privirea asupra cifrelor de pe ecran.

10:00 a.m.

Era ora zece. În dimineața zilei de miercuri. Iar Olive se afla în acest moment în Starbucksul campusului, același Starbucks în care își petrecuse diminețile de miercuri ale ultimelor câteva săptămâni. S-a răsucit și…

Nici măcar nu a fost surprinsă când l-a văzut pe Adam. Stând în spatele ei. Suficient de aproape încât să fi auzit fiecare cuvințel care ieșise din gura lui Olive, în afara cazului în care, de ultima dată de când vorbiseră, i se spărseseră timpanele.

Și-a dorit să moară pe loc. Și-a dorit să se poată târî afară din corp și din această cafenea, să se topească într-o baie de transpirație și să se scurgă printre plăcile pardoselii, pur și simplu să se evapore. Dar toate aceste lucruri erau momentan în afara razei ei de expertiză, așa că și-a montat un zâmbet firav pe figură și s-a uitat la Adam.

Capitolul 11

IPOTEZĂ: De fiecare dată când mint, lucrurile se vor înrăutăți de 743 de ori.

— Ai… ai auzit ce-am spus? a izbucnit ea.

Malcolm s-a grăbit să elibereze masa de lucrurile lui, mormăind tensionat:

— Tocmai eram pe punctul de a pleca.

Olive abia dacă a observat, urmărind cum Adam împingea scaunul ca să se așeze vizavi de ea.

Rahat.

— Da, a spus, sec și egal, iar Olive a simțit că urmează să se dezintegreze într-un milion de mici bucățele aici, exact în acest loc.

Voia ca el să-și retragă cuvintele. Voia ca el să spună: „Nu, ce să aud?“ Voia să se întoarcă în timp, să fie mai devreme în dimineața asta și să dea totul înapoi, această zi mizerabilă. Să nu se uite la mesajele de pe telefonul ei, să n-o lase pe Anh să dea peste ea în timp ce tânjea la iubitul ei fals, să nu-și descarce sufletul în fața lui Malcolm, în cel mai nepotrivit loc cu putință.

Adam nu trebuia să știe. Pur și simplu, nu trebuia. Dacă ar ști, ar crede că Olive îl sărutase intenționat, că plănuise acest întreg fiasco, că îl manipulase să intre în această situație. S-ar simți obligat să se despartă de ea cu mult înainte să poată avea vreun beneficiu de pe urma acestui aranjament. Și ar urî-o.

Perspectiva era terifiantă, așa că a spus singurul lucru care i-a trecut prin cap.

— Nu era despre tine.

Minciuna i s-a scurs de pe limbă ca o alunecare de teren: nepremeditat, repede, astfel încât să lase o mare mizerie în urma ei.

— Știu.

A dat din cap și… nici măcar n-a părut surprins. Era ca și cum nici nu i-ar fi trecut prin cap că Olive ar fi putut fi interesată de el. O făcea să vrea să plângă – o stare destul de obișnuită în diminețile astea stupide – dar în loc să facă asta, pur și simplu, a mai vomitat o altă minciună.

— Doar… am o chestie. Pentru un tip.

El a dat din nou din cap, de data asta lent. Ochii i s-au întunecat, și colțul maxilarului i-a zvâcnit numai pentru o clipă. Ea a clipit, iar expresia lui a devenit din nou goală.

— Da, mi-am imaginat asta.

— Acest tip este…

Olive a înghițit în sec. Ce era? „Repede, Olive, repede." Imunolog? Islandez? O girafă? Ce era?

— Nu trebuie să-mi explici dacă nu vrei.

Vocea lui Adam părea ușor afectată, dar și liniștitoare. Obosită. Olive și-a dat seama că-si frământa mâinile, iar în loc să le oprească, pur și simplu, le-a ascuns sub masă.

— Eu… doar că…

— Este în ordine.

I-a zâmbit liniștitor, dar Olive nu putea să se uite la el. Nu pentru încă o secundă. Și-a mutat privirea, dorindu-și cu disperare să găsească ceva de spus. Ceva prin care să repare situația. Chiar în fața lor, afară din cafenea, un grup de studenți se îngrămădea în fața laptopului, râzând de ceva de pe ecran. O pală de vânt a împrăștiat un teanc de notițe, iar un băiat s-a împleticit să le adune. În depărtare, doctorul Rodrigues venea spre Starbucks.

— Acest… aranjamentul nostru.

Vocea lui Adam a readus-o în prezent. La minciunile și la mă-sa dintre ei; la felul blând, sensibil, în care îi vorbea. Bun, fusese așa de bun.

„Adam. Aveam cea mai proastă părere despre tine, iar acum…"

— Ar trebui să ne ajute pe amândoi. Dacă nu mai e cazul…

— Nu. Olive a scuturat din cap. Nu. Eu… S-a forțat să zâmbească. E complicat.

— Înțeleg.

A deschis gura să spună că nu, că el nu avea cum să înțeleagă. Nu avea cum să înțeleagă nimic, pentru că Olive tocmai inventase toată povestea. Încurcătura asta de rahat.

— Eu nu… Și-a umezit buzele. Nu e nevoie să ne încheiem aranjamentul mai devreme, pentru că nu-i pot

spune că-mi place de el. Pentru că eu…

— Frate. O mână a pocnit umărul lui Adam. De când nu ești tu la tine în bi… O, înțeleg.

Privirea doctorului Rodrigues a alunecat de la Adam și a poposit asupra lui Olive. Pentru o clipă, a stat doar lângă masă și a studiat-o, surprins s-o găsească acolo. Apoi, gura i s-a deschis într-un zâmbet.

— Bună, Olive.

În timpul primului an al lui Olive ca doctorand, doctorul Rodrigues fusese în comisia de îndrumare atribuită din oficiu – în mod evident o alegere ciudată, având în vedere relativa lui lipsă de experiență în domeniul ei de cercetare. Și totuși, avea amintiri în mare parte plăcute ale interacțiunilor cu el. Când bâjbâise în timpul întâlnirilor comisiei, el fusese întotdeauna primul care îi zâmbise, iar odată o și complimentase pentru tricoul cu *Star Wars,* după care începuse să fredoneze tema Darth Vader în barbă, de fiecare dată când profesoara Moss făcea spume la gură la adresa metodelor lui Olive.

— Hei, doctore Rodrigues. Era sigură că zâmbetul ei nu era nici pe departe atât de convingător pe cât ar fi trebuit să fie. Ce mai faceți?

El a dat din mână.

— Pff. Te rog, spune-mi Holden. Nu mai ești studenta mea. L-a bătut pe Adam pe spate cu bucurie. Și ai plăcerea foarte dubioasă de a te vedea cu cel mai vechi și handicapat social prieten al meu.

Olive abia s-a abținut să nu-i cadă falca. Erau prieteni? Adorabilul, lipsitul de griji Holden Rodrigues și posacul, taciturnul Adam Carlsen erau prieteni vechi? Asta era ceva ce ar fi trebuit să știe? Iubita lui Adam ar fi știut, nu?

Doctorul Rodrigues – Holden? Doamne, Holden. Nu avea să se obișnuiască niciodată cu faptul că profesorii erau oameni reali și aveau prenume – s-a întors către Adam, care părea netulburat de faptul că fusese numit handicapat social, și l-a întrebat:

— Pleci la Boston diseară, nu-i așa?

Modul de a vorbi i s-a schimbat puțin – a devenit mai

rapid și mai jos, mai lejer.

Chiar erau prieteni vechi.

— Da. Mai poți să ne duci pe mine și pe Tom la aeroport?

— Depinde.

— De ce?

— Tom o să aibă căluș în gură și va fi legat în portbagaj?

Adam a oftat.

— Holden.

— Îi dau voie pe locul din spate, dar, dacă nu-și ține gura, scap de el pe autostradă.

— Bine. Îi spun.

Holden părea mulțumit.

— Oricum, nu am vrut să vă întrerup.

L-a mai bătut o dată pe Adam pe umăr, dar se uita la Olive, care a spus:

— Este în regulă.

— Serios? Bine, atunci. Zâmbetul i s-a lărgit și a tras un scaun de la o masă alăturată. Adam a închis ochii, resemnat.

— Deci, despre ce vorbim?

„Ei bine, eram în mijlocul unei minciuni crase, mulțumesc foarte mult pentru întrebare"

— A... nu mare lucru. Voi cum... S-a uitat de la unul la altul, dregându-și glasul. Îmi pare rău, am uitat cum v-ați cunoscut.

O bufnitură – Holden lovindu-l pe Adam pe sub masă.

— Nemernic ce ești. Nu i-ai povestit istoria noastră de decenii? — încercam s-o uit.

— Ai vrea tu. Holden s-a întors ca să rânjească la ea. Am crescut împreună.

Olive s-a încruntat către Adam.

— Am crezut că ai crescut în Europa.

Holden a dat din mână.

— A crescut peste tot. Și eu la fel, de împreună. Diplomați – cel mai nasol gen de oameni. Dar apoi, familiile noastre s-au stabilit în D.C. S-a aplecat în față. Ghici cine a mers la liceu, la colegiu și la universitate împreună.

Olive a căscat ochii, iar Holden a observat, cel puțin judecând după felul în care l-a lovit din nou pe Adam.

— Chiar nu i-ai spus nimic. Văd că vrei în continuare să fii meditativ și misterios. Și-a dat ochii peste cap și s-a uitat din nou la Olive. Ți-a spus Adam că aproape nu a absolvit liceul? A fost suspendat pentru că a lovit un tip care insista să afirme că Large Hadron Collider[20] avea să ne distrugă planeta.

— Interesant cum nu menționezi că ai fost suspendat alături de mine pentru exact același lucru.

Holden l-a ignorat.

— Părinții mei erau plecați din țară în nu știu ce fel de misiune și uitaseră că exist, așa că am petrecut săptămâna la mine, jucând *Final Fantasy*[21] – a fost glorios. Dar atunci când Adam s-a înscris la drept? Trebuie să-ți fi spus despre asta.

— Tehnic vorbind, nu m-am înscris niciodată la drept.

— Minciuni. Numai minciuni. Ți-a spus măcar că a fost partenerul meu la banchetul de sfârșit de liceu? A fost fenomenal.

Olive s-a uitat la Adam, așteptându-se să nege și asta. Dar Adam a zâmbit doar pe jumătate, l-a privit pe Holden în ochi și a spus:

— A fost chiar fenomenal.

— Imaginează-ți asta, Olive. Imediat după anul 2000. O școală ridicol de scumpă, numai de băieți răsfățați, din D.C. Doi studenți gay în clasa a douăsprezecea. Mă rog, doi care recunoscuseră, în orice caz. Richie Müller și cu mine am fost împreună în ultimul an, și apoi mi-a dat papucii cu trei zile înainte de banchet pentru un tip de care îi plăcea de câteva luni.

— Era un nemernic, a șoptit Adam.

— Aveam trei alternative. Să nu mă duc la banchet și să-mi plâng în pumni acasă. Să merg singur și să-mi plâng în pumni la școală. Sau să-l fac pe prietenul meu cel mai

[20] Accelerator de particule construit la Centrul European de Cercetări Nucleare

[21] Serie de jocuri video japoneze

bun – care plănuia să stea acasă și să-și plângă în pumni din cauza acizilor gamma-aminobutirici – să fie partenerul meu. Ghici ce?

Olive a icnit.

— Cum l-ai convins?

— Asta-i treaba, nu l-am convins. Când i-am spus ce făcuse Richie, s-a oferit.

— Nu te obișnui cu asta, a mormăit Adam.

— Îți vine să crezi, Olive?

„Că Adam ar pretinde că este într-o relație cu cineva ca să scoată persoana respectivă dintr-o situație mizerabilă? “

— Nu.

— Ne-am ținut de mâini. Am dansat blues. L-am făcut pe Richie să-și scuipe punciul și să regrete fiecare dintre hotărârile jalnice pe care le luase. Apoi ne-am dus acasă și am jucat iar *Final Fantasy.* A fost marfă.

— A fost surprinzător de amuzant, a recunoscut Adam, cu reținere.

Olive s-a uitat la el și a avut o revelație: Holden era Anh a lui Adam. Era persoana lui. Era evident că Adam și Tom erau foarte apropiați, de asemenea, dar relația pe care Adam o avea cu Holden era altceva și… Olive nu avea idee ce să facă cu această nouă informație.

Poate ar fi trebuit să-i spună lui Malcolm. Fie ar fi fost fericit, fie ar fi luat-o razna.

— Ei bine, a spus Holden, ridicându-se în picioare. A fost fantastic. Mă duc să-mi iau cafea, dar ar trebui să ne întâlnim toți trei în curând. Nu-mi aduc aminte când am avut ultima dată plăcerea de a-l face de râs pe Adam în fața unei prietene. Deocamdată însă, e al tău.

A lungit cuvintele „al tău“ cu un rânjet care a făcut-o pe Olive să roșească.

Adam a dat ochii peste cap când Holden a plecat să-și comande cafea. Olive l-a urmărit, fascinată, câteva momente.

— Hm, asta a fost…

— Holden pentru dumneavoastră.

Adam abia dacă părea deranjat.

Ea a dat din cap, puțin năucită.
— Nu-mi vine să cred că nu sunt prima pentru tine.
— Prima?
— Prima întâlnire falsă.
— Exact. Presupun că se pune și banchetul. Părea să rumege ceva. Holden a avut… ghinion cu relațiile. Ghinion nemeritat.
Tonul protectiv preocupat din vocea lui i-a încălzit pieptul lui Olive. A făcut-o să se întrebe dacă era măcar conștient de el.
— El și Tom au fost vreodată…
Adam a scuturat din cap.
— Holden ar fi contrariat dacă ar ști că ai întrebat.
— Atunci, de ce nu vrea să-l conducă pe Tom la aeroport?
Adam a scuturat din umeri.
— Lui Holden i-a displăcut întotdeauna Tom, profund și în mod irațional. Chiar din timpul doctoratului.
— Ah. De ce?
— Nu sunt sigur. Nu sunt sigur nici măcar că știe. Tom spune că e gelos. Cred că e numai o chestiune ce ține de personalitate.
Olive a tăcut, absorbind noua informație.
— Nici lui Holden nu i-ai spus despre noi. Că nu suntem pe bune.
— Nu.
— De ce?
Adam s-a uitat în altă parte. Falca i s-a încleștat.
— Cred că pur și simplu nu i-am spus. Vocea i s-a stins și a scuturat din cap înainte de a-i zâmbi discret, puțin forțat. Vorbește foarte frumos despre tine, știi?
— Holden? Despre mine?
— Despre munca ta. Și cercetarea ta.
— Ah. Nu avea idee ce să spună la asta. Când ați vorbit despre mine? Și de ce? Ah, a repetat în mod inutil.
Nu era sigură de ce acum, dar posibilele ramificații ale aranjamentului lor în viața lui Adam au lovit-o pentru prima dată. Se înțeleseseră să aibă întâlniri false pentru că

amândoi aveau ceva de câștigat din asta, dar și-a dat seama că Adam avea semnificativ mai mult de pierdut. Dintre toți oamenii pe care Olive îi iubea, o mințea numai pe Anh, iar asta era absolut inevitabil. Nu îi păsa nici cât negru sub unghie de părerile celorlalți studenți. Adam însă îi mințea în mod curent pe prietenii și pe colegii lui. Studenții lui interactionau în fiecare zi cu el crezând că se vedea cu una dintre colegele lor. Îl credeau libidinos? Le schimbase relația cu Olive percepția despre el? Și cum rămânea cu alți membri ai corpului profesoral din departament sau din programele adiacente? Numai fiindcă era permis să te vezi cu un student doctorand, nu însemna că nu era ceva de condamnat. Și dacă Adam ar fi întâlnit – sau poate deja întâlnise – pe cineva pe care să o placă de-adevăratelea? Când încheiaseră înțelegerea, el spusese că nu avea de gând să se vadă cu nimeni, dar asta fusese cu săptămâni în urmă. Olive însăși fusese convinsă că nu ar fi putut fi interesată să se vadă cu cineva în acel moment. Și nu *era* de râs acum, într-un mod remarcabil de neamuzant? Ca să nu mai menționeze *că* ea era singura beneficiară a aranjamentului lor. Anh și Jeremy crezuseră minciuna, dar fondurile de cercetare ale lui Adam erau în continuare continuare, în ciuda tuturor acestor lucruri. Iar Olive îi răsplătea bunătatea având idei și dezvoltând sentimente care, cu siguranță, l-ar fi făcut să se simtă inconfortabil.

— Vrei să ne luăm cafea?

Olive și-a ridicat privirea de la mâinile ei.

— Nu. Și-a dres glasul ca să scape de senzația de arsură care se cuibărise în spatele sternului ei. Ideea de cafea o făcea să-i vină greață. Cred că trebuie să mă întorc la laborator.

S-a aplecat să-și ia rucsacul, intenționând să se ridice și să plece imediat, dar la jumătatea mișcării i-a trecut prin minte un gând și s-a trezit holbându-și ochii la el. Adam stătea vizavi de ea cu o expresie preocupată și o ușoară încruntare pe frunte.

Olive a încercat să zâmbească.

— Suntem prieteni, nu?

Încruntarea lui Adam s-a accentuat.

— Prieteni?

— Da. Noi doi.

A studiat-o mult timp. O expresie nouă ia trecut peste fața goală și puțin tristă.

Prea trecătoare pentru ca Olive s-o poată interpreta.

— Da, Olive.

Ea a dat din cap, nesigură dacă ar fi trebuit să simtă ușurare. Nu așa crezuse că avea să se desfășoare ziua și avea o tensiune ciudată în spatele pleoapelor, ceea ce a făcut-o să-și strecoare brațele pe sub bretelele rucsacului mai repede. I-a făcut cu mâna în semn de la revedere, cu un zâmbet tremurat pe față, și ar fi fost deja afară din nenorocitul de Starbucks dacă el nu ar fi spus cu vocea aia a lui:

— Olive.

S-a oprit chiar în dreptul scaunului lui și s-a uitat în jos la el. Era așa ciudat ca măcar o dată să fie mai înaltă decât el.

— S-ar putea să fie nepotrivit, dar… și-a mișcat maxilarul și a închis ochii pentru o secundă, ca și cum și-ar fi adunat gândurile. Olive. Ești chiar… Ești extraordinară și nu-mi pot imagina că, dacă i-ai spune lui Jeremy ce simți, el nu ar…

A lăsat fraza neterminată, apoi a dat din cap. Un fel de punctare, pentru că vorbele lui și felul în care le spusese au adus-o și mai aproape de a da drumul lacrimilor.

Credea că era vorba de Jeremy. Adam credea că Olive fusese îndrăgostită de Jeremy când începuseră aranjamentul, credea că era în continuare îndrăgostită de el. Pentru că tocmai spusese o minciună nenorocită pe care îi era prea frică să o retragă…

Urma să se întâmple. Urma să plângă, iar ceea ce-și dorea cel mai mult pe lume era să n-o facă în fața lui Adam.

— Ne vedem săptămâna viitoare?

Nu i-a așteptat răspunsul și a plecat grăbită spre ieșire, lovindu-se cu umărul de cineva de la care ar fi trebuit să-și ceară scuze. Odată ajunsă afară, a inspirat adânc și s-a dus spre clădirea departamentului de biologie, încercând să-și

golească mintea, forțându-se să se gândească la secțiunea pe care era pregătită s-o asiste mai târziu, la aplicația pentru finanțare pe care îi promisese profesoarei Aslan că avea s-o trimită a doua zi, la faptul că sora lui Anh urma să vină în oraș weekendul următor și plănuiseră să gătească mâncare vietnameză pentru toată lumea.

Un vânt răcoros a trecut prin frunzele copacilor din campus, lipindu-i bluza de piele. Și-a strâns brațele în jurul corpului și nu s-a uitat în urmă la cafenea. Toamna începuse, în cele din urmă.

Accelerator de particule construit la Centrul European de Cercetări Nucleare

Serie de jocuri video japoneze

Capitolul 12

> IPOTEZĂ: Dacă nu sunt bună la activitatea A, șansele de a fi rugată să particip la activitatea A vor crește exponențial.

Campusul părea ciudat de gol după plecarea lui Adam, chiar și în zilele în care Olive nu ar fi avut oricum prea multe șanse de a se întâlni cu el. Nu avea prea mult sens: Stanford în mod clar nu era pustiu, ci forfotea de studenți enervanți și zgomotoși, care se duceau spre clasele lor. Viața lui Olive era, de asemenea, plină: șoriceii ei aveau vârsta necesară pentru testarea comportamentală, primise în sfârșit referatele pentru o lucrare pe care o depusese în urmă cu mai multe luni și trebuia să înceapă să facă planuri concrete pentru mutarea la Boston din anul următor; clasa la care funcționa ca asistentă a profesorului urma să dea un test și studenții începuseră să apară în mod magic în timpul orelor de serviciu, cu expresii panicate și întrebări ale căror răspunsuri se găseau în mod invariabil în primele trei rânduri ale programei.

Malcolm și-a petrecut două zile încercând s-o convingă

pe Olive să-i spună adevărul lui Adam, apoi a devenit – din fericire – prea descurajat de încăpățânarea ei și prea ocupat să depășească prin meditație drama din propria viață romantică pentru a mai insista. E adevărat că a copt mai multe serii de fursecuri cu caramel, mințind plin de răbdare că „nu premiez comportamentele tale autodistructive, Olive, doar îmi perfecționez rețeta”. Olive le-a mâncat pe toate și l-a îmbrățișat de la spate în timp ce pudra cu sare de mare ultima șarjă.

Sâmbătă, Anh a venit pentru întâlnirea cu bere și bezele, iar împreună și-au imaginat fantezii despre părăsirea mediului academic și găsirea unor joburi în industrie, care ofereau un salariu adecvat și recunoșteau existența timpului liber.

— Am putea, de exemplu, să dormim până mai târziu duminica dimineață. În loc să trebuiască să ne verificăm șoriceii la 6:00 a.m.

— Aha. Anh a suspinat melancolică. În fundal se auzea *Mândrie și prejudecată și zombi,* dar niciuna dintre ele nu era atentă. Am putea cumpăra ketchup adevărat, în loc să furăm pachețele de la Burger King. Și să comandăm aspiratorul ăla fără fir pe care l-am văzut la televizor.

Olive, beată fiind, a chicotit și s-a întors pe-o parte, făcând patul să scârțâie.

— Serios? Un aspirator?

— Unul fără fir. Este chestia momentului, Ol.

— Asta e…

— Ce?

— Doar… cel mai aiurea lucru.

— Taci. Anh a zâmbit, dar nu a deschis ochii. Am alergii serioase la praf. Dar știi ce?

— O să-mi spui un lucru despre aspiratoare ce ține de cultura generală?

Colturile ochilor lui Anh s-au încrețit.

— Nu, a spus ea. Nu știu nimic despre asta. Stai – cred că poate prima femeie director general al unei corporații a lucrat la o companie care producea aspiratoare.

— Nu cred. Asta chiar e tare.

— Dar poate doar inventez. Anh a ridicat din umeri. În orice caz, ce voiam să spun este… cred că tot îl vreau.

— Aspiratorul? Olive a căscat fără să se deranjeze să-și pună mâna la gură.

— Nu. Un job în mediul academic. Și tot ce înseamnă el. Laboratorul, studenții, cantitatea masivă de material care trebuie predată, cursa pentru finanțări, salariul disproporționat de mic. Tot tacâmul. Jeremy spune că Malcolm are dreptate. Că joburile din industrie sunt unde se întâmplă acțiunea. Dar cred că eu vreau să rămân și să fiu profesor. Este mizerabil, cu siguranță, dar este singura modalitate de a crea un mediu pentru femei ca noi, Ol. Să le creăm competiție bărbaților ăstora albi, care se consideră îndreptățiți să fie aici. A zâmbit frumos și neînfricat. Jeremy poate intra în industrie și să facă o tonă de bani mânjiți de sânge, pe care eu să-i investesc în aspiratoare fără fir.

Olive cea beată a studiat hotărârea beată a lui Anh cea beată, gândindu-se că era ceva liniștitor în faptul că cea mai bună prietenă a ei începea să-și dea seama cum voia să-i arate viața. Cu cine voia s-o trăiască. Asta i-a provocat lui Olive un junghi în stomac, în acel loc în care părea să simtă cel mai acut absenta lui Adam, dar l-a dat la o parte, încercând să nu se gândească prea mult la asta. În schimb, s-a întins după mâna prietenei ei, a strâns-o o dată și a inspirat mirosul dulce de măr din părul ei.

— O să fii așa de bună la asta, Anh. Abia aștept să te văd schimbând lumea.

*

Una peste alta, viața lui Olive a continuat neperturbată – cu excepția faptului că, pentru prima dată, ar fi preferat să facă altceva. Să fie cu altcineva.

„Deci, asta înseamnă să-ți placă de cineva“, a cugetat ea. Să simtă că nu merita să meargă în clădirea departamentului de biologie, în condițiile în care absenta lui Adam din oraș îi furase chiar și cea mai mică șansă de a da

peste el acolo; să se răsucească în mod constant de colo colo în speranța de a întrezări un păr negru ca smoala sau atunci când auzea o voce groasă care suna la fel de plin ca a lui Adam, fără ca de fapt să fie a lui; să se gândească la el pentru că prietenul ei, Jess, menționase că intenționează să călătorească în Olanda sau pentru că, la emisiunea-concurs „Riști și Câștigi”, întrebarea corectă pentru răspunsul „tripanofobia” se dovedise a fi „Ce este frica de ace?“; să se simtă blocată într-o situație incertă și ciudată, așteptând, doar așteptând, așteptând… nimic. Adam urma să se întoarcă în câteva zile, iar minciuna lui Olive, că ar fi fost îndrăgostită de altcineva, avea să fie în continuare prezentă. Douăzeci și nouă septembrie avea să vină prea curând, dar, oricum, presupunerea că Adam ar fi putut s-o vadă vreodată pe Olive într-o postură romantică era absurdă. Luând în considerare toate aspectele, ar fi fost norocoasă să o placă suficient de mult cât să vrea să fie prieten cu ea.

Duminică i-a vibrat telefonul în timp ce alerga la sală. Când a apărut numele lui Adam pe ecran, a sărit imediat jos de pe aparat ca să citească mesajul. Doar că nu era mare lucru de citit: era doar imaginea unei băuturi uriașe, într-un pahar de plastic, și care avea în vârf ceva ce părea o brioșă. La baza ecranului scria cu mândrie „Frappuccino cu Plăcintă de Dovleac“, iar dedesubt era textul lui Adam:

Adam: Crezi că pot strecura asta în avion?

Nu avea nevoie să i se spună că rânjea spre ecranul telefonului ca o idioată.

Olive: **Ei bine, TSA[22] este de o incompetență renumită.**

Olive: **Poate nici chiar în halul ăsta?**

Adam: **Păcat.**

Adam: **Atunci, aș fi vrut să fii aici.**

Olive a rămas zâmbind pentru mult timp. Și apoi, când și-a amintit încurcătura în care era, zâmbetul s-a transformat într-un suspin adânc.

---

[22] Transportation Security Administration – Administrația Securității Transportului

Ducea o tavă cu eșantioane de țesut la laboratorul microscopului electronic, când cineva a bătut-o pe umăr, speriind-o. Olive aproape că s-a împiedicat și a distrus câteva mii de dolari din finanțarea federală. Când s-a întors, doctor Rodrigues se uita la ea cu rânjetul lui băiețesc obișnuit, ca și cum ar fi fost niște mici buni care erau pe cale de a se duce să bea o bere și să petreacă împreună, în loc de o studentă doctorandă și un fost membru al comisiei ei de îndrumare, care nu ajunsese niciodată să citească vreuna dintre lucrările pe care ea le predase.

— Doctore Rodrigues.

Fruntea i s-a încrețit.

— Am crezut că am stabilit să-mi spui Holden?

Așa făcuseră?

— Exact. Holden.

El a zâmbit mulțumit.

— Iubitul e plecat, nu-i așa?

— Ăă... da.

— Te duci acolo? A arătat cu bărbia spre laboratorul cu microscopul electronic, iar Olive a dat din cap. Uite, lasă-mă pe mine.

Și-a glisat legitimația ca să descuie ușa și a deschis-o pentru ea.

— Mulțumesc. Olive și-a așezat eșantioanele pe masă și a zâmbit recunoscătoare, strecurându-și mâinile în buzunarele de la spate. Voiam să iau un căruț, dar nu am găsit niciunul. A mai rămas unul singur pe etajul ăsta. Cred că cineva le duce acasă și le revinde.

Holden a zâmbit și... Malcolm avea dreptate. Avusese dreptate în ultimii doi ani: Holden chiar avea ceva lejer și ușor în atitudine. Nu că Olive ar fi părut să fie interesată de altceva decât de armăsari înalți, misterioși, posaci, cu IQ.de genii.

— Nu-i pot condamna. Aș fi făcut același lucru în zilele doctoranturii mele. Deci, cum e viața?

— Ă, e totul bine. A ta?

Holden i-a ignorat întrebarea și s-a sprijinit nonșalant de perete.

— Cât de rău e?

— Rău?

— Faptul că Adam e plecat. La naiba, până și mie îmi e dor de nenorocitul ăla. A chicotit. Cum reziști?

— Ah. Și-a scos mâinile din buzunare, si-a încrucișat brațele peste piept, apoi s-a răzgândit și le-a dat drumul rigide în lateral. „Da, perfect. Poartă-te natural? Bine. Merge. Ocupată.

Holden a părut sincer ușurat.

— Grozav. Ați vorbit la telefon?

„Nu. Bineînțeles că nu. Să vorbești la telefon este lucrul cel mai greu și mai stresant din lume, și nu pot face asta cu doamna drăguță care îmi programează vizitele la dentist, cu atât mai puțin cu Adam Carlsen.“

— A, mai mult mesaje, știi?

— Da, știu. Oricât de glacial și de morocănos ar fi Adam cu tine, te rog să știi că face un efort și că este de un milion de ori mai rău cu toți ceilalți. Inclusiv cu mine. A oftat și a scuturat din cap, dar în spatele gestului se putea citi duioșie. O afecțiune lejeră, pe care Olive nu avea cum să n-o observe. „Cel mai vechi prieten al meu”, spusese despre Adam și, în mod evident, nu mințise. De fapt, a devenit mult mai suportabil de când ați început să vă vedeți.

Olive a simțit că i se strânge inima. Nesigură ce să spună, s-a hotărât la un simplu, dureros, jenant:

— Serios?

Holden a dat din cap.

— Mda. Sunt așa de fericit că a reușit în sfârșit să-și adune curajul de a-ți cere o întâlnire. Îi dădea înainte, de ani buni, în legătură cu „fata asta uimitoare”, dar era preocupat de faptul că erați în același departament și… știi cum e el. S-a scuturat și a dat din mână. Mă bucur că a reușit în cele din urmă să-și scoată capul din fund.

Creierul lui Olive s-a bâlbâit. Neuronii au devenit lenți și reci și i-a luat câteva secunde ca să proceseze faptul că Adam își dorise de ani buni să îi ceară o întâlnire.

Nu putea să creadă, pentru că… nu era posibil. Nu avea niciun sens. Adam nici măcar nu-și aducea aminte de

existenta lui Olive înainte ca ea să-l fi hărțuit pe hol, cu câteva săptămâni în urmă. Cu cât s-a gândit mai mult la asta, cu atât mai convinsă a fost că, dacă ar fi avut vreo amintire a întâlnirii lor din toaletă, ar fi menționat-o. Adam era, la urma urmelor, notoriu de direct.

Holden trebuie să se fi referit la altcineva. Și Adam trebuie să fi avut sentimente pentru acea persoană. Cineva cu care lucra, cineva din departamentul lor. O colegă care era „uimitoare”.

Mintea lui Olive, pe jumătate înghețată până în urmă cu puține secunde, a început să se învolbureze în jurul informației. Lăsând la o parte faptul că această conversație era o invazie totală a intimității lui Adam, Olive nu se putea abține să nu se gândească la implicațiile pe care le avea pentru el aranjamentul lor. Dacă persoana despre care vorbea Holden era una dintre colegele lui Adam, nu exista nicio șansă ca ea să nu fi auzit despre faptul că Adam și Olive erau împreună. Era posibil să-i fi văzut împreună la cafea într-o zi de miercuri sau s-o fi văzut pe Olive așezată la el în brațe în timpul prelegerii lui Tom sau, Doamne, pe Olive dându-l cu loțiune de protecție solară la picnicul ăla blestemat. Ceea ce nu avea cum să fie bine pentru șansele lui. În afara cazului că pe Adam nu-l deranja, fiindcă era mai mult decât sigur că sentimentele lui erau neîmpărtășite – și, o, nu ar fi fost asta amuzant? Cam la fel de amuzant ca o tragedie grecească.

— În orice caz – Holden s-a împins de lângă perete și a ridicat mâna ca să se scarpine la ceafă – cred că ar trebui să mergem la o întâlnire dublă într-una din zilele astea. Am luat pauză de la întâlniri – prea multă suferință – dar poate a venit vremea să încerc din nou marea cu degetul. Să sperăm că o să-mi fac rost de un iubit în curând.

Greutatea din stomacul lui Olive s-a accentuat.

— Ar fi drăguț, a încercat ea să zâmbească.

— Nu-i așa? A zâmbit. Adam ar urî asta cu intensitatea a o mie de sori.

Exact așa ar fi făcut.

— *Dar* aș putea să-ți spun atâtea povești picante despre

el, cam de la zece ani până la douăzeci și cinci. Holden era încântat datorită perspectivei. Ar fi îngrozit.

— Poveștile sunt despre animalele împăiate?

— Animale împăiate?

— Nimic. Doar ceva ce a spus Tom despre… A dat din mână. Nimic.

Privirea lui Holden s-a ascuțit.

— Adam a spus că s-ar putea să te duci să lucrezi cu Tom anul viitor. E adevărat?

— Aa… da. Ăsta e planul.

El a dat din cap, gânditor. Apoi a părut să ajungă la un fel de hotărâre și a adăugat:

— Păzește-te când ești pe lângă el, bine?

— Să mă păzesc? Ce? De ce? Avea vreo legătură cu ceea ce spusese Adam, că Holden nu-l plăcea pe Tom? Ce vrei să spui?

— Și pe Adam să-l păzești. Mai ales pe Adam. Expresia lui Holden a rămas intensă o clipă, apoi s-a luminat. Oricum. Tom l-a cunoscut pe Adam abia la doctorat. Pe când eu am fost alături de el în adolescenta lui – de atunci sunt poveștile bune.

— Aha. Probabil nu ar trebui să mi le spui. De vreme ce…

„De vreme ce se preface că are o relație cu mine și cu siguranță nu vrea să-mi bag nasul în treburile lui. De asemenea, probabil e îndrăgostit de altcineva."

— Desigur. O să aștept să fie și el de față. Vreau să-i văd fața când îți spun totul despre faza cu șapca de vânzător de ziare.

Olive a clipit.

— Faza…?

Holden a dat solemn din cap și a ieșit, închizând ușa în urma lui și lăsând-o singură în laboratorul răcoros, pe jumătate cufundat în întuneric. Olive a trebuit să respire adânc de câteva ori înainte de a se putea concentra la muncă.

*

Când a primit e-mailul, a crezut mai întâi că trebuia să fie o greșeală. Poate citise greșit – nu dormise bine fiindcă, după cum părea, o poveste nedorită de iubire neîmpărtășită aducea cu sine o minte împrăștiată – deși, după a doua privire, apoi a treia și a patra, și-a dat seama că nu era cazul. Deci poate greșeala era de partea conferinței SBD. Pentru că nu exista nicio șansă – absolut nicio șansă – ca ei să fi intenționat cu adevărat s-o informeze că rezumatul pe care îl depusese fusese selectat pentru prezentare.

O prezentare cu membri ai corpului profesoral.

Pur și simplu, nu era posibil. Studenții doctoranzi rareori erau selectați pentru a face prezentări. De cele mai multe ori, aveau doar prezentări-poster ale descoperirilor lor. Prelegerile erau numai pentru profesori ale căror cariere deja avansaseră – doar că, atunci când Olive a intrat pe website-ul conferinței și a descărcat programul, numele ei era acolo.

Și dintre toți cei care aveau să vorbească, era singurul nume care nu era urmat de nicio literă. Fără D.M.[23], fără Pr. Dr.[24], fără D.M-Pr. Dr.

Rahat.

A ieșit în fugă din laborator, strângând laptopul la piept. Greg s-a uitat urât la ea când aproape că s-a lovit de el pe hol, dar l-a ignorat și a intrat val-vârtej în biroul profesoarei Aslan, cu răsuflarea tăiată și genunchii din gumă.

— Putem vorbi?

A închis ușa fără să aștepte răspuns.

Îndrumătoarea ei a privit-o din spatele biroului cu o expresie alarmată.

— Olive, ce s-a…

— Nu vreau să țin o prelegere. Nu pot să țin o prelegere. A scuturat din cap, încercând să pară rezonabilă, fără să reușească altceva decât să se panicheze și s-o ia razna. Nu pot.

---

[23] Doctor în medicină

[24] Profesor doctor

Profesoara Aslan a înclinat capul și și-a lipit palmele una de alta. Aparența de calm pe care o înfățișa îndrumătoarea ei era de obicei liniștitoare, dar acum o făcea pe Olive să vrea să răstoarne cea mai apropiată piesă de mobilier.

„Calmează-te. Inspiră adânc. Folosește-ți prezența de spirit și toate bălăriile despre care aberează Malcolm.”

— Doamnă doctor Aslan, rezumatul meu SBD a fost acceptat ca prelegere. Nu ca prezentare-poster, ca prelegere. Cu voce tare. La o masă rotundă. În picioare. În fata oamenilor.

Vocea lui Olive s-a transformat într-un răcnet. Și totuși, din motive dincolo de puterea ei de înțelegere, fața profesoarei Aslan s-a relaxat într-un zâmbet.

— Asta e o veste minunată!

Olive a clipit. Și apoi a mai clipit o dată.

— Nu… este?

— Prostii. Profesoara Aslan s-a ridicat în picioare și a ocolit biroul, apoi și-a trecut de câteva ori mâna în sus și în jos peste brațul lui Olive, în ceea ce, în mod evident, se voia un gest de felicitare. Este fantastic. O prelegere o să-ți ofere mult mai multă vizibilitate decât un poster. Sar putea să-ți poți face relații pentru o poziție post-doctorală. Sunt foarte, foarte fericită pentru tine.

Lui Olive i-a căzut falca.

— Dar…

— Dar?

— Nu pot să vorbesc.

— Vorbești acum, Olive.

— Nu în fața unor oameni.

— Eu sunt om.

— Nu sunteți mulți oameni. Doamna doctor Aslan, nu pot vorbi în fața multor oameni. Nu despre știință.

— De ce?

— Pentru că. „Pentru că o să mi se usuce gâtul, iar creierul o să mi se blocheze și voi fi așa de proastă, încât cineva din public o să ia o arbaletă și o să țintească în genunchiul meu.“ Nu sunt pregătită. Să vorbesc. În public.

— Sigur că ești. Ești un bun vorbitor în public.

— Nu sunt. Mă bâlbâi. Roșesc. Divaghez. Mult. Mai ales în fața unui public numeros și...

— Olive, a întrerupt-o Aslan cu o voce severă. Ce-ți spun eu mereu?

— Ăă. Nu rătăci pipeta multicanal?

— Celălalt lucru.

Olive a oftat.

— Comportă-te cu siguranța de sine a unui bărbat alb obișnuit.

— Mai bine decât atât, dacă se poate. De vreme ce nu ești deloc obișnuită.

Olive a închis ochii și a respirat adânc, suficient cât să se retragă de pe marginea unui atac de panică. Când a deschis ochii, îndrumătoarea ei zâmbea încurajator.

— Doamnă doctor Aslan, a făcut Olive o grimasă. Chiar nu cred că pot s-o fac.

— Știu că nu crezi. Expresia ei era puțin tristă. Dar poți. Și o să lucrăm împreună până simți că ești la înălțimea provocării. De data asta a pus ambele mâini pe umerii lui Olive, care își strângea în continuare laptopul la piept, ca și cum ar fi fost un colac de salvare, dar atingerea a fost ciudat de reconfortantă. Nu-ți face griji. Avem două săptămâni ca să te pregătești.

„Spuneți asta. Spuneți *noi,* dar eu voi fi cea care va vorbi în fața a sute de oameni, iar când cineva o să pună o întrebare lungă de trei minute, cu intenția de a mă face să recunosc că, în esență, munca mea este prost structurată și inutilă, eu voi fi cea care va face pe ea."

— Sigur. Olive a trebuit să-și forțeze capul să execute o mișcare în sus și în jos și să inspire adânc. A expirat încet. Bine.

— De ce nu scrii o ciornă? Ai putea exersa în timpul următoarei întâlniri în laborator. Alt zâmbet liniștitor, iar Olive dădea din nou din cap, fără să se simtă niciun pic liniștită. Și dacă ai vreo întrebare, sunt întotdeauna aici. Ah, sunt așa dezamăgită că nu o să te văd la prelegere. Trebuie să-mi promiți că o vei înregistra. O să fie ca și cum aș fi fost acolo.

„Doar că nu veți fi acolo, iar eu voi fi singură”, s-a gândit cu amărăciune, în timp ce închidea ușa biroului profesoarei Aslan în urma ei. S-a sprijinit de perete și și-a strâns pleoapele, încercând să-și potolească dezordinea de gânduri care îi fluturau prin cap. Apoi a deschis ochii când și-a auzit numele rostit de vocea lui Malcolm. Stătea în fața ei împreună cu Anh, în timp ce o studiau cu o expresie parțial amuzată, parțial îngrijorată. Aveau în mâini pahare Starbucks. Mirosul de caramel și mentă a plutit până la ea, întorcându-i stomacul pe dos.

— Hei. Anh a luat o gură din băutura ei. De ce tragi un pui de somn în picioare, lângă biroul îndrumătoarei tale?

— Eu… Olive s-a împins de lângă zid și s-a depărtat câțiva pași de biroul profesoarei Aslan, frecându-se la nas cu dosul palmei. Mi-a fost acceptat rezumatul. Cel pentru SBD.

— Felicitări! a zâmbit Anh. Dar asta era destul de clar, nu?

— A fost acceptat ca prelegere.

Câteva secunde, două perechi de ochi sau holbat la ea în tăcere. Olive a crezut că era posibil ca Malcolm să tresară, dar când s-a întors să verifice, pe fața lui era numai un zâmbet vag.

— Asta e, hm, e minunat?

— Aha. Ochii lui Anh s-au îndreptat spre Malcolm și înapoi la Olive. Asta e… grozav.

— Este un dezastru de proporții epice.

Anh și Malcolm au schimbat niște priviri îngrijorate. Știau foarte bine care erau sentimentele lui Olive vizavi de vorbitul în public.

— Ce spune Aslan despre asta?

— Chestiile obișnuite. S-a frecat la ochi.

Că voi fi bine. Că o să lucrăm la asta împreună.

— Cred că are dreptate, a spus Anh. Te ajut să exersezi. O să ne asigurăm că o știi pe dinafară. Și va fi bine.

— Mda. „Sau nu.“ De asemenea, conferința e în mai puțin de două săptămâni. Ar trebui să facem rezervare la hotel – sau ne ducem la Airbnb?

În momentul în care a pus întrebarea, sa întâmplat ceva ciudat. Nu cu Anh – ea sorbea în continuare liniștită din cafea – dar paharul lui Malcolm a înghețat la jumătatea cursei spre gură și și-a mușcat buza în timp ce-și studia mâneca puloverului.

— Despre asta… a început el.

Olive s-a încruntat.

— Ce?

— Ei bine. Malcolm și-a mișcat puțin picioarele, și poate felul în care se îndepărta de Olive nu însemna nimic, dar ea, totuși, avea altă impresie. Deja avem.

— Deja ați rezervat ceva?

Anh a dat din cap veselă.

— Da. Nu părea să observe că Malcolm era pe punctul de a face infarct. Hotelul conferinței.

— Ah. Bine. Atunci spune-mi cât îți datorez, de vreme ce…

— Treaba e că… Malcolm părea să se îndepărteze chiar mai mult.

— Care e treaba?

— Ei bine. S-a jucat cu cartonul suportului paharului, iar privirea i s-a îndreptat spre Anh, care părea complet inconștientă de disconfortul lui. Camera de hotel a lui Jeremy e plătită datorită – frăției din care face parte și a rugat-o pe Anh să stea cu el. Apoi, Jess, Cole și Hikaru mi-au oferit să stau cu ei.

— Ce? Olive s-a uitat la Anh. Pe bune?

— O să economisim toți bani. Și va fi prima mea excursie cu Jeremy, a intervenit Anh distrasă. Scria ceva la telefon. O, Doamne, copii, cred că am găsit-o! O locație pentru evenimentul din Boston pentru femeile BIPOC în STEM! Cred că e a mea!

— E grozav, a spus Olive firav. Dar credeam... am crezut că o să stăm împreună.

Anh s-a uitat la ea cu o expresie contrariată.

— Da, știu. Asta i-am spus și eu lui Jeremy, dar el mi-a amintit că tu… știi tu. Olive și-a înclinat capul, derutată, iar Anh a continuat. Adică, de ce ai vrea să cheltuiești bani pe

o cameră când poți sta cu Carlsen?

Ah.

— Pentru că. Pentru că. Pentru că. Eu…

— O să-mi fie dor de tine, dar nu e ca și cum vom face altceva în camere decât să dormim.

— Exact. Și-a strâns buzele și a adăugat. Sigur.

Zâmbetul lui Anh a făcut-o să vrea să geamă.

— Grozav. O să mâncăm împreună și o să stăm împreună pentru sesiunile prezentărilor posterelor. Și seara, bineînțeles.

— Bineînțeles. Olive abia reușea să-și ascundă amărăciunea din voce. Abia aștept, a adăugat cu cel mai bun zâmbet care i-a reușit.

— Bine. Grozav. Tre' să plec; Comisia de Informare a Femeilor de Știință se întrunește la cinci. Dar hai să ne vedem weekendul ăsta ca să planificăm chestii distractive pentru Boston. Jeremy a zis ceva despre un tur al fantomelor!

Olive a așteptat până a fost sigură că Anh nu ar mai fi putut să îi audă, înainte de a se întoarce cu fata la Malcolm. Acesta deja își ridica mâinile într-un gest defensiv.

— În primul rând, Anh a făcut planul ăsta în timp ce eu monitorizam experimentul de douăzeci și patru de ore – cea mai proastă zi din viața mea, mi-ar plăcea să fi terminat doctoratul alaltăieri. Și după aia, ce ar fi trebuit să fac? S-o informez că nu vei sta cu Adam pentru că, de fapt, nu sunteți iubiți? O, dar stai; acum, că ești super îndrăgostită de el, poate e chiar…

— Bine, înțeleg. Începea s-o doară stomacul. Totuși, ai fi putut să-mi spui.

— Așa intenționam. Dar apoi i-am dat papucii lui Neuro Jude, iar el a luat-o razna și mi-a aruncat cu ouă în mașină. Și după aia m-a sunat tata să-mi spună „bună“ și m-a întrebat cum îmi merg proiectele, după care m-a stresat la cap că de ce nu folosesc modelul *C elegans*[25] și, Ol, știi cât de incredibil de băgăreț și dominant poate să fie, ceea ce

[25] Caenorhabditis elegans este un nematod transparent, cu o lungime de aproximativ 1 mm, care trăiește în medii temperate de sol.

ne-a făcut să ne certăm și a făcut-o pe mama să intervină și… S-a oprit și a inspirat adânc. Mă rog, ai fost acolo. Ai auzit țipetele. Ideea e că mi-a ieșit complet din minte și îmi pare rău.

— E OK. S-a scărpinat la tâmplă. Va trebui să găsesc un loc unde să stau.

— Te ajut, a spus Malcolm nerăbdător. Ne putem uita online diseară.

— Mersi, dar nu-ți face griji. Mă descurc. Sau nu. Poate. Probabil. Având în vedere că evenimentul avea loc în mai puțin de două săptămâni și, cel mai probabil, totul era deja rezervat. Ceea ce mai rămăsese liber era fără îndoială atât de mult în afara bugetului ei, încât ar fi trebuit să-și vândă un rinichi ca să-și permită. Ceea ce ar fi fost o opțiune, având doi.

— Nu ești supărată, nu?

— Eu… „Da. Nu. Poate puțin.” Nu. Nu e vina ta.

L-a îmbrățișat pe Malcolm când s-a sprijinit de ea, liniștindu-l cu câteva bătăi stângace pe umăr. Oricât de mult i-ar fi plăcut să-l învinovățească pe el pentru asta, nu putea să se învinovățească decât pe ea. Esența problemelor ei – a celor mai multe probleme, în orice caz – fusese decizia idioată, lipsită de creier, de a o minți pe Anh. Cu care începuse mascarada întâlnirilor false. Acum urma să tină o prelegere la conferința asta idioată, probabil după ce avea să doarmă într-o statie de autobuz și să mănânce licheni la micul dejun, dar, în ciuda tuturor acestor lucruri, tot nu putea să nu se gândească la Adam. Perfect.

Cu laptopul la subraț, Olive s-a îndreptat înapoi spre laborator, în timp ce perspectiva de a-și așeza slidurile în ordine pentru prelegere era în același timp deprimantă și înfricoșătoare. Ceva greu și neplăcut îi apăsa stomacul și, mânată de un impuls, a făcut un ocol pe la toaletă, unde a intrat în cabina cea mai depărtată de ușă și și-a lăsat capul pe spate până când ceafa i-a atins suprafața rece acoperită cu faianță.

Când greutatea din stomac a început să fie prea apăsătoare, genunchii i-au cedat și a alunecat în jos, până

s-a așezat pe podea. A stat așa mult timp, încercând să pretindă că asta nu era viața ei.

Capitolul 13

IPOTEZĂ: Aproximativ două din trei cazuri de întâlniri false vor evolua până la urmă la împărțirea camerei; 50% din situațiile de împărțire a camerei vor fi complicate de prezența unui singur pat.

Era un Airbnb la douăzeci și cinci de minute de centrul de conferințe, dar era vorba numai despre o saltea gonflabilă pe podeaua unui depozit, la prețul de 180 de dolari pe noapte, însă, chiar dacă și-ar fi permis, unul dintre comentariile online povestea cum gazda avea înclinația de a face pe vikingul cu oaspeții, așa că... „Nu, mulțumesc frumos? A mai găsit unul mai abordabil la o distanță de patruzeci și cinci de minute cu metroul, dar, când a vrut să facă o rezervare, a descoperit că cineva i-o luase înainte cu câteva secunde, moment în care a fost tentată să-și azvârle laptopul prin cafenea. Încerca să se hotărască între un motel jerpelit și o canapea ieftină la periferie, când o umbră a căzut pe ea. S-a uitat în sus încruntată, așteptându-se să fie un student care voia să folosească priza pe care ea pusese stăpânire, dar în loc de asta a văzut...

— Ah.

Soarele după-amiezii târzii crea un halo în jurul capului și al umerilor lui Adam, iar degetele îi erau încolăcite în jurul unui ipad, în timp ce o privea cu o expresie sobră. Trecuse mai puțin de o săptămână de când îl văzuse ultima dată – șase zile, mai exact, ceea ce însemna numai câteva ore și minute. Mai nimic, având în vedere că abia dacă-l cunoștea de-o lună. Și totuși, era ca și cum spațiul în care era, întregul campus, întregul oraș, ar fi fost transformate de întoarcerea lui.

Posibilități. Asta simțea că aducea prezența lui Adam. Posibilitatea a ce, nu îi era prea clar.

— Te-ai... Avea gura uscată. O întâmplare de un interes

științific considerabil, având în vedere că luase o gură de apă cu maximum zece secunde în urmă. Te-ai întors.

— M-am întors.

Nu îi uitase vocea. Sau înălțimea. Sau felul în care îi stăteau tâmpitele de haine. Nu ar fi putut să uite – avea doi lobi mediali care funcționau la capacitate maximă, adăpostiți frumos în cutia craniană, ceea ce însemna că era perfect capabilă să codifice și să înmagazineze amintiri. Nu uitase nimic și nu înțelegea de ce acum se simțea ca și cum ar fi uitat.

— Am crezut… N-am… „Da, Olive, minunat. Foarte elocvent." Nu am știut că te-ai întors.

Adam avea o expresie lipsită de emoții, dar a dat din cap.

— Am venit aseară.

— Ah.

Probabil ar fi trebuit să pregătească ceva ce să spună, dar nu se așteptase să-l vadă până miercuri. Dacă s-ar fi așteptat, poate nu s-ar fi îmbrăcat cu cei mai vechi colanți și cu cel mai terfelit tricou, iar părul nu ar fi fost un dezastru. Nu că ar fi avut vreo iluzie că Adam ar fi observat dacă ea purta un costum de baie sau o rochie de bal. Dar chiar și așa.*?*

— Vrei să stai jos?

S-a aplecat în față ca să-și adune telefonul și agenda, făcând loc de partea cealaltă a micuței mese. Abia când el a ezitat, înainte de a se așeza, i-a trecut prin cap că poate nu avea nicio intenție să stea, dar că acum ar fi putut să se simtă forțat s-o facă. Adam s-a pliat pe scaun, grațios ca o felină.

„Bună treabă, Olive. Cui nu-i place o persoană disperată care vânează atenție?"

— Nu trebuie să stai. Știu că ești ocupat.

Ai burse Macarthur de câștigat, studenți de brutalizat, broccoli de mâncat.

Probabil ar fi preferat să fie oriunde în altă parte. Olive și-a ros unghia de la degetul mare, simțindu-se vinovată, începând să se panicheze și…

Și apoi el a zâmbit. Și au apărut șanțurile în jurul gurii și gropițele în obraji, iar fața lui a fost complet transformată de ele. Aerul de la masă s-a subțiat. Olive nu prea mai putea respira.

— Știi, există o cale de mijloc între a te hrăni exclusiv cu negrese și a mânca numai broccoli.

Ea a zâmbit din nici un alt motiv decât că Adam era aici, cu ea. Și zâmbea.

— Asta e o minciună.

El și-a scuturat capul, cu gura curbată în continuare.

— Cum ești?

„Mai bine, acum.”

— Bine. Cum a fost la Boston?

— Bine.

— Mă bucur că te-ai întors. Sunt sigură că abandonul școlar de la departamentul de biologie a înregistrat o scădere considerabilă. Nu putem tolera așa ceva.

El a privit-o răbdător.

— Arăți obosită, deșteapto.

— O. Da.

Și-a frecat obrazul cu mâna, ordonându-și să nu se simtă prost din cauza felului în care arăta, așa cum fusese întotdeauna atentă să nu facă. Ar fi fost o idee la fel de proastă să se întrebe cum arăta femeia pe care o menționase Holden. Probabil superbă. Probabil feminină, cu forme; cineva care chiar avea nevoie să poarte sutien, care nu era pe jumătate acoperită de pistrui, care își însușise arta de a-și aplica contur lichid de ochi fără să se mânjească.

— Sunt bine. A trecut o săptămână, până la urmă.

Și-a masat tâmplele.

Adam și-a înclinat capul.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic… Prietenii mei sunt proști, îi urăsc. S-a simțit imediat vinovată și a făcut o mutră. De fapt, nu-i urăsc. Dar urăsc faptul că îi iubesc.

— Vorbim despre prietena cu loțiunea de protecție solară, Anh?

— Una și aceeași. Și colegul meu de cameră, care chiar ar trebui să știe mai bine de atât.

— Ce au făcut?

— Au… Olive și-a pus degetele peste ochi. Este o poveste lungă. Și-au găsit alte cazări pentru SBD. Ceea ce înseamnă că acum trebuie să-mi găsesc singură cazare.

— De ce au făcut asta?

— Pentru că… Și-a închis puțin ochii și a oftat. Pentru că au presupus că o să vreau să stau cu tine. De vreme ce ești… știi tu. Iubitul meu.

El a tăcut câteva clipe. Apoi:

— Înțeleg.

— Aha. O presupunere destul de îndrăzneață, dar… Și-a întins brațele și a scuturat din umeri. El s-a mușcat de obraz, părând gânditor.

— Îmi pare rău că nu o să stai cu ei.

Olive a făcut semn cu mâna.

— E, nu e vorba despre asta. Ar fi fost distractiv, dar e vorba despre faptul că acum trebuie să-mi găsesc ceva prin apropiere și nu am opțiuni pe care să mi le permit. Privirea i-a căzut asupra ecranului laptopului. Mă gândesc să fac rezervare la motelul ăsta care e la o oră distantă și…

— Nu vor ști?

Ea a ridicat privirea de la fotografia neclară, cenușie, a motelului.

— Mm?

— Anh nu va ști că nu stai cu mine?

„Ah."

— Unde stai?

— La hotelul sălii de conferințe.

„Bineînțeles?

— Ei bine. S-a scărpinat la nas. Nu i-aș spune. Nu cred că va fi prea atentă.

— Dar va observa dacă vei sta la o distantă de o oră.

— Eu… Da. Ar observa și ar pune întrebări, iar Olive ar trebui să inventeze o grămadă de pretexte și ar avea și mai multe jumătăți de adevăruri de gestionat. Ar trebui să mai adauge câteva cărămizi la turnul de minciuni pe care îl

construia de săptămâni întregi. O să găsesc o soluție.

El a dat din cap încet.

— Îmi pare rău.

— O, nu e vina ta.

— S-ar putea susține că este, de fapt, vina mea.

— Deloc.

— M-aș oferi să plătesc pentru camera ta de hotel, dar mă îndoiesc că a mai rămas ceva pe o rază de cincisprezece kilometri.

— O, nu. A dat din cap categoric. Și nici nu aș accepta. Nu e o cană de cafea. Și un fursec. Și un pateu. Și un Frappuccino cu aromă de plăcintă cu dovleac. Și-a zbătut genele către el și s-a aplecat în față, încercând să schimbe subiectul. Care, apropo, e nou în meniu. Ai putea să mi-l cumperi și mi-ai face ziua mai frumoasă.

— Sigur, a părut el ușor îngrețoșat.

— Grozav. Olive a rânjit. Cred că azi e mai ieftin, un fel de promoție de marți, așa că…

— Dar ai putea sta cu mine.

Felul în care a spus-o, direct, calm și delicat, a făcut aproape să pară că nu era mare lucru. Și Olive aproape că a căzut în capcană, până când urechile au părut să se conecteze în sfârșit la creier și a fost capabilă să proceseze semnificația a ceea ce tocmai spusese Adam.

Că ea.

Ar fi putut.

Să stea cu el.

Olive știa foarte bine ce presupunea să împărți apartamentul cu cineva, chiar și pentru o perioadă scurtă de timp. Să dormi în aceeași cameră cu cineva însemna să vezi pijamale penibile, să faci cu rândul la baie, să auzi clar și răspicat fâșâitul cuiva care încearcă să găsească o poziție confortabilă sub așternuturi. Să dormi în aceeași cameră însemna… Nu.

Nu. Era o idee îngrozitoare. Și Olive era de părere că își luase doza de idei proaste pentru o vreme. Așa că și-a dres glasul.

— De fapt, nu aș putea.

El a dat din cap calm. Dar apoi, apoi a întrebat, cu la fel de mult calm.

— De ce?

Iar ea a vrut să se lovească cu capul de masă.

— Nu aș putea.

— Camera e dublă, bineînțeles, a adăugat el, ca și cum această informație ar fi avut cum s-o facă să se răzgândească.

— Nu e o idee bună.

— De ce?

— Pentru că oamenii o să creadă că noi…

A observat privirea lui Adam și a tăcut imediat. OK, bine. Deja cred asta. Dar.

— Dar?

— Adam. Și-a frecat fruntea cu degetele. O să fie un singur pat.

El s-a încruntat.

— Nu, după cum am spus, e o cameră dublă.

— Nu e. Nu va fi. Cu siguranță, va fi numai un pat.

El i-a aruncat o privire derutată.

— Am primit confirmarea rezervării ieri. Pot să ți-o trimit dacă vrei; spune că…

— Nu contează ce spune. Întotdeauna e un singur pat.

Adam s-a uitat la ea perplex, iar Olive a oftat și s-a sprijinit neajutorată de spătarul scaunului. În mod evident, Adam nu văzuse în viața lui o comedie romantică și nu citise un roman de dragoste. Nimic. Ignoră-mă.

— Simpozionul meu face parte dintr-un seminar-satelit din ziua dinaintea începerii conferinței, după care voi vorbi în prima zi a conferinței propriu-zise. Am camera pentru întreaga perioadă, dar probabil va trebui să plec pentru niște întâlniri după a doua noapte, deci ai fi singură din a treia noapte. Nu ne-am suprapune decât pentru o noapte.

Olive a ascultat modul logic, rațional, în care a enumerat motivele din care ar fi trebuit, pur și simplu, să accepte oferta lui și s-a simțit traversată de un val de panică.

— Pare o idee proastă.

— Bine. Doar că nu înțeleg de ce.

— Pentru că.

„Pentru că nu vreau. Pentru că sunt foarte îndrăgostită de tine. Pentru că probabil m-aș îndrăgosti și mai tare după aia. Pentru că va fi săptămâna cu douăzeci și nouă septembrie și am încercat foarte tare să nu mă gândesc la asta.”

— Îți e teamă că o să încerc să te sărut fără consimțământul tău? Sau că o să stau la tine în brațe, sau că o să te mângâi, sub pretextul că te dau cu loțiune? Pentru că nu aș face niciodată…

Olive și-a azvârlit telefonul spre el. Adam l-a prins cu mâna stângă, a studiat husa cu sclipiri cu o expresie mulțumită și apoi l-a așezat cu atenție lângă laptop.

— Te urăsc.

I-a spus-o pe un ton morocănos. S-ar putea să se fi bosumflat. Și să fi zâmbit în același timp.

Gura lui Adam a zvâcnit.

— Știu.

— O să scap vreodată de chestia asta?

— Puțin probabil. Și dacă o faci, sunt sigur că o să apară altceva.

Ea a pufnit, încrucișându-și brațele peste piept, după care au schimbat un mic zâmbet.

— Pot să-i rog pe Holden sau pe Tom să stau cu ei și să-ți las ție camera mea, a sugerat el. Dar ei știu că deja am o cameră, așa că ar trebui să găsesc niște scuze…

— Nu, nu o să te dau afară din camera ta.

Și-a trecut o mână prin păr. Ai urî asta.

El și-a înclinat capul.

— Ce?

— Să stai cu mine în cameră.

— Așa aș face?

— Mda. Pari genul de persoană care… „Pari genul de persoană care îi ține pe ceilalți la distanță, nu face compromisuri și este foarte greu de cunoscut. Pare să-ți pese foarte puțin de ceea ce cred oamenii despre tine. Pari să știi ce faci. Pari oribil și minunat în egală măsură, și numai gândul că există cineva față de care ți-ar plăcea să

te deschizi, cineva care nu sunt eu, mă face să am senzația că nu pot sta la masa asta nicio clipă în plus.“ Ca și cum ai avea nevoie de spațiul tău personal.

El i-a menținut privirea.

— Olive. Cred că o să mă descurc.

— Dar dacă ajungi să nu te descurci, atunci o să fii cu mine pe cap.

— Este vorba despre o singură noapte. Falca i s-a tensionat, apoi s-a relaxat și a adăugat: Suntem prieteni, nu?

Cuvintele ei, aruncate în față. „Nu vreau să fiu prietena ta“, era tentată să spună. Problema era că nu voia nici să nu fie prietena lui. Ceea ce voia era complet în afara abilității ei de a obține și trebuia să uite de asta. Să-și șteargă dorința din creier.

— Da. Suntem.

— Atunci, în calitate de prieteni, nu mă face să mă îngrijorez pentru tine că folosești transportul public seara târziu într-un oraș cu care nu ești obișnuită.

E suficient de rău că mergi cu bicicleta pe drumuri care nu au benzi pentru biciclete, a bălmăjit el, iar Olive a simțit imediat o greutate în stomac.

Adam încerca să fie un prieten bun. Ținea la ea, și în loc să fie mulțumită cu *ceea ce* avea în acest moment, trebuia să ruineze totul și să vrea mai mult.

A inspirat adânc.

— Ești sigur? Că asta nu te-ar deranja?

El a dat tăcut din cap.

— Bine, atunci. S-a forțat să zâmbească.

— Sforăi?

El a pufnit în râs.

— Nu știu.

— O, haide. Cum poți să nu știi?

Adam a ridicat din umeri.

— Pur și simplu, nu știu.

— Ei bine, asta probabil înseamnă că nu sforăi. Altfel, ți-ar fi spus cineva.

— Cineva?

— Un coleg de cameră. Și-a dat seama că Adam avea treizeci și patru de ani și că probabil nu mai avusese un coleg de cameră de zece ani. Sau o iubită.

El a zâmbit firav și și-a coborât privirea.

— Atunci, presupun că „iubita mea“ o să-mi spună după SBD.

A spus asta pe un ton liniștit, modest, încercând în mod evident să facă o glumă. Dar obrajii lui Olive s-au încălzit și nu a mai îndrăznit să se uite la el. În loc de asta, a apucat un fir al mânecii cardiganului ei și a încercat să găsească ceva de spus.

— Rezumatul meu idiot. Și-a dres glasul.

A fost acceptat ca prelegere.

Adam a privit-o în ochi.

— Prezentarea profesorilor?

— Mda.

— Nu ești fericită?

— Nu, s-a strâmbat ea.

— E chestia cu vorbitul în public?

Își amintise. Sigur că își amintise.

— Da. O să fie îngrozitor.

Adam a privit-o fără să spună nimic. Nu i-a spus că avea să fie bine, că prelegerea avea să decurgă foarte bine, nici că reacționa exagerat și subestima o oportunitate fantastică. Acceptarea calmă a anxietății ei a avut exact efectul opus al entuziasmului profesoarei Aslan: a relaxat-o.

— Când eram în anul trei la școala doctorală, a spus Adam liniștit, îndrumătorul meu m-a trimis să tin un simpozion în locul lui. Mi-a spus numai cu două zile înainte, fără slide-uri sau manuscris. Numai titlul prelegerii.

— Uau.

Olive a încercat să-și imagineze cum trebuie să te simți când cineva se așteaptă de la tine să faci un lucru atât de înfricoșător, avertizat cu așa de puțin timp în avans. În același timp, parte din ea s-a minunat că Adam divulga ceva despre el fără să i se ceară.

— De ce a făcut asta?

— Cine știe? Adam și-a înclinat capul, uitându-se într-un

punct, deasupra capului ei. În tonul lui exista o urmă de amărăciune. Pentru că a avut o urgență. Pentru că a crezut că ar fi o experiență formativă. Pentru că a putut.

Olive ar fi pariat că fusese pentru că putuse. Nu-l cunoștea pe îndrumătorul lui Adam, dar mediul academic semăna foarte mult cu un club de băieți, unde celor care dețineau puterea le plăcea să profite de cei care nu o aveau, fără să suporte niciun fel de consecințe.

— A fost? E experiență formativă?

El a ridicat din nou din umeri.

— În aceeași măsură în care ar fi orice lucru care te ține treaz și panicat patruzeci și opt de ore non-stop.

Olive a zâmbit.

— Și cum te-ai descurcat?

— M-am descurcat. Adam și-a strâns buzele. Nu suficient de bine. A mai tăcut o clipă cu privirea pierdută undeva în afara cafenelei. Pe de altă parte, nimic, niciodată, nu a fost suficient de bine.

Părea imposibil ca cineva să analizeze realizările științifice ale lui Adam și să le considere deficitare. Că ar fi putut fi vreodată mai puțin decât cel mai bun la ceea ce făcea. Din acest motiv era așa de sever când îi judeca pe alții? Pentru că fusese învățat să-și stabilească aceleași standarde imposibile și pentru el?

— Ai păstrat legătura cu el? Cu îndrumătorul tău, vreau să zic.

— S-a pensionat. Tom a preluat ceea ce a fost laboratorul lui.

Era un răspuns așa de necaracteristic de opac, atent formulat. Olive nu a putut să nu fie roasă de curiozitate.

— L-ai plăcut?

— E complicat. S-a frecat cu mâna la falcă, cu un aer meditativ. Nu, nu l-am plăcut. Nici azi nu-mi place. Era… I-a luat așa de mult timp să continue, încât Olive a fost aproape sigură că nici nu avea s-o mai facă. Dar a continuat, privind cum soarele dispărea în spatele stejarilor. Feroce, îndrumătorul meu era feroce.

Ea a chicotit și Adam și-a aruncat asupra ei privirea

îngustată de confuzie.

— Îmi pare rău. Încă râdea puțin. Este așa de amuzant să te aud plângându-te de fostul tău îndrumător. Pentru că…

— Pentru că?

— Pentru că pare să fi fost exact ca tine.

— Nu sunt ca el, a replicat el, mai ferm decât ajunsese Olive să se aștepte de la el, ceea ce a făcut-o să pufnească.

— Adam, sunt destul de sigură că, dacă ar fi să rugăm studenții să te descrie cu un singur cuvânt, termenul „feroce” ar apărea de multe ori.

L-a văzut cum devine rigid chiar înainte de a termina de vorbit, linia umerilor tensionându-se dintr-odată, cu falca strânsă și zvâcnind. Prima pornire a fost să-și ceară scuze, dar nu era sigură pentru ce. Nu era nimic nou în ceea ce-i spusese – discutaseră despre maniera lui directă, fără compromisuri, de mentorat, iar el întotdeauna o luase bine, chiar și-o asumase. Și totuși, acum avea pumnii încleștați pe masă, iar privirea era mai întunecată decât în mod obișnuit.

— Eu… Adam, te-am… s-a bâlbâit ea, dar el a întrerupt-o înainte de a mai putea continua.

— Toată lumea are probleme cu îndrumătorul lui, a spus el, iar în ton avea o finalitate care a avertizat-o să nu termine fraza, să nu întrebe: *Ce s-a întâmplat? Până unde te-ai dus?*

Așa că Olive a înghițit în sec și a dat din cap.

— Profesoara Aslan este… A ezitat, încheieturile degetelor lui Adam nu mai erau chiar la fel de albe ca înainte, tensiunea din mușchi se disipase ușor. Era posibil să-și fi imaginat. Trebuie să-și fi imaginat. E grozavă. Dar uneori am senzația că nu înțelege cu adevărat că am nevoie de mai multă… Ghidare. Susținere. Un sfat practic, în loc de încurajare oarbă. Nici măcar eu nu sunt sigură de ce am nevoie. Cred că s-ar putea ca asta să fie o parte din problemă – nu mă pricep să comunic.

El a dat din cap și a părut să-și aleagă vorbele cu grijă.

— Mentoratul e dificil. Nimeni nu te învață cum s-o faci.

Suntem instruiți să fim oameni de știință, dar ca profesori este răspunderea noastră să ne asigurăm că studenții învață să producă o știință riguroasă. Îi trag la răspundere pe doctoranzii mei și le stabilesc standarde înalte. Le e frică de mine, iar asta e OK. Miza e mare, iar dacă să fie speriați înseamnă să ia educația în serios, atunci pentru mine e în regulă.

Olive și-a înclinat capul.

— Ce vrei să spui?

— Treaba mea este să mă asigur că studenții mei adulți nu devin oameni de știință mediocri. Asta înseamnă că eu sunt cel însărcinat cu a le cere să reia experimentele sau să-și ajusteze ipotezele. Face parte din proces.

Olive nu fusese niciodată genul care să vrea să-i mulțumească pe oameni cu orice preț, dar atitudinea lui Adam față de percepțiile altora era așa de indiferentă, încât era aproape fascinant.

— Chiar nu-ți pasă? a întrebat ea curioasă. De faptul că s-ar putea ca studenții tăi să nu te placă?

— Nu. Nici eu nu-i plac prea mult.

Olive s-a gândit la Jess și la Alex și la cealaltă jumătate de duzină de doctoranzi și masteranzi îndrumați de Adam, pe care nu-i cunoștea foarte bine. Gândul că lui i *se* păreau la fel de enervanți pe cât le părea el de despotic a făcut-o să chicotească.

— Ca să fiu sincer, în general nu-mi plac oamenii.

— Știu. „Nu întreba, Olive. Nu întreba.“ De mine îți place?

A trecut o milisecundă de ezitare, în care el și-a strâns buzele.

— Nu. Faci pe deșteaptă și ai un gust abisal la băuturi. A trecut cu degetul peste colțul iPadului lui, având un zâmbet pe buze. Trimite-mi slide-urile tale.

— Slide-urile mele?

— Pentru prelegere. O să arunc o privire peste ele.

Olive a încercat să nu se zgâiască la el.

— O, tu… nu sunt studenta ta. Nu trebuie s-o faci.

— Știu.

— Chiar nu trebuie…

— Vreau, a spus el cu o voce scăzută și egală, în timp ce o privea în ochi, iar Olive a trebuit să se uite în altă parte din cauza pieptului care parcă o strângea.

— Bine. A reușit în sfârșit să rupă firul dus al mânecii puloverului. Cât de probabil este ca părerea ta să mă facă să plâng la duș?

— Asta depinde de calitatea slide-urilor tale.

Olive a zâmbit.

— Nu trebuie să te abții.

— Crede-mă, nu o fac.

— Bun. Grozav. Olive a oftat, dar era liniștitor să știe că avea să-i verifice munca. O să vii la prelegerea mea? s-a auzit întrebând, dar a fost la fel de surprinsă de cerere pe cât a părut să fie și Adam.

— Eu… Vrei să vin?

„Nu. Nu, o să fie oribil și umilitor și probabil un dezastru și o să mă vezi în cel mai prost și slab moment al meu. Probabil e cel mai bine dacă te închizi în baie pe toată durata prezentării. Numai să nu vii întâmplător în sală și să mă vezi făcându-mă de râs.“

Și totuși. Numai ideea de a-l avea acolo, stând în public, făcea ca perspectiva să pară mai puțin chinuitoare. Nu era îndrumătorul ei și nu avea să poată să facă mare lucru dacă ar fi fost inundată de un val de întrebări imposibile sau dacă s-ar fi oprit proiectorul la jumătatea prelegerii. Dar poate nu pentru asta avea nevoie de el.

Atunci și-a dat seama ce era așa special în legătură cu Adam. Faptul că, indiferent de reputația lui sau de cât de anevoioasă fuse-se prima lor întâlnire, chiar de la început, Olive simțise că era de partea ei. Iar și iar, și în feluri care nu puteau fi niciodată anticipate, o făcuse să se simtă nejudecată. Mai puțin singură.

Olive a expirat lent. Revelația ar fi trebuit să fie zguduitoare, dar a avut un efect ciudat de calmant.

— Da, i-a spus, gândindu-se că s-ar fi putut foarte bine să se dovedească a fi un lucru bun.

S-ar fi putut să nu aibă niciodată ceea ce-și dorea de la

Adam, dar cel puțin deocamdată era în viața ei. Asta trebuia să fie suficient.

— Atunci, o să vin.

Olive s-a aplecat în față.

— O să pui o întrebare lungă, importantă, care o să mă facă să aiurez incoerent și să pierd respectul colegilor mei, subminându-mi astfel locul în domeniul biologiei?

— Posibil. Adam zâmbea. Apoi a făcut un gest spre casa de marcat. Vrei să-ți cumpăr mâzga aceea dezgustătoare de dovleac?

Ea a zâmbit.

— O, da. Adică, dacă vrei.

— Aș prefera să-ți cumpăr orice altceva.

— Ghinion.

Olive a sărit în picioare și s-a îndreptat spre ghișeu, trăgându-l de mânecă și obligându-l să se ridice odată cu ea. Adam a urmat-o cu docilitate, mormăind ceva despre cafeaua neagră pe care Olive alegea s-o ignore.

„Destul”, și-a spus Olive. „Ceea ce ai acum trebuie să fie suficient.”

Capitolul 14

IPOTEZĂ: Această conferință va fi cel mai rău lucru care i se poate întâmpla carierei mele profesionale, stării mele generale de cine și senzației de sănătate mintală.

În camera de hotel erau două paturi.

Două paturi duble, mai exact. În timp ce se uita la ele, Olive a simțit cum ușurarea îi elibera umerii de o povară și a trebuit să reziste tentației de a da un pumn în aer. Luați d-aici, comedii romantice stupide! Poate că se îndrăgostise ca o proastă născută alaltăieri de tipul cu care începuse să aibă întâlniri false, dar măcar nu avea să împartă patul cu el prea curând. Având în vedere ultimele săptămâni dezastruoase pe care le avusese, chiar avea nevoie să mai

și câștige.

Erau câteva mici indicii că Adam dormise în patul cel mai apropiat de intrare – o carte pe noptieră, într-o limbă ce părea a fi germană, un stick de memorie și același ipad pe care îl văzuse la el de mai multe ori, un încărcător de iphone care atârna din priză. O valiză 16 pagini rămase din capitol 62% așezată la piciorul patului, neagră și scumpă. Spre deosebire de geanta lui Olive, nu fusese pescuită din containerul cu reduceri de la Walmart.

„Atunci, presupun că ăsta e al meu“, a șoptit ea, așezându-se pe patul cel mai apropiat de fereastră și sărind de câteva ori ca să testeze fermitatea saltelei. Era o cameră frumoasă. Nu ridicol de elegantă, dar Olive s-a simțit brusc recunoscătoare pentru felul în care Adam pufnise și se uitase la ea, de parcă ar fi fost nebună, când se oferise să plătească jumătate din preț. Cel puțin încăperea era suficient de lată ca să nu trebuiască să se frece unul de altul de fiecare dată când se mișcau prin cameră. Să stea aici cu el nu avea să fie ca o versiune sadică a jocului „șapte minute în rai” 26.

Nu că aveau să fie prea mult timp împreună. Ea urma să-și țină prelegerea în două ore – bleah – apoi să se ducă la petrecerea de socializare a departamentului și să piardă timpul cu prietenii ei până când… ei bine, până când era posibil să facă asta. Șansele erau ca Adam să aibă deja tone de întâlniri programate și era posibil ca nici măcar să nu se vadă. Olive avea să doarmă când Adam s-ar fi întors seara, iar dimineață, unul dintre ei avea să se prefacă adormit în timp ce celălalt s-ar fi pregătit. Avea să fie bine. Inofensiv. Cel puțin situația nu avea să fie mai gravă decât era deja.

Ținuta pentru conferință a lui Olive era alcătuită din blugi negri și puloverul cel mai puțin deșirat, dar cu câteva zile în urmă Anh menționase că s-ar fi putut ca ansamblul să fie prea lejer pentru o prelegere. După ce oftase ore în șir, Olive se hotărâse să-și ia rochia neagră petrecută, pe care o cumpărase la reduceri înaintea interviului pentru a intra la școala doctorală, și pantofii negri cu toc,

împrumutați de la sora lui Anh. Atunci păruse o idee bună, dar, din momentul în care s-a dus în baie ca să se îmbrace, și-a dat seama că rochia intrase pesemne la apă ultima dată când o spălase. Nu prea mai ajungea până la genunchi, doar cu cinci centimetri deasupra lor. A gemut și a făcut o poză pentru Anh și Malcolm, care i-au trimis pe rând *Tot merge pentru conferință* și un emoji cu un foc. Olive s-a rugat, în timp ce se pieptăna, ca Anh să aibă dreptate, iar apoi s-a luptat cu rimelul uscat – clar era vina ei, căci cumpărase rimelul de la magazinul de un dolar.

Tocmai ieșise din baie, repetându-și prelegerea în barbă, când ușa s-a deschis și cineva – Adam, bineînțeles că era Adam – a intrat în cameră. Ținea în mână cardul de acces în cameră și scria ceva la telefon, dar s-a oprit imediat ce a ridicat capul și a văzut-o pe Olive. A deschis gura și…

Asta a fost tot. A rămas cu gura deschisă.

— Hei.

Olive s-a forțat să zâmbească. Inima i se zbătea ciudat în piept. Bătea puțin prea repede. Ar fi fost bine, probabil, să meargă la medic imediat ce ar fi ajuns acasă. Nu poți fi niciodată prea precaut când vine vorba despre sănătatea cardiovasculară.

— Bună.

Adam a închis brusc gura și și-a dres glasul.

— Ești… A înghițit în sec și și-a schimbat greutatea de pe un picior pe altul. Aici.

— Îhî. Olive a dat din cap, zâmbind în continuare. Abia am ajuns. În mod surprinzător, zborul meu a aterizat fără întârziere.

Adam părea că gândește puțin în reluare. Poate din cauza diferenței de fus 9 orar sau poate noaptea trecută ieșise cu faimoșii lui prieteni, oameni de știință, sau cu femeia misterioasă despre care vorbise Holden. Adam s-a uitat tăcut la Olive pentru câteva secunde, iar când a vorbit, a făcut-o numai ca să spună:

— Arăți…

Olive a privit în jos, spre rochie și pantofi, întrebându-se

dacă machiajul de la ochi era deja întins. Îl aplicase cu trei minute întregi în urmă, așa că era mai mult decât probabil să se fi stricat.

— Profesional?

— Nu asta am vrut... Adam a închis ochii și a scuturat din cap, ca și cum s-ar fi adunat. Dar da, ai un aer profesional. Cum ești?

— Bine. În ordine. Adică, aș vrea să fi fost moartă. Dar în afară de asta...

Adam a râs încet și s-a apropiat.

— O să fii bine.

Olive crezuse că Adam arăta bine cu hanorac, dar asta numai pentru că nu-l văzuse niciodată îmbrăcat cu sacou.

„A avut tot timpul o armă secretă“, s-a gândit ea, încercând să nu se holbeze prea evident. „Și acum o dezlănțuie. Să-l ia naiba.“

— De acord. Și-a dat părul pe spate și a zâmbit. După ce mor.

— Ești bine. Ai un text scris. L-ai memorat. Slide-urile sunt bune.

— Cred că erau mai bune înainte să mă fi pus să schimb fundalul Powerpoint.

— Era un verde acid.

— Știu. Mă făcea fericită.

— Îmi făcea greață.

— Hm. În orice caz, mulțumesc că m-ai ajutat să-i dau de capăt. „Și pentru că mi-ai răspuns la cele 139 de întrebări pe care le-am pus. Mulțumesc pentru că a durat mai puțin de zece minute să răspunzi la emailurile mele de fiecare dată, chiar dacă era ora 5.30 a.m. Și ai scris greșit *consens, ceea ce e* ciudat și mă face să cred că poate erai în continuare pe jumătate adormit? Și pentru că m-ai lăsat să stau cu tine.

— Nu-i nicio problemă.

S-a scărpinat la nas.

— M-am gândit că folosești patul ăla, așa că mi-am pus lucrurile aici, dar dacă tu... a făcut ea un gest evaziv spre cameră.

— Nu, aici am dormit noaptea trecută.

— Bine. Olive nu voia să măsoare câți centimetri erau între cele două paturi. Absolut, nu. Deci, cum e conferința până acum?

— La fel. În cea mai mare parte a timpului, am fost la Harvard pentru câteva întâlniri cu Tom. M-am întors numai pentru prânz.

Stomacul lui Olive a scos niște sunete zgomotoase când a fost menționată mâncarea.

— Ești bine?

— Mda. Cred că am uitat să mănânc azi.

Sprâncenele lui Adam s-au arcuit.

— Nu te-am crezut capabilă.

— Hei! S-a uitat la el. Nivelurile susținute de disperare la care am fost supusă în ultima săptămână necesită un număr remarcabil de mare de calorii, în caz că… Ce faci?

Adam se aplecase deasupra valizei, scotocind după ceva ce a scos și i-a arătat lui Olive.

— Ce este?

— Calorii. Pentru a alimenta obiceiurile pe care le ai când ești disperată.

A luat batonul proteic și a început să-l studieze, încercând să nu izbucnească în plâns. Era doar mâncare. Probabil o gustare pe care o adusese pentru zborul cu avionul și pe care nu o consumase. Nu era nevoie să dispere. Era Adam Carlsen, la urma urmelor.

— Mulțumesc. Ești… Ambalajul batonului s-a mototolit în timp ce l-a mutat dintr-o mână în cealaltă. Mai vii la prelegerea mea?

— Bineînțeles. Când e, mai exact?

— Azi la patru, camera 278. Sesiunea 3-b. Vestea bună este că se suprapune parțial cu discursul principal, ceea ce înseamnă că, din fericire, numai câțiva oameni vor veni…

Spinarea lui Adam s-a încordat considerabil. Olive a ezitat.

— Dacă nu cumva plănuiai să mergi la discursul principal?

Adam și-a umezit buzele.

— Eu…

Ochii lui Olive au ales exact acel moment pentru a poposi asupra legitimației care atârna de gâtul lui Adam.

Adam Carlsen, Dr.

Universitatea Stanford

Vorbitor principal

Lui Olive i-a căzut fata.

— O, Doamne. S-a uitat la el cu ochii căscați și… O, Doamne. Cel puțin avea inspirația de a părea rușinat. Cum de nu mi-ai spus că ești vorbitorul principal?

Adam și-a scărpinat falca, imaginea întruchipată a disconfortului.

— Nu m-am gândit la asta.

— O, Doamne, a repetat ea.

Ca să fie sinceră, era vina ei. Cel mai probabil, numele vorbitorului principal era tipărit cu litere mari în programul conferinței și pe întreg materialul promoțional, de asemenea, în aplicațiile conferinței și în e-mailuri. Olive trebuie să fi fost foarte neatentă încât ca să nu vadă.

— Adam. A vrut să se frece la ochi cu degetele, apoi s-a gândit mai bine. Nenorocitul de machiaj. Nu pot să mă prefac că sunt iubita vorbitorului principal de la SBD.

— Ei bine, tehnic vorbind, sunt trei vorbitori principali, iar ceilalți doi sunt femei de aproximativ cincizeci de ani, care locuiesc în Europa și Japonia, așa că…

Olive și-a încrucișat brațele peste piept și i-a aruncat o privire inexpresivă până când el a tăcut. Nu se putea abține din râs.

— Cum de nu a venit vorba despre asta?

— Nu e mare lucru. Adam a ridicat din umeri. Mă îndoiesc că am fost prima lor opțiune.

— Sigur. „Clar. Pentru că și există acel om care să refuze să fie vorbitor principal la SBD.“ Olive și-a înclinat capul. Ți s-a părut că am fost o idioată când am început să mă plâng de prelegerea mea de zece minute la care vor participa paisprezece oameni și jumătate?

— Deloc. Reacția ta a fost normală. S-a gândit la asta o clipă. Câteodată, într-adevăr, mi se pare că ești idioată, de

cele mai multe ori când te văd punând ketchup și smântână pe covrigi.

— Este o combinație grozavă.

El a părut că suferă.

— Când îți faci prezentarea? Poate reușesc să ajung.

— Nu. Sunt exact la jumate. Olive a dat din mână, sperând să pară nepreocupată. E bine, serios. Și chiar era. Oricum va trebui s-o înregistrez chiar eu cu iphone-ul. A dat ochii peste cap. Pentru doctor Aslan. Nu a putut veni la conferință, dar spune că vrea să-mi asculte prima prelegere. Pot să ți-o trimit și ție, dacă ești admirator al bâlbâielilor și al situațiilor jenante.

— Mi-ar plăcea.

— Olive a roșit și a schimbat subiectul.

— Din cauza asta ai o cameră întreagă pe toată durata conferinței, chiar dacă nu stai în ea? Fiindcă ești barosan?

El s-a încruntat.

— Nu sunt.

— Pot să-ți spun „barosan“ de-acum încolo?

El a oftat, îndreptându-se către noptieră și băgând în buzunar USB-ul pe care Olive îl observase mai devreme.

— Trebuie să-mi duc slide-urile jos, deșteapto.

— Bine. Putea să plece. Era în ordine. Complet în ordine. Olive nu și-a lăsat zâmbetul să șovăie. Atunci, presupun că poate ne vedem după prelegerea mea?

— Sigur.

— Și după a ta. Succes. Și felicitări. Este o onoare așa de mare.

Adam, totuși, nu părea să se gândească la asta. A zăbovit lângă ușă, cu mâna pe clanță, în timp ce s-a uitat în spate la Olive. S-au privit în ochi pentru câteva clipe înainte să-i spună:

— Să nu ai emoții, bine?

Olive și-a lipit buzele și a dat din cap.

— O să fac ce spune profesoara Aslan.

— Adică, ce anume?

— O să mă comport cu încrederea în sine a unui bărbat alb obișnuit.

El a rânjit și… iată-le. Gropițele din obraji care-ți opreau inima.

— O să fii bine, Olive. Zâmbetul i s-a îmblânzit. Și dacă nu, măcar o să se termine.

Abia câteva minute mai târziu, când stătea întinsă în pat, uitându-se la cerul de deasupra Bostonului, și își mânca prânzul, și-a dat seama că batonul proteic pe care i-l dăduse Adam era acoperit cu ciocolată.

A verificat a treia oară dacă era camera corectă – nimic nu s-ar fi comparat cu o prezentare a cancerului pancreatic în fața unei mulțimi care se aștepta la o prezentare a aparatului Golgi – și a simțit o mână așezându-se pe umărul ei. S-a întors pe călcâie, a văzut a cui era mâna și a zâmbit imediat.

— Tom!

Era îmbrăcat cu un costum de culoarea cărbunelui. Părul blond era pieptănat pe spate, ceea ce-l făcea să pară mai bătrân decât în California, dar, de asemenea, profesional. Era o față prietenoasă într-o mare de fețe necunoscute, iar prezența lui i-a mai calmat dorința intensă de a vomita în propriul pantof.

— Hei, Olive. A deschis ușa pentru ea. M-am gândit că o să te văd aici.

— Așa?

— Din programul conferinței. S-a uitat la ea ciudat. Nu ai observat că suntem la aceeași sesiune de prezentări?

„O, la naiba."

— Ăăă… Eu… Eu nici măcar n-am citit cine mai are prezentare.

„Pentru că am fost prea ocupată să mă panichez."

— Nu-ți face griji. Majoritatea sunt oameni plictisitori. I-a făcut cu ochiul, conducând-o spre podium. În afară de noi doi, bineînțeles.

Prelegerea ei nu a decurs prost.

Nu a decurs nici grozav. S-a împleticit la cuvântul „channelrhodopsină" de două ori, iar printr-o eroare ciudată a proiectorului, colorația ei a arătat mai mult ca o pată neagră decât ca o felie.

— Pe computerul meu arată altfel, i-a spus Olive publicului, cu un zâmbet tensionat. Trebuie să mă credeți.

Oamenii au chicotit și aproape că s-a relaxat, recunoscătoare că-și petrecuse ore în șir ca să memoreze tot ce avea de spus. Sala nu era așa de plină pe cât se temuse, dar au fost o mână de oameni – cel mai probabil lucrând la proiecte similare, în alte instituții – care au luat notițe și au ascultat preocupați fiecare cuvânt pe care l-a spus. Ar fi trebuit să fie copleșitor și săi inducă anxietate, însă, pe la jumătatea prezentării, și-a dat seama că ideea că și altcineva era pasionat de tema de cercetare care îi ocupase aproape integral ultimii doi ani din viață o făcea să se simtă ciudat de euforică.

În rândul al doilea, Malcolm mima o expresie fascinată în timp ce Anh, Jeremy și un grup de alți doctoranzi de la Stanford dădeau entuziasmați din cap de fiecare dată când se întâmpla ca Olive să se uite în direcția lor. Tom alterna între a o privi intens și a-și verifica telefonul cu o expresie plictisită – normal, de vreme ce deja citise prezentarea. Prelegerea era în întârziere, iar moderatorul i-a acordat timp pentru o singură întrebare – una ușoară. La sfârșit, doi dintre cei care mai aveau prezentări – cercetători cunoscuți în domeniul cancerului, vizavi de care Olive a trebuit să se abțină din a se purta ca o admiratoare – i-au strâns mâna și au pus câteva întrebări despre munca ei. A fost în același timp fâstâcită și bucuroasă.

— Ai fost grozavă, i-a spus Anh când s-a terminat, ridicându-se ca s-o îmbrățișeze.

De asemenea, arăți sexy și profesional, iar în timp ce vorbeai, am avut o viziune a viitorului tău în mediul academic.

Olive a cuprins-o pe Anh cu brațele.

— Ce viziune?

— Erai o cercetătoare de calibru mare, înconjurată de studenți care sorbeau fiecare cuvânt al tău. Și răspundeai unui email cu mai multe paragrafe cu un „nu“ cu literă mică.

— Drăguț. Eram fericită?

— Sigur că nu. Anh a pufnit. Este mediul academic.

— Doamnelor, petrecerea departamentului începe în jumătate de oră. Malcolm s-a întins ca s-o sărute pe Olive pe obraz și s-o strângă de talie. Când purta tocuri, era doar puțin mai înaltă decât el. Olive cu siguranță își dorea o fotografie cu ei doi unul lângă altul. Ar trebui să mergem să sărbătorim singura dată când Olive a pronunțat corect „channelrhodopsină” cu o băutură gratis.

— Nesimțitule.

A tras-o într-o îmbrățișare și i-a șoptit în ureche:

— Ai fost grozavă, Kalamata. Hai să mergem să ne facem praf! a spus apoi cu voce tare.

— De ce nu o luați înainte? Mă duc să-mi iau USB-ul și să-mi las lucrurile la hotel.

Olive și-a croit drum spre podiumul care acum era gol, simțind că o greutate uriașă îi fusese ridicată de pe umeri. Era relaxată și ușurată. Din punct de vedere profesional, lucrurile păreau să se îmbunătățească: constatase că, în urma unei pregătiri prealabile adecvate, putea să pună laolaltă câteva fraze coerente în fața altor cercetători. Avea, de asemenea,*) 77* mijloacele necesare pentru a-și desfășura cercetarea în anul următor, iar două nume mari din domeniul ei tocmai îi complimentaseră munca. A zâmbit, lăsându-și mintea să cântărească oportunitatea unui mesaj către Adam, prin care să-i spună că era bine, că supraviețuise; probabil, trebuia totodată să întrebe cum decursese prezentarea lui. Dacă Powerpointul lui se răzvrătise, dacă pronunțase greșit cuvinte cum ar fi „micromatriță” sau „cariotipare“, dacă intenționa să se ducă la petrecerea departamentului. Probabil se întâlnea cu prietenii lui, dar poate Olive ar fi putut săi facă cinste cu o băutură pentru tot ajutorul pe care i-l dăduse. De data asta ar fi și plătit.

— A fost bine, a spus cineva.

Olive s-a întors și l-a văzut pe Tom în spatele ei, cu brațele încrucișate peste piept în timp ce se sprijinea de masă.

Arăta de parcă ar fi privit-o de ceva vreme.

— Mulțumesc, și prezentarea ta la fel.

Prelegerea lui fusese o repetare condensată a celei ținute la Stanford, iar Olive trebuia să recunoască faptul că, la un moment dat, nu fusese foarte atentă.

— Unde e Adam? a întrebat Tom.

— Cred că e încă la prezentarea lui.

— Exact, și-a dat Tom ochii peste cap. Probabil cu afecțiune, deși Olive nu îi văzuse bine expresia. Asta face, nu?

— Ce face?

— Te depășește. S-a împins de lângă masă, venind mai aproape de ea. Ei bine, depășește pe toată lumea. Nu e ceva personal.

Olive s-a încruntat, derutată, vrând să-l întrebe pe Tom ce voia să spună cu asta, dar el a continuat:

— Cred că noi doi o să ne înțelegem grozav anul viitor.

Amintirea faptului că Tom credea în ea suficient de mult cât s-o ia în laboratorul lui i-a dat la o parte disconfortul.

— Așa e. Olive a zâmbit. Mulțumesc mult pentru că ne acorzi o șansă mie și proiectului meu. Abia aștept să începem să lucrăm împreună.

— Cu plăcere. Și el zâmbea. Cred că avem mult de câștigat amândoi. Nu ești de acord?

Lui Olive i se părea că ea avea mult mai mult de câștigat decât el, dar a dat din cap oricum.

— Așa sper. Cred că imagistica și biomarkerii din sânge se completează perfect și numai combinându-le pute…

— Și eu am ce-ți trebuie, nu-i așa?

Fondurile de cercetare. Spațiul de laborator. Timpul și abilitatea de a te îndruma cum trebuie.

— Da. Ai. Eu…

Dintr-odată, a putut să discearnă marginea cenușie a corneei lui. Se apropiase? Era înalt, dar nu mult mai înalt decât ea. De obicei, nu era așa de impozant.

— Sunt recunoscătoare. Atât de recunoscătoare. Sunt sigură că…

A simțit mirosul lui nefamiliar în nări „respirația caldă și neplăcută în colțul gurii ei și degetele strânse ca o

menghină în jurul brațului și de ce – ce făcea…

— Ce… Cu inima în gât, Olive și-a eliberat brațul și a făcut câțiva pași în spate. Ce faci?

S-a apucat cu mâinile de bicepși, de locul dureros de unde o ținuse Tom.

Doamne… chiar făcuse asta? încercase s-o sărute? Nu, trebuie să-și fi imaginat. Probabil că o ia razna, pentru că Tom niciodată nu ar…

— O avanpremieră, cred.

Olive se uita la el, prea uluită și anesteziată ca să reacționeze, până când el s-a apropiat și s-a mai aplecat o dată către ea. Se întâmpla din nou.

Olive l-a împins. Cu câtă putere a avut, l-a împins cu ambele brațe în piept, până când el s-a împleticit și a izbucnit într-un râs crud și condescendent. Dintr-odată, plămânii lui Olive s-au blocat și nu a mai putut să respire.

— O avanpremieră la… ce? Ai înnebunit?

— Haide.

De ce zâmbea? De ce avea acea expresie odioasă, libidinoasă pe față? De ce se uita la ea ca și…

— O fată drăguță ca tine ar trebui să știe jocul deja. A privit-o din cap până-n picioare, iar privirea lascivă din ochii lui a făcut-o să se simtă dezgustată. Nu mă minți spunându-mi că nu ai ales o rochie așa de scurtă în beneficiul meu. Frumoase picioare, apropo. Îmi dau seama de ce-și pierde Adam vremea cu tine.

— Ce… Ce faci…

— Olive. A oftat, băgând mâinile în buzunare. Ar fi trebuit să nu pară amenințător, relaxat cum era. Dar nu asta era ceea ce transmitea. Nu crezi că te-am acceptat în laboratorul meu fiindcă ești bună, nu-i așa?

Cu gura căscată, a mai făcut un pas în spate. Unul dintre tocuri aproape i s-a agățat de covor și a trebuit să se țină de masă ca să nu cadă.

— O fată ca tine. Care și-a dat seama așa de devreme că poate să avanseze în carieră culcându-se cu profesori cunoscuți, de succes. Zâmbea în continuare. Același zâmbet pe care, la un moment dat, Olive îl crezuse plin de

bunătate. Liniștitor. Te-ai culcat cu Adam, nu-i așa? Știm amândoi *că o* să te culci cu mine din același motiv.

Olive era pe punctul de a vomita. Urma să vomite chiar în această încăpere, fără nicio legătură cu prelegerea ei.

— Ești dezgustător.

— Chiar așa? Tom a scuturat din umeri, neperturbat. Asta înseamnă că amândoi suntem. Tu l-ai folosit pe Adam ca să ajungi la mine și la laboratorul meu. Și la această conferință.

— Nu-i adevărat. Nici măcar nu-l cunoșteam pe Adam când am depus...

— O, te rog. Vrei să spui că ai crezut că rezumatul tău deplorabil a fost selectat ca prelegere datorită calității și importanței lui științifice? A avut o expresie de neîncredere. Cineva are o părere foarte bună despre sine însăși, având în vedere că cercetarea ei e inutilă și derivativă și că abia poate lega două vorbe fără să se bâlbâie ca o idioată.

Olive a înghețat. Stomacul i s-a întors pe dos, picioarele i s-au fixat în pardoseală.

— Nu e adevărat, a șoptit ea.

— Nu? Crezi că cercetătorii din domeniu nu vor să-l impresioneze pe Adam Carlsen suficient cât să pupe în cur persoana pe care se întâmplă s-o reguleze pentru moment? Eu cu siguranță că asta am făcut când i-am spus iubitei lui foarte mediocre că poate să vină să lucreze pentru mine. Dar poate ai dreptate, a spus el, mimând amabilitatea. Poate cunoști mediul academic al cercetării STEM mai bine decât mine.

— O să-i spun lui Adam despre asta. O să...

— Chiar te rog. Tom și-a desfăcut brațele. Ești invitata mea. Ai nevoie să-mi folosești telefonul?

— Nu. Nările i s-au lărgit. S-a simțit măturată de un val de furie rece. Nu.

S-a întors pe călcâie și a plecat spre intrare, luptându-se cu greața și cu bila care i se urca pe gât în sus. Avea să-l găsească pe Adam. Avea să-i găsească pe organizatorii conferinței și să-l raporteze pe Tom. Nu avea să-l mai vadă vreodată la fată.

— Întrebare rapidă. Pe cine crezi că o să creadă Adam, Olive?

Olive s-a oprit brusc, la numai câțiva pași de ușă.

— Pe o nenorocită căreia i-o trage cam de două săptămâni sau pe cineva cu care e prieten de ani buni? Care l-a ajutat să obțină cea mai importantă finanțare a carierei lui? Care a avut grijă de el de când era mai tânăr decât ești tu acum? Care chiar este un cercetător bun?

S-a răsucit, tremurând de furie.

— De ce faci asta?

— Pentru că pot. Tom s-a scuturat din nou. Pentru că, oricât de avantajoasă ar fi fost colaborarea mea cu el, uneori e puțin enervant cum trebuie să fie cel mai bun în toate și îmi place ideea ca, pentru prima dată, să iau ceva ce-i aparține. Pentru că ești foarte drăguță și abia aștept să petrec mai mult timp cu tine anul viitor. Cine ar fi ghicit că Adam are niște gusturi așa de bune?

— Ești nebun. Dacă îți imaginezi că voi lucra în laboratorul tău, ești...

— O, Olive. Dar o vei face. Pentru că – vezi tu – deși munca ta nu este deosebit de bună, completează frumos proiectele care se desfășoară în laboratorul meu.

Olive a scos un hohot amar de râs.

— Ești chiar atât de smintit, încât să-ți imaginezi că voi colabora vreodată cu tine după asta?

— Hm. Mai mult că nu ai de ales. Pentru că, dacă vrei să termini proiectul, laboratorul meu e singura ta șansă. Și dacă nu vrei... ei bine. Mi-ai trimis informații despre toate protocoalele tale, ceea ce înseamnă că le pot reproduce cu ușurință. Dar nu-ți face griji. Poate o să te menționez în secțiunea de mulțumiri.

Olive a simțit cum îi fuge pământul de sub picioare.

— Nu ai face asta, a șoptit. Este ilegal.

— Ascultă, Olive. Sfatul meu prietenesc: taci și înghite. Ține-l pe Adam fericit și interesat cât de mult se poate, iar pe urmă vino în laboratorul meu să facem în sfârșit niște muncă decentă. Dacă mă faci și pe mine fericit, o să mă asigur că poți salva lumea de cancerul pancreatic. Micuța

ta poveste tristă despre mama sau mătușa ta sau proastele de educatoare de la grădiniță care au murit de cancer nu poate să te ducă prea departe. Ești mediocră.

Olive s-a întors și a fugit din încăpere.

Când a auzit sunetul cardului de la ușă, și-a șters imediat lacrimile cu mâneca rochiei. Nu prea a rezolvat problema: plângea de douăzeci de minute bune, și nicio rolă întreagă de hârtie igienică nu ar fi putut ascunde ceea ce făcuse. Dar, de fapt, nu era vina ei. Fusese sigură că Adam trebuia să participe la ceremonia de deschidere, sau cel puțin la petrecerea departamentului de după prelegerea lui. Nu era el în comisia de socializare și relaționare? Ar fi trebuit să fie în altă parte. Socializând. Interacționând. Comisionând.

Dar era acolo. Olive i-a auzit pașii pe când intra în cameră, apoi oprindu-se în ușa de la baie și…

Nu se putea convinge să-l privească în ochi. Era terminată, la urma urmei, distrusă în mod iremediabil. Dar ar fi putut măcar să încerce să-i abată atenția lui Adam. Poate spunând ceva. Orice.

— Hei. A încercat un zâmbet, dar a continuat să-și privească mâinile. Cum a fost prelegerea?

— Ce s-a întâmplat?

Adam avea vocea calmă, joasă.

— Deja ai terminat? își menținea zâmbetul. Bine. Bine, asta a fost bine. Cum a fost sesiunea de întrebări și…

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Am…

Nu a reușit să termine fraza. Și zâmbetul – care, dacă era să fie sinceră, nu fusese chiar un zâmbet încă de la bun început – i se dezintegra. Olive l-a auzit pe Adam apropiindu-se, dar nu s-a uitat la el.

Pleoapele închise erau singurul lucru care menținea ecluzele lacrimilor ferecate, dar nu făceau oricum o treabă foarte bună.

S-a speriat când l-a văzut îngenunchind în fața ei. Chiar lângă scaunul ei, având capul la același nivel cu capul ei, studiind-o cu o expresie de îngrijorare. A dat să-și ascundă

fața în palme, dar Adam i-a ridicat bărbia cu mâna, până când nu a avut de ales și l-a privit în ochi. Apoi, degetele lui Adam au alunecat pe obrazul ei, cuprinzându-l în palmă în timp ce a întrebat-o din nou:

— Olive, ce s-a întâmplat?

— Nimic.

Avea vocea tremurată. Tot dispărea undeva, se topea printre lacrimi.

— Olive.

— Serios. Nimic.

Adam s-a uitat la ea întrebător și nu i-a dat drumul.

— Cineva a cumpărat ultima pungă de chipsuri?

A izbucnit într-un hohot scurt de râs, umed și nu complet controlat.

— Da. Tu ai fost?

— Desigur. I-a șters pomeții cu degetul mare, oprind o lacrimă ce cădea. Le-am cumpărat pe toate.

Zâmbetul lui a părut mai reușit decât cel pe care îl zugrăvise ea mai devreme.

— Sper că ai o asigurare de sănătate bună, pentru că așa o să faci diabet de tip 2.

— Merită.

— Monstrule.

Probabil că se sprijinea în mâna lui, pentru că o mângâia din nou cu degetul mare. Așa de delicat.

— Așa vorbești cu iubitul tău fals? Părea atât de îngrijorat. Ochii, linia buzelor. Și totuși, atât răbdător. Ce s-a întâmplat, Olive?

Ea a scuturat din cap.

— Doar…

Nu-i putea spune. Și nu putea să nu-i spună. Dar mai mult decât orice, nu-i putea spune.

Pe cine crezi că va crede Adam, Olive?

A trebuit să inspire adânc. Să-și scoată vocea lui Tom din cap și să se calmeze înainte să continue. Să găsească ceva de spus, ceva care să nu facă cerul să cadă peste această cameră de hotel.

— Prelegerea mea. Am crezut că a mers bine. Așa au

spus prietenii mei. Dar apoi i-am auzit pe oameni vorbind despre ea și au spus…

Adam chiar ar fi trebuit să n-o mai atingă. Probabil că îi uda toată mâna. Și mâneca sacoului.

— Ce au spus?

— Nimic. Că a fost derivativ. Plictisitor.

Că m-am bâlbâit. Știau că sunt iubita ta și au spus că a fost singurul motiv pentru care am fost aleasă ca să susțin o prelegere.

A scuturat din cap. Trebuia s-o lase moartă. Să-și scoată întâmplarea din minte. Să se gândească bine la ce trebuia sa iaca.

— Cine? Cine au fost *ei?*

„O, Adam."

— Cineva. Nu sunt sigură.

— Le-ai văzut legitimațiile?

— Nu… nu am fost atentă.

— Făceau parte din grupul tău?

Era ceva în tonul lui. Ceva ce sugera violență, furie și oase rupte. Mâna lui Adam era în continuare blândă pe obrazul ei, dar ochii i se îngustaseră. Era o tensiune nouă în maxilarul lui, iar Olive a simțit un fior coborându-i pe șira spinării.

— Nu, a mințit ea. Nu contează. E OK.

Buzele lui Adam s-au lipit într-o linie dreaptă, nările i s-au umflat, așa că Olive a adăugat:

— Oricum, nu-mi pasă ce gândește lumea despre mine.

— Bun, a pufnit el.

Acest Adam, de aici, era acel Adam capricios, irascibil, de care se plângeau studenții lui. Olive nu ar fi trebuit să fie surprinsă văzându-l atât de furios, dar nu mai fusese așa cu ea înainte.

— Nu, serios, nu-mi pasă ce zice lumea…

— Știu că nu-ți pasă. Dar nu asta e problema, nu-i așa? S-a uitat la ea de atât de aproape. Putea vedea galbenul și verdele amestecate în maroul deschis al ochilor lui. Nu este vorba despre ce spun. Este vorba despre ce crezi tu. Despre faptul că tu crezi că au dreptate. Nu-i așa?

Olive avea gura uscată.

— Eu…

— Olive. Ești un cercetător foarte bun. Și vei deveni unul și mai bun. Urma să *cedeze* din cauza felului serios și onest în care se uita la ea. Orice ar fi spus idioții ăia, nu înseamnă nimic despre tine, ci înseamnă foarte multe despre ei. Și-a mișcat degetele pe pielea ei și le-a trecut prin părul din spatele urechii. Munca ta este genială.

Olive nici măcar nu s-a gândit ce face. Iar dacă ar fi făcut-o, probabil nu ar fi putut să se abțină. S-a aplecat înainte și și-a lipit fața de gâtul lui, îmbrățișându-l strâns. O idee îngrozitoare, stupidă și nepotrivită, iar Adam cu siguranță avea s-o dea la o parte în orice clipă, doar că…

Palma i-a alunecat pe ceafă, aproape ca și cum ar fi vrut s-o lipească de el, iar Olive a stat acolo mai multe minute, plângând lacrimi fierbinți pe pielea gâtului lui, simțind cât de călduț, stabil și puternic era sub degetele ei și în viața ei.

„A trebuit să mă faci să mă îndrăgostesc de tine“, s-a gândit ea, clipind. „Nenorocitule ce ești.”

Adam nu i-a dat drumul. Nu înainte ca ea să se retragă și să-și șteargă din nou obrajii, sperând că poate, de data asta, ar fi reușit să se controleze. Și-a tras nasul, iar el s-a întins să ia o cutie de batiste de pe masa televizorului.

— Chiar sunt bine.

El a oftat.

— OK, poate… poate nu sunt bine acum, dar voi fi. A luat șervețelul pe care Adam l-a smuls pentru ea și și-a suflat nasul. Am nevoie numai de puțin…

El a studiat-o și a dat din cap, cu o privire din nou indescifrabilă.

— Mulțumesc. Pentru ce ai spus. Pentru că m-ai lăsat să plâng cu muci în camera ta.

Adam a zâmbit.

— Oricând.

— Și peste sacoul tău. Te duci… Te duci la petrecerea departamentului? a întrebat ea, îngrozită de momentul în care ar fi trebuit să se ridice de pe scaun și să iasă din

cameră.

„Fii sinceră”, i-a șoptit vocea sensibilă, conștientă din capul ei. „Nu vrei să fii fără el.

— Tu te duci?

Ea s-a scuturat.

— Așa am spus. Dar nu am chef să vorbesc cu nimeni acum. Deși simt că alcoolul gratis s-ar putea chiar să ajute.

Și-a mai șters o dată obrajii, dar, în mod miraculos, debitul lacrimilor se oprise. Adam Carlsen, care era responsabil pentru 90% dintre lacrimile studenților din departament, reușise să facă pe cineva să se oprească din plâns. Cine s-ar fi gândit?

A privit-o gânditor pentru o clipă, mușcându-se de obraz. A dat din cap, părând să fi luat o hotărâre, apoi s-a ridicat în picioare cu mâna întinsă către ea.

— Haide.

A trebuit să-și întindă gâtul ca să se uite la el.

— Cred că o să aștept puțin înainte să…

— Nu ne ducem la petrecere.

„Noi?

— Ce?

— Haide, a repetat el, iar de data asta Olive l-a apucat de mână și nu i-a dat drumul.

Nu ar fi putut, la felul în care degetele lui îi strângeau mâna. Adam s-a uitat expresiv la pantofii ei, până când Olive a înțeles aluzia și i-a încălțat, folosindu-se de brațul lui ca să-și mențină echilibrul.

— Unde mergem?

— Să ne luăm niște alcool gratis. Mă rog – a adăugat el – gratis pentru tine.

Aproape că a icnit când și-a dat seama la ce se referea.

— Nu, eu… Adam, nu. Trebuie să te duci la petrecerea departamentului. Și la ceremonia de deschidere. Ești vorbitorul principal!

— Și mi-am spus poezia. I-a luat haina de molton roșu de pe pat și a tras-o către intrare. Poți să mergi în pantofii ăștia?

— Eu, da, dar…

— Am cartela la mine; nu avem nevoie de a ta.

— Adam. L-a apucat de încheietură, iar el s-a întors imediat să se uite la ea. Adam, nu poți chiuli de la evenimentele astea. Oamenii vor spune că…

Adam avea pe buze zâmbetul lui strâmb.

— Că vreau să-mi petrec timpul cu iubita mea?

Creierul lui Olive s-a oprit. Pur și simplu. Și apoi a pornit la loc și…

Lumea era puțin diferită.

Când a strâns-o din nou de mână, a zâmbit și l-a urmat. Un joc pe care adolescenții au început să-l joace la petreceri în SUA la începutul anilor 1950, în care două persoane intră în cea mai întunecată debara și fac tot ce vor timp de șapte minute.

Capitolul 15

IPOTEZĂ: Nu există niciun moment din viață care să nu poată fi îmbunătățit de mâncarea livrată pe banda rulantă.

Toată lumea i-a văzut.

Oameni pe care Olive nu-i cunoscuse niciodată, oameni pe care i-a recunoscut de la postările pe bloguri și pe Twitter despre știință, oameni din departamentul ei, care îi fuseseră profesori în anii anteriori. Oameni care i-au zâmbit lui Adam, care i s-au adresat pe numele mic sau cu apelativul de politețe, care i-au spus „Grozav discurs” ori „Ne vedem pe aici”. Oameni care au ignorat-o complet pe Olive și oameni care au studiat-o cu curiozitate – pe ea, pe Adam și locul unde mâinile lor se atingeau.

Adam a dat din cap, oprindu-se să stea de vorbă numai cu Holden.

— Chiuliți de la chestia asta plictisitoare? a întrebat el cu un zâmbet pe față.

— Îhî.

— Atunci, o să mă asigur că beau băutura voastră. Și că transmit scuzele voastre.

— Nu e nevoie.

— O să spun că ați avut o urgență în familie. Holden a făcut cu ochiul. Poate o urgență a viitoarei familii, cum sună asta?

Adam a dat ochii peste cap și a tras-o pe Olive afară. Trebuia să se grăbească pentru a ține pasul cu el, nu fiindcă ar fi mers foarte repede, ci pentru că avea picioarele așa de lungi, iar un pas al lui era cam cât trei pași de-ai ei.

— Ăăă… Sunt pe tocuri.

S-a întors spre ea, coborându-și privirea în jos, de-a lungul picioarelor ei, apoi mutând-o rapid în altă parte.

— Știu. Ești mai puțin aproape de pământ ca de obicei.

Ochii lui Olive s-au îngustat.

— Hei, am un metru șaptezeci și doi. Adică sunt destul de înaltă.

Expresia lui Adam era neutră.

— Hm.

— Ce înseamnă fața asta?

— Ce față?

— A ta.

— Fața mea obișnuită?

— Nu, asta e fața care zice „nu ești înaltă”.

El a zâmbit numai puțin.

— Pantofii ăștia sunt buni pentru mers?

Să ne întoarcem?

— Sunt buni, dar putem să mergem mai încet?

Adam a simulat un oftat, dar a încetinit. I-a dat drumul la mână și a împins-o în spate ca s-o ghideze spre dreapta. Olive a trebuit să-și ascundă un mic fior.

— Deci… Și-a înfundat pumnii în buzunarele hainei, încercând să ignore felul în care vârfurile degetelor o furnicau în continuare. Băuturile alea gratis pe care le-ai menționat vin împreună cu mâncare?

— Îți cumpăr cina. Buzele lui Adam s-au curbat mai mult. Nu ești o iubită ieftină însă.

Olive s-a aplecat într-o parte și și-a lovit umărul de bicepșii lui. Nu putea să nu observe că nu se retrăgea deloc.

— Chiar nu sunt. Am în plan să-mi mănânc și să-mi beau sentimentele.

— Zâmbetul lui Adam era mai strâmb decât fusese vreodată.

— Unde vrei să mergi, deșteapto?

— Să vedem… Ce-ți place? în afară de apă de la robinet și spanac fiert?

Adam s-a uitat urât la ea.

— Ce zici de burgeri?

— Meh… Olive a ridicat din umeri. Sigur. Dacă nu e altceva.

— Ce-i rău la burgeri?

— Nu știu. Au gust de picior.

— Ce gust?

— Ce zici de mâncare mexicană? îți place mâncarea mexicană?

— Burgerii nu au gust de…

— Sau italiană? Pizza ar fi grozavă. Și poate au un fel de mâncare pe bază de țelină pe care poți să-l comanzi.

— Deci, burgeri.

Olive a râs.

— Ce zici de mâncare chinezească?

— Am mâncat la prânz.

— Ei bine, oamenii din China mănâncă mâncare chinezească de mai multe ori pe zi, așa că n-ar trebui să lași asta să te oprească de la… Oh.

Adam a avut nevoie de doi pași ca să-și dea seama că Olive se oprise în mijlocul trotuarului. S-a răsucit ca s-o privească.

— Ce?

— Acolo.

A arătat spre panourile alb cu roșu de pe partea cealaltă a străzii.

Adam s-a uitat în direcția indicată și, pentru câteva clipe, a rămas așa, clipind de câteva ori. Apoi:

— Nu.

— Acolo, a repetat ea, simțind cum obrajii i se lărgesc într-un zâmbet.

— Olive. Între sprâncenele lui Adam era o cută verticală adâncă. Nu. Sunt restaurante mult mai bune la care putem…

— Dar vreau să merg la ăla.

— De ce? Este…

Ea s-a apropiat de Adam și l-a apucat de mâneca sacoului.

— Te rog. Te rog?

Adam s-a ciupit de nas, a oftat și și-a strâns buzele. Dar nu mai mult de cinci secunde mai târziu, și-a pus mâna între omoplații ei ca s-o ghideze pe partea cealaltă a străzii.

*

Problema, i-a explicat el în șoaptă, în timp ce așteptau să fie conduși la masă, nu era trenul cu sushi, ci conceptul de bufet suedez pentru douăzeci de dolari.

— Nu e niciodată un semn bun, i-a spus, dar vocea lui părea mai mult resemnată decât combativă și, când chelnerul le-a făcut semn să intre, Adam l-a urmat supus în separeu.

Olive s-a minunat de farfuriile care călătoreau pe banda rulantă șerpuind prin restaurant, incapabilă de a-și stăpâni rânjetul cu gura deschisă. Când și-a adus aminte de prezența lui Adam și și-a îndreptat atenția spre el, acesta o privea cu o expresie pe jumătate exasperată, pe jumătate indulgentă.

— Știi, i-a spus, cu ochii la o salată de alge care trecea pe lângă umărul lui, am putea merge la un restaurant japonez adevărat. Sunt mai mult decât încântat să plătesc pentru oricât de mult sushi vrei să mănânci.

— Dar se va mișca în jurul meu?

El a scuturat din cap.

— Îmi retrag cuvintele: tulburător de ieftină.

Olive l-a ignorat și a ridicat ușa de sticlă, apucând un rulou și o gogoașă cu ciocolată. Adam a bălmăjit ceva ce semăna mult cu „foarte autentic”, iar când chelnerița s-a oprit, a comandat două beri.

— Ce crezi că e asta? Olive a înmuiat o bucată de sushi în sosul ei de soia. Ton sau somon?

— Probabil carne de păianjen.

Și-a înfundat bucata în gură.

— Delicios.

— Serios? a spus el, părând sceptic.

Nu era întru totul adevărat. Dar era în ordine. Și asta, ei bine, asta era așa de distractiv. Exact lucrul de care avea nevoie ca să-și golească mintea de… orice. De orice altceva în afară de aici și acum. Cu Adam.

— Aha.

A împins bucata care rămăsese spre el, provocându-l în tăcere să guste.

Adam și-a despărțit bețigașele cu o expresie lungă, suferindă, și a înfulecat bucata, mestecând mult timp.

— Are gust de picior.

— În niciun caz. Poftim. A luat un bol cu edamame de pe bandă. Poți mânca asta. Practic, e broccoli.

Adam a dus una la gură, reușind să aibă aerul că nu o ura:

— Nu trebuie să vorbim, apropo. Olive și-a înclinat capul. Ai spus că nu vrei să vorbești cu nimeni de la hotel. Așa că nu trebuie să vorbim, dacă preferi să mănânci – Adam s-a uitat cu o lipsă evidentă de încredere la farfuriile pe care le adunase – în tăcere.

„Nu ești chiar nimeni”, părea un lucru periculos pe care l-ar fi putut spune, așa că a zâmbit.

— Pun pariu că ești specialist în tăcut.

— Asta e o provocare?

Ea a scuturat din cap.

— Vreau să vorbesc. Dar putem să nu vorbim despre conferință? Sau despre știință? Sau despre faptul că lumea e plină de dobitoci? „Și despre faptul că unii dintre ei sunt prietenii și colaboratorii tăi apropiați?”

Adam și-a strâns pumnul pe masă, și-a încleștat maxilarul și a dat din cap.

— Grozav. Am putea vorbi despre cât de drăguț e locul ăsta și…

— Este oribil.
— … sau despre gustul de sushi…
— Picior.
— … sau despre cel mai bun film din franciza *Fast and Furious…*
— *Fast no. 5.* Deși am sentimentul că o să spui…
— *Tokyo Drift.*
— Exact.
El a oftat, apoi au schimbat un mic zâmbet. Și apoi, apoi zâmbetul a dispărut și doar s-au privit, ceva substanțial și dulce colorând aerul dintre ei, atrăgător și abia suportabil. Olive a trebuit să-și smulgă privirea de la el pentru că… nu. Nu.
Olive s-a întors, iar ochii i-au căzut pe un cuplu de la o masă situată la câțiva metri în dreapta lor. Erau imaginea în oglindă a lui Adam și Olive, fiecare stând pe câte o parte a separeului lor, schimbând priviri calde și zâmbete timide.
— Crezi că sunt la o întâlnire falsă? a întrebat Olive, lăsându-se pe spate în scaunul ei.
Adam i-a urmărit privirea către cuplu.
— Am crezut că astea implică în mare parte cafenele și loțiuni de protecție solară.
— Nu. Numai cele mai bune.
El a râs discret.
— Ei bine. S-a concentrat asupra mesei și asupra bețigașelor, pe care le-a așezat în așa fel încât să fie paralele. Sigur le-aș recomanda.
Olive și-a aplecat bărbia ca să-și ascundă un zâmbet și apoi s-a aplecat în față să fure niște edamame.

*

În lift s-a ținut de bicepsii lui și și-a scos pantofii, eșuând în a fi grațioasă, în timp ce el a studiat-o dând din cap.
— Am crezut că ai spus că nu dor?
Părea curios. Amuzat? Afectuos?
— Asta era cu secole în urmă. Olive a luat pantofii în mână și i-a legănat pe degete. Când s-a îndreptat, Adam

era din nou imposibil de înalt. Acum sunt foarte pregătită să-mi tai labele picioarelor.

Liftul a scos un sunet, iar ușile s-au deschis.

— Pare contraproductiv.

— O, n-ai idee. Hei, ce faci…?

Inima lui Olive a stat în loc mai multe clipe când Adam a luat-o în brațe exact ca pe o mireasă. A țipat, iar el a dus-o la camera lor doar pentru că avea o bătătură la degetul mic. Fără să aibă de ales, l-a cuprins cu brațele după gât și s-a lăsat moale, încercând să se asigure că ar fi supraviețuit dacă Adam s-ar fi hotărât să-i dea drumul pe jos. Mâinile lui erau calde pe spatele ei, antebrațele puternice și încordate.

Mirosea minunat. Senzația de a fi în brațele lui era grozavă.

— Știi, camera e la numai douăzeci de metri.

— N-am idee ce înseamnă asta.

— Adam.

— Noi, americanii, gândim în picioare,

Canada.

— Sunt prea grea.

— Chiar ești. Ușurința cu care a mișcat-o în brațe ca să strecoare cartela în ușă, i-a dezmințit cuvintele. Ar trebui să tai din dietă băuturile cu aromă de plăcintă cu dovleac.

Olive l-a tras de păr și i-a zâmbit pe umăr.

— Niciodată.

Ecusoanele lor erau în continuare pe măsuța televizorului, exact unde le lăsaseră, iar pe patul lui Adam se afla un program al conferinței pe jumătate deschis, ca să nu mai spunem nimic de muntele de bagaje și pliante inutile. Olive le-a observat imediat și s-a simțit de parcă o mie de așchii mici i-ar fi intrat în rana proaspătă. Și-a adus aminte fiecare cuvânt rostit de Tom, toate minciunile, adevărurile și insultele sarcastice și…

Adam trebuie să fi știut. De cum a pus-o jos, a strâns toate lucrurile legate de conferință și le-a așezat pe un scaun cu fața la geam, unde erau ascunse de vedere și Olive… Ar fi putut să-l ia în brațe. Nu avea s-o facă – deja făcuse asta de două ori pe ziua de azi – dar chiar ar fi putut.

În loc de asta, a scos hotărâtă toate micile așchii din mintea ei, s-a lăsat pe pat cu burta în sus și s-a uitat la tavan.

A crezut că va fi stânjenitor să fie cu el într-un spațiu așa de mic întreaga noapte. Și era puțin, sau cel puțin fusese când ajunsese la hotel mai devreme, dar acum se simțea calmă și în siguranță. Ca și cum lumea ei, mereu febrilă, dezordonată și solicitantă, ar fi încetinit. S-ar fi ușurat, numai puțin.

Cuvertura de pe pat a foșnit când a întors capul să se uite la Adam. Părea și el relaxat când și-a așezat haina pe spătarul unui scaun, apoi și-a dat jos ceasul și l-a așezat frumos pe birou. Familiaritatea liniștită a momentului – gândul că ziua ei și ziua lui aveau să se termine în același loc, în același timp – a liniștit-o ca o mângâiere lentă pe șira spinării.

— Mulțumesc. Pentru că mi-ai cumpărat mâncare.

S-a uitat la ea, încrețindu-și nasul.

— Nu-mi dau seama dacă a fost vorba de mâncare.

Ea a zâmbit, răsucindu-se pe-o parte.

— Nu mai ieși?

— Să ies?

— Da. Să te întâlnești cu cercetători foarte importanți. Să mai mănânci un kilogram de edamame?

— Cred că am avut parte de suficientă socializare și edamame pentru zece ani de-acum încolo. Și-a scos pantofii și șosetele și le-a așezat ordonat lângă pat.

— Atunci, rămâi?

El a făcut o pauză și s-a uitat la ea.

— În afara cazului că preferi să fii singură.

„Nu, nu aș vrea.“ S-a sprijinit într-un cot.

— Hai să ne uităm la un film.

Adam a clipit spre ea.

— Sigur. Părea surprins, dar nu la modul neplăcut. Dar dacă gustul tău în materie de filme seamănă vreun pic cu cel privind restaurantele, probabil va fi…

Nu a văzut perna venind spre el. Obiectul s-a lovit de fața lui și a căzut pe jos, făcând-o pe Olive să chicotească și să se ridice de pe pat.

— Te deranjează dacă mai întâi fac un duș?

— Deșteaptă.

Ea a început să cotrobăie prin valiză.

— Poți alege filmul. Nu-mi pasă ce alegi, atât timp cât nu sunt scene în care sunt omorâți cai, pentru că… la naiba.

— Ce?

— Mi-am uitat pijamaua.

Și-a căutat telefonul în buzunarele hainei. Nu era acolo și și-a dat seama că nu-l luase la restaurant.

— Mi-ai văzut… O, aici era.

Bateria era aproape complet consumată, probabil fiindcă uitase să oprească înregistrarea prelegerii ei. Nu-și verificase mesajele de câteva ore și a găsit câteva noi – cele mai multe de la Anh și Malcolm, care o întrebau unde era și dacă plănuia în continuare să vină la petrecere, îi spuneau să-și miște curul cât mai repede fiindcă băutura curgea în valuri, apoi, în cele din urmă, o informau că se duceau cu toții în centru la un bar. Anh trebuie să fi fost deja făcută praf la momentul respectiv, fiindcă ultimul ei mesaj suna așa: **Sund că vrei • svii. Olive.**

— Mi-am uitat pijamaua și voiam să verific dacă pot împrumuta ceva de la prietenii mei, dar nu cred că se întorc decât peste câteva ore. Deși cred că se poate ca Jess să nu fi mers cu ei, stai să scriu să văd…

— Poftim. Adam a așezat ceva negru și frumos împachetat pe patul ei. Poți să-l folosești pe ăsta dacă vrei.

Olive a studiat obiectul, sceptică.

— Ce este?

— Un tricou. Am dormit în el aseară, dar probabil e mai bun decât rochia pe care o porți. Ca să dormi în el, vreau să spun, a adăugat cu o urmă de roșeață în obraji.

— O. Olive l-a ridicat, iar tricoul s-a desfăcut. Imediat a observat trei lucruri: era mare, atât de mare încât i-ar fi ajuns până la jumătatea coapsei, poate chiar mai jos; mirosea dumnezeiește, un amestec între pielea lui Adam și detergent de rufe, care a făcut-o să vrea să-și îngroape fața în el și să-l miroasă zile-n șir; și pe piept era scris cu litere

mari, albe…

— Biolog ninja?

Adam s-a scărpinat la ceafă.

— Nu l-am cumpărat.

— L-ai… furat?

— A fost un cadou.

— Ei bine. Olive a zâmbit. Este un cadou dat naibii. Doctor ninja.

Adam s-a uitat la ea fără nicio expresie.

— Dacă spui cuiva, neg.

Ea a chicotit.

— Ești sigur că e în ordine? Tu cu ce te îmbraci?

— Cu nimic.

Probabil s-a holbat la el puțin prea mult, pentru că Adam i-a aruncat o privire amuzată și a dat din cap.

— Glumesc. Am un tricou pe sub cămașă.

Olive a dat din cap și s-a grăbit în baie, fiind atentă să nu-l privească în ochi.

Singură sub duș era mult mai greu să se concentreze asupra unui sushi stătut și a zâmbetului strâmb al lui Adam și să uite de ce ajunsese să se agate de el pentru trei ore. Ceea ce-i făcuse Tom era dezgustător și trebuia să facă o plângere. Trebuia să-i spună lui Adam. Trebuia să facă ceva. Dar de fiecare dată când a încercat să se gândească la asta rațional, i-a auzit vocea în cap – *mediocră* și *picioare frumoase* și *inutil* și *derivativ* și *mica poveste tristă* – atât de tare, încât i-a fost teamă să nu-i explodeze capul în mici fărâme.

Așa că a făcut un duș cât s-a putut de scurt, timp în care și-a distras atenția citind etichetele șamponului și gelului de duș ale lui Adam (ceva hipoalergenic și cu un PH echilibrat care îi făceau ochii să i se învârtă în cap) și s-a șters cât s-a putut de repede. Și-a scos lentilele de contact, apoi a furat puțin din pasta lui de dinți. Privirea i-a căzut asupra periuței; era negru cărbune, chiar și perii, așa că nu a putut să se abțină din a chicoti.

Când a ieșit din baie, Adam stătea pe marginea patului, îmbrăcat cu o pereche de pantaloni de pijama ecosez și cu

un tricou alb. Ținea telecomanda televizorului într-o mână și telefonul în cealaltă, uitându-se încruntat când la un ecran, când la celălalt.

— Era normal.

— Ce e normal? a întrebat el absent.

— Să ai o periuță de dinți neagră. Gura lui Adam a tresărit.

— Vei fi șocată să afli că pe canalul Netflix nu există nicio categorie de filme în care caii nu mor.

— Ce obscenitate, nu-i așa? E foarte necesară. Și-a mototolit rochia prea scurtă într-o bilă și a îndesat-o în geantă, visând s-o înfunde pe gâtul lui Tom. Dacă aș fi americancă, sigur aș candida pentru Congres pe o asemenea platformă.

— Să ne căsătorim de formă ca să-ți iei cetățenia?

Inima lui Olive a tresărit.

— O, da. Cred că e momentul să mimăm că trecem la nivelul următor.

— Deci – a tastat pe telefon – caut pe google „cal mort“ plus titlul filmului care ni se pare că sună bine.

— Așa fac și eu de obicei. A înaintat prin cameră până a ajuns lângă el. Ce ai găsit?

— Ăsta este despre un lingvist care e rugat să descifreze un mesaj extrater…

Adam a ridicat privirea din telefon și a tăcut imediat. A deschis și apoi a închis gura, iar ochii i-au alunecat asupra coapselor ei, a picioarelor, a șosetelor cu unicorni și repede înapoi la față. Nu, nu la față: într-un punct deasupra umerilor. Și-a dres glasul înainte de a spune:

— Mă bucur… că ți-e bun.

Se uita din nou la telefon. Ținea telecomanda mai strâns.

A trecut mult timp înainte ca Olive să-și dea seama că se referea la tricou.

— O, da. A zâmbit ea. Exact măsura mea, nu? Era atât de mare, încât acoperea cam aceeași suprafață din pielea ei ca și rochia, dar era la fel de moale și confortabil ca un pantof vechi. Poate nu ți-l dau înapoi.

— E al tău.

S-a legănat pe călcâie și s-a întrebat dacă ar fi fost OK să se așeze lângă el acum. Ar fi fost normal, de vreme ce trebuiau să aleagă filmul împreună.

— Chiar pot să dorm în el săptămâna asta?

— Bineînțeles. Mâine plec, oricum.

Știa asta, bineînțeles. Știuse de prima oară când îi spusese, cu două săptămâni în urmă; știuse dimineață când se urcase în avion, în San Francisco, și știuse cu numai câteva ore în urmă, când folosise exact această informație ca să se consoleze că, oricât de stresantă și de stânjenitoare ar fi fost cazarea în aceeași cameră cu Adam, măcar avea să fie de scurtă durată. Doar că acum nu era stânjenitoare. Nici pe departe la fel de deranjantă ca ideea de a se despărți de el pentru mai multe zile. De a fi aici, dintre toate locurile cu putință, fără el.

— Cât de mare e valiza ta?

— Hm?

— Pot să vin cu tine?

Adam a ridicat capul și a privit-o, zâmbind în continuare, dar trebuie să fi văzut ceva în ochii ei, în spatele glumei și a încercării de a fi amuzantă. Ceva vulnerabil și care implora, ceva ce Olive nu reușise să îngroape în mod adecvat în ființa ei.

— Olive. A dat drumul telefonului și telecomenzii pe pat. Nu le permite.

Olive doar și-a înclinat capul. Nu avea de gând să plângă din nou. Nu avea niciun rost. Și ea nu era așa – o creatură așa de fragilă și fără apărare care să se îndoiască de sine la fiecare mișcare. Sau, cel puțin, nu fusese. Doamne, îl ura pe Tom Benton.

— Să le permit?

— Nu le permite să-ți strice participarea la această conferință. Sau știința. Sau să te facă să te simți mai puțin mândră de realizările tale.

Olive s-a uitat în jos, studiind galbenul șosetelor ei în timp ce-și îngropa degetele de la picioare în mocheta pufoasă. Și apoi s-a uitat din nou la el.

— Știi care e partea tristă?

El a scuturat din cap, iar Olive a continuat.

— Pentru o clipă, în timpul prelegerii...

Chiar m-am simțit bine. Eram panicată. Mai aveam puțin și vomitam, cu siguranță. Dar în timp ce-i vorbeam acestui grup mare de oameni despre munca, ipotezele și ideile mele, explicându-mi raționamentul și încercările și erorile și motivul pentru care cercetarea mea e importantă, m-am... m-am simțit plină de încredere. M-am simțit bine. Totul părea potrivit și plăcut. Așa cum trebuie să fie știința când o împărtășești cu alții. Și-a petrecut brațele în jurul mijlocului. Am simțit că poate aș putea fi profesoară, la un moment dat. Una adevărată. Și poate să aduc o schimbare.

Adam a dat din cap, ca și cum ar fi știut exact la ce se referea.

— Aș vrea să fi fost acolo, Olive.

Olive își dădea seama că era sincer. Că regreta că nu fusese cu ea. Dar nici măcar Adam – invincibilul, hotărâtul, competentul Adam – nu putea fi în două locuri în același timp, și realitatea era că nu-i văzuse prelegerea.

N-am nici cea mai vagă idee dacă ești suficient de bună, dar nu asta este întrebarea pe care ar trebui să ți-o pui. Ceea ce contează este dacă motivul pentru care vrei tu să fii într-un mediu academic este suficient de bun. Asta îi spusese cu ani în urmă, în baie. Asta își repetase ani de-a rândul, de fiecare dată când se lovise de un zid. Dar dacă se înșelase, de fapt? Dacă exista ideea de a fi suficient de bun? Dacă asta era ceea ce conta cel mai mult?

— Dacă e adevărat? Dacă într-adevăr sunt mediocră?

Adam nu a răspuns mult timp. Doar a privit înainte, cu o urmă de frustrare în expresie și cu o mină gânditoare. Apoi, pe un ton scăzut și egal, a spus:

— Când eram în anul doi la școala doctorală, îndrumătorul meu mi-a spus că sunt un ratat care nu va realiza niciodată nimic.

— Ce? S-ar fi așteptat la orice, numai la asta nu. De ce?

— Din cauza unui design greșit de furcă moleculară a ADN-ului. Dar nu a fost nici prima și nici ultima dată. Și nu

era motivul cel mai mărunt din care obișnuia să mă mustre. Uneori își umilea studenții în public fără niciun motiv. Dar acea dată în mod special nu am uitat-o, pentru că-mi aduc aminte cum m-am gândit... A înghițit în sec. Îmi aduc aminte cum eram sigur că avea dreptate. Că nu aveam să realizez niciodată nimic.

— Dar tu... „Ai publicat articole în Lancet. Ai titularizare și milioane de dolari în finanțări de cercetare. Ai fost vorbitor principal la o conferință importantă.” Olive nu era sigură care dintre argumente să le enumere, așa că s-a rezumat la: Ai fost laureat al bursei Macarthur, s-a rezumat ea la a-i spune.

— Am fost. A expirat cu un hohot de râs. Și cu cinci ani înainte de bursa Macarthur, în anul al doilea de doctorat, am petrecut o săptămână întreagă pregătind aplicații pentru Drept, fiindcă eram sigur că nu aveam să devin niciodată om de știință.

— Stai. Deci, ceea ce a spus Holden era adevărat? Nu-i venea să creadă. De ce Dreptul?

El a ridicat din umeri.

— Părinților mei le-ar fi plăcut. Și dacă nu puteam fi om de știință, nu-mi păsa ce aveam să devin.

— Și ce te-a oprit, atunci?

A oftat.

— Holden. Și Tom.

— Tom, a repetat ea, iar stomacul i s-a întors pe dos.

— Aș fi renunțat la școala doctorală dacă nu ar fi fost ei. Îndrumătorul nostru era un sadic notoriu. Cum sunt și eu, presupun. Gura i s-a schimonosit într-un zâmbet plin de amărăciune. Îi cunoșteam reputația înainte de a începe școala. Treaba e că era, de asemenea, genial. Cel mai bun. Și am crezut... Am crezut că pot să suport orice mi-ar fi aruncat în față, pentru că ar fi meritat. M-am gândit că o să fie nevoie de sacrificiu, disciplină și efort.

Vocea lui Adam era tensionată, ca și cum nu ar fi fost obișnuit să dezbată acest subiect.

Olive a încercat să fie blândă când a întrebat:

— Și nu a fost așa?

El a scuturat din cap.

— Într-un fel, opusul.

— Opusul disciplinei și al efortului?

— Am lucrat din greu, asta-i sigur. Dar disciplina… disciplina presupune niște așteptări precis articulate. Coduri ideale de comportament, iar eșuarea de a adera la ele este adresată într-un mod productiv. Sau cel puțin așa am crezut. Asta cred în continuare. Ai spus că sunt agresiv cu studenții mei, și poate ai dreptate…

— Adam, eu…

— Dar ceea ce încerc să fac este să le stabilesc țeluri și să-i ajut să le atingă. Dacă îmi dau seama că nu fac ceea ce am agreat împreună că trebuie făcut, le spun ce e greșit și ce trebuie schimbat. Nu-i dădăcesc, nu ascund critica în laude, nu cred în prostia aia cu feedbackul sub formă de biscuit Oreo[26], și dacă li se pare că sunt înfricoșător sau antagonist din cauza asta, așa să fie. A inspirat adânc. Dar, de asemenea, nu fac niciodată critica să sune ca și cum ar fi despre ei. Este întotdeauna despre muncă. Uneori va fi făcută, uneori nu, și dacă nu… munca poate fi refăcută. Poate fi îmbunătățită. Nu vreau ca imaginea lor de sine să fie legată de ceea ce produc. A făcut o pauză și a părut – nu, era ca și cum ar fi fost departe. Ca și cum astea ar fi fost niște lucruri la care se gândise mult, ca și cum și-ar fi dorit asta pentru studenții lui. Urăsc cât de arogant sună toate astea, dar știința e treabă serioasă și… este datoria mea, ca om de știință, cred.

— Eu… Dintr-odată aerul din camera de hotel era rece. „Eu sunt cea care i-a spus“, s-a gândit Olive, simțind cum stomacul i se dă peste cap. „Eu sunt cea care i-a spus în mod repetat că e înfricoșător și antagonist și că toți studenții lui îl urăsc.“ Și îndrumătorul tău nu credea asta?

— Nu am înțeles niciodată cu adevărat ce gândea. Dar ceea ce știu, după toți acești ani, este că era abuziv. O mulțime de lucruri oribile s-au întâmplat sub supravegherea

---

[26] „Abordarea Oreo“ a criticii presupune structurarea opiniei oferite în trei părți: o părere sinceră pozitivă, una critică, iar a treia exemplu, încrederea în viitoarea reușită.

lui – cercetători cărora nu le-au fost recunoscute ideile, nu au fost recunoscuți ca autori ai lucrărilor lor. Oamenii au fost umiliți pentru greșeli care ar fi fost normale și pentru cercetători experimentați, cu atât mai mult pentru stagiari. Așteptările erau majore, dar niciodată complet definite. Termenele de predare imposibile erau stabilite în mod arbitrar, pe nepusă masă, iar studenții erau pedepsiți pentru faptul că nu le puteau respecta. Studenților doctoranzi li se atribuiau în mod constant aceleași sarcini, apoi erau asmuțiți unii împotriva celorlalți și li se cerea să concureze unii cu alții, pentru amuzamentul îndrumătorului meu. Odată ne-a pus pe Holden și pe mine în același proiect de cercetare și ne-a spus că cel care avea să obțină primul rezultate demne de publicat avea să primească fonduri pentru următorul semestru.

Olive a încercat să-și imagineze cum ar fi fost dacă doctor Aslan ar fi promovat în mod deschis un mediu competitiv între Olive și colegii ei. Dar nu – Adam și Holden fuseseră prieteni apropiați întreaga viață, așa că situația nu era comparabilă. Era ca și cum i s-ar fi spus că, pentru a primi salariu semestrul următor, Olive ar fi trebuit s-o întreacă pe Anh.

— Ce ați făcut?

Adam și-a trecut o mână prin păr, iar o șuviță i-a căzut peste frunte.

— Ne-am aliat. Ne-am gândit că aveam abilități complementare – un expert în farmacologie poate obține mai multe rezultate cu ajutorul unui biolog informațional și viceversa. Și am avut dreptate. Am realizat un studiu foarte bun. A fost epuizant, dar și înălțător, să ne petrecem atâtea ore încercând să ne dăm seama cum am fi putut să ne reparăm protocoalele. Să știm că am fost primii care am descoperit un anumit lucru. Pentru o clipă, a părut să se bucure de amintire. Dar apoi și-a lipit buzele, mișcându-și maxilarul. Și la sfârșitul semestrului, când i-am prezentat rezultatele îndrumătorului nostru, ne-a spus că niciunul dintre noi nu avea să primească finanțare pentru că, prin colaborarea noastră, încălcaserăm recomandările. Ne-am

petrecut următoarea primăvară predând șase cursuri de Introducere în biologie pe săptămână, peste munca în laborator. Holden și cu mine locuiam împreună și jur că odată l-am auzit bălmăjind în somn: „Mitocondriile sunt uzina celulelor".

— Dar… i-ați dat îndrumătorului ceea ce vă ceruse.

Adam a scuturat din cap.

— El voia o luptă pentru putere. Și, până la urmă, a câștigat-o: ne-a pedepsit fiindcă nu am jucat după cum ne-a cântat și a publicat descoperirile noastre fără a recunoaște rolul pe care îl avuseserăm în obținerea lor.

— Eu… Degetele i s-au strâns pumn în materialul larg al tricoului împrumutat. Adam, îmi pare atât de rău că te-am comparat cu el. Nu am vrut…

— Este în ordine.

I-a zâmbit tensionat, dar liniștitor. Nu *era* în ordine. Da, Adam putea fi direct, chiar dureros de direct. Încăpățânat, sincer și să nu facă compromisuri. Putea să nu fie întotdeauna blând, dar niciodată diabolic sau malițios. Chiar opusul: era sincer până-n măduva oaselor și cerea de la ceilalți aceeași disciplină pe care, în mod evident, și-o impunea lui. Oricât s-ar fi plâns studenții lui în legătură cu modul dur în care le prezenta părerile sau de orele îndelungate pe care le cerea acestora să le petreacă în laborator, toți recunoșteau că era un mentor adevărat, fără a fi posesiv. Cei mai mulți dintre ei absolviseră școala cu numeroase lucrări publicate și obținuseră locuri de muncă excelente în mediul academic.

— Nu ai știut, a adăugat el.

— Totuși… Și-a mușcat buza, simțindu-se vinovată. Învinsă. Simțindu-se furioasă pe îndrumătorul lui Adam și pe Tom pentru faptul că se purtau ca și cum mediul academic ar fi fost locul lor de joacă personal. Pe sine însăși pentru că nu știa ce să facă în legătură cu asta. De ce nu a depus nimeni plângere?

Adam a închis pentru puțin timp ochii.

— Pentru că era pe lista scurtă pentru un Premiu Nobel. De două ori a fost. Pentru că avea prieteni puternici bine

pușí și am bănuit că nimeni nu ne-ar fi crezut pe noi. Pentru că ar fi putut să ne ridice sau să ne distrugă carierele. Pentru că aveam senzația că nu exista un sistem adevărat căruia să-i cerem ajutorul. Bărbia lui Adam avea o expresie amară și nu se mai uita la Olive. Ideea că Adam Carlsen ar fi putut să se simtă lipsit de putere era suprarealistă. Și totuși, ochii lui spuneau altă poveste. Eram terifiați și probabil, undeva în adâncul sufletului, eram convinși că noi ne luaserăm acest angajament și o meritam. Că eram niște ratați care nu aveau să realizeze niciodată nimic.

A durut-o inima pentru el. Pentru ea.

— Îmi pare rău.

Adam a scuturat din cap, iar expresia i sa limpezit întrucâtva.

— Când mi-a spus că sunt un ratat, m-am gândit că avea dreptate. Eram gata să renunț la singurul lucru la care țineam din cauza asta. Și Tom, și Holden aveau problemele lor cu îndrumătorul nostru, bineînțeles. Toată lumea avea. Dar m-au ajutat. Dintr-un anumit motiv, îndrumătorul meu părea să știe întotdeauna când se întâmpla ceva greșit cu studiile mele, dar Tom a mediat mult lucrurile între noi. A înghițit multă mizerie de la el în locul meu. Era preferatul lui și a intervenit pentru a face ca laboratorul să semene mai puțin cu un câmp de bătălie.

Faptul că Adam vorbea despre Tom ca și cum ar fi fost un erou îi făcea greață lui Olive, dar a tăcut. Asta nu era despre ea.

— Și Holden… Holden mi-a furat aplicațiile pentru Drept și a făcut avioane de hârtie din ele. Era suficient de departe de ceea ce mi se întâmpla pentru a putea să mă ajute să văd lucrurile obiectiv. Tot așa cum eu sunt departe de ceea ce ți s-a întâmplat ție azi. Acum o privea. În ochii lui era o lumină pe care Olive nu o înțelegea. Nu ești mediocră, Olive. Nu ai fost invitată să vorbești fiindcă oamenii cred că ești iubita mea – nu există așa ceva, de vreme ce rezumatele depuse trec printr-un proces de previzualizare secret. Știu, pentru că în trecut am fost cooptat pentru această previzualizare. Iar munca pe care ai prezentat-o

este importantă, genială și riguroasă. A inspirat adânc. Umerii lui Adam s-au ridicat și au coborât sincronizați cu bătăile inimii ei. Aș vrea să te vezi așa cum te văd eu.

Poate a fost datorită cuvintelor, poate a fost datorită tonului. Poate era datorită felului în care tocmai îi spusese ceva despre el sau datorită felului în care o luase de mână mai devreme și o salvase din suferința în care era. Cavalerul ei în armură neagră. Poate nu era nimic din toate astea, poate erau toate la un loc, poate era ceva ce urma oricum să se întâmple. Totuși, nu conta. Dintr-odată, nu au mai contat motivul și felul în care se întâmplau lucrurile. Ceea ce urma. Singurul lucru de care îi păsa lui Olive era că acum își dorea să se întâmple, iar asta i s-a părut suficient.

Totul a fost atât de lent: pasul în față pe care l-a făcut ca să ajungă să stea între genunchii lui, mâna pe care a așezat-o pe fața lui, felul în care degetele s-au făcut căuș pe obrazul lui. Atât de încet, încât ar fi putut s-o oprească, ar fi putut să se depărteze, ar fi putut spune ceva, dar nu a făcut-o. Doar s-a uitat la ea cu ochii limpezi, de un căprui intens, iar inima lui Olive a sărit deodată și s-a potolit când Adam și-a înclinat capul și s-a sprijinit în palma ei.

Nu a surprins-o cât de fină era pielea lui sub barba nerasă de o zi și cât de caldă comparativ cu a ei. Și când s-a aplecat, de data asta mai înaltă decât el, forma buzelor lui sub ale ei a fost ca un cântec vechi, familiar și lejer. La urma urmei, nu era primul lor sărut. Totuși, era diferit. Calm, timid și prețios, mâna lui Adam ușor așezată pe talia ei în timp ce și-a ridicat bărbia spre ea, nerăbdător și insistent, ca și cum ar fi fost ceva la care se gândise, ca și cum și el și-ar fi dorit. Nu era primul lor sărut, dar era primul sărut care era al lor, iar Olive l-a savurat multe clipe. Textura, mirosul, apropierea. Gâfâitul discret din respirația lui Adam, pauzele ciudate, felul în care buzele lor trebuiau să muncească puțin pentru a găsi unghiul potrivit și un fel de coordonare.

„Vezi?“, voia să spună, triumfătoare. Cui, nu era sigură. „Vezi? întotdeauna a fost să fie așa.“ Olive a zâmbit, lipită de buzele lui. Și Adam…

Adam deja scutura din cap când ea s-a retras, ca și cum un „nu“ ar fi așteptat tot timpul în gura lui, chiar în timp ce răspundea la sărut. Degetele au strâns-o puternic de încheietură, dându-i jos mâna de pe față.

— Nu e o idee bună.

Zâmbetul lui Olive a dispărut. El avea dreptate. El avea perfectă dreptate. Și totuși, se înșela.

— De ce?

— Olive. El a scuturat din nou din cap. Apoi a luat mâna de pe talia ei și și-a dus-o către buze, ca și cum ar fi vrut să atingă sărutul pe care tocmai îl împărtășise, să se asigure că fusese real. Asta e… nu.

Chiar avea dreptate. Dar…

— De ce? a repetat ea.

Adam și-a pus degetele peste ochi. O ținea în continuare de încheietură cu mâna stângă, iar ea s-a întrebat distrasă dacă măcar era conștient de asta. Dacă știa că degetul mare al lui glisa în sus și în jos peste pulsul ei.

— Nu pentru asta suntem aici.

A simțit cum i se umflă nările.

— Asta nu înseamnă…

— Nu gândești limpede. A înghițit vizibil. Ești supărată și beată și…

— Am băut două beri. Acum mai multe ore.

— Ești un student doctorand, care momentan depinde de mine ca să aibă cazare, și chiar dacă nu ar fi așa, puterea pe care o am asupra ta ar putea cu ușurință să transforme această situație într-o dinamică coercitivă care…

— Sunt… Olive a râs. Nu mă simt obligată, eu…

— Ești îndrăgostită de altcineva!

Olive aproape că s-a retras. A urât felul în care Adam a scuipat cuvintele. Ar fi trebuit s-o descurajeze, s-o îndepărteze, să-i intre odată pentru totdeauna în cap cât de ridicolă era toată situația, ce idee dezastruoasă era. Dar nu a avut acest rezultat. Acum, Adam nenorocitul capricios și irascibil se contopise așa de bine cu Adam al ei, cel care îi cumpărase fursecuri și îi verificase slide-urile și o lăsase să-

i plângă lângă gât. Se poate să fi existat o vreme în care să nu fi putut chiar să-i împace pe cei doi, dar acum multiplele lui fațete erau atât de clare. Nu voia să lase deoparte niciuna dintre ele. Nici măcar una.

— Olive.

A oftat din greu, închizând ochii. Ei i-a trecut prin cap ideea că ar fi fost posibil să se gândească la femeia pe care o menționase Holden, apoi aceasta a dispărut, prea dureroasă pentru a fi contemplată.

Ar trebui pur și simplu să-i spună. Ar trebui să fie sinceră cu el, să recunoască faptul că nu-i păsa de Jeremy, că nu era vorba despre nimeni altcineva. Nu fusese niciodată vorba despre altcineva. Dar era terifiată, paralizată de frică, iar după ziua pe care o avusese, inima ei era ușor de frânt. Era atât de fragilă. Adam ar fi putut s-o spulbere în mii de bucățele, și tot nu ar fi înțeles nimic.

— Olive, așa simți acum. O lună mai târziu, o săptămână, mâine, nu vreau să regreți…

— Cum rămâne cu ce vreau eu? S-a aplecat în față, așteptând câteva secunde prelungi impactul cuvintelor. Cum rămâne cu faptul că eu vreau asta? Totuși, poate nu-ți pasă. Și-a ridicat umerii, clipind repede ca să alunge senzația de înțepătură din ochi. Pentru că nu vrei asta, nu? Poate că nu mă găsești atrăgătoare și nu vrei asta…

Felul în care a smucit-o de încheietură, a tras-o lângă el și i-a apăsat palma pe zona lui inghinală ca să-i arate că… aproape a făcut-o să se dezechilibreze. Oh.

Oh.

Da.

Și-a mișcat maxilarul în timp ce a privit-o în ochi.

— N-ai nicio idee ce vreau eu.

I-a tăiat răsuflarea. Tonul scăzut, gutural, al vocii lui, umflătura groasă de sub degetele ei, foamea furioasă din ochii lui. I-a dat mâna la o parte imediat, dar deja părea prea târziu.

Nu era ca și cum Olive nu ar fi…

Săruturile pe care le schimbaseră fuseseră întotdeauna foarte fizice, dar acum era ca și cum ceva ar fi fost pornit. Îl

considerase pe Adam frumos și atractiv de mult timp, îl atinsese, stătuse la el în brațe, se gândise la posibilitatea vagă de a fi intimă cu el. Se gândise la el, la sex, la el și la sex, dar întotdeauna fusese ceva abstract. Tulbure și nedefinit. Ca desenul în linii, în alb și negru: doar baza unei lucrări, care începea dintr-odată să fie colorată în interiorul contururilor.

Acum era clar, în durerea jilavă care se aduna între coapsele ei, în ochii lui care erau numai pupile, cum ar fi între ei. Îmbătător, transpirat și alunecos. Provocator. Ar face lucruri unul pentru celălalt, ar cere lucruri unul de la celălalt. Ar fi incredibili de apropiați. Și Olive, acum că vedea asta, și-o dorea foarte tare.

A făcut un pas către el, mai aproape.

— Ei bine, atunci.

Avea vocea scăzută, dar știa că Adam o auzea.

Adam și-a strâns ochii.

— Nu din cauza asta ți-am spus să vii să stai cu mine.

— Știu. Olive a dat la o parte o șuviță neagră de păr de pe fruntea lui. Nu este nici motivul pentru care eu am acceptat.

Adam avea buzele desfăcute și se uita la mâna ei, cea care aproape fusese încolăcită în jurul erecției lui cu o clipă în urmă.

— Ai spus fără sex.

Chiar spusese asta. Și-a adus aminte cum se gândise la regulile ei, enumerându-le la el în birou, și și-a amintit cum fusese sigură că nu avea să-și dorească vreodată să-l vadă pe Adam Carlsen pentru mai mult de zece minute pe săptămână.

— Am mai spus și că avea să fie ceva care să se petreacă numai în campus. Și tocmai am fost să luăm cina. Așadar.

Poate că Adam știa ce era mai bine, dar ceea ce-și dorea era altceva. Aproape putea vedea rămășițele controlului lui de sine, putea să-l simtă cum se eroda încet.

— Eu nu… S-a îndreptat printr-o mișcare infinitezimală. Linia umerilor, falca – era așa de tensionat, încă evita s-o

privească în ochi. Nu am nimic la mine.

Durata de timp de care a avut nevoie Olive ca să-și dea seama la ce se referea a fost puțin jenantă.

— O, nu contează. Sunt pe pastile. Și curată. Și-a mușcat buza. Dar am putea, de asemenea, să facem… alte lucruri.

Adam a înghițit de două ori, apoi a dat din cap. Nu respira normal. Și Olive se îndoia că ar mai fi putut să se opună în acest moment. Că măcar și-ar fi dorit asta. Făcuse, totuși, un efort considerabil.

— Dacă o să mă urăști pentru asta, după? Dacă ne întoarcem și te răzgândești?

— Nu o să mă răzgândesc. Ea s-a tras, Doamne, chiar mai aproape de el. Nu se putea gândi la ce urma după. Nu putea, nici nu voia. Nu am fost niciodată mai sigură de ceva. Poate cu excepția teoriei celulelor, a zâmbit ea, sperând că și el avea să zâmbească.

Gura lui Adam a rămas dreaptă și serioasă, dar nu mai conta: data următoare când Olive i-a simțit atingerea, a fost în curba șoldului ei, sub bumbacul tricoului pe care i-l dăduse.

Capitolul 16

> **IPOTEZĂ:** în ciuda a ceea ce spune toată lumea, sexul nu va fi niciodată nimic mai mult decât o activitate oarecum plăcută. Ah.

Ah.

A fost ca un strat de ceață dat la o parte.

Adam și-a smuls tricoul pe care-l purta printr-o mișcare fluidă, și a fost ca și cum bumbacul alb ar fi fost numai unul dintre lucrurile aruncate în colțul camerei; Olive nu avea un nume pentru celelalte obiecte care erau acolo; singurul lucru pe care-l știa era că numai cu câteva secunde în urmă păruse ezitant, aproape nedorind s-o atingă, iar acum… el nu mai era așa.

Acum conducea spectacolul, înfășurându-și mâinile mari în jurul taliei ei, strecurându-și degetele sub elasticul chiloților ei verzi cu buline și sărutând-o.

„Sărută ca un bărbat hămesit“, s-a gândit Olive. Ca și cum ar fi așteptat în tot acest timp. Ca și cum s-ar fi abținut. Ca și cum posibilitatea ca ei doi să facă asta îi trecuse prin cap înainte, dar o pusese deoparte, o depozitase într-un loc adânc și întunecat unde se transformase în ceva înfricoșător și dezlănțuit. Olive credea că știa cum avea să fie – se mai sărutaseră, la urma urmei. Doar că, și-a dat seama acum, întotdeauna ea fusese cea care îl sărutase pe el.

Poate era nerealistă. Ce știa ea despre felurile diferite de săruturi? Totuși, ceva în stomacul ei a vibrat și s-a lichefiat când limba lui s-a lipit de-a ei, când a mușcat o zonă delicată de pe gâtul ei, când a scos un zgomot gutural din fundul gâtului în timp ce i-a apucat fundul cu degetele. Mâinile i s-au mișcat pe sub tricoul ei până la cutia toracică. Olive a icnit și a zâmbit, lipită de gura lui.

— Ai mai făcut asta.

El a clipit derutat, având pupilele mari și întunecate.

— Ce?

— În noaptea în care te-am sărutat pe hol. Ai făcut asta și atunci.

— Ce am făcut?

— M-ai atins. Aici.

Mâna i-a alunecat până în dreptul cutiei toracice, ca să acopere mâna lui prin bumbac.

S-a uitat la ea printre gene și a început să ridice un colț al tricoului peste pulpe și peste șold, până s-a agățat chiar sub sâni. S-a aplecat spre ea, apăsându-și buzele pe partea inferioară a coastelor. Olive a icnit. Și a icnit din nou când a mușcat-o delicat și a lins același loc.

— Aici? a întrebat.

Gemea amețit. Poate din cauză că era așa de aproape sau din pricina căldurii din cameră. Sau a faptului că Olive era aproape goală în fața lui, îmbrăcată numai cu șosete și chiloti.

— Olive. Gura a luat-o în sus, mai puțin de doi centimetri, iar dinții au mușcat din piele și os. Aici?

Olive nu crezuse că se poate excita atât de tare și atât de repede. Sau vreun pic. Pe de altă parte, nu prea se gândise la sex în ultimii câțiva ani.

— Fii atentă, iubito. A supt-o de partea inferioară a sânului. A trebuit să se tină de umerii lui, altfel genunchii i-ar fi cedat. Aici?

— Eu… I-a luat o clipă să se concentreze, dar a dat din cap. Poate.

Da, acolo. A fost… a fost un sărut bun. Ochii i-au fluturat înainte de a se închide, și nici măcar nu s-a luptat când el i-a dat jos tricoul cu totul. Era al lui, la urma urmei. Și felul în care o studia nu a făcut-o să se simtă deloc rușinată.

— Îți aduci aminte?

Acum el era cel distras. Uitându-se la sânii ei de parcă ar fi fost ceva spectaculos, buzele i s-au depărtat și a respire repede și superficial.

— Ce să-mi amintesc?

— Primul nostru sărut.

Adam nu a răspuns. În schimb, a măsurat-o din cap până-n picioare cu ochii umezi și a zis:

— Vreau să te țin în camera asta de hotel *o* săptămână.

A ridicat mâna ca să-i apuce sânul, nu chiar cu blândețe. Doar cu puțin cam multă putere, iar Olive a simțit cum se încleștează în gol. Un an.

A împins-o cu mâinile în omoplați ca s-o facă să se arcuiască spre el, apoi i-a apucat sânul în gură, numai dinți, limbă și sugere delicioasă. Olive a scâncit cu gura pe dosul palmei, pentru că nu știuse, nu se gândise că e așa de sensibilă, dar sfârcurile erau dure și aproape o dureau, iar dacă el nu ar fi făcut ceva…

— Ești comestibilă, Olive.

Și-a lipit palma de șira spinării lui Olive, iar ea s-a mai arcuit puțin. Ca o ofertă.

— Probabil e o insultă, a expirat ea zâmbind, având în vedere că singurele lucruri care-ți plac sunt grâul și broccoli… *Oh.*

Tot sânul lui Olive îi intra în gură. Tot. A gemut din fundul gâtului, și era clar că iar fi plăcut s-o înghită cu totul. Ar fi trebuit să-l atingă și Olive – ea era cea care ceruse asta, așa că ar fi fost normal să se asigure ca pentru el să nu fie o corvoadă să fie împreună. Poate să-și pună mâna înapoi unde o trăsese el mai devreme și să-l mângâie? Putea să-i spună cum îi place. Poate că era ceva ce avea să se întâmple o singură dată și aveau să nu vorbească niciodată despre asta, dar Olive nu se putea abține – voia ca lui să-i placă. S-o placă pe ea.

— Este bine așa? Probabil că rămăsese prea mult timp în mintea ei, pentru că Adam se uita la ea încruntat, în timp ce degetul mare se mișca înainte și înapoi pe osul șoldului ei. Ești tensionată.

Vocea lui era încordată. El și-a apucat organul cu mâna aproape fără să-și dea seama, mângâindu-l și strângându-l din când în când, când privirea i-a căzut pe sfârcurile ei tari, iar Olive s-a înfiorat când a tras-o în jos ca să-și frece coapsele unul de altul.

— Nu trebuie să…

— Vreau. Ți-am spus.

Gâtul lui Adam s-a umflat.

— Nu contează ce ai spus. Poți oricând să te răzgândești.

— Nu mă răzgândesc.

Din felul în care se uita la ea, Olive era sigură că avea să protesteze din nou. Dar Adam doar și-a sprijinit fruntea de sternul ei, cu respirația fierbinte deasupra pielii pe care tocmai o linsese, și și-a lăsat degetele să se miște de-a lungul elasticului chiloților, să intre pe sub bumbacul subțire.

— *Cred că* m-am răzgândit, a șoptit el.

Ea a înțepenit.

— Știu că nu fac nimic, dar, dacă îmi spui ce-ți place, pot…

— Culoarea mea preferată e verde, până la urmă.

Olive a expirat când degetul lui mare a împins-o între picioare, frecându-se de țesătura care era deja umedă și

întunecată. A expirat repede, până nu i-a mai rămas aer în plămâni, jenată la gândul că acum Adam știa exact cât își dorea asta și din cauza plăcerii pe care i-o provoca degetul lui, mare și lat, ce se plimba peste despicătura ei.

Cu siguranță știa. Pentru că s-a uitat la ea, cu ochii sticloși și respirând rapid.

— Doamne, a spus încet. Olive.

— Vrei… Gura ei era uscată ca un desert. Vrei să-i scot?

— Nu. Adam a scuturat din cap. Nu încă.

— Dar dacă noi…

Și-a agățat degetul în elastic și a dat strălucitoare, inflamată și excitată, o luase mult înainte, având în vedere că abia dacă făcuseră ceva. Era prea nerăbdătoare. Era jenant.

— Îmi pare rău. Erau două feluri de fierbințeală, cea care se concentra în partea de jos a abdomenului ei și cea care i se ridica în obraji. Olive abia dacă le putea deosebi. Sunt…

— Perfect.

Nu vorbea de fapt cu ea. Mai mult singur, minunându-se de felul în care degetele i-au alunecat ușor printre pliurile ei, desfăcându-le și alunecând înainte și înapoi până când Olive și-a aruncat capul pe spate și a închis ochii din cauza plăcerii care curgea, se întindea și zvâcnea în ea, în timp ce ea nu putea, nu putea, *nu putea…*

— Ești așa de frumoasă. Vorbele au fost șoptite, parcă smulse din gura lui. Ca și cum nu ar fi avut de gând să le rostească. Pot?

I-a luat câteva bătăi de inimă să înțeleagă că se referea la degetul lui mijlociu, la felul în care se mișca în cercuri în jurul intrării ei și o lovea ritmat. Aplicând o ușoară presiune chiar pe marginea deja atât de udă.

Olive a gemut.

— Da. Orice, i-a răspuns ea, expirând.

I-a lins sfârcul cu un „mulțumesc“ tăcut și a apăsat. Sau, cel puțin, a încercat. Olive a șuierat, iar Adam la fel, cu un mut, răgușit „la naiba“.

Avea degete mari – ăsta trebuia să fie motivul pentru care nu intra. Prima falangă, care era aproape prea mare, i-

a provocat o durere ascuțită și o senzație umedă, inconfortabilă de plinătate. Olive și-a mutat greutatea pe călcâie, încercând să se aranjeze și să facă loc, apoi s-a mai mișcat, până când Adam a trebuit s-o apuce de șold cu cealaltă mână ca s-o țină. Olive s-a ținut de umerii lui, care erau uzi leoarcă și înfierbântați sub palmele ei.

— Ssst.

Degetul lui a zgâriat-o, iar Olive a scâncit.

— E în ordine. Relaxează-te.

Imposibil. Totuși, dacă era să fie sinceră, felul în care degetul lui se învârtea în ea… deja era mai bine. Nu mai era așa de dureros, poate chiar mai bine, iar dacă o atingea *acolo…* Capul i-a atârnat în spate. Și-a încleștat unghiile în mușchii lui.

— Acolo? E un loc bun?

Olive voia să-i spună că nu, era prea mult, dar, înainte de a putea deschide gura, a făcut-o din nou, până când Olive nu a mai putut să rămână tăcută și a început să geamă, să scâncească și să scoată sunete obscene și umede. Până când el a încercat să intre puțin mai mult, iar Olive nu a putut să nu tresară.

— Ce e? Era vocea lui obișnuită, dar de o mie de ori mai răgușită. Te doare?

— Nu… Ah.

Adam s-a uitat în sus, expunând tenul alb, îmbujorat între valurile întunecate ale părului.

— De ce ești așa tensionată, Olive? Ai mai făcut asta, nu?

— Da… da. Nu era sigură ce o făcea să continue. Orice idiot putea vedea de la o mie de kilometri că era o idee foarte proastă, dar nu mai era loc pentru minciuni acum, fiind atât de apropiați. Așa că s-a confesat. De câteva ori. În timpul colegiului.

Adam a rămas nemișcat. Complet imobil. Mușchii i s-au încordat, s-au strâns tare sub palmele ei, apoi a rămas așa, încordat și nemișcat în timp ce s-a uitat la ea.

— Olive.

— Dar nu contează, s-a grăbit să adauge, pentru că

Adam deja scutura din cap, retrăgându-se de lângă ea. Chiar nu conta. Nu pentru Olive; ca atare, nu ar fi trebuit să conteze nici pentru Adam. Mă descurc… Am învățat cum să izolez cu micropipeta o celulă intergrală în câteva ore. Sexul nu are cum să fie mai greu de atât. Și pun pariu că tu faci asta tot timpul, așa că-mi poți spune cum…

— Ai pierde.

Camera era răcoroasă. Degetul lui nu mai era în ea, iar mâna nu mai era pe șold.

— Ce?

— Ai pierde pariul. Adam a oftat, trecându-și o mână peste față. Cealaltă, cea care stătuse în ea, s-a dus în jos ca să-și aranjeze mădularul. Acum deja arăta enorm, iar Adam a tresărit când l-a atins. Olive, nu pot.

— Bineînțeles că poți.

El a scuturat din cap.

— Îmi pare rău.

— Ce? Nu. Nu, eu…

— Practic, ești vir…

— Nu sunt!

— Olive.

— Nu sunt.

— Dar atât de aproape de a fi, încât…

— Nu, nu așa funcționează. Virginitatea nu este o variabilă continuă, e o categorie. Binară. Nominală. Dihotomică. Ordinală, potențial. Vorbesc despre pătratul Chi, poate corelația Spearman, regresiune logistică, modelul logic și acea stupidă funcție sigmoidă și…

Trecuseră săptămâni, dar zâmbetul lui strâmb tot îi tăia respirația. Cât de neașteptată era întotdeauna apariția gropițelor care i se formau. Olive rămăsese fără aer când palma lui cea mare i-a apucat un obraz și a adus-o în jos pentru un lent, cald, vesel sărut.

— Ești așa o deșteaptă, a spus lipit de gura ei.

— Poate.

Și ea a zâmbit. Și l-a sărutat. L-a îmbrățișat cu brațele înfășurate în jurul gâtului și a simțit un fior de plăcere când a tras-o mai aproape de el.

— Olive, a spus el, retrăgându-se puțin, dacă, dintr-un motiv anume, sexul e ceva cu… ceva cu care tu nu ești confortabilă sau ce ai prefera să nu faci în afara unei relații, atunci…

— Nu. Nu e nimic de genul ăsta. Eu… a inspirat adânc, căutând o modalitate de a se explica. Nu e că nu aș vrea să fac sex. Doar că… nu vreau în mod deosebit să fac.

E ceva în neregulă cu creierul meu și cu corpul meu și… nu știu ce e cu mine, dar se pare că nu pot să experimentez atracția la fel ca alți oameni. Ca oamenii normali. Am încercat ca, pur și simplu… pur și simplu s-o fac, ca să termin cu asta, iar tipul cu care am făcut-o era drăguț, dar adevărul este că pur și simplu nu simt nicio… A închis ochii. Era greu să recunoască. Nu simt nicio atracție sexuală decât dacă ajung să am încredere și să-mi placă persoana, ceea ce, dintr-un anumit motiv, nu se întâmplă niciodată. Sau aproape niciodată. Nu s-a întâmplat de mult timp, dar acum… chiar îmi place de tine și am încredere în tine, iar pentru prima dată într-un milion de ani, vreau…

Nu mai putea să bată câmpii, pentru că o săruta din nou, de data asta în forță, de parcă ar fi vrut s-o absoarbă în sine însuși.

— Vreau să fac asta, a spus ea, imediat ce a putut. Cu tine. Chiar vreau.

— Și eu, Olive. A oftat. N-ai idee cât de mult.

— Atunci, te rog. Te rog, nu spune nu. Și-a mușcat buza, apoi a mușcat buza lui. Pe urmă, l-a ciugulit de falcă. Te rog?

Adam a inspirat adânc și a dat din cap. Olive a zâmbit și i-a sărutat curbura gâtului, iar mâna lui a împins-o în regiunea lombară.

— Dar, a spus el, probabil ar trebui să abordăm diferit situația.

I-a luat foarte mult timp să-și dea seama de intențiile lui. Nu pentru că ar fi fost proastă sau nepăsătoare sau atât de naivă legat de sex, ci pentru că…

Pentru că era puțin naivă legat de sex. Dar chiar nu se gândise la asta de secole înaintea lui Adam, dar chiar și

atunci, nu fusese niciodată chiar în acești termeni – el deasupra ei, desfăcându-i picioarele cu palmele așezate pe partea interioară a coapselor și apoi îngenunchind între ele. Alunecând în jos.

— La ce…

Felul în care a despărțit-o cu limba a fost ca și cum ea ar fi fost o bucată de unt și ar fi vrut s-o taie cu un cuțit fierbinte. Era lent, dar ferm, și nu s-a oprit când coapsa lui Olive s-a încordat în palma lui sau când a încercat să se ferească. Doar a gemut, jos și plin; apoi și-a trecut nasul peste pielea de pe joncțiunea abdomenului ei, inspirând adânc; apoi a mai lins-o o dată.

— Adam, oprește-te, a implorat ea.

Pentru o clipă, el și-a înfipt nasul în pliurile ei, de parcă nu ar fi avut nicio intenție să se oprească. Apoi a ridicat capul cu ochii încețoșați, ca și cum și-ar fi dat seama că trebuia s-o asculte.

Buzele i-au vibrat pe pielea ei.

— Mmm?

— Poate… poate ar trebui să te oprești?

El a rămas nemișcat, iar mâna i s-a strâns în jurul pulpei ei.

— Te-ai răzgândit?

— Nu. Dar ar trebui să facem… alte lucruri.

El s-a încruntat.

— Nu-ți place asta?

— Nu. Ba da. Ei bine, n-am făcut niciodată… Cuta dintre sprâncenele lui s-a adâncit. Dar eu sunt cea care te-a atras în asta, așa că ar trebui să facem lucruri care-ți plac ție, nu lucruri pentru mine…

De data asta a fost partea plată a limbii lui pe clitorisul ei, apăsând suficient cât s-o facă să își încleșteze fălcile și să expire rapid. Vârful limbii făcea cercuri în jurul lui, o mișcare așa discretă, dar care totuși a făcut-o să-și ducă mâna la gură, aproape să se muște singură.

— Adam! Vocea părea a altcuiva. Ai auzit ce-am…

— Ai spus să fac ceva ce-mi place mie. Îi simțea respirația fierbinte pe piele. Asta fac.

— Nu ai cum să vrei…

A strâns-o de picior.

— Nu-mi aduc aminte un moment în care să nu fi vrut.

Nu se simțea ca fiind chiar schema standard de cuplare, însă era ceva atât de intim. Îi era greu să protesteze când el părea vrăjit, uitându-se la ea – la fața, la picioarele și la restul corpului ei.

Mâna lui Adam era mare, deschisă deasupra abdomenului ei, ținând-o jos, apropiindu-se de sânii ei, fără să ajungă suficient de aproape. Stând așa, Olive era puțin jenată de cât de concav era stomacul ei. De felul în care coastele îi ieșeau în afară.

Pe Adam însă părea să nu-l deranjeze.

— Ai prefera…

O mușcătură.

— Nu.

— Nici măcar n-am spus…

El s-a uitat în sus.

— Nu aș prefera să fac nimic altceva.

— Dar…

I-a supt una dintre buze cu un sunet puternic, umed, iar ea a icnit. Și apoi limba lui era în ea, iar ea a gemut, pe jumătate surprinsă de senzația de… Da.

Da.

— Doamne, a spus cineva.

Nu fusese Olive, deci trebuie să fi fost Adam. Doamne. Era incredibil. Ca din altă lume. Limba lui, intrând și ieșind, făcând cercuri, nasul lui pe pielea ei și sunetele discrete pe care le scotea din adâncul pieptului de fiecare dată când ea se contracta, iar Olive era pe punctul să… ea…

Nu era sigură că urma să aibă orgasm. Nu cu o altă persoană în cameră care s-o atingă.

— Asta s-ar putea să dureze o vreme, a spus ea scuzându-se, urând cât de subțire îi suna vocea.

— Doamne, da. Limba lui a traversat-o în întregime, într-o mângâiere lungă. Te rog.

Ea nu crezuse că avea să-l audă vreodată atât de entuziasmat în legătură cu ceva, nici măcar legat de

finanțări sau biologie computațională. Asta a ridicat totul la alt nivel, iar situația s-a accentuat când i-a observat brațul. Cel care nu o ținea de fesă cu picioarele desfăcute.

Nu își dăduse pantalonii jos încă, din câte putea să vadă Olive, și asta era incorect, de vreme ce ea era complet desfăcută. Dar felul în care brațul lui Adam se muta, felul în care mâna i se mișca încet în sus și în jos, asta era aproape insuportabil. S-a arcuit mai mult, șira spinării i-a format o curbă perfectă în timp ce ceafa s-a lovit de pernă.

— Olive.

S-a întors câțiva centimetri în spate și a sărutat interiorul tremurând al coapsei ei. A inspirat adânc pe nas, ca și cum ar fi vrut să-i absoarbă mirosul. Nu poți termina încă. Buzele lui s-au frecat de pliurile ei în timp ce limba a intrat în ea din nou, iar Olive a închis ochii. O căldură lichidă, fierbinte, înflorea în burta ei, vărsându-se peste tot pe ea. Degetele ei sau încleștat pe cearceaf, căutând un punct de susținere. Asta era imposibil. Inimaginabil.

— Adam.

— Nu. Încă două minute.

A supt… *Doamne, da. Acolo.*

— Îmi… pare rău.

— Încă unul.

— Nu pot…

— Concentrează-te, Olive.

Până la urmă, vocea lui a fost cea care a ruinat totul. Acel ton scăzut, posesiv, aluzia unui ordin în răgușeala scăzută a vorbelor lui, iar plăcerea a măturat-o ca valul unui ocean. Mintea i-a explodat și, pentru câteva secunde, nu a mai fost chiar ea însăși, apoi au trecut minute, iar când a perceput din nou lumea, el o lingea în continuare, dar mai încet, ca și cum nu ar fi avut alt scop decât s-o deguste.

— Vreau să-ți fac sex oral până leșini.

Buzele lui erau așa moi pe pielea ei.

— Nu. Olive a tras un pumn în pernă. Eu… nu poți.

— De ce?

— Trebuie să…

Nu putea gândi limpede, nu încă. Mintea îi era confuză, se bâlbâia.

Aproape că a țipat când Adam a împins un deget înăuntru. De data asta s-a scufundat ca o piatră în apă, lin și fără obstacol, iar pereții s-au fixat pe el ca și cum l-ar fi primit pe Adam înăuntru și l-ar fi ținut acolo.

— Iisuse. I-a lins din nou clitorisul, iar ea era prea sensibilă pentru asta. Probabil. Ești… și-a agățat degetul în ea, apăsând pe tavanul canalului ei, iar plăcerea a umplut-o, revărsându-se peste margine, așa de mică, și strâmtă, și caldă.

Căldura a inundat-o la interior din nou, i-a scos aerul din plămâni, lăsând-o cu gura deschisă în timp ce, în spatele pleoapelor, vedea o explozie de culori luminoase. Adam a gemut ceva ce nu era chiar coerent, a mai strecurat un deget chiar la sfârșitul orgasmului ei, și întinderea încordată a devenit dezastruoasă. Corpul i-a înflorit în ceva ce nu-i mai aparținea, ceva făcut din văi luxuriante și vârfuri înalte strălucitoare.

S-a simțit grea și fără oase și nu a fost sigură cât a durat înainte să ridice palma spre fruntea lui Adam ca să-l împingă delicat, făcându-l să se oprească. I-a aruncat o privire mohorâtă, dar s-a supus, iar Olive l-a tras în sus, pentru că arăta ca și cum ar fi putut s-o ia de la capăt în orice clipă, iar ei i-ar fi plăcut să-l aibă alături de ea. Poate că el se gândea la același lucru: s-a ridicat deasupra ei, sprijinind-și greutatea în antebraț; și-a împins pieptul în sânii ei și a cuibărit o coapsă mare între picioarele ei.

Olive avea în continuare stupidele de șosete în picioare și, Doamne, Adam se gândea probabil că era cea mai jalnică partidă de sex de care avusese…

— Pot să te pătrund?

A spus-o, apoi a sărutat-o, nepreocupat de locul în care fusese gura lui cu câteva secunde înainte. Olive s-a întrebat dacă ar fi trebuit să fie scârbită de asta, dar încă zvâcnea de plăcere, contractându-se din cauza replicilor provocate de amintirea a ceea ce tocmai făcuse el. Nu se putea convinge să-i pese și era plăcut să-l sărute așa. Foarte

plăcut.

— Mmm.

A ridicat palmele apucându-i obrajii și a început să-i deseneze pe față cu degetele mari. Erau roșii și fierbinți.

— Ce?

— Pot să te pătrund? A supt-o de baza gâtului. Te rog?

A respirat lângă pâlnia urechii ei, și… nu era ca și cum ar fi putut spune nu. Sau ca și cum ar fi vrut. A dat din cap a acceptare și s-a întins după organul lui, dar el i-a luat-o înainte, și-a dat jos pantalonii și l-a apucat în pumn. Era mare. Mai mare decât crezuse Olive că este, decât credea că ar fi putut fi cineva. Putea simți în continuare inima lui Adam în timp ce acesta s-a aliniat cu ea și a împins vârful spre deschizătura ei și…

Olive era moale acum. Și flexibilă. Dar, în continuare, nu suficient de desfăcută.

— Ah. Ești atât de mare.

Nu era chiar dureros, dar pe aproape. Cu siguranță, nu era ușor. Și totuși, senzația, felul în care Adam se împingea în fiecare parte din ea, conținea o promisiune.

Adam a gemut pe gâtul ei. Întreg corpul îi vibra de tensiune.

— Poți să suporți.

— Pot, a spus ea cu o voce subțire, iar răsuflarea i s-a tăiat undeva la jumătatea cuvântului. „Femeile nasc, la urma urmei.” Doar că el nu era înăuntru, nu cu totul. Nici măcar pe jumătate. Și nu mai era loc.

Olive s-a uitat la el. El avea ochii închiși, semiluni întunecate pe fundalul pielii lui, iar falca era tensionată.

— Dacă e prea mult?

Adam și-a coborât buza spre urechea ei.

— Atunci… A încercat să se împingă, poate chiar era prea mult, dar fricțiunea era încântătoare. Atunci o să facem dragoste așa. Olive a închis ochii când el a atins un loc care a făcut-o să scâncească. Doamne, Olive.

Întreg corpul ei pulsa.

— Este aici ceva ce ar trebui să fie…

— Doar…

I-a sărutat clavicula. Respirația lor era dezorganizată de-acum, zgomotoasă în tăcerea camerei.

— Stai liniștită o clipă. Ca să nu-mi vină deja.

Olive și-a înclinat soldul, iar el freca din nou acel loc.

I-a făcut coapsele să tremure și ea a încercat să le deschidă mai mult. Să-l invite înăuntru.

— Poate ar trebui?

Olive a dat din cap. Ajunseseră până în acest punct prea amețiți pentru a avea vreo coordonare a sărutului, dar buzele lui Adam erau moi și calde când le-a atins de gura la Olive.

— Da.

— În tine?

— Dacă...

Adam a pus mâna în spatele genunchiului lui Olive și l-a înclinat, desfăcându-i picioarele într-un unghi la care ea pur și simplu nu se gândise. Ținând-o ferm deschisă.

— Dacă vrei.

— Ești perfectă, mă înnebunești.

L-a primit înăuntru și l-a tras complet, până a ajuns să fie înfipt adânc și s-o întindă până în ceea ce ar fi trebuit să fie punctul de rupere, dar care, de fapt, doar o făcea să se simtă plină, sigilată, perfectă.

Au expirat amândoi. Olive a ridicat o mână și a petrecut-o ezitant în spatele cefei transpirate a lui Adam.

— Hei, i-a zâmbit ea.

Adam a zâmbit la rândul lui, ușor discret.

— Hei.

Avea ochii opaci, ca un vitraliu. S-a mișcat în interiorul ei, doar o aluzie de împingere, și a făcut ca tot corpul ei să se încleșteze în jurul lui, până a ajuns să-i simtă organul zvâcnind și pulsând în ea, ca o tobă. Capul i-a căzut pe pernă, iar cineva gemea gutural și lipsit de control.

Apoi, Adam a ieșit, s-a împins din nou înăuntru și au anihilat regula „fără sex“. În interval de câteva secunde, împingerile s-au transformat din ezitante și exploratoare în rapide și totale. Mâna i-a alunecat pe spatele lui Olive, ridicând-o spre el în timp ce se cufunda în ea, iar și iar,

frecându-se în interiorul ei, de ea, împingând plăcerea în sus de-a lungul coloanei ei.

— Este în regulă? a întrebat în urechea ei, fără a fi chiar capabil să se oprească.

Olive nu a putut răspunde. Nu în timpul respirației sacadate, nu în timp ce degetele săpau cu disperare în așternuturi. Tensiunea s-a acumulat din nou în interiorul ei, a devenit mare și solicitantă.

— Trebuie să-mi spui dacă nu-ți place, a gâfâit el. Ceea ce fac.

Era nerăbdător, puțin stângaci, își pierdea controlul și aluneca afară din ea, trebuind să-și împingă organul înapoi înăuntru; pierduse concentrarea, dar și ea la fel, prea inundată de senzația de bine, de cât de stupefiantă era plăcerea, de cât de lin aluneca înăuntru și afară. De cât de potrivit părea totul.

— Eu…

— Olive, trebuie să…

S-a oprit cu un geamăt, pentru că ea și-a unduit șoldurile și s-a încleștat în jurul lui. Apuncându-l mai strâns, absorbindu-l mai tare.

— Îmi place. A ridicat brațul ca să-și înfigă degetele în părul lui. Să-i surprindă privirea, să fie sigură că este atent în timp ce ea a spus: îmi place la nebunie, Adam.

Adam a pierdut total controlul. A scos un sunet primitiv și s-a scuturat, împingând tare și bălmăjind, cu buzele lipite de pielea ei, cât de perfectă era, cât de frumoasă, de când așteptase asta, cum nu avea să-i dea drumul niciodată. Olive ia simțit orgasmul crescând, plăcerea fierbinte, orbitoare, în timp ce tremura deasupra ei.

Și a zâmbit. Iar când a simțit din nou cum se înfioară, a mușcat umărul lui Adam și s-a lăsat să se scufunde.

Capitolul 17

IPOTEZĂ: Când cred că am ajuns la fundul prăpastiei, cineva o să-mi întindă o lopată. Acel cineva e probabil Tom Benton.

Olive a adormit după prima dată și a visat multe lucruri ciudate, fără sens. Rulouri de sushi în formă de păianjen. Prima ninsoare din Toronto, în ultimul an pe care l-a avut cu mama ei. Gropițele lui Adam. Rânjetul lui Tom în timp ce a scuipat cuvintele „Mica poveste tristă”. Din nou Adam, de data asta serios, rostindu-i numele în felul lui unic.

Apoi a simțit cum salteaua se adâncește și a auzit sunetul unui obiect așezat pe noptieră. A clipit lent ca să se trezească, fiind dezorientată în lumina scăzută din cameră. Adam stătea pe marginea patului, așezându-i o șuviță de păr în spatele urechii.

— Bună, a zâmbit ea.

— Bună.

Olive a întins mâna ca să-i atingă coapsa prin pantalonii pe care Adam nu reușise să-i dea jos cu totul. Era încă fierbinte, încă ferm, încă prezent.

— Cât timp am dormit?

— Nu mult. Poate treizeci de minute.

— Hm. S-a întins puțin cu mâinile deasupra capului și a observat paharul cu apă de pe noptieră.

— E pentru mine?

El a dat din cap, iar Olive s-a sprijinit în cot ca să îl bea, zâmbindu-i drept mulțumire. A observat privirea lui Adam zăbovind pe sânii ei, care erau încă sensibili și dureroși din cauza gurii lui, apoi a alunecat asupra mâinilor lui.

Poate că acum, că făcuseră sex – „sex bun“, s-a gândit Olive, „sex uimitor”, deși cine știe cum i se păruse lui Adam? —, avea nevoie de spațiul lui. Poate își voia nenorocita de pernă înapoi.

I-a dat paharul gol și s-a ridicat.

— Ar trebui să mă mut în patul meu.

Adam a scuturat capul cu o intensitate care sugera că nu voia ca ea să plece nicăieri, niciodată. Mâna lui liberă s-a încolăcit strâns în jurul taliei ei, ca și cum ar fi vrut s-o lege de el.

Pe Olive n-a deranjat-o.

— Ești sigur? S-ar putea să fiu genul care trage pătura.

— E în ordine. Mie mi se face cald. A dat la o parte o șuviță de păr de pe fruntea ei. Și, conform spuselor unei anumite persoane, arăt ca și cum aș sforăi.

Ea a icnit, prefăcându-se indignată.

— Cum a îndrăznit? Spune-mi cine a fost, și voi avea grijă personal să te răzbun... A țipat când Adam i-a lipit paharul rece ca gheața de gât, apoi a izbucnit în râs, ridicându-și genunchii și încercând să se răsucească de lângă el. Îmi pare rău, nu sforăi. Dormi ca un prinț!

— Să știi că da.

A așezat paharul pe noptieră, mulțumit, dar Olive a rămas ghemuită, îmbujorată și gâfâind de la lupta cu el. Adam zâmbea. Cu gropițe. Același zâmbet pe care îl avusese mai devreme în gâtul ei, lipit de pielea ei, cel care o gâdilase și o făcuse să râdă.

— Îmi cer scuze pentru șosete, apropo. Sa strâmbat. Este un subiect controversat, știu.

Adam s-a uitat la materialul în culorile curcubeului care era întins peste gambele ei.

— Șosetele sunt un subiect controversat?

— Nu șosetele în sine. Doar să le ții în picioare în timpul sexului.

— Serios?

— Absolut. Cel puțin conform numărului revistei *Cosmopolitan* pe care îl ținem acasă pentru a strivi gândaci.

El a ridicat din umeri, ca un om care nu citise în viața lui de-cât *New England Journal of Medicine* și poate Mic tratat de împins camionete.

— De ce i-ar păsa cuiva de asta?

— Poate nu vor aibă în cunoștință dacă fac sex cu persoane care au degetele picioarelor oribile, desfigurate.

— Tu ai degetele de la picioare desfigurate?

— De-a dreptul grotești. Demne de un spectacol de circ. În antiteză cu sexul. Practic, un contraceptiv încorporat.

Adam a oftat, în mod evident amuzat. Se lupta din răsputeri să-și mențină aerul capricios, încruntat, intens, iar lui Olive îi plăcea la nebunie.

— Te-am văzut în șlapi de nenumărate ori. Care, apropo,

nu fac parte din ținuta acceptată în laborator.

— Cred că te înșeli.

— Serios.

— Nu-mi place ce insinuați, doctor Adam Carlsen. Iau în serios regulile Universității Stanford în ceea ce privește sănătatea mediului și siguranța și… Ce faci?

Era atât de mare comparativ cu ea, încât a putut s-o imobilizeze cu o mână pe abdomen în timp ce se lupta să-i scoată șosetele, iar dintr-un motiv anume, ea s-a bucurat de fiecare moment. S-a luptat din toate puterile, și poate Adam avea să aibă vreo două vânătăi a doua zi, dar când a reușit, în sfârșit, să i le scoată, Olive era cu respirația tăiată din cauza râsului. Adam ia mângâiat picioarele cu smerenie, ca și cum ar fi fost delicate, ar fi avut o formă perfectă și nu ar fi aparținut cuiva care alerga la două maratoane pe an.

— Ai avut dreptate, a spus el. Opintindu-se să respire, Olive s-a uitat la el curioasă. Picioarele tale sunt destul de hidoase.

— Ce? A icnit și s-a eliberat, împingându-l în umăr până când Adam a ajuns pe spate, sub ea. Ar fi putut cu siguranță să o dea la o parte, imens cum era. Și totuși. Retrage-ți cuvintele.

— Tu ai spus asta prima.

— Retrage-ți cuvintele. Picioarele mele sunt drăguțe.

— Într-un mod hidos, poate.

— Așa ceva nu există.

Râsul lui a fluturat călduț peste obrazul ei.

— Probabil există un cuvânt în germană pentru asta. Drăguț, dar excepțional de urât.

Olive i-a muscat buza numai cât era nevoie pentru ca el să simtă, iar Adam a părut să-și piardă autocontrolul pe care îl avea întotdeauna. A părut să vrea dintr-odată mai mult și s-a răsucit până când ea a ajuns dedesubt, transformând mușcătura ei într-un sărut. Sau poate Olive făcuse asta, având în vedere că limba ei îi lingea buza exact în locul de unde mușcase.

Probabil ar fi trebuit să-i spună să se oprească. Era

transpirată și lipicioasă și ar fi trebuit să se retragă să facă un duș. Da, asta părea o etichetă potrivită pentru sex. Dar el era călduț și puternic, de-a dreptul strălucitor. Mirosea delicios, chiar după tot ce făcuseră, iar Olive nu se putea să nu se lase distrasă și să-și pună brațele după ceafa lui. Să-l tragă în jos.

— Cântărești o tonă, i-a spus.

Adam a vrut să se ridice să plece, dar Olive și-a înfășurat picioarele în jurul mijlocului lui, ținându-l aproape. Se simțea atât de în siguranță cu el. Invincibilă. Un adevărat învingător. O transformase într-o persoană puternică, feroce, cineva care l-ar putea distruge pe Tom Benton și cancerul pancreatic înainte de micul dejun.

— Nu, îmi place. Stai, te rog.

A zâmbit spre el și a văzut cum respirația lui se accelerează.

— Chiar ești genul care acaparează pătura.

Era un loc la baza gâtului ei, pe care Adam îl descoperise mai devreme, un loc ce o făcea să suspine, să se arcuiască și apoi să se topească deasupra pernei. L-a atacat de parcă ar fi fost adevărata Stea a Nordului pentru el. Avea un fel de a o săruta, pe jumătate precaut, pe jumătate nereținut, care a făcut-o să se întrebe de ce ea obișnuise să considere sărutatul o activitate așa de plictisitoare și fără rost.

— Ar trebui să merg să mă spăl, a spus ea, fără să se miște. El a alunecat în jos numai câțiva centimetri, suficient cât să fie distras de clavicula ei, apoi de curbura sânului ei. Adam.

A ignorat-o și a trecut peste proeminența oaselor șoldului, peste coaste, peste pielea întinsă a burții. A sărutat fiecare pistrui, de parcă ar fi vrut să îi memoreze. Și erau așa de mulți.

— Sunt lipicioasă, Adam. A încercat ușor să se extragă.

Palma lui s-a mutat pe fundul ei, drept răspuns. Ca s-o țină locului.

— Ssst. Te curăț eu.

Și-a pus degetul în ea, iar Olive a icnit, pentru că... O

Doamne. Oh. O, Doamne. Putea auzi zgomotele ude de acolo, ale ei și ale orgasmului lui, iar el ar fi trebuit să fie scârbit, și ea ar fi trebuit să fie la rândul ei scârbită, și totuși…

Nu era. Iar el gemea, de parcă s-ar fi simțit îmbătat de satisfacția faptului de a o murdări, pe dinafară și pe dinăuntru. Și satisfacția faptului că ea îl lăsase. Olive a închis ochii și și-a permis să se scufunde, simțindu-l cum îi linge pielea dintre coapsă și abdomen, auzind gemete joase și icneli din propria gură, strecurându-și degetele în părul lui ca să-l tragă mai mult peste ea. Cu siguranță că ajunsese să fie curată până când a terminat în contracții lente care au sporit în valuri mari și i-au făcut coapsele să-i tremure în jurul capului lui Adam, moment în care el a întrebat:

— Pot să te pătrund iar?

Olive s-a uitat la el, încălzită și amețită din cauza orgasmului, și și-a mușcat buza. Voia. Chiar îl voia peste ea, în ea, s-o împingă în saltea cu pieptul lui puternic, iar brațele să i se încolăcească în jurul corpului. Acel sentiment de securitate, de a aparține în sfârșit, care părea să devină apropia mai mult de el.

— Vreau. I-a atins cu mâna brațul de care se sprijinea. Doar că… mă doare și…

Adam a regretat imediat că întrebase. Olive și-a dat seama după felul în care i s-a rigidizat corpul înainte să se dea jos de pe ea, ca și cum nu ar fi vrut s-o înghesuie, ca și cum ar fi vrut să-i ofere spațiul pe care ea nu și-l dorea.

— Nu, s-a panicat Olive. Nu că…

— Hei.

Adam a observat cât de fâstâcită era și s-a aplecat s-o sărute.

— Chiar vreau să…

— Olive. S-a încolăcit în jurul ei. Mădularul s-a frecat de spatele ei, dar Adam și-a mutat imediat soldurile. Ai dreptate. Hai să ne culcăm.

— Ce? Nu. Olive s-a ridicat, încruntată. Nu vreau să mă culc.

Adam se lupta cu sine, era evident pentru Olive. Încerca să-și ascundă erecția. Încerca să nu se uite la corpul ei dezbrăcat.

— Ai zburat azi-dimineață devreme.

Probabil nu te-ai adaptat la fusul orar…

— Dar avem numai o noapte. O singură noapte.

O noapte în care Olive să suspende lumea exterioară. Să evite să se gândească la Tom și la ce se întâmplase mai devreme și la femeia misterioasă de care era îndrăgostit Adam. O noapte în care să uite că, oricare ar fi fost sentimentele pe care le avea față de el, nu erau reciproce.

— Hei. Adam s-a întins și i-a pus părul lui Olive peste umăr. Nu-mi datorezi nimic. Hai să dormim puțin și…

— Avem o singură noapte. Hotărâtă, l-a împins cu palma în piept, încălecându-l. Simțea bumbacul fin al pantalonilor lui pe pliurile ei. Vreau toată noaptea.

I-a zâmbit cu fruntea lipită de fruntea lui, iar părul era ca o cortină între ei și lumea exterioară. Crea un fel de sanctuar. A apucat-o de mijloc de parcă nu s-ar fi putut abține, trăgând-o spre el, și… o, se potriveau așa de bine. „Haide, Adam. Știu că ești bătrân, dar nu te poți culca încă.“

— Eu… A părut să uite ce era pe punctul de a spune în clipa în care mâna ei i-a alunecat în pantaloni. Cu ochii închiși, a expirat scurt și… da. Bine. Olive.

— Da?

Olive a continuat să alunece în jos pe corpul lui. Și să tragă de pantalonii lui. Adam a făcut niște jumătăți de eforturi s-o oprească, dar nu părea să dețină complet controlul, așa că, până la urmă, a lăsat-o să-i scoată hainele pe care le mai avea pe el. Olive și-a dat părul pe spate și s-a așezat pe călcâie între coapsele lui.

Adam a încercat să se uite în altă parte și nu a reușit.

— Ești așa de frumoasă.

Cuvintele au fost rostite pe un ton scăzut, șoptit, de parcă i-ar fi alunecat din gură. Libere și neinvitate, ca toate celelalte lucruri care se întâmplau.

— Nu am făcut niciodată asta, s-a confesat ea.

Nu s-a rușinat, probabil pentru că era vorba despre Adam.

— Nu. Vino aici.

— Așa că probabil nu va fi bine.

— Tu… Olive. Nu trebuie. Nu ar trebui.

— S-a notat. A așezat un sărut pe șoldul lui, iar Adam a gemut de parcă ar fi fost ceva special. De parcă ar fi fost mai bine decât orice altceva. Dar dacă ai vreo dorință.

— Olive. O să…

Geamăt. Urma să geamă, un sunet asurzitor ce venea din adâncul pieptului lui. Olive și-a frecat nasul de pielea de pe abdomenul lui, observându-i organul zvâcnind cu coada ochiului.

— Îmi place cum miroși.

— Olive.

Lent, precis, și-a înfășurat mâna la baza erecției lui și a studiat-o pe sub gene. Capătul era deja strălucitor și, deși ea nu știa mare lucru, părea aproape de orgasm. Părea foarte tare, și deasupra ei pieptul i sa mișcat, buzele s-au desfăcut, pielea s-a înroșit. Părea că nu avea să dureze mult, ceea ce… era bine. Dar, totodată, Olive voia să aibă parte de timp. Voia atât de mult timp cu Adam.

— Cineva ți-a făcut asta înainte? Nu-i așa?

Adam a dat din cap, după cum Olive se și aștepta. Mâna lui a strâns așternuturile, tremurând ușor.

— Bine. Deci poți să-mi spui dacă greșesc.

A rostit ultimul cuvânt lângă organul lui și a părut că oscilează împreună, pe un fel de lungime de undă care a explodat și s-a sfărâmat când ea l-a atins cu adevărat, înainte să-și despartă buzele pe capul organului lui, ea s-a uitat la el și i-a aruncat un zâmbet discret, care a părut să-l termine. Spatele i s-a arcuit. A gemut și ia ordonat pe tonuri scăzute să-i acorde o clipă, să înainteze încet, să nu-l lase să ajungă la orgasm, iar Olive s-a întrebat dacă spinarea lui se topea în aceeași plăcere lichidă, clocotită, pe care o simțise ea mai devreme.

Probabil nu ar fi avut cum să fie mai evident că nu mai făcuse asta niciodată. Chiar și așa, părea ca el să fie excitat

peste măsură. Era clar că el nu se mai putea abține – s-a împins în față, și-a înfipt degetele în părul ei, i-a împins capul până ce gâtul ei era strâns în jurul organului lui. El a gemut, a vorbit, a privit-o în ochi, ca și cum ar fi fost fascinat de felul în care îl privea. A bălmăjit cuvinte pe un ton răgușit. „Olive, da.“ „Linge. „Ia-o... adânc. Fă-mă să termin".

A auzit laude și termeni de alint ieșind din gura lui – cât de bună era, cât de adorabilă, cât de perfectă; obscenități despre buzele ei, trup și ochi, și poate ar fi fost rușinată dacă nu ar fi fost plăcerea care se revărsa din amândoi, inundându-le creierele. Părea natural ca Adam să ceară ce voia. Iar ea să-i ofere asta.

— Pot să...? Dinții lui Olive au zgâriat sub capul organului lui, iar Adam a gemut brusc. În gura ta.

Nu a trebuit decât să-i zâmbească, iar plăcerea lui a părut nucleară, bubuind în el și traversându-i întreg corpul. Ceea ce simțise Olive mai devreme, înfierbântat și aproape dureros. Încă sugea delicat, când Adam și-a recăpătat controlul membrelor și i-a apucat obrazul cu palma.

— Lucrurile pe care vreau să ți le fac... Nici nu ai idee.

— Cred că s-ar putea să am. Și-a lins buzele. O parte, cel puțin.

Adam avea ochii strălucitori în timp ce a mângâiat colțul gurii lui Olive, iar ea s-a întrebat cum ar fi fost posibil să termine de făcut asta, să termine cu el, în doar câteva ore.

— Mă îndoiesc.

Olive s-a aplecat în față, ascunzând un zâmbet în încheietura coapsei lui.

— Știi că poți. L-a mușcat de zona plată a abdomenului și l-a privit în ochi. Fă-le.

Zâmbea în continuare când a ridicat-o pe pieptul lui și au reușit să doarmă câteva minute.

Chiar era o cameră drăguță de hotel, se gândea Olive. Mai ales ferestrele mari. Și panorama Bostonului după lăsarea întunericului, traficul și norii și senzația că acolo, afară, se întâmpla ceva, ceva din care nu trebuia să facă parte, pentru că era aici. Cu Adam.

— Ce limbă e aia? i-a venit să întrebe.

Adam nu putea chiar să-i privească fața, nu în condițiile în care Olive ținea capul cuibărit sub bărbia lui, așa că a continuat să deseneze modele cu degetele pe șoldul ei.

— Care?

— Cartea pe care o citești. Cea cu tigrul pe copertă. Germană?

— Olandeză.

A simțit cum îi vibrează vocea, din pieptul lui în carnea ei.

— Este un manual de taxidermie?

Adam a ciupit-o ușor de șold, iar Olive a chicotit.

— A fost greu de învățat? Olandeza, adică.

Adam a inspirat mirosul părului ei, gândindu-se pentru o clipă.

— Nu sunt sigur. Deja o știam.

— A fost ciudat? Să crești cu două limbi?

— Nu chiar. Am învățat în olandeză mai ales înainte să ne mutăm aici.

— Câți ani aveai?

— Mmm. Nouă?

Ideea că Adam fusese copil a făcut-o pe Olive să zâmbească.

— Vorbeai olandeză cu părinții tăi?

— Nu. A făcut o pauză. Erau ajutoare în casă. Multe.

Olive s-a ridicat să-l privească, sprijinindu-și bărbia de mâini și palmele de pieptul lui. L-a privit cum o privește, bucurându-se de jocul luminilor străzii pe fața lui cu trăsături puternice. Era frumos oricum, dar acum, în orele vrăjite, îi tăia respirația.

— Părinții tăi erau ocupați?

Adam a oftat.

— Erau foarte dedicați muncii lor. Nu erau foarte buni la a-și face timp pentru nimic altceva.

Olive a îngânat delicat, invocând o imagine mentală: un Adam de cinci ani, arătându-le o figurină din lemn părinților lui înalți, neatenți, îmbrăcați în costume închise la culoare, înconjurați de agenți secreți care vorbeau în căști. Olive nu

știa nimic despre diplomați.

— Ai fost un copil fericit?

— E… complicat. A fost o educație ca la carte. Singurul copil al unor părinți bogați financiar, dar săraci emoțional. Puteam să fac orice, dar nu aveam pe nimeni cu care să fac.

Suna trist. Olive și mama ei avuseseră întotdeauna foarte puține, dar nu se simțise niciodată singură. Până la cancer.

— Cu excepția lui Holden?

Adam a zâmbit.

— Cu excepția lui Holden, dar asta a fost mai târziu. Cred că deja eram rigid când 1am întâlnit. Învățasem să mă distrez de unul singur cu… lucruri. Activități. Scoală. Și când trebuia să fiu alături de oameni, eram… antagonist și inabordabil. Olive și-a dat ochii peste cap și l-a mușcat delicat de bărbie, făcându-l să chicotească. Am devenit ca părinții mei, a spus el meditativ. Dedicat exclusiv muncii mele.

— Asta nu e deloc adevărat. Ești foarte bun la a-ți face timp pentru alții. Pentru mine. Olive a zâmbit, dar Adam s-a uitat în altă parte, ca și cum s-ar fi rușinat, iar ea s-a hotărât să schimbe subiectul. Singurul lucru pe care știu să-l spun în olandeză e ik hou van jou.

Pronunția ei trebuie să fi fost proastă, pentru că, mult timp, Adam a părut să nu înțeleagă. Apoi a înțeles, iar ochii i s-au căscat.

— Colega mea de cameră de la colegiu avea un poster cu „te iubesc” scris în toate limbile, a explicat Olive. Chiar vizavi de patul meu. Era primul lucru pe care îl vedeam dimineața după ce mă trezeam.

— Și la sfârșitul anului patru știai în toate limbile?

— La sfârșitul primului an. Ea a intrat într-o organizație de fete din anul doi, ceea ce a fost mai bine. Olive și-a coborât privirea, și-a înfundat nasul în pieptul lui, apoi l-a privit din nou. E destul de prostesc, dacă stai să te gândești.

— Prostesc?

— Cine are nevoie să știe cum se spune „te iubesc” în toate limbile? Oamenii abia dacă au nevoie să știe cum se zice într-o singură limbă. I-a dat părul lui Adam pe spate. „Unde e toaleta?”, pe de altă parte…

Adam s-a sprijinit în atingerea ei, ca și cum asta l-ar fi alinat.

— Waar is de wc?

Olive a clipit.

— Asta este „Unde e toaleta?”, a explicat Adam.

— Da, mi-am dat seama. Doar că… vocea ta… Și-a dres glasul. I-ar fi fost mai bine fără să știe cât de atractiv suna când vorbea altă limbă. În orice caz. Ăsta ar fi un afiș util. Și-a trecut degetele peste fruntea lui. De la ce e asta?

— Fața mea?

— Cicatricea asta mică. Cea de deasupra sprâncenei.

— A. De la o bătaie prostească.

— O bătaie? Olive a chicotit. Unul dintre studenții tăi a încercat să te omoare?

— Nu, eram mic. Deși i-aș putea vedea pe studenții mei turnându-mi acetonitril în cafea.

— O, absolut. Olive a aprobat dând din cap. Și eu am una.

Și-a dat părul în spatele umărului și i-a arătat micuța linie în formă de semilună de lângă tâmplă.

— Știu.

— Știi? Despre cicatricea mea?

Adam a dat din cap.

— Când ai observat-o? E foarte vagă.

El a ridicat din umeri și și-a trecut degetul mare peste cicatrice.

— De la ce e?

— Nu-mi aduc aminte. Dar mama mi-a spus că, atunci când aveam patru ani, a fost o furtună uriașă în Toronto. Zăpada sa adunat nămeți, cea mai puternică furtună din ultimii cincizeci de ani, știi cum e. Și toată lumea știa că se apropie, iar ea mă pregătise de câteva zile, spunându-mi că era posibil să sfârșim blocate în casă pentru mai mult timp. Eram atât de entuziasmată, încât m-am dus afară și m-am

aruncat cu fața înainte în zăpadă, doar că am făcut asta cam la jumătate de oră după ce începuse furtuna, așa că am sfârșit lovindu-mă cu capul de o piatră. A râs delicat, și Adam la fel. Fusese una dintre poveștile preferate ale mamei ei. Iar acum, Olive era singura persoană care o putea spune. Povestea exista în ea și în nimeni altcineva. Îmi e dor de zăpadă. California e frumoasă și urăsc frigul. Dar chiar mi-e dor de zăpadă.

Adam a continuat să-i mângâie cicatricea cu un zâmbet discret pe față. Iar apoi, când tăcerea se instalase în jurul lor, a spus:

— La Boston va fi zăpadă. Anul viitor. Inima lui Olive a bubuit în piept.

— Da.

Doar că ea nu avea să fie la Boston. Trebuia să găsească alt laborator. Sau să nu lucreze deloc într-un laborator.

Mâna lui Adam a urcat pe gâtul lui Olive, acoperindu-i cu blândețe ceafa.

— Sunt trasee bune de cățărat, unde obișnuiam să merg cu Holden în timpul doctoratului. Mi-ar plăcea să te duc acolo, a adăugat Adam după o scurtă ezitare.

Olive a închis ochii și, pentru o clipă, și-a permis să-și imagineze. Părul negru al lui Adam pe fundalul alb al zăpezii, împreună cu verdele intens la copacilor. Bocancii ei afundându-se în pământul moale. Aerul rece intrându-i în plămâni și o mână caldă cuprinzându-i mâna.

Aproape putea vedea fulgii fluturându-i în spatele pleoapelor. Extaz.

— Dar vei fi în California, a spus ea distrasă.

O pauză. Prea lungă.

Olive a deschis ochii.

— Adam?

Adam și-a împins limba în obraz, ca și cum s-ar fi gândit bine la cuvintele pe care urma să le spună.

— Există o șansă de a mă muta la Boston.

Olive a clipit spre el, derutată. Să se mute? El ar putea să se mute?

— Ce?

Nu. Ce spunea? Adam nu avea să plece de la Stanford, nu? Nu fusese niciodată… pericolul de a pleca nu fusese niciodată real. Nu?

Doar că nu spusese niciodată asta. Olive s-a gândit la conversațiile pe care le avuseseră, iar se plânsese de faptul că departamentul blocase fondurile de cercetare, despre faptul că suspectaseră că el avea de gând să plece, despre presupunerile pe care oamenii le făcuseră din cauza colaborării lui cu Tom, dar… nu spusese niciodată că se înșelau. Spusese că fondurile înghețate fuseseră alocate cercetării pentru anul curent. Din cauza asta le voia eliberate cât mai curând posibil.

— Harvard, a șoptit ea, simțindu-se incredibil de proastă. Te muți la Harvard.

— Nu s-a hotărât încă. Adam avea în continuare mâna în jurul gâtului ei, cu degetul mare glisând în sus și-n jos peste pulsul de la baza gâtului. Mi s-a cerut să mă prezint la un interviu, dar nu există o ofertă oficială.

— Când? Când te duci la interviu? a întrebat Olive, deși, de fapt, nu avea nevoie de răspunsul lui. Totul începea să capete sens în mintea ei. Mâine. Nu te duci acasă. Nu spusese niciodată că avea să se ducă. Îi spusese numai că avea să plece devreme de la conferință. O, Doamne. „Proastă, Olive. Proastă.’1 Te duci la Harvard. Pentru interviuri în restul săptămânii.

— Era singura modalitate de a evita ca departamentul să devină și mai suspicios, a explicat el. Conferința a fost o fațadă bună.

Olive a dat din cap. Nu a fost bine, a fost perfect. Și, Doamne, i se făcuse greață. Și nu o țineau genunchii, deși stătea întinsă.

— O să-ți ofere poziția, a șoptit ea, deși probabil Adam știa deja.

Era Adam Carlsen, la urma urmei. Și i se ceruse să se prezinte la interviu. Ei îl curtau pe el.

— Nu e sigur încă.

Era. Bineînțeles că era.

— De ce Harvard? a izbucnit ea. De ce… de ce vrei să pleci de la Stanford?

Avea vocea subțire, deși făcea tot posibilul să pară calmă.

— Părinții mei locuiesc pe Coasta de Est și, deși am neînțelegerile mele cu ei, o să aibă nevoie să fiu mai aproape de ei, mai de-vreme sau mai târziu. A făcut o pauză, dar Olive își dădea seama că nu terminase.

Motivul principal e Tom. Și finanțarea. Vreau să trec la o muncă similară, dar nu va fi posibil decât dacă înregistrăm rezultate bune. Am fi mult mai productivi dacă aș fi în același departament cu Tom. Din punct de vedere profesional, e evident că trebuie să mă mut.

Olive se pregătise, dar tot simțea un pumn în stomac ce o lăsase fără aer, îi făcuse stomacul să i se dea peste cap și inima să i se oprească. Tom. Era despre Tom.

— Desigur, a șoptit ea. Asta a ajutat-o să-i pară vocea mai fermă. Are sens.

— Și aș putea și să te ajut să te adaptezi, sa oferit el, mult mai sfios. Dacă vrei. La Boston. În laboratorul lui Tom. Să-ți arăt locurile dacă… dacă te simți singură. Să-ți cumpăr chestia aia cu dovleac.

Olive nu putea răspunde. Chiar nu putea să răspundă. Așa că și-a lăsat capul să îi atârne pentru câteva clipe, și-a ordonat să fie tare, apoi și-a ridicat capul și i-a zâmbit din nou.

Putea să facă asta. Avea să facă asta.

— La ce oră pleci mâine?

Probabil doar se muta la un alt hotel, mai aproape de campusul Harvard.

— Devreme.

— Bine. S-a aplecat și și-a îngropat fața în gâtul lui. Nu aveau să doarmă, nici măcar o secundă. Ar fi fost așa o risipă. Nu trebuie să mă trezești când pleci.

— Nu-mi duci bagajele jos când plec?

Olive a râs și s-a cuibărit mai adânc în el. Asta, s-a gândit ea, asta avea să fie noaptea lor perfectă. Și ultima.

Capitolul 18

IPOTEZĂ: O inimă se va frânge mai ușor și decât cea mai slabă legătură de hidrogen.

Nu soarele care era sus pe cer a fost cel care a trezit-o, nici curățenia – mulțumită lui Adam, probabil, și a unui anunț cu

Vă *rugăm, nu deranjați* agățat de ușă. Ceea ce a scos-o pe Olive din pat, chiar dacă nu-și dorea deloc să facă fată zilei, a fost bâzâitul frenetic de pe noptieră.

Și-a îngropat fața în pernă și a întins brațul să apuce telefonul, pe care l-a dus apoi la ureche.

— Da? a scâncit ea, ca să constate că nu era un telefon, ci un șir foarte lung de notificări. Includea un e-mail de la doctor Aslan, care o felicita pentru prelegere și îi cerea înregistrarea, două mesaje de la **Greg: Ai văzut pipeta multicanal? Lasă, am găsit-o,** unul de la Malcolm: **Sună-mă când găsești mesajul și…**

O sută patruzeci și trei de la Anh.

— Ce nai… A clipit spre ecran, a deblocat telefonul și a început să deruleze mesajele.

Ar fi putut fi o sută patruzeci și trei de mesaje prin care îi amintea să se dea cu loțiune de protecție solară?

Anh: **O**

Anh: **M**

Anh: **G**

Anh: **OMG**

Anh: **Omg Omg OMFG**

Anh: Unde dracu ești?

Anh: **OLIVE**

Anh: **OLIVE LOUISE SMITH**

Anh: (Glumeam, știu că nu ai încă un nume)

Anh: (Dar dacă ai avea, ar fi Louise. Știi că am dreptate)

Anh: **Unde ești?**

Anh: **Ratezi așa multe RATEZI AȘA MULTE** l

Anh: **UNDE NAIBA E CAMERA TA, VIN LA TINE**

Anh: **Trebuie să vorbim PERSONAL despre asta**

Anh: **Ai MURIT?**

Anh: **Ai face bine să fi murit ESTE SINGURUL MOTIV PENTRU CARE TE-AȘ IERTA CĂ AI RATAT ASTA**

Anh: Ol, asta este pe bune, este DOAR FANTEZIE SJFTSFTSA

Anh:

000000000000000000000000000000000 OL

Olive a gemut, și-a frecat fața, a hotărât să treacă peste celelalte 125 de mesaje și să-i trimită lui Anh numărul camerei ei. S-a dus la baie și s-a întins după periuța de dinți, încercând să nu observe că locul în care fusese periuța lui Adam era acum liber. Oricare ar fi fost lucrul din cauza căruia Anh o luase razna, era foarte probabil ca Olive să nu fie prea impresionată. Jeremy dansase step irlandez la petrecerea departamentului sau Chase făcuse nod unei codite de cireașă cu limba. Mare valoare de divertisment, cu siguranță, dar Olive ar fi supraviețuit fără amândouă.

Și-a șters fata, considerând că se descurca destul de bine să nu se gândească la cât de tare o durea; la felul în care îi zbârnâia corpul, vibra de parcă nu ar fi avut nicio intenție să se oprească peste două, trei sau cinci ore; la izul vag, plăcut, al lui Adam pe pielea ei.

Da. Făcea o treabă grozavă.

Când a ieșit din baie, cineva era pe punctul de a dărâma ușa. A deschis-o și i-a găsit pe Anh și Malcolm, care au îmbrățișat-o și au început să vorbească atât de tare și de repede, încât aproape abia distingea cuvintele – deși a prins termenii „schimbarea paradigmei“ „transformarea vieții“ și „moment de cumpănă în istorie“.

Au vorbit până au ajuns lângă patul nefolosit al lui Olive și s-au așezat. După câteva momente în care au bălmăjit unul peste altul, Olive a hotărât să intervină și a ridicat mâinile.

— Stați așa. Deja începea s-o doară capul. Ziua de azi avea să fie un coșmar din atât de multe motive. Ce s-a întâmplat?

— Cel mai ciudat lucru, a spus Anh.

— Cel mai tare, a întrerupt-o Malcolm. Vrea să spună cel mai tare.

— Unde ai fost, Ol? Ai spus că te întâlnești cu noi.

— Aici. Am fost doar, hm, obosită după prelegere și am adormit și…

— Jalnic, Ol, foarte jalnic, dar nu am timp să te cert pentru asta, fiindcă trebuie să te pun la curent cu ce s-a întâmplat aseară…

— Eu ar trebui să-i spun, i-a aruncat Malcolm o privire expresivă lui Anh. De vreme ce este despre mine.

— Corect, a admis ea, cu un gest vesel.

Malcolm a zâmbit mulțumit și și-a dres gâtul.

— Olive, cu cine am vrut să fac sex în ultimii câțiva ani?

— Ăăă… S-a scărpinat la tâmplă. Putea să numească vreo treizeci de oameni fără să se gândească. Victoria Beckham?

— Nu. Adică da. Dar nu.

— David Beckham?

— De asemenea, da. Dar nu.

— Cealaltă tipă de la Spice Girl? Cea în trening Adidas…

— Nu. Bine, da, dar nu te concentra pe celebrități, concentrează-te pe oameni adevărați…

— Holden Rodrigues, a izbucnit Anh pierzându-și răbdarea. S-a combinat cu Rodrigues la petrecerea departamentului. Ol, trebuie să te anunț cu cel mai profund regret că ai fost detronată și nu mai ești președinta clubului Amorezat de Profesor. Te retragi plină de rușine sau accepți poziția de trezorier?

Olive a clipit. De mai multe ori. De nenumărate ori. Și apoi s-a auzit spunând:

— Uau.

— Nu e cel mai ciudat…

— Tare, Anh, a intervenit Malcolm. Cel mai tare.

— Lucrurile pot fi ciudate într-un mod tare.

— Da, dar asta este tare în mod pur, sută la sută, zero la sută ciudat…

— Stai așa, a intervenit Olive. Durerea ei de cap s-a

intensificat o dată sau de două ori. Holden nici măcar nu e în departament. De ce a fost la petrecere?

— N-am idee, dar ai adus în discuție o chestiune interesantă, și anume, de vreme ce e în farmacologie, putem face ce vrem fără să trebuiască să spunem nimănui.

Anh și-a înclinat capul.

— Așa să fie?

— Da. Am verificat regulile de socializare de la Stanford pe drum spre magazinul de unde voiam să cumpărăm prezervative. Practic, preludiul. A închis ochii extaziat. O să mai intru vreodată într-o farmacie fără să mă excit?

Olive și-a dres glasul.

— Sunt așa fericită pentru tine. Chiar era. Deși se simțea puțin ciudat. Cum s-a întâmplat?

— M-am dat la el. A fost glorios.

— A fost complet lipsit de rușine, Ol. Și glorios. Am făcut niște poze.

Malcolm a icnit consternat.

— OK, asta e ilegal și aș putea să te dau în judecată. Dar dacă arăt bine în ele, trimite-mi-le și mie.

— Asta fac, iubitule. Acum, spune-ne despre sex.

Faptul că Malcolm, care în mod obișnuit era foarte deschis când venea vorba despre viața lui sexuală, doar a închis ochii și a zâmbit a spus multe. Anh și Olive au schimbat niște priviri lungi, impresionate.

— Și asta nici măcar n-a fost partea cea mai bună. Vrea să se mai vadă cu mine.

Azi. O întâlnire. A folosit cuvântul „întâlnire” spontan. Malcolm s-a lăsat pe spate pe saltea. E sexy. Și amuzant. Și drăguț. O bestie dulce și obscenă.

Malcolm părea așa de fericit, încât Olive nu s-a putut abține: a înghițit nodul care îi apăruse în gât seara trecută, la un moment dat, și a sărit în pat alături de el, îmbrățișându-l cât de tare a putut. Anh a urmat-o, făcând același lucru.

— Sunt așa fericită pentru tine, Malcolm.

— La fel.

Vocea lui Anh era înfundată în părul lui.

— Și eu sunt fericit pentru mine. Sper că e serios. Mai știi când spuneam că mă antrenez pentru aur? Ei bine, Holden e platină.

— Ar trebui să-l întrebi pe Carlsen, a sugerat Anh. Dacă știe care sunt intențiile lui Holden.

Probabil că nu avea să aibă prea curând ocazia să întrebe.

— O să-l întreb.

Malcolm s-a întors către Olive.

— Chiar ai adormit aseară? Sau ai sărbătorit cu Carlsen în moduri care nu pot fi numite?

— Să sărbătoresc?

— I-am spus lui Holden că sunt îngrijorat din cauza ta, iar el mi-a spus că probabil sărbătoreați. Ceva despre fondurile lui Carlsen care au fost eliberate? Apropo, nu mi-ai spus niciodată că Holden și Carlsen sunt prieteni – pare o informație pe care să vrei s-o împărtășești cu fondatorul și cel mai vocal membru al fan clubului Holden-Rodrigues, coleg de cameră cu tine...

— Stai. Olive s-a ridicat în picioare, cu ochii larg deschiși. Fondurile eliberate sunt... cele care erau înghețate? Cele pe care Stanford le ținea?

— Poate? Holden a spus ceva despre directorul departamentului, care în sfârșit s-a relaxat. Am încercat să fiu atent, dar să vorbesc despre Carlsen, sincer, e cam moartea pasiunii – fără supărare. În plus, mă tot pierdeam în ochii lui Holden.

— Și în fundul lui, a adăugat Anh.

— Și în fundul lui, a oftat Malcolm fericit.

Așa un fund frumos. Are nișe mici gropițe în partea inferioară a spatelui.

— O, Doamne, și Jeremy la fel! Vreau să le mușc.

— Nu sunt cele mai drăguțe?

Olive nu a mai ascultat și s-a ridicat de pe pat, apucând telefonul ca să verifice data.

Douăzeci și nouă septembrie.

Știuse, bineînțeles. Știuse de mai bine de o lună că urma să vină această zi, dar în ultima săptămână fusese prea

ocupată, dându-se de ceasul morții în legătură cu prelegerea, ca să se concentreze pe altceva, iar Adam nu-i amintise. Cu toate cele care se întâmplaseră în ultimele douăzeci și patru de ore, nu era surprinzător că uitase să menționeze că-i fuseseră eliberate fondurile. Chiar și-așa. Implicațiile erau…

A închis ochii în timp ce volumul conversației animate a lui Anh și Malcolm a crescut în fundal. Când a deschis ochii, telefonul s-a aprins din cauza unei notificări. De la Adam.

Adam: Am interviuri până la 4.30, dar sunt liber toată seara. Vrei să mergem la cină? Sunt mai multe restaurante bune aproape de campus (deși cu o rușinoasă lipsă de benzi rulante). Dacă nu ești ocupată, aș putea să-ți prezint campusul, poate chiar laboratorul lui Tom.

Adam: Nu insist, bineînțeles.

Era aproape ora două după-amiaza. Olive se simțea ca și cum oasele ei ar fi fost de două ori mai grele decât în ziua precedentă. A inspirat adânc, și-a îndreptat umerii și a început să scrie mesajul pentru Adam.

Știa ce avea de făcut.

*

A bătut la ușă la cinci fix, iar Adam a deschis numai câteva secunde mai târziu, încă îmbrăcat în pantaloni și cu un sacou cu nasturi, care trebuie să fi fost ținuta de interviu și…

Zâmbindu-i. Nu un zâmbet din acela numai pe jumătate, cu care se obișnuise, ci un zâmbet adevărat. Cu gropițe și cute în jurul ochilor și cu o bucurie autentică de a o vedea. I-a sfâșiat inima în mii de bucăți, chiar înainte de a apuca să vorbească.

— Olive.

Încă nu-și dăduse seama de ce felul în care îi spunea numele era atât de unic. Era ceva în spatele lui, ceva ce nu ajungea chiar până la suprafață. Un sentiment al potențialului. O profunzime. Olive s-a întrebat dacă era real,

dacă doar își imagina ea, dacă el era conștient de asta. Olive s-a întrebat multe lucruri, apoi și-a ordonat să înceteze. Acum nu mai avea nicio importanță.

— Intră.

Era un hotel chiar mai elegant decât cel de la conferință, iar Olive a dat ochii peste cap, întrebându-se de ce oamenii simțeau nevoia să risipească mii de dolari pe cazare pentru Adam Carlsen, când el abia acorda atenție lucrurilor din jurul lui. Ar fi trebuit să-i dea pur și simplu un pat pliant și să doneze banii pentru cauze bune. Pentru balene. Psoriazis. Olive.

— Am adus asta, presupun că e a ta.

A făcut câțiva pași spre el și a întins un încărcător de telefon, lăsând cablul să atârne, astfel încât să fie sigură că Adam nu avea nevoie s-o atingă.

— Da. Mulțumesc.

— Era în spatele veiozei de pe noptieră, probabil l-ai uitat. Și-a strâns buzele. Sau poate e vârsta. Demența s-a instalat deja. Toate acele plăci amiloide.

Adam a privit-o și Olive a încercat să nu zâmbească, dar deja o făcea, iar el dădea ochii peste cap și o făcea deșteaptă și…

Asta era. Făceau asta din nou. La naiba.

Și-a lăsat privirea să rătăcească, pentru că… nu. Gata.

— Cum a fost interviul?

— Bine. E totuși numai prima zi.

— Din câte?

— Prea multe. A oftat. Am programate și întâlniri cu Tom, legate de finanțare.

Tom. Da. Bineînțeles. Bineînțeles – din cauza asta era aici. Ca să-i explice lui că…

— Mulțumesc pentru că ai ieșit, a spus Adam cu o voce scăzută și onestă. Ca și cum, urcându-se în tren și acceptând să se întâlnească cu el, Olive i-ar fi oferit multă plăcere. M-am gândit că o să fii ocupată cu prietenii tăi.

Olive a scuturat din cap.

— Nu. Anh a ieșit cu Jeremy.

— Îmi pare rău, a spus el, părând să îi pară sincer rău

pentru ea.

I-a luat lui Olive mai multe momente ca să-și aducă aminte minciuna pe care i-o spusese și presupunerea lui Adam că era îndrăgostită de Jeremy. Se întâmplase cu numai câteva săptămâni înainte, dar părea deja atât de demult, pe vremea când nu fusese capabilă să-și imagineze nimic mai rău decât ca Adam să descopere care erau sentimentele ei sincere. Părea așa 5 prostesc, după toate care se întâmplaseră în ultimele câteva zile. Chiar ar trebui să fie sinceră, dar care ar fi fost rostul acum? Lasă-l pe Adam să creadă ce vrea. La urma urmei, i-ar fi fost mai convenabil decât adevărul.

— Și Malcolm e cu… Holden.

— A, da.

Adam a dat din cap, părând extenuat.

Olive și-a imaginat scurt cum Holden îi scrie un mesaj lui Adam, echivalentul tratamentului la care fuseseră Anh și Olive supuse în ultimele două ore, și a zâmbit.

— Cât de rău este?

— Rău?

— Chestia asta între Holden și Malcolm.

— A. Adam s-a sprijinit cu umărul de perete, încrucișând brațele peste piept. Cred că poate fi foarte bine. Pentru Holden, cel puțin. Chiar îi place Malcolm.

— Ți-a spus?

— Nu s-a oprit din vorbit. A dat ochii peste cap. Știai că Holden are în secret vârsta de doisprezece ani?

Olive a râs.

— Și Malcolm la fel. Iese la multe întâlniri, iar de obicei e bun la gestionarea așteptărilor, dar chestia asta cu Holden… Am mâncat un sendviș la prânz, iar el ne-a spus că Holden e alergic la arahide. Nici măcar nu era un sendviș cu unt de arahide și dulceață.

— Nu e alergic, se preface pentru că nu-i plac alunele. Adam și-a masat tâmplele. Azi-dimineață am fost trezit de un haiku despre coatele lui Malcolm. Holden îmi trimisese mesajul la 3 a.m.

— Era bun?

Adam a ridicat o sprânceană, iar Olive a râs din nou.

— Sunt…

— Cei mai răi. Adam a scuturat din cap. Dar cred că s-ar putea ca Holden să aibă nevoie de asta. De cineva la care să țină și *care* să țină la el.

— Și Malcolm la fel. Sunt doar… preocupată că s-ar putea să vrea mai mult decât este Holden dispus să dea?

— Crede-mă, Holden e foarte pregătit să completeze formulare pentru impozite comune.

— Bun. Mă bucur. A zâmbit. Apoi a simțit cum zâmbetul îi dispare la fel de repede. Relațiile unilaterale nu sunt foarte bune.

„Eu ar trebui să știu. Și poate și tu."

Adam și-a studiat palma, gândindu-se, fără îndoială, la femeia pe care o menționase Holden.

— Nu. Nu, nu sunt.

Gelozia era un fel ciudat de durere. Derutantă, nefamiliară, ceva cu care nu era obișnuită. Jumătate tăioasă, jumătate tulburătoare și fără țintă, așa de diferită de singurătatea pe care o simțise începând cu vârsta de cincisprezece ani. Lui Olive îi era dor de mama ei în fiecare zi, dar cu timpul ajunsese să fie capabilă să-și controleze durerea și s-o transforme în motivație pentru munca ei. În scop. Gelozia însă… suferința ei nu aducea nici un beneficiu. Numai gânduri neobosite și ceva ce o strângea în piept de fiecare dată când se gândea la Adam.

— Trebuie să te întreb ceva, a spus Adam.

Seriozitatea tonului lui a făcut-o să-l privească.

— Sigur.

— Oamenii pe care i-ai auzit vorbind ieri la conferință…

Olive a înțepenit.

— Aș prefera să nu…

— Nu o să te oblig să faci nimic. Dar oricine ar fi fost persoanele alea, vreau…

Cred că ar trebui să iei în considerare să depui o plângere.

O, Doamne. Doamne. Era o glumă proastă?

— Chiar îți plac plângerile, nu?

A râs o dată, ca o vagă încercare să facă haz de necaz.

— Vorbesc serios, Olive. Și dacă te hotărăști că vrei s-o faci, te ajut cum pot. Vin cu tine și vorbesc cu organizatorii conferinței sau mergem direct la biroul de plângeri de la Stanford…

— Nu. Eu… Adam, nu. Nu voi depune o plângere. S-a frecat la ochi cu buricele degetelor, având senzația că asta era numai o farsă uriașă și dureroasă. Doar că Adam habar n-avea. El chiar voia s-o protejeze, iar tot ce-și dorea Olive era… să-l protejeze pe el. Deja m-am hotărât. Ar face mai mult rău.

— Știu de ce crezi asta. Am simțit la fel în timpul școlii doctorale, cu mentorul meu.

Toți am simțit așa. Dar există modalități de a o face. Oricine ar fi persoana asta…

— Adam, eu… Și-a trecut o mână peste față. Trebuie s-o lași baltă. Te rog.

Adam a studiat-o în tăcere câteva minute, apoi a dat din cap.

— Bine. Desigur. S-a împins de la perete și s-a îndreptat, în mod evident nemulțumit să renunțe la subiect, dar făcând eforturi. Vrei să mergem la cină? E un restaurant mexican prin apropiere. Sau sushi – sushi *adevărat.* Și un cinema. Poate găsim un film sau două în care nu mor cai.

— Nu sunt… Nu mi-e foame, de fapt.

— Ah. Expresia lui Adam o tachina. Blând. Nu am știut că se poate așa ceva.

— Nici eu. Olive a chicotit vag, apoi s-a forțat să continue. Azi este douăzeci și nouă septembrie.

A trecut o clipă. Adam a studiat-o răbdător și curios.

— Este.

Olive și-a mușcat buza de jos.

— Știi ce a hotărât directorul în legătură cu fondurile tale?

— O, da. Fondurile vor fi eliberate. Părea fericit, cu ochii strălucitori aproape la modul copilăros. Asta i-a frânt puțin inima lui Olive. Voiam să-ți spun la cină.

— E grozav. A reușit să zâmbească, un zâmbet firav și

jalnic în anxietatea ei crescândă. Este chiar grozav, Adam. Sunt fericită pentru tine.

— Trebuie să fi fost vorba despre abilitățile tale de a întinde loțiunea de protecție solară.

— Da. Râsul ei părea fals. Trebuie să mi le trec în C.V. Iubită falsă cu experiențe multiple. Microsoft Office și abilități excelente cu loțiunea de protecție solară. Disponibilă imediat, rog numai pretendenți serioși.

— Nu imediat. S-a uitat la ea cu curiozitate. Cu tandrețe. Nu pentru o vreme, aș spune.

Greutatea pe care o simțise în stomac din momentul în care realizase ce trebuie să facă a devenit mai apăsătoare. Acum… asta era. Coda. Momentul în care totul avea să se termine. Olive putea s-o facă, și așa trebuia, iar lucrurile aveau să se îmbunătățească apoi.

— Cred că ar trebui să fiu. A înghițit în sec și a simțit ca și cum i-ar fi curs acid pe gât. Disponibilă. A scanat fața lui Adam, ia observat confuzia și și-a încleștat pumnul în tivul hanoracului. Ne-am dat un termen de expirare, Adam. Și am obținut tot ce am vrut. Jeremy și Anh sunt un cuplu stabil – mă îndoiesc că măcar își aduc aminte că eu am ieșit cu Jeremy. Și fondurile tale au fost eliberate, ceea ce e minunat. Adevărul e…

O înțepau ochii. I-a strâns, reușind să-ți rețină lacrimile. Cu greu.

„Adevărul, Adam, este că prietenul tău, colaboratorul tău, o persoană la care în mod evident ții și de care ești apropiat, este oribil și dezgustător. Mi-a spus niște lucruri care ar putea să fie adevărate sau poate minciuni – nu știu. Nu sunt sigură. Nu mai sunt sigură de nimic și mi-aș dori așa de tare să te întreb. Dar mi-e teamă că s-ar putea să aibă dreptate și ca tu să nu mă crezi. Și mi-e chiar mai teamă că o să mă crezi, și că ceea ce îți spun te va obliga să renunți la ceva foarte important pentru tine: prietenia și munca ta cu el. Mi-e teamă de tot, după cum vezi. Așa că, în loc să-ți spun acel adevăr, o să-ți spun alt adevăr. Un adevăr care, cred, va fi cel mai bun pentru tine. Un adevăr care mă va scoate din ecuație, dar îi va îmbunătăți

rezultatele. Pentru că încep să mă întreb dacă asta înseamnă să fii îndrăgostit. Să fii de acord să te sfâșii în fărâme, pentru ca cealaltă persoană să poată rămâne întreagă.

A inspirat profund.

— Adevărul e că ne-am descurcat grozav. Și e timpul să punem punct. Își dădea seama din felul în care i se deschisese gura, din dezorientarea din ochii lui în timp ce-i căutau privirea, că încă nu înțelegea ce-i spusese. Nu cred că e nevoie să anunțăm pe cineva în mod explicit, a continuat ea. Oamenii nu ne vor mai vedea împreună, iar după o vreme vor crede că... că nu a mers. Că ne-am despărțit. Și poate tu... Asta era partea cea mai dificilă. Dar merita să audă. El îi spusese același lucru, la urma urmei, când crezuse că e îndrăgostită de Jeremy. Îți doresc numai bine, Adam. La Harvard și... cu prietena ta adevărată. Pe oricine ai alege. Nu-mi imaginez că ar putea exista cineva care să nu-ți răspundă la sentimente.

A văzut exact momentul în care el a înțeles. Putea delimita sentimentele care se luptau pe fața lui – surpriza, derutarea, puțină încăpățânare, o fracțiune de secundă de vulnerabilitate, care s-au topit toate într-o expresie goală, plată. Apoi i-a văzut gâtul încordându-se.

— Da, a spus el. Da.

Se uita la pantofi, absolut nemișcat. Acceptând, încetul cu încetul, cuvintele ei.

Olive a făcut un pas în spate și s-a legănat pe călcâie. Afară a sunat un iPhone, și câteva secunde mai târziu cineva a izbucnit în râs. Sunete normale, într-o zi normală. Totul era normal.

— Așa e cel mai bine, a spus ea, pentru că tăcerea dintre ei era ceea ce nu putea suporta. Așa ne-am înțeles.

— Cum vrei tu. Avea vocea răgușită și părea... absent. Retras într-un loc din interiorul lui. Cum ai tu nevoie.

— Nu-ți pot mulțumi suficient pentru tot ce ai făcut pentru mine. Nu doar în legătură cu Anh. Când ne-am întâlnit, mă simțeam așa de singură și... O clipă nu a putut să continue. Mulțumesc pentru toate băuturile cu mirodenii

și pentru imuno-amprentă și pentru că ți-ai ascuns animalele împăiate când am venit în vizită…

Nu a putut să mai continue fără să se înece. Usturimea din ochi o ardea acum, amenința să dea pe dinafară, așa că a dat o dată din cap, cu hotărâre, ca un punct pentru această frază care atârna fără un sfârșit la orizont.

Și asta ar fi fost tot. Cu siguranță ar fi fost sfârșitul. Ar fi lăsat-o așa, dacă nu ar fi trecut pe lângă el în drum spre ușă. Dacă el nu s-ar fi întins și ar fi apucat-o de încheietură. Dacă nu și-ar fi retras imediat mâna și nu ar fi privit-o cu o expresie consternată, ca și cum ar fi fost șocat că îndrăznise s-o atingă fără a-i cere în prealabil permisiunea.

Dacă nu ar fi spus:

— Olive. Dacă ai vreodată nevoie de ceva, orice. Orice. Oricând. Poți veni la mine.

Falca i se mișca, de parcă ar fi fost alte cuvinte pe care le păstra nerostite. Vreau să vii la mine.

Olive aproape că nu a înregistrat când a șters umezeala de pe obraz cu dosul palmei sau când s-a apropiat de el. Mirosul lui a fost cel care a alertat-o – săpun și ceva întunecat, subtil, dar, o, așa de familiar. Creierul ei îl cartografiase, îl înmagazinase în toate simțurile. Ochii pentru zâmbetul lui, pielea pentru mâini, mirosul în nările ei. Nici măcar nu a avut nevoie să se gândească la ce să facă, doar sa împins în vârfurile degetelor de la picioare, și-a sprijinit degetele de bicepșii lui și l-a sărutat delicat pe obraz. Pielea lui era fină, caldă și puțin înțepătoare; neașteptată, dar bine-venită.

Un la revedere potrivit, s-a gândit ea. Corespunzător. Acceptabil.

Așa cum era și mâna lui care se ridica pe spatele ei, trăgând-o spre corpul lui și oprind-o din alunecarea pe călcâie, sau felul în care i s-a întors capul, până când buzele ei au ajuns să nu se mai frece de pielea obrazului. Respirația i s-a intensificat, un pufăit peste colțul gurii lui, plăcerea profundă care i-a traversat pe amândoi când au închis ochii și și-au permis numai să fie, acolo, împreună.

Tăcuți. Nemișcați. Un ultim moment.

Apoi, Olive a deschis gura și a întors capul, respirând peste buzele lui.

— Te rog.

Adam a gemut adânc. Dar ea era cea care se apropiase, care adâncise sărutul, care își băgase mâinile în părul lui, zgâriind scalpul cu unghiile scurte. Ea a fost cea care l-a tras chiar mai aproape, iar el a fost cel care a împins-o cu spatele de perete și a gemut în gura ei.

Era înfricoșător cât de bine se simțeau. Cât de ușor ar fi fost să nu se oprească niciodată. Să lase timpul să se întindă și să se îndrepte, să uite orice altceva și, pur și simplu, să rămână în acest moment pentru totdeauna.

Dar Adam a fost cel care s-a retras primul, menținându-i privirea lui Olive în timp ce încerca să se adune.

— A fost bine, nu-i așa? a întrebat Olive, cu un zâmbet discret, melancolic.

Nici ea nu era sigură la ce se referea. Poate la brațele lui în jurul ei. Poate la acest ultim sărut. Poate la toate celelalte lucruri. La loțiunea de protecție solară, la răspunsurile lui ridicole despre culoarea preferată, discuțiile liniștite seara târziu… totul fusese atât de bine.

— A fost.

Vocea lui Adam suna prea profundă pentru afla lui. Când și-a apăsat buzele de fruntea ei o ultimă dată, Olive a simțit cum iubirea pentru el devenise mai mare decât un râu revărsat.

— Cred că ar trebui să plec, a spus ea cu blândețe, fără să-l privească, iar Adam a lăsat-o fără un cuvânt, așa că ea a plecat.

Când a auzit zgomotul ușii care se închidea în spatele ei, a fost ca și cum ar fi căzut de la mare înălțime.

Capitolul 19

IPOTEZĂ: Când am dubii, îmi salvez fundul întrebând un prieten.

Olive și-a petrecut următoarea zi la hotel, dormind, plângând și făcând exact lucrul care o băgase în această încurcătură: mințind. Le-a spus lui Anh și Malcolm că avea să fie ocupată întreaga zi cu prieteni de la colegiu, a acoperit ferestrele cu draperiile negre și s-a ascuns în pat. Care, tehnic vorbind, era patul lui Adam.

Nu și-a permis să se gândească prea mult la situație. Ceva în interior – foarte posibil să fi fost vorba despre inima ei – era spart în mai multe bucăți mari, nu atât spulberat, cât spart cu grijă în două și apoi fiecare bucată, din nou. Tot ce putea face era să se complacă în mijlocul rămășițelor sentimentelor ei. A ajutat-o mult să-și amorțească durerea faptul că a dormit aproape toată ziua. Începea să-și dea seama repede că era bine să fie amorțită.

A mințit și în următoarea zi. A simulat o cerere de ultimă oră din partea doctorului Aslan când a fost invitată să li se alăture prietenilor ei de la conferință într-o excursie prin Boston. Apoi a inspirat adânc pentru a căpăta putere.

A tras draperiile, și-a forțat sângele să înceapă iar să curgă (cu cincizeci de genuflexiuni, cincizeci de abdomene și cincizeci de flotări, deși la ultimele a trișat, sprijinindu-se în genunchi), apoi a făcut un duș și s-a spălat pe dinți pentru prima dată în ultimele treizeci și șase de ore.

Nu era ușor. Faptul că a văzut tricoul lui Adam cu Ninja Biolog în oglindă a făcut-o să lăcrimeze, dar și-a amintit că luase o hotărâre. Hotărâse că binele lui Adam trebuia să vină înaintea binelui ei și nu regreta decizia. Dar a naibii să fie dacă l-ar fi lăsat pe Tom Nenorocitul Benton să-și asume creditul pentru un proiect la care lucrase de-a rândul. Un proiect care însemna totul pentru ea. Poate viața ei nu era nimic mai mult decât o mică poveste tristă, dar era povestea ei tristă.

Poate că avea inima frântă, dar creierul nu avea nicio problemă.

Adam spusese că motivul pentru care majoritatea profesorilor nu se deranjaseră să răspundă, poate nici măcar nu citiseră e-mailul, era faptul că venea din partea unui student. Așa că i-a urmat sfatul: i-a trimis un e-mail

profesoarei Aslan și a rugat-o să o prezinte tuturor cercetătorilor pe care ea îi contactase înainte, plus celor două persoane care fuseseră în grupul ei la prezentare și care manifestaseră interes privind munca ei. Profesoara Aslan mai avea puțin până la pensionare și aproape abandonase ideea de a produce știință, dar era în continuare profesor plin la Stanford. Asta trebuia să însemne ceva.

Apoi, Olive a întreprins căutări extinse pe tema eticii cercetării, a plagiatului și a furtului de idei. Problema era puțin tulbure, având în vedere că Olive descrisese detaliat – cu multă nesăbuință, își dădea seama acum –, toate protocoalele în raportul pe care i-l prezentase lui Tom. Dar, când a început să examineze lucrurile cu un cap mai limpede, a hotărât că situația nu era pe atât de groaznică, pe cât înțelesese la început că ar fi fost. Raportul pe care-l scrisese, la urma urmei, era bine structurat și minuțios. Cu niște mici modificări, ar fi putut să-l transforme într-o publicație academică. Cu puțin noroc, ar fi trecut repede de examinarea colegilor, iar concluziile ar fi fost publicate sub numele ei.

A încercat să se concentreze asupra faptului că, în ciuda tuturor insultelor și a comentariilor lui grosolane, Tom, unul dintre cercetătorii de top din Statele Unite, își exprimase interesul în a-i fura ideile. A luat asta ca pe un compliment foarte, foarte pe dos.

Și-a petrecut următoarele câteva ore evitând cu multă grijă gândurile legate de Adam, căutând în schimb alți potențiali cercetători care ar fi putut s-o susțină în anul următor. Avea mici șanse de a găsi pe cineva, dar merita să încerce. Când cineva a bătut la ușă, era deja mijlocul după-amiezii, iar ea adăugase trei nume noi la listă. S-a îmbrăcat repede ca să poată deschide ușa, așteptându-se să fie cineva pentru curățenie. Când Anh și Malcolm au dat buzna înăuntru, s-a blestemat fiindcă nu se uitase pe vizor. Chiar merita să fie tăiată cu toporul de un criminal în serie.

— OK, a spus Anh, aruncându-se pe patul încă făcut al lui Olive, ai la dispoziție două fraze ca să mă convingi că nu

trebuie să fiu supărată pe tine fiindcă nu m-ai întrebat cum a decurs evenimentul meu.

— La naiba! Olive și-a acoperit gura cu mâna. Îmi pare așa de rău. Cum a fost?

— Perfect. Ochii lui Anh străluceau de fericire. S-a prezentat atât de multă lume, iar tuturor le-a plăcut. Ne gândim să-l transformăm într-un eveniment anual și să înființăm o organizație la modul formal. Mentorat colegial. Odată oamenii ajunși în școala doctorală, fiecare îndrumă alți doi studenți. Și în zece ani punem stăpânire pe toată nenorocita de lume.

Olive s-a uitat la ea, fără cuvinte.

— Asta e... ești uimitoare.

— Sunt, nu-i așa? Bine, acum e rândul tău să cerșești. Șiii... start.

Olive a deschis gura, dar mult timp nu a scos niciun sunet.

— Nu am o scuză adevărată. Am fost numai ocupată cu... ceva ce m-a rugat profesoara Aslan să termin.

— Asta e ridicol. Ești în Boston. Ar trebui să fii într-o cârciumă irlandeză, prefăcându-te că-ți place echipa Red Sox și să mănânci Dunkies[27], nu să muncești. Pentru șefa ta.

— Tehnic vorbind, suntem aici pentru o conferință legată de muncă, a subliniat Olive.

— Conferință, pe naiba, a zis Malcolm și s-a așezat pe pat lângă Anh.

— Putem, te rog, să ieșim în oraș toți trei, împreună? a implorat Anh. Hai să facem Freedom Trail[28]29. Cu înghețată. Și bere.

— Unde e Jeremy?

— Își face prezentarea. Iar eu m-am plictisit, a zis Anh cu un rânjet neastâmpărat.

Olive nu avea chef de socializare, de bere sau de freedom trail-uri, dar, la un moment dat, trebuia să învețe

---

[27] Gogoși

[28] Un traseu de patru kilometri prin Boston, Massachusetts, care trece prin șaisprezece locații relevante pentru istoria SUA

să navigheze productiv prin societate cu inima frântă.

A zâmbit și a spus:

— Lasă-mă să-mi verific e-mailul, pe urmă putem să mergem. Adunase, în mod inexplicabil, cincisprezece e-mailuri în cele treizeci de minute care trecuseră de când verificase ultima dată, dintre care numai unul nu era spam.

Azi, 3.11 p.m.

DE LA: Aysegul-Aslan@stanford.edu

PENTRU: Olive-Smith@stanford.edu

SUBIECT: Abordarea cercetătorilor pentru proiectul de cancer pancreatic

Olive,

Aș fi bucuroasă să te prezint și să-i întreb pe colegii mei despre oportunitățile pe care le ai în laboratoarele lor. Sunt de acord că există posibilitatea să fie mai binevoitori dacă e-mailurile vin de la mine. Trimite-mi lista, te rog.

Apropo, încă nu mi-ai trimis înregistrarea prelegerii. Abia aștept s-o ascult!

Cu căldură,

Aysegul Aslan, doctor în științe

Olive a făcut niște calcule mentale ca să se hotărască dacă era politicos să trimită lista, și nu înregistrarea (probabil că nu), a oftat și a început să descarce fișierul din laptopul ei. Când și-a dat seama că dura mai multe ore, oftatul i s-a metamorfozat într-un geamăt.

— Asta o să dureze ceva vreme, copii. Trebuie să-i trimit profesoarei Aslan un fișier audio și trebuie să-l editez înainte.

— Bine, a pufnit Anh. Malcolm, vrei să ne distrezi cu povești ale întâlnirii tale cu Holden?

— OK. Mai întâi, a purtat cel mai drăguț sacou albastru-bebeluș.

— Albastru-bebelus?

— Mai tacă-ți gura cu tonul ăla sceptic. Apoi mi-a adus o floare.

— De unde a luat floarea?

— Nu sunt sigur.

Olive a cotrobăit prin MP3, încercând să-și dea seama unde să taie fișierul. La sfârșit erau minute întregi de tăcere, de când își lăsase telefonul în camera de hotel.

— Poate a furat-o de la bufet? a spus ea, distrasă. Am impresia că am văzut niște garoafe roz la parter.

— Era o garoafă roz?

— Poate.

Anh a chicotit.

— Și se mai spune că romantismul a murit.

— Taci din gură. Apoi, spre sfârșitul catastrofic, ce nu mi s-ar fi putut întâmpla decât mie, având în vedere că toată nenorocita mea de familie e obsedată de știință și, ca atare, participă la toate conferințele. Toți.

— Nu. Spune-mi că nu te-ai…

— Ba da. Când am ajuns la restaurant, am dat peste mama, tata, unchiul și bunicul meu. Care au insistat să stăm cu ei. Ceea ce înseamnă că prima mea întâlnire cu Holden a fost o nenorocită de masă de Ziua Recunoștinței.

— Olive a ridicat privirea din laptopul ei și a schimbat o privire indignată cu Anh.

— Cât de rău a fost?

— Interesant că întrebi, fiindcă trebuie să raportez cu cea mai mare tulburare că a fost spectaculos. L-au iubit – pentru că e un om de știință dat naibii și mai fin decât un smoothie organic – și, în decursul a două ore, a reușit cumva să-i convingă pe părinții mei că planul de a lucra în industrie e beton. Nu glumesc – mama m-a sunat azi-dimineață și nu a vorbit decât despre cum am evoluat ca persoană și că am în sfârsit controlul viitorului meu și cum alegerile mele romantice reflectă asta. A spus că tata e de acord. Poți să crezi? în orice caz, după masă am fost la înghețată, iar apoi ne-am întors la hotelul lui Holden și am făcut sex în poziția șaizeci și nouă de parcă lumea ar fi urmat să se termine…

O fată ca tine. Care și-a dat seama așa de devreme în timpul carierei ei academice că modul prin care poate avansa profesional este să se reguleze cu savanți cunoscuți, de succes. Te-ai culcat cu Adam, nu-i așa? Știm

amândoi că o să te culci cu mine din aceleași moti...

Olive a pus pauză, oprind imediat redarea înregistrării. Inima îi bătea în piept cu putere – la început, din cauza confuziei, apoi, dându-și seama ce înregistrase din greșeală, apoi, în sfârșit, din cauza furiei la auzul acelor vorbe din nou. Și-a dus mâna tremurândă la gură, încercând să-și extragă vocea lui Tom din minte. Petrecuse două zile încercând să-și revină, și acum...

— Ce naiba a fost asta? a întrebat Malcolm.

— Ol?

Vocea timidă a lui Anh i-a amintit că nu era singură în cameră. A ridicat privirea și a constatat că prietenii ei se ridicaseră în picioare. Se uitau la ea cu ochii căscați de preocupare și îngrijorare.

Olive a scuturat din cap. Nu voia... nu, nu avea puterea să explice.

— Nimic, doar...

— O recunosc, a spus Anh, venind să se așeze lângă ea. Recunosc vocea. De la prelegerea la care am fost. A făcut o pauză, căutând privirea lui Olive. Era Tom Benton, nu-i așa?

— Ce nai... Malcolm s-a ridicat în picioare. Vocea lui suna de-a dreptul alarmată. De asemenea, furioasă. Ol, de ce ai o înregistrare cu Tom Benton spunând asemenea mizerii? Ce s-a întâmplat?

Olive s-a uitat la el, apoi la Anh, apoi din nou la el. O studiau cu expresii îngrijorate, sceptice. La un moment dat, Anh trebuie s-o fi apucat de mână pe Olive, care și-a spus că trebuia să fie puternică, pragmatică, amorțită, dar...

— Eu doar...

A încercat. Chiar a încercat. Dar fata i sa crispat, iar ultimele câteva zile s-au prăbușit și au izbucnit în flăcări în ea. Olive s-a aplecat în față, și-a îngropat capul în poala lui Anh și a izbucnit în plâns.

*

Olive nu avea nicio intenție de a-l auzi pe Tom scuipându-și veninul din nou, așa că le-a dat prietenilor ei

căștile, s-a dus în baie și a lăsat robinetul pornit până au terminat de ascultat. A durat mai puțin de zece minute, dar ea a plâns în tot acest timp. Când Anh și Malcolm au venit în baie, s-au așezat lângă ea pe pardoseală. Anh plângea și ea, iar lacrimile mari și pline de furie i se prelingeau pe obraji.

„Măcar avem o cadă de baie pe care putem s-o umplem”, s-a gândit Olive în timp ce-i întindea sulul de hârtie igienică pe care îl acaparase.

— Este cea mai dezgustătoare, detestabilă, condamnabilă ființă umană, a spus Malcolm. Sper că are diaree explozivă chiar acum. Sper să facă negi genitali. Sper să se potcovească cu cel mai mare și dureros hemoroid din univers.

Sper…

Anh l-a întrerupt.

— Adam știe?

Olive a scuturat din cap.

— Trebuie să-i spui. Și apoi trebuie să faceți plângere ca să fie dat afară din mediul academic.

— Nu… nu pot.

— Ol, ascultă-mă. Ceea ce a spus Tom este hărțuire sexuală. Este imposibil ca Adam să nu te creadă – ca să nu mai spunem că ai o înregistrare.

— Nu contează.

— Ba bine că nu!

Olive și-a șters obrajii cu palmele.

— Dacă îi spun lui Adam, nu o să mai vrea să colaboreze cu el, iar proiectul la care lucrează împreună este prea important pentru el. Ca să nu mai spun că vrea să se mute la Harvard anul viitor și…

Anh a pufnit.

— Nu, nu vrea.

— Ba da. Mi-a spus că…

— Olive, am văzut cum se uită la tine. Este îndrăgostit până peste urechi. În niciun caz nu o să vrea să se mute la Boston dacă tu nu te muți – și să fiu a naibii dacă te las să mergi să muncești pentru gunoiul ăsta… Ce? Ochii i s-au

mutat de la Olive la Malcolm, care schimbau o privire lungă. De ce vă uitați unul la altul așa? Și de ce faceți fețele de glumă interioară?

Malcolm a oftat, ciupindu-se de nas.

— OK, Anh, fii atentă. Și înainte de a întreba – nu, nu inventez nimic. Este adevărul. A inspirat adânc înainte de a începe. Carlsen și Olive nu au fost niciodată împreună. S-au prefăcut pentru ca tu să crezi că Olive nu mai era interesată de Jeremy – ceea ce, de fapt, nu a fost de la bun început. Nu sunt sigur ce obținea Carlsen din aranjament, am uitat să întreb. Dar, pe la jumătatea întâlnirilor false, Olive a început să se îndrăgostească de Carlsen, l-a mințit și a pretins că e îndrăgostită de altcineva. De atunci… S-a uitat la Olive. Ei bine, nu vreau să fiu băgăreț, dar, judecând după faptul că ieri un singur pat din această cameră de hotel era nefăcut, sunt destul de sigur că… recent, lucrurile s-au schimbat.

Era așa de dureros de exact, încât Olive a trebuit să-și îngroape fața între genunchi. La timp ca s-o audă pe Anh spunând:

— Asta nu e adevărat.

— Este.

— Nu… Asta e un film Hallmark. Sau o nuvelă pentru adolescenți prost scrisă. Care nu se va vinde bine. Olive, spune-i lui Malcolm să-și păstreze slujba pe care o are, nu va da lovitura ca scriitor.

Olive s-a uitat în sus, iar încruntarea lui Anh era cea mai profundă pe care o văzuse vreodată.

— Este adevărat, Anh. Îmi pare atât de rău că te-am mințit. Nu am vrut, dar…

— Ai avut întâlniri false cu Adam Carlsen?

Olive a dat din cap.

— Doamne, am știut că sărutul ăla a fost ciudat.

Olive a ridicat mâinile ca să se apere.

— Anh, îmi pare rău…

— Ai avut întâlniri false cu nenorocitul de Adam Carlsen?

— A părut o idee bună și…

— Dar te-am văzut sărutându-l! în parcarea

departamentului de biologie!

— Numai pentru că m-ai forțat să…

— Dar ai stat la el în brațe!

— Din nou, m-ai forțat – nu a fost cel mai *tare* moment al prieteniei noastre, apropo…

— Dar l-ai dat cu loțiune de protecție solară. În fața a cel puțin o sută de oameni!

— Numai fiindcă cineva mi-a spus să fac asta. Observi un tipar?

Anh a scuturat din cap, ca și cum ar fi fost brusc indignată de propriile acțiuni.

— Eu doar… arătați bine împreună! Era așa evident din felul în care Adam te privea că era nebun după tine. Și reciproca – te uitai la el ca și cum ar fi fost singurul tip de pe planetă, și părea ca și cum întotdeauna te-ai fi controlat să nu sari pe el, iar eu voiam să știi că puteai să-ți exprimi sentimentele dacă așa simțeai – chiar am crezut că te ajut și… ai avut întâlniri false cu Adam Carlsen?

Olive a oftat.

— Ascultă, îmi pare rău că am mințit. Te rog, nu mă urî, eu…

— Nu te urăsc. Anh era indignată. Am o ură discretă pentru propria persoană pentru că te-am obligat să faci toate chestiile alea. Ei bine, poate nu ură, dar mi-aș scrie un e-mail plin de vorbe grele. Și sunt incredibil de flatată că ai fost dispusă la așa ceva pentru mine. Adică, a fost nechibzuit, ridicol și inutil de complicat, și ești un adevărat aparat de debitat comedii romantice și… Doamne, Ol, ești așa o idioată. Dar ești o idioată adorabilă și ești idioata mea. A scuturat din cap, nevenindu-i să creadă, dar a strâns genunchiul lui Olive cu mâna și l-a privit pe Malcolm. Stai. Chestia ta cu Rodrigues e reală? Sau vă prefaceți că v-o trageți pentru ca un judecător să îi acorde custodia finilor lui, care au rămas recent orfani?

— Ce avem noi e foarte real. Zâmbetul lui Malcolm era încrezut. Ne-o tragem ca iepurii.

— Fantastic. Ei bine, Ol, o să mai vorbim despre asta. O să mai vorbim mult despre asta. Probabil o să vorbim

despre cea mai măreață poveste de dragoste falsă a secolului douăzeci și unu tot mileniul care vine, dar pentru moment ar trebui să ne concentrăm pe Tom, iar faptul că tu și Adam sunteți sau nu împreună nu schimbă nimic. Tot cred că ar vrea să știe.

Eu aș vrea să știu. Ol, dacă lucrurile ar sta invers, dacă tu ai fi cea care ar risca să piardă ceva, iar Adam ar fi cel care ar fi fost hărtuit sexual… 9

— Nu am fost.

— Ba da, Ol, ai fost.

Privirea lui Anh era sinceră, îi pătrundea în ochi, iar Olive și-a dat seama atunci de enormitatea a ceea ce se întâmplase. De ceea ce făcuse Tom.

A inspirat sacadat.

— Dacă lucrurile ar sta invers, aș vrea să știu. Dar e diferit.

— De ce e diferit?

„Pentru că eu sunt îndrăgostită de Adam. El nu e îndrăgostit de mine.” Olive și-a masat tâmplele, încercând să gândească, în pofida durerii tot mai intense de cap.

— Nu vreau să-l văduvesc de ceva ce iubește. Adam îl respectă și-l admiră pe Tom, și știu că Tom i-a luat apărarea lui Adam în trecut. Poate e mai bine pentru el să nu știe.

— Dacă ar exista o modalitate să aflăm ce ar prefera Adam, a spus Malcolm.

Olive a pufnit drept răspuns.

— Mda.

— Dacă ar exista cineva care-l cunoaște foarte bine pe Adam, pe care să-l putem întreba, a spus Malcolm, de data asta mai tare.

— Mda, a repetat Anh, ar fi grozav. Dar nu există, așa…

— Dacă ar fi cineva în această încăpere care a început recent să se vadă cu cel mai apropiat prieten al lui Adam, de aproape trei decenii, aproape că a țipat Malcolm, plin de indignare pasiv-agresivă, ceea ce le-a făcut pe Anh și Olive să schimbe o privire cu ochii căscați.

— Holden!

— Ai putea să-i ceri sfatul lui Holden!

Malcolm a pufnit.

— Voi două puteți fi atât de deștepte, dar, totodată, atât de încete la minte.

Olive și-a amintit deodată ceva.

— Holden îl urăște pe Tom.

— Ha? De ce-l urăște?

— Nu știu. A ridicat din umeri. Adam a clasat-o ca pe o ciudățenie de personalitate a lui Holden, dar…

— Hei. Personalitatea bărbatului meu e perfectă.

— Poate e vorba despre altceva?

Anh a dat din cap energic.

— Malcolm, unde poate Olive să-l găsească pe Holden în clipa asta?

— Nu știu. Dar… s-a bătut peste telefon cu un rânjet încrezut, se întâmplă să am numărul lui de telefon chiar aici.

Holden (sau Holden-Fundrotund, cum îl salvase Malcolm în telefon) tocmai își încheia prezentarea. Olive a prins ultimele cinci minute – ceva despre cristalografie ce nici nu a înțeles, nici nu ar fi vrut să înțeleagă – și nu a fost deloc surprinsă să constate că era un vorbitor charismatic și plăcut. L-a abordat pe podium odată ce a terminat de răspuns la întrebări, iar el a zâmbit când a observat-o urcând treptele, părând sincer fericit s-o vadă.

— Olive. Noua mea colegă de cameră prin alianță!

— Da. Așa. Mmm, grozavă prelegere. Și-a ordonat să nu-și mai frământe mâinile. Voiam să-ți pun o întrebare.

— Este despre acizii nucleici din al patrulea slide? Pentru că am bătut câmpii cu multă grație printre ei. Studenta mea la doctorat a realizat schema, iar ea e mult mai deșteaptă decât mine.

— Nu. Întrebarea este despre Adam.

Expresia lui Holden s-a luminat.

— Ei bine, de fapt, este despre Tom Benton.

Acum, expresia i s-a întunecat la fel de repede.

— Ce e cu Tom?

Corect. Ce voia să întrebe despre Tom, mai exact? Olive

nu era chiar sigură cum să abordeze subiectul. Nu era nici măcar sigură ce voia să întrebe. Sigur, ar fi putut să-și vomite întreaga poveste de viață în fața lui Holden și să-l implore să rezolve situația pentru ea, dar cumva nu părea o idee bună. Și-a stors creierii o clipă, apoi a întrebat:

— Știai că Adam se gândește să se mute la Boston?

— Da. Holden a dat ochii peste cap și a arătat spre ferestrele înalte. Pe cer erau niște nori uriași, de rău augur, care amenințau să explodeze într-o ploaie torențială. Vântul, deja rece în luna septembrie, scutura un nuc american singuratic. Cine ar vrea să se mute aici din California? a spus el pe un ton batjocoritor.

Lui Olive îi plăcea ideea de anotimpuri, dar nu și-a exprimat preferința.

— Crezi… Crezi că ar fi fericit aici?

Holden a studiat-o intens timp de un minut.

— Știi, deja erai fata mea favorită dintre iubitele lui Adam – nu că ar fi fost așa de multe; ești singura care ar putea intra în competiție cu modelarea computațională cam peste un deceniu – dar întrebarea ți-a adus premiul întâi pe viață. S-a gândit la chestiune o clipă. Cred că Adam ar putea fi fericit aici – în felul lui, bineînțeles. Fericit în felul lui deprimant, lipsit de entuziasm. Dar da, fericit. Cu condiția să fii și tu aici.

Olive a trebuit să se abțină ca să nu pufnească.

— Cu condiția ca Tom să se poarte frumos.

— De ce spui asta despre Tom? Nu… Nu vreau să-mi bag nasul, dar mi-ai spus să fiu atentă cu el la Stanford. Nu-ți place de el?

Holden a oftat.

— Nu e că nu-mi place de el – chiar dacă nu-mi place. Mai de-grabă nu am încredere în el.

— Totuși, de ce? Adam mi-a spus despre lucrurile pe care le-a făcut Tom pentru el când îndrumătorul lui a fost abuziv.

— Vezi tu, de aici vine o mare parte a lipsei mele de încredere. Holden și-a mușcat buza de jos, ca și cum ar fi vrut să se hotărască dacă să continue sau nu. A intervenit

Tom ca să-i salveze curul lui Adam de nenumărate ori? Sigur. Neîndoielnic. Dar, în primul rând, cum au apărut aceste ocazii? îndrumătorul nostru era o mare figură, dar nu era obsedat de control. Când a venit în laborator, era prea preocupat să fie un nesimțit faimos, ca să știe ce se întâmpla în laborator zi de zi. Motiv pentru care avea post-doctoranzi, ca Tom, care să fie mentori pentru studenți, ca Adam și ca mine, și care conduceau de fapt laboratorul. Și totuși, îndrumătorul știa despre fiecare dintre micile greșeli ale lui Adam. Venea la fiecare câteva săptămâni, îi spunea lui Adam că e o ființă umană ratată pentru lucruri minore, pentru că încurca reactivii sau fiindcă scăpa o eprubetă, după care Tom, post-doctorandul în care îndrumătorul nostru avea cea mai multă încredere, intervenea în mod public în apărarea lui Adam și-l scotea din situația respectivă. Schema era ciudat de specifică și se întâmpla numai cu Adam, care era de departe studentul cel mai promițător din programul nostru. Destinat măreției și așa mai departe. La început am fost puțin suspicios că Tom îl sabota pe Adam în mod intenționat. Dar în ultimii ani m-am întrebat dacă ceea ce voia nu era cumva cu totul altceva…

— I-ai spus lui Adam?

— Da. Dar nu am avut dovezi, iar Adam… ei bine, îl cunoști. Este loial la modul încăpățânat, neclintit, și îi era destul de recunoscător lui Tom. S-a scuturat. Au sfârșit-o devenind amici și au fost prieteni apropiați de atunci.

— Te-a deranjat?

— Nu în sine. Îmi dau seama că aș putea părea gelos pe prietenia lor, dar adevărul este că Adam a fost întotdeauna prea concentrat și încăpățânat ca să aibă mulți prieteni. Am fost fericit pentru el, cu adevărat. Dar Tom…

Olive a dat din cap. Da. Tom.

— De ce ar face asta? Răzbunarea asta ciudată pe Adam?

Holden a oftat.

— Ăsta este motivul pentru care Adam mi-a respins îngrijorările. De fapt, nu există un motiv evident. Adevărul e că nu cred că Tom îl urăște pe Adam. Sau, cel puțin, nu

cred că e așa de simplu. Dar cred că Tom este deștept și foarte, foarte viclean. Că e vorba probabil și despre niște invidie, ceva dorință de a profita de Adam, poate de a-l controla și de a avea putere asupra lui. Adam are tendința de a-și minimaliza realizările, dar este unul dintre cei mai buni oameni de stiintă ai generației noastre. Să ai influență asupra lui este un privilegiu, și nu unul neînsemnat.

— Da.

Olive a dat din nou din cap. Întrebarea pentru care venise începea să capete formă în mintea ei.

— Știind toate astea – cum este Tom, de fapt – dacă ai avea dovada, i-ai arăta-o lui Adam?

Spre meritul lui, Holden nu a întrebat care era dovada, sau dovada a ce. A scanat fața lui Olive cu o expresie gânditoare, clară, iar când a vorbit, și-a ales cuvintele cu mare grijă.

— Nu pot răspunde la această întrebare în locul tău. Nu cred că ar trebui. A bătut darabana pe podium cu degetele, ca și cum ar fi fost adâncit în gânduri. Dar vreau să-ți spun trei lucruri. Pe primul probabil deja îl știi: Adam este în primul rând, și mai mult decât orice, un om de știință. Eu la fel, și tu la fel. Și știința de calitate se poate întâmpla numai când tragi concluzii bazate pe dovezile existente – nu doar pe cele care sunt ușoare sau care îți confirmă ipoteza. Nu ești de acord?

Olive a dat din cap, iar el a continuat.

— Al doilea lucru, de care s-ar putea să fii sau nu conștientă, pentru că are legătură cu politicile și cu mediul academic, care nu sunt ușor de înțeles pe de-a-ntregul până când nu participi la întâlniri de cinci ore cu corpul profesoral o dată la două săptămâni. Dar uite care e treaba: colaborarea dintre Tom și Adam este într-o mai mare măsură în beneficiul lui Tom decât al lui Adam. Acesta e motivul pentru care Adam este cercetătorul principal al finanțării care le-a fost acordată. Tom este… ei bine, poate fi înlocuit. Nu mă înțelege greșit, este un cercetător foarte bun, dar cea mai mare parte a faimei i se trage de la faptul că a fost omul de încredere al fostului nostru îndrumător. A

moștenit un laborator care deja era o mașinărie bine unsă și l-a menținut funcțional. Adam și-a creat singur linia de cercetare de la zero, dar cred că tinde să uite cât de bun este. Ceea ce probabil e mai bine, pentru că și așa este destul de nesuferit. A pufnit. Îți imaginezi cum ar fi dacă ar avea și un ego mare?

Olive a râs la această idee, iar sunetul a ieșit ciudat de umed. Când și-a ridicat mâinile la obraji, nu a fost surprinsă că erau uzi. Aparent, să plângă în tăcere era noua ei stare de referință.

— Ultimul lucru, a continuat Holden, nederanjat de fântânile arteziene, este ceva ce probabil nu știi. A făcut o pauză. Adam a fost recrutat de multe instituții în trecut. Multe. I-au fost oferiți bani, poziții de prestigiu, acces nelimitat la instalații și echipamente. Asta include și Harvardul – anul ăsta nu a fost prima lor încercare de a-l aduce. Dar a fost prima dată când a fost de acord să se prezinte la interviu. Și a hotărât asta numai după ce tu te-ai hotărât să lucrezi în laboratorul lui Tom. I-a aruncat un zâmbet blând, apoi s-a uitat în altă parte, începând să-și strângă lucrurile și să le bage în rucsac. Înțelege ce poți din asta, Olive.

Capitolul 20

IPOTEZĂ: Oamenii care mă supără vor ajunge să regrete.

Trebuia să mintă.

Din nou.

Devenea un fel de obicei, iar în timp ce a țesut un plan elaborat pentru secretara departamentului de biologie de la Harvard, plan în care ea era un student doctorand al profesorului Carlsen, care avea nevoie imediată să îl localizeze pentru a-i transmite personal un mesaj crucial, și-a jurat că avea să fie ultima dată când mințea. Era prea stresant. Prea dificil. Nu merita presiunea pe care o punea asupra sănătății ei psihofizice și cardiovasculare.

În plus, nu era deloc bună. Secretara departamentului nu a părut să creadă un cuvânt din ceea ce a spus Olive, dar trebuie să fi hotărât că nu era niciun pericol în a-i spune unde îl duseseră profesorii de la departamentul de biologie pe Adam la prânz – conform lui Yelp, un restaurant fițos care era la mai puțin de zece minute cu mașina. Olive și-a privit blugii rupți și tenișii Converse lila și s-a întrebat dacă aveau s-o lase înăuntru. Apoi s-a întrebat dacă Adam avea să fie supărat. Apoi s-a întrebat dacă făcea o greșeală și dădea peste cap viața ei, a lui Adam, a șoferului de la Uber. A fost foarte tentată să schimbe destinația cu hotelul conferinței, când mașina a tras la marginea trotuarului, iar șoferița – Sarah Helen, conform aplicației – s-a întors către ea zâmbind.

— Am ajuns.

— Mulțumesc.

Olive a început să se dea jos de pe scaunul pasagerului și a descoperit că nu-și putea mișca picioarele.

— Ești în ordine? a întrebat Sarah Helen.

— Da. Doar că…

— O să vomiți la mine în mașină?

Olive a scuturat din cap. Nu. Da.

— Poate?

— Nu face asta, sau îți distrug ratingul.

Olive a dat din cap și a încercat să se strecoare afară de pe banchetă. Picioarele ei încă nu răspundeau la comenzi.

Sahar Helen s-a încruntat.

— Hei, ce-i cu tine?

— Eu doar… Avea un nod în gât. Trebuie să fac o chestie. Pe care nu vreau s-o fac.

Sarah Helen a îngânat:

— Chestia e legată de muncă sau de iubire?

— Ăăă… amândouă.

— Bleah. Sarah Helen s-a scărpinat la nas. Dublă amenințare. Poți amâna?

— Nu, nu prea.

— Poți ruga pe altcineva s-o facă pentru tine?

— Nu.

— Îți poți schimba numele, să-ți cauterizezi amprentele, să intri în programul de protecție a martorilor și să dispari?

— Ăăă, nu sunt sigură. Deocamdată, nu sunt cetățean american.

— Atunci, probabil că nu. Poți spune „la naiba“ și să suporți consecințele?

Olive a închis ochii și s-a gândit la asta. Care ar fi fost, mai exact, consecințele dacă nu ar fi făcut ceea ce plănuia? în primul rând, Tom ar fi fost liber să fie în continuare nenorocitul care era. Și Adam nu ar fi știut niciodată că a fost folosit. Sar fi mutat la Boston. Iar Olive nu ar fi avut niciodată ocazia de a mai vorbi cu el vreodată, și tot ce însemnase Adam pentru ea s-ar fi terminat...

Cu o minciună.

O minciună, după multe alte minciuni. Atât de multe minciuni spusese, atât de multe lucruri adevărate ar fi putut spune, dar n-o făcuse, numai fiindcă se temuse prea mult de adevăr, de a-i îndepărta pe oamenii la care ținea. Numai din cauză căi fusese frică să nu-i piardă. Numai fiindcă își dorise să nu fie din nou singură.

Ei bine, minciunile nu funcționaseră prea bine. De fapt, în ultima vreme făcuseră de-a dreptul un rahat din toată situația. Atunci, venise vremea pentru planul B.

Venise timpul să spună și niște adevăr. — Nu. Nu vreau să suport consecințele. Sarah Helen a zâmbit.

— Atunci, prietena mea, ai face bine să te duci să faci ce trebuie. A apăsat pe un buton, iar ușa pasagerului s-a descuiat cu un clic. Și ai face bine să-mi dai un rating perfect. Pentru ședința gratuită de psihoterapie.

De data asta, Olive a reușit să iasă din mașină. I-a dat lui Sarah Helen un bacșiș de 150 la sută, a inspirat adânc și și-a croit drum spre restaurant.

*

L-a găsit imediat pe Adam. Era mare, la urma urmei, iar restaurantul nu, ceea ce a făcut căutarea foarte ușoară. Ca să nu mai vorbim că era împreună cu aproximativ zece

oameni care arătau foarte tare ca niște profesori serioși de la Harvard. Și, desigur, Tom.

Să mă ia naiba, s-a gândit ea, strecurându-se pe lângă gazda ocupată și mergând spre Adam. S-a gândit că paltonul ei roșu aprins din flanel avea să-i atragă atenția, apoi avea să-i transmită prin gesturi să-și verifice telefonul și să-i scrie te *rog, te rog, te rog să-mi dai cinci minute din timpul tău după ce termini întâlnirea.* S-a gândit că cea mai bună opțiune era să-i spună în seara asta – interviul avea să fie a doua zi și ar fi putut să ia hotărârea în cunoștință de cauză. S-a gândit că planul ei avea să funcționeze.

Nu s-a gândit că Adam avea s-o observe în timp ce stătea de vorbă cu o tânără și frumoasă membră a corpului profesoral. Nu s-a gândit că avea să se oprească brusc din vorbit, că ochii aveau să i se caște și gura să se deschidă; că avea să bălmăjească „Scuzați-mă“, în timp ce o privea pe Olive, și să se ridice de la masă, ignorând privirile curioase care erau îndreptate către el; că avea să vină spre intrare, unde era Olive, cu pași lungi și repezi și cu expresie preocupată pe figură.

— Olive, ești bine? a întrebat-o și…

O. Vocea lui. Și ochii lui. Și felul în care i s-au ridicat mâinile, ca și cum ar fi vrut s-o atingă, ca să se asigure că era intactă și chiar era acolo – deși, chiar înainte ca degetele să i se înfășoare în jurul brațului ei, a ezitat și le-a lăsat să cadă în lateral.

Asta i-a frânt puțin inima.

— Sunt bine. A încercat să zâmbească, îmi… îmi pare rău că te-am întrerupt. Știu că e important, că vrei să te muți la Boston, însă asta nu e potrivit. Dar e acum sau niciodată, și nu eram sigură dacă aș avea curajul să… Bătea câmpii. Așa că a inspirat adânc și s-a uitat din nou la el. Trebuie să-ți spun ceva. Ceva ce s-a întâmplat. Cu…

— Hei, Olive.

Tom. Bineînțeles.

— Bună, Tom. Olive a rămas cu privirea la Adam și nu s-a uitat la Tom. Nu merita să fie privit. Ne poți lăsa puțin singuri?

Îi putea distinge zâmbetul libidinos și artificial cu colțul ochiului.

— Olive, știu că ești tânără și nu știi cum funcționează lucrurile astea, dar Adam e aici la un interviu pentru o poziție foarte importantă și nu poate pur și simplu…

— Pleacă, a ordonat Adam, cu o voce scăzută și rece.

Olive a închis ochii și a dat din cap, făcând un pas în spate. Bine. Era bine. Era dreptul lui Adam să nu vorbească cu ea.

— Bine, îmi pare rău, eu…

— Nu tu. Tom, lasă-ne.

O, așa deci. Bine, atunci.

— Frate, a spus Tom, părând amuzat, nu poți să te ridici de la masă în mijlocul unei cine-interviu și să…

— Pleacă, a repetat Adam.

Tom a râs cu nerușinare.

— Nu. Nu dacă nu vii cu mine. Suntem colaboratori, iar dacă tu te porți ca un nesimțit în timpul unui interviu cu departamentul meu din cauza unei studente căreia i-o tragi, asta va strica imaginii mele. Trebuie să te întorci la masă și… *O fată drăguță ca tine ar trebui deja să știe cum merg lucrurile. Nu mă minți spunându-mi că nu ai ales o rochie așa de scurtă în beneficiul meu. Frumoase picioare, apropo, înțeleg de ce-și pierde Adam timpul cu tine.*

Nici Tom, nici Adam nu o văzuseră pe Olive scoțându-și telefonul sau apăsând play. Amândoi au fost nedumeriți o clipă, derutați – auziseră în mod evident cuvintele, dar nu erau siguri de unde veneau. Până când înregistrarea a început din nou.

Olive. Doar nu crezi că te-am acceptat în laboratorul meu pentru că ești bună, nu-i așa? 0 fată ca tine. Care și-a dat seama așa de repede că poate să avanseze în carieră dacă se regulează cu oameni de știință cunoscuți, de succes. Te-ai regulat cu Adam, nu-i așa?

Amândoi știm că o să te culci și cu mine din același motiv.

— Ce nai…

Tom a făcut un pas în față, cu mâna întinsă, ca să apuce

telefonul lui Olive. Nu a ajuns departe, pentru că Adam l-a împins cu o palmă în piept, făcându-l să se împleticească în spate câțiva pași.

Încă nu se uita la Tom. Și nici la Olive. Se uita la telefonul ei cu o expresie întunecată, periculoasă și înfricoșător de nemișcată pe față. Probabil că Olive ar fi trebuit să fie speriată. Poate era, puțin.

Vrei să-mi spui că ai crezut că rezumatul tău jalnic a fost selectat datorită calității și a importanței lui științifice? Cineva aici are o părere foarte bună despre propria persoană, având în vedere că cercetarea ei este inutilă, derivativă și că abia dacă poate lega două vorbe fără să se bâlbâie ca o idioată.

— El a fost, a șoptit Adam. Avea vocea scăzută, abia o șoaptă, înșelător de calmă. Privirea era de nepătruns. Tom a fost motivul pentru care ai plâns.

Olive nu a putut decât să dea din cap. În fundal, vocea înregistrată a lui Tom continua. Vorbea despre cât de mediocră era Olive. Cum Adam nu ar fi crezut-o niciodată. O insulta.

— E ridicol. Tom se apropia din nou, încercând să ia telefonul. Nu sunt sigur care e problema nenorocitei ăsteia, dar în mod evident...

Adam a explodat cu o asemenea viteză, încât Olive nici măcar nu l-a văzut când sa mișcat. La un moment dat stătea în fața ei, în următorul moment îl lipea pe Tom de perete.

— O să te omor, a scrâșnit el din dinți, puțin mai mult decât un mormăit. Dacă mai spui un singur cuvânt despre femeia pe care o iubesc, dacă numai te gândești la ea, o să te omor.

— Adam, abia a putut să mai articuleze Tom, înecându-se.

— De fapt, o să te omor oricum.

Oamenii alergau spre ei. Recepționista, un chelner, câțiva profesori de la masa lui Adam. Formau o mulțime, țipând derutați și încercând să-l elibereze pe Tom din strânsoarea lui Adam – fără succes.

Mintea lui Olive s-a dus la momentul în care Adam împinsese camioneta lui Cherie și, într-un moment de isterie, aproape a râs. Aproape.

— Adam, a strigat ea.

Vocea abia i se auzea în haosul din jur, dar a ajuns până la el. S-a întors să o privească, și în ochii lui se reflecta un întreg univers.

— Adam, nu, a șoptit ea. Nu merită.

Adam a făcut un pas în spate și i-a dat drumul lui Tom. Un domn mai în vârstă – probabil un rector de la Harvard – a început să-i ceară explicații, să-i spună cât de inacceptabil era comportamentul lui. Adam l-a ignorat pe el și pe restul lumii. Sa dus direct la Olive și…

L-a luat capul în brațe cu ambele mâini, degetele i-au alunecat în părul ei și a ținut-o strâns în timp ce și-a lipit fruntea de fruntea ei. Era cald și mirosea a el, a siguranță și acasă. Degetele mari ale lui Adam au șters mizeria lacrimilor de pe obrajii ei.

— Îmi pare rău. Îmi pare așa de rău. Nu am știut și îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău…

— Nu e vina ta, a reușit ea să bălmăjească, dar el nu părea s-o audă.

— Îmi pare rău. Îmi…

— Doctore Carlsen, a bubuit o voce de bărbat din spatele lor, iar Olive a simțit corpul lui Adam rigidizându-se. Cer o explicație.

Adam nu i-a dat nicio atenție bărbatului și a continuat s-o țină în brațe pe Olive.

— Doctore Carlsen, a repetat bărbatul, este inacceptabil…

— Adam, a șoptit Olive. Trebuie să-i răspunzi.

Adam a expirat. Apoi a așezat un sărut lung pe fruntea lui Olive, înainte de a se dezlipi de ea. Când Olive a putut să-i arunce o privire, părea să arate mai mult ca el însuși.

Calm. Furios pe întreaga lume. În control.

— Trimite-mi imediat înregistrarea, i-a șoptit lui Olive.

Ea a dat din cap, iar Adam s-a întors către bărbatul mai în vârstă care tocmai îl abordase.

— Trebuie să stăm de vorbă. Între patru ochi. La dumneavoastră în birou?

Celălalt bărbat părea șocat și jignit, dar a dat rigid din cap. În spatele lui, Tom se agita, iar Adam și-a încleștat falca.

— Țineți-l departe de mine. S-a întors către Olive înainte de a pleca, aplecându-se deasupra ei și coborându-și vocea. Palma lui caldă era pe cotul ei. O să mă ocup de asta, i-a spus. În ochii lui era ceva hotărât, cinstit. Olive nu se simțise niciodată mai în siguranță sau mai iubită. Și apoi, vin să te găsesc și o să am grijă de tine.

Capitolul 21

IPOTEZĂ: Purtarea lentilelor de contact expirate va cauza infecții bacteriene și/sau fungice și va avea repercusiuni ce se vor întinde pe ani întregi.

— Holden ți-a trimis un mesaj.

Olive și-a mutat privirea de la fereastră și s-a uitat la Malcolm, care își deconectase modul avion de la telefon în secunda în care aterizaseră la Charlotte pentru escală.

— Holden?

— Da. De fapt, e de la Carlsen.

Inima i-a săltat în piept.

— Și-a pierdut încărcătorul și nu poate să-ți scrie, dar el și Holden sunt pe drum înapoi spre SFO[29].

A dat din cap, simțind un val de ușurare. Asta explica tăcerea lui Adam. Nu îi mai scrisese de cu o seară în urmă. Fusese îngrijorată că îl arestaseră și cântărea posibilitatea de a-și goli contul de economii ca să-i plătească cauțiunea. Toți cei doisprezece dolari și șaisprezece cenți.

— A. Unde au escală?

— Nu au escală. Malcolm a dat ochii peste cap. Zbor direct. Ajung la SFO la zece minute după noi, deși abia

[29] Codul Aeroportului Internațional San Francisco

acum pleacă de la Boston. Să-i ia naiba pe bogați.

— Holden a zis ceva despre…

Malcolm a scuturat din cap.

— Avionul lor e pe punctul de a pleca, dar putem să-i așteptăm la SFO. Sunt sigur că Adam va avea niște noutăți pentru tine.

— Vrei numai să te giugiulești cu Holden, nu?

Malcolm a zâmbit și și-a sprijinit capul de umărul ei.

— *Kalamata* mea mă cunoaște foarte bine.

Părea de necrezut că fusese plecată pentru mai puțin de o săptămână. Că tot haosul se desfășurase în doar câteva zile. Olive se simțea năucită, șocată din rărunchi, ca și cum creierul ei ar fi gâfâit după ce ar fi alergat la maraton. Era obosită și voia să doarmă. Îi era foame și voia să mănânce. Era furioasă și voia să vadă că Tom primește ceea ce merită. Era anxioasă, iritată ca un nerv vătămat și voia o îmbrățișare. De preferat, de la Adam.

În San Francisco a împachetat paltonul care nu mai era util în geantă și s-a așezat pe ea. Și-a verificat telefonul pentru mesaje noi, în timp ce Malcolm s-a dus să cumpere o sticlă de cola dietetică. Erau mai multe mesaje de la Anh, care o contacta din Boston, și unul de la proprietarul clădirii în care locuia, prin care o anunța că liftul nu funcționa. A dat ochii peste cap, a trecut pe e-mailul academic și a găsit câteva mesaje necitite, marcate ca importante.

A apăsat pe semnul exclamării roșu și a deschis unul dintre ele.

Azi, 5.15 p.m.

CĂTRE: Aysegul-Aslan@stanford.edu

CC: Olive-Smith@stanford.edu

SUBIECT: Proiect pentru Cancerul Pancreatic

Aysegul,

Mulțumesc pentru că m-ai contactat. Am avut onoarea de a asista la prelegerea lui Olive de la SBD – am fost în aceeași grupă de prezentare – și am fost foarte impresionată de munca ei pentru găsirea instrumentelor de

detectare timpurie a cancerului pancreatic. Mi-ar plăcea s-o am în laboratorul meu anul viitor! Poate putem vorbi la telefon toate trei în curând?

Toate cele bune,

Anna

Olive a icnit. Și-a acoperit gura cu mâna și a deschis imediat un alt mail.

Azi, 3.19 p.m.

DE LA: Robert-Gordon@umn.edu

PENTRU: Aysegul-Aslan@stanford.edu, Olive-Smith@stanford.edu

SUBIECT: Proiect pentru Cancerul Pancreatic

Doamnă profesoară Aslan, domnișoară Smith,

Munca dumneavoastră în domeniul cancerului pancreatic este fascinantă și aș aprecia oportunitatea unei colaborări. Ar trebui să programăm o întâlnire pe zoom.

R.

Mai erau încă două e-mailuri. Patru, în total, de la cercetători în domeniul cancerului, toate răspunsuri la mesajul de introducere al profesoarei Aslan și care spuneau că le-ar fi plăcut s-o primească pe Olive în laboratoarele lor. A simțit un val de fericire așa de violent, încât aproape a amețit.

— Oh, uite peste cine am dat.

Olive s-a ridicat în picioare. Malcolm era acolo, ținându-l de mână pe Holden, și numai cu un pas în spate…

Adam. Arăta obosit și frumos, și la fel de mare pe viu cum fusese în mintea ei în ultimele douăzeci și patru de ore. Uitându-se direct la ea. Olive și-a adus aminte cuvintele pe care le spusese cu o seară înainte în restaurant și a simțit cum îi ard obrajii, cum i se contractă pieptul, cum inima îi sare din piept.

— Ascultă-mă, a început Holden să vorbească fără ca măcar să salute, noi patru. Întâlnire dublă. Diseară.

Adam l-a ignorat și a venit lângă Olive.

— Cum ești? a întrebat pe un ton scăzut.

— Bine. Pentru prima dată după câteva zile, nu era o minciună. Adam era acolo. Și toate acele mesaje în cutia ei poștală. Tu?

— Bine, a răspuns el cu jumătate de zâmbet.

Olive a avut un sentiment ciudat că, la fel ca ea, nu mințea. Inima a început să-i bată chiar mai tare.

— Ce ziceți de chinezesc? a intervenit Holden. Tuturor ne place chinezescul?

— Sunt OK cu chinezesc, a mormăit Malcolm, deși nu părea entuziasmat de ideea de întâlnire dublă, cel mai probabil, fiindcă nu voia să stea vizavi de Adam și să retrăiască trauma întâlnirilor comisiei consultative.

— Olive?

— Mmm, îmi place mâncarea chinezească.

— Perfect. Și lui Adam la fel, așa că…

— Nu ies la masă, a spus Adam.

Holden s-a încruntat.

— De ce?

— Am lucruri mai bune de făcut.

— Cum ar fi? Vine și Olive.

— Las-o în pace pe Olive. E obosită și suntem ocupați.

— Am acces la calendarul tău Google, nesimțitule. Nu ești ocupat. Dacă nu vrei să pierzi timpul cu mine, poți să fii sincer.

— Nu vreau să pierd timpul cu tine.

— Rahat cu ochi ce ești. După săptămâna pe care tocmai am avut-o. Și de ziua mea.

Adam s-a repliat ușor.

— Ce? Nu e ziua ta.

— Ba da, este.

— Ziua ta e pe zece aprilie.

— Chiar este?

Adam a închis ochii, scărpinându-se la frunte.

— Holden, am vorbit zilnic în ultimii douăzeci și cinci de ani și am fost la cel puțin cinci dintre petrecerile tale cu tematică Power Rangers. Ultima a fost când ai împlinit șaptesprezece ani.

Malcolm a încercat să-și acopere râsul tușind.

— Știu când e ziua ta.

— Ai știut întotdeauna greșit, dar eu am fost prea drăguț ca să-ți spun. A pus o palmă pe umărul lui Adam. Deci, chinezesc, ca să sărbătorim binecuvântarea nașterii mele?

— De ce nu thailandez? a intervenit Malcolm, adresându-i-se lui Holden și ignorându-l pe Adam.

Holden s-a văicărit puțin și a început să spună ceva despre lipsa larvelor bune la Stanford, ceva ce lui Olive i s-ar fi părut interesant în mod normal, doar că…

Adam se uita la ea din nou. De la câțiva centimetri deasupra capetelor lui Holden și Malcolm, Adam se uita la ea cu o expresie care era pe jumătate apologetică, jumătate enervată și… foarte intimă, cinstit vorbind. Ceva familiar, ce mai împărtășiseră. Olive a simțit cum ceva în interiorul ei se topește și a sufocat senzația cu un zâmbet.

Dintr-odată, ideea cinei a părut grozavă.

Va fi distractiv, a mimat către Adam în timp ce Holden și Malcolm erau ocupați să se certe dacă ar fi trebuit să încerce noul loc cu burgeri.

Va fi chinuitor, a mimat la rândul lui, abia despărțindu-și buzele, cu un aer resemnat și bosumflat, și așa de încântător, de Adam, încât Olive nu a putut să se abțină să nu izbucnească în râs.

Holden și Malcolm s-au oprit din ceartă și s-au întors către ei.

— Ce?

— Nimic, a spus Olive, iar colțul gurii lui Adam se curba și el în sus.

— De ce râzi, Ol?

Olive a deschis gura pentru a se apăra, dar Adam i-a luat-o înainte.

— Bine. Mergem. A folosit persoana întâi plural, ca și cum el și Olive ar fi fost „noi“, ca și cum nu ar fi fost vorba de nicio prefăcătorie până la urmă între ei, iar inima lui Olive s-a ridicat în gât. Dar sunt scutit de orice ieșiri legate de ziua de naștere tot anul viitor. De fapt, să fie doi ani. Și drept de veto pentru noul loc cu burgeri.

Holden a dat cu pumnul în aer, apoi s-a încruntat.

— De ce veto la burgeri?

— Pentru că, a spus el, cu privirea la Olive, burgerii au gust de picioare.

— Ar trebui să începem discutând despre lucrul cel mai evident, a spus Holden, mestecând aperitivele pe care le primiseră din partea casei, iar Olive s-a tensionat pe loc. Nu era sigură că voia să discute situația legată de Tom cu Malcolm și Holden înainte de a vorbi singură cu Adam. După cum s-a dovedit, nu ar fi trebuit să se îngrijoreze. Și anume, faptul că Malcolm și Adam se urăsc reciproc.

Alături de Olive în separeu, Adam s-a încruntat din cauza confuziei. Malcolm, care stătea vizavi de Olive, și-a acoperit fața cu palmele.

— Am aflat din surse sigure, a continuat Holden neabătut, că Adam a calificat experimentele lui Malcolm drept neglijente și o risipă a fondurilor pentru cercetare în timpul unei întâlniri a comisiei, iar Malcolm a fost jignit de aceste afirmații. Acum, Adam, i-am spus lui Malcolm că probabil doar aveai o zi proastă – poate unul dintre studenții tăi despărțise un infinitiv într-un e-mail sau poate că salata ta de rucola nu fusese suficient de organică. Ai ceva de spus în apărarea ta?

— Ăăă… încruntarea lui Adam s-a adâncit, la fel ca palma peste față a lui Malcolm. Holden a așteptat atent un răspuns, iar Olive a urmărit întreaga desfășurare a evenimentului, întrebându-se dacă ar fi fost bine să-și ia telefonul și să filmeze acest accident de mașină. Nu am nicio amintire legată de această întâlnire a comisiei. Deși sună ca fiind vorbele mele.

— Grozav. Acum spune-i lui Malcolm că nu a fost nimic personal, ca să putem trece mai departe și să mâncăm niște orez prăjit.

— O, Doamne, a bălmăjit Malcolm. Holden, te rog.

— Nu mănânc orez prăjit, a spus Adam.

— Tu poți mânca bambus crud, în timp ce oamenii normali mănâncă orez prăjit. Dar, în această clipă, iubitul meu crede că iubitul celei mai bune prietene a lui și cel mai

bun prieten al iubitului lui are ceva cu el, iar asta îmi strică stilul de întâlniri duble, așa că, te rog.

Adam a clipit lent.

— Cel mai bun prieten?

— Adam. Holden a arătat cu degetul mare spre fețele pe care le făcea Malcolm. Acum, te rog.

Adam a oftat din greu, dar s-a întors către Malcolm.

— Orice aș fi spus sau făcut, nu a fost personal. Mi s-a spus că pot fi inutil de antagonist. Inabordabil.

Olive nu a apucat să vadă reacția lui Malcolm. Pentru că era ocupată să studieze ușoara curbură a buzelor lui Adam, care devenise aproape un zâmbet când s-a uitat la Olive și i-a întâlnit privirea. Pentru o clipă, scurta secundă în care i-a menținut privirea înainte să se uite în altă parte au fost numai ei doi. Și acest soi de trecut pe care îl împărtășeau, stupidele lor glume personale și felul în care se tachinau în soarele verii târzii.

— Perfect. Holden a bătut din palme, deranjant de tare. Pachețele de primăvară la aperitiv, da?

Cina asta era o idee bună. Această seară, această masă, acest moment. Faptul că stătea alături de Adam, mirosul proaspăt de ploaie, petele întunecate de pe bluza lui Hanley, cenușie, de la furtuna care începuse exact pe când ei se strecurau în restaurant. Aveau de vorbit mai târziu, să poarte o conversație serioasă despre Tom și despre multe alte lucruri. Dar pentru moment era așa cum fusese întotdeauna pentru ei: ca și cum s-ar fi strecurat în rochia preferată, una pe care o crezuse pierdută în dulapul ei, numai ca să descopere că era la fel de confortabilă cum obișnuia să fie.

— Vreau pachețele de primăvară. S-a uitat la Adam. Părul lui începea să fie lung din nou, așa că a făcut ceea ce părea natural: s-a întins și i-a turtit vârtejul. O să ghicesc la nimereală și o să presupun că urăști pachețelele de primăvară, la fel cum urăști toate lucrurile bune din lume.

A mimat din buze „deșteapto“ spre ea exact în timp ce chelnerul le-a adus apa și a așezat meniurile pe masă. Trei meniuri, ca să fim exacți. Holden și Malcolm au luat câte

unul, iar Olive și Adam au schimbat o privire expresivă și l-au apucat pe cel care rămăsese. Funcționa perfect: Adam l-a înclinat în așa fel încât secțiunea vegetariană să fie pe partea lui, iar toate felurile de antreuri prăjite, pe partea ei.

A fost o coincidentă fericită, care a făcut-o să râdă.

Adam a bătut cu degetul peste secțiunea de băuturi.

— Uitați-vă la această abominație, a șoptit el, cu buzele aproape de urechea ei – un puf de aer fierbinte, intim și plăcut în aerul condiționat răcoros.

Olive a zâmbit.

— Nu cred.

— Oribil.

— Minunat, vrei să spui.

— Nu vreau să spun asta.

— Ăsta este noul meu restaurant preferat.

— Nici măcar n-ai încercat încă.

— Va fi spectaculos.

— Va fi îngrozitor…

Cineva și-a dres vocea, amintindu-le că nu erau singuri. Malcolm și Holden se holbau amândoi – Malcolm cu o expresie suspicioasă, perspicace, iar Holden zâmbind în cunoștință de cauză.

— Despre ce e vorba?

— Oh. Obrajii lui Olive s-au încălzit puțin. Nimic. Doar că au ceai cu perle de tapioca și cu aromă de plăcintă cu dovleac.

Malcolm s-a prefăcut că-i vine să vomite.

— Bleah, Ol. Scârbos.

— Taci din gură.

— Sună grozav. Holden a zâmbit și s-a sprijinit de Malcolm. Ar trebui să împărțim unul.

— Poftim?

Olive a încercat să nu râdă de expresia îngrozită a lui Malcolm.

— Nu-l porni pe Malcolm pe tema aromă de plăcintă cu dovleac, i-a spus lui Holden într-o șoaptă exagerată.

— O, la naiba.

Holden s-a strâns de piept într-o expresie prefăcută de

teroare.

— Asta e o chestiune serioasă. Malcolm ia dat drumul meniului pe masă. Aroma de plăcintă cu dovleac este mătreața satanei, prevestitorul apocalipsei și are gust de fund – nu la modul plăcut. Adam a dat încet din cap de lângă Olive, profund impresionat de tirada lui Malcolm. O singură băutură latte cu aromă de plăcintă cu dovleac are aceeași cantitate de zahăr pe care o găsești în cincizeci de Skittles, dar niciun pic de dovleac. Poți să verifici.

Adam s-a holbat la Malcolm cu o expresie foarte asemănătoare cu admirația. Holden i-a întâlnit privirea lui Olive și i-a spus la modul conspirativ:

— Băieții noștri au așa de multe în comun.

— Așa e. Cred că să urască întregi categorii inofensive de mâncare este o trăsătură de personalitate.

— Aroma de plăcintă cu dovleac nu e inofensivă. Este o bombă de zahăr radioactivă și copleșitoare, care își croiește calea în orice fel de produs, și este de una singură responsabilă pentru extincția focilor hawaiiene. Și tu – a arătat cu degetul spre Holden – mergi pe o gheață subțire.

— Ce… de ce?

— Nu pot să mă văd cu cineva care nu-mi respectă poziția vizavi de aroma de plăcintă cu dovleac.

— Sincer vorbind, nu e o poziție foarte respectabilă – Holden a observat privirea lui Malcolm și a ridicat mâinile într-o atitudine defensivă. Nu am știut, iubitule.

— Ar fi trebuit să știi.

Adam a pocnit din limbă, amuzat.

— Da, Holden. Descurcă-te mai bine.

S-a lăsat pe spate, iar umărul lui s-a frecat de umărul lui Olive. Holden i-a arătat degetul mijlociu.

— Adam cunoaște și respectă poziția lui Olive vizavi de burgeri, iar ei nici măcar nu sunt… Orice ar fi fost Malcolm gata să spună, a avut inspirația să se oprească. Ei bine, dacă Adam știe, ar trebui și tu să știi despre aroma de plăcintă cu dovleac.

— Adică, nu era Adam un bou până acum douăsprezece secunde?

— Cum se schimbă lucrurile, a șoptit Adam.

Olive s-a întins să-l ciupească, dar el a oprit-o, apucând-o cu mâna de încheietură.

Diabolic, a mimat către el. Adam a zâmbit doar răutăcios, studiindu-i pe Malcolm și Holden cu puțin cam multă bucurie.

— Haide. Nici măcar nu se poate compara, a spus Holden. Olive și Adam sunt împreună de ani buni. Noi ne-am întâlnit acum mai puțin de o săptămână.

— Nu sunt împreună de ani, l-a corectat Malcolm, scuturând un deget către el. Mâna lui Adam era înfășurată în continuare în jurul încheieturii lui Olive. Au început să se vadă cu o lună înaintea noastră.

— Nu, a insistat Holden. Lui Adam îi plăcea de ea de secole. Probabil i-a studiat în secret obiceiurile alimentare și a alcătuit șaptesprezece baze de date, a construit algoritmi pentru a prezice preferințele ei culinare…

Olive a izbucnit în râs.

— Nu-i adevărat. A luat o gură de apă, zâmbind în continuare. Abia am început să fim împreună. La începutul semestrului.

— Da, dar vă cunoșteați de mai devreme.

Holden se încrunta. V-ați întâlnit în anul dinainte să-ți începi doctorantura, când ai venit pentru interviu, și de atunci e fixat pe tine.

Olive a scuturat din mână râzând, întorcându-se către Adam ca să se amuze împreună. El părea… altfel. Îngrijorat, poate, sau apologetic, sau resemnat. Panicat? Și uite-așa, în restaurant s-a lăsat tăcerea. Răpăitul ploii pe ferestre, sporovăială oamenilor, clinchetul tacâmurilor – toate s-au estompat; podeaua s-a înclinat, s-a scuturat puțin, și aerul condiționat a devenit puțin prea rece. La un moment dat, degetele lui Adam dăduseră drumul încheieturii ei.

Olive s-a gândit la incidentul din baie. Ochii care o usturau și obrajii uzi, mirosul de reactiv și de piele curată de bărbat. Imaginea tulbure a unei siluete întunecate stând în fața ei și vocea lui profundă, liniștitoare, amuzată. Panica de a avea douăzeci și trei de ani și a nu avea nici cea mai

vagă idee ce ar trebui să faci, unde ar trebui să te duci, care era alegerea cea mai bună.

Motivul meu este suficient de bun pentru a mă înscrie la școala doctorală?

Este cel mai bun.

Dintr-odată, lucrurile păruseră destul de simple.

Fusese Adam, la urma urmei. Olive avusese dreptate.

Lucrul în legătură cu care se înșelase fusese presupunerea că el nu și-o amintea.

— Da, a spus ea. Nu mai zâmbea. Adam se uita în continuare la ea. Presupun că ai dreptate.

Codul Aeroportului Internațional San Francisco

Capitolul 22

> **IPOTEZĂ:** Când am de ales între varianta A (să spun o minciună) și varianta B (să spun adevărul), o voi sfârși în mod inevitabil…
> Nu. Nu de data asta.

Olive nu avea nicio îndoială că poveștile lui Holden erau mult exagerate și rezultatul unor ani buni de ateliere de comedie, dar chiar și-așa, nu se putea abține să nu râdă mai tare decât o făcuse înainte.

— Și sunt trezit de apa asta care curgea peste mine…

Adam a dat ochii peste cap.

— A fost o picătură.

— Și mă întreb de ce plouă în cabană, când îmi dau seama că vine de la patul de sus și că Adam, care avea vreo treisprezece ani atunci…

— Șase. Aveam șase ani, iar tu aveai șapte.

— Făcuse pipi în pat, iar urina se scurgea prin saltea pe mine.

Olive și-a acoperit gura cu mâna, fără să reușească de fapt să-și ascundă amuzamentul – la fel cum nu reușise când Holden povestise că un pui de dalmațian îl mușcase

odată pe Adam prin blugi sau că fusese votat „cel mai probabil să-i facă pe oameni să plângă“ în albumul ultimului an de scoală.

Cel puțin Adam nu fusese jenat și nici pe departe la fel de supărat cum păruse după ce Holden vorbise despre cum suferise după Olive. Ceea ce explica… multe lucruri.

Totul, poate.

— Frate. Șase ani, a scuturat Malcolm din cap și și-a șters ochii.

— Eram bolnav.

— Totuși. Pare cam târziu ca să ai un accident?

Adam s-a uitat pur și simplu la Malcolm până când acesta și-a coborât privirea.

— E, poate nu chiar așa târziu, de fapt, a murmurat el.

Lângă casa de marcat era un bol mare de prăjituri cu răvașe. Olive l-a observat pe drum când ieșea din restaurant, a scos un chițăit de încântare și și-a scufundat mâna în el ca să pescuiască patru pachețele de plastic. Le-a dat câte unul lui Holden și lui Malcolm și a mai întins unul pentru Adam, cu un zâmbet poznaș pe față.

— Le urăști, nu-i așa?

— Nu. A acceptat prăjitura. Dar cred că au gust de polistiren.

— Probabil au valori nutritionale similare, a mormăit Malcolm în timp ce ieșeau în umezeala răcoroasă a serii.

În mod surprinzător, Adam și cu el își găseau multe lucruri în comun.

Nu mai ploua, dar strada strălucea în lumina de sub un felinar; o briză delicată a foșnit frunzele, iar picături rătăcite de ploaie s-au împrăștiat pe jos. Aerul se simțea proaspăt, plăcut în plămânii lui Olive după orele petrecute în restaurant. Și-a lăsat în jos mânecile, frecându-și din greșeală mâna de abdomenul lui Adam. I-a zâmbit, cu un zâmbet jucăuș, apologetic; Adam a roșit și și-a mutat privirea.

— „Cel care râde de propria persoană nu rămâne niciodată fără subiecte de râs.“ Holden a băgat în gură prăjitura, clipind din cauza mesajului pe care îl găsise. Simt

așa, o răceală? Această prăjitură cu răvaș tocmai m-a criticat?

— Așa se pare, a răspuns Malcolm. Al meu spune „De ce să nu-ți oferi singur plăcere, în loc să aștepți pe altcineva să facă asta pentru tine?“ Cred că și răvașul meu te-a criticat, iubitule.

— Ce e în neregulă cu seria asta? Holden a arătat cu degetul spre Adam și Olive. Ale voastre ce spun?

Olive deja îl deschidea pe-al ei, ciugulind dintr-un colț în timp ce scotea hârtia. Era banal, și totuși inima i-a sărit din piept.

— Al meu e normal, l-a informat pe Holden.

— Minți.

— Nu.

— Ce spune?

— „Nu e niciodată prea târziu să spui adevărul*’.

S-a scuturat și s-a întors ca să arunce ambalajul de plastic. În ultima clipă s-a hotărât să păstreze bucățica de hârtie și a strecurat-o în buzunarul din spate al pantalonilor.

— Adam, deschide-l pe-al tău.

— Nt.

— Haide.

— Nu o să mănânc o bucată de carton ca să nu vă rănesc sentimentele.

— Ești un prieten de căcat.

— În conformitate cu industria prăjiturelelor cu răvaș, tu ești un iubit de căcat, așa că…

— Dă-l încoace, a intervenit Olive, smulgând prăjitura din mâna lui Adam.

Parcarea era complet goală, în afară de mașinile lui Adam și Malcolm. Holden venise la aeroport cu Adam, dar el și cu Malcolm plănuiau să-și petreacă noaptea la apartamentul lui ca să-și plimbe câinele, pe Fleming.

— Te duce Adam, da, Olive?

— Nu e nevoie. Sunt mai puțin de zece minute pe jos până acasă.

— Și geanta ta?

— Nu e foarte grea, iar eu… s-a oprit dintr-odată, și-a

mușcat buza pentru o clipă, în timp ce a contemplat variantele, apoi a simțit cum zâmbește, în același timp ezitant și cu un scop. De fapt, Adam mă conduce, nu?

Adam a fost tăcut și de nepătruns pentru o clipă. Apoi a spus calm:

— Desigur, strecurând cheile în buzunarul blugilor și bareta genții lui Olive peste umăr.

— Unde locuiești? a întrebat când Holden nu mai era aproape.

Olive a făcut semn cu mâna.

— Ești sigur că vrei să-mi duci geanta? Am auzit că e ușor să-ți strici spatele după ce ajungi la o anumită vârstă.

Adam s-a uitat la ea, iar Olive a râs, intrând în cadență cu el în timp ce ieșeau din parcare. Strada era liniștită, cu excepția zgomotului făcut de tenișii ei Converse pe betonul ud și al mașinii lui Malcolm care a trecut pe lângă ei câteva secunde mai târziu.

— Hei, a strigat Holden de la fereastra pasagerului, ce scria pe răvașul lui Adam?

— Mmm. Olive s-a prefăcut că se uită la bilețel. Nu mare lucru. Doar „Holden Rodrigues, doctor în științe, este un ratat“.

Malcolm a accelerat chiar când Holden îi arăta degetul lui Olive, izbucnească în râs.

— Ce spune, de fapt? a întrebat Adam când au rămas singuri.

Olive i-a întins fâșia mototolită de hârtie și a rămas tăcută în timp ce el a înclinat-o ca s-o citească în lumina felinarului. Nu a fost surprinsă când a văzut un mușchi contractându-se pe falca lui sau când a strecurat răvașul în buzunarul pantalonilor. La urma urmei, știa ce scria pe el.

„Poți să te îndrăgostești. Ai de cine.”

— Putem vorbi despre Tom? a întrebat ea, ocolind o baltă. Nu trebuie, dar dacă putem…

— Putem. Ar trebui. Olive a văzut cum Adam înghițea în sec. Harvard o să-l concedieze, bineînțeles. Încă urmează să se hotărască asupra altor măsuri disciplinare. Au fost întâlniri până foarte târziu aseară. S-a uitat scurt la ea. Din

cauza asta nu te-am sunat mai devreme. Coordonatorul Titlului IX de la Harvard ar trebui să te contacteze în scurt timp.

— Bun. Și finanțarea ta?

Falca i s-a încleștat.

— Nu sunt sigur. O să găsesc o soluție… sau nu. Nu-mi pasă foarte tare în clipa asta.

Asta a surprins-o. Însă apoi nu a mai surprins-o, când s-a gândit că implicațiile profesionale ale trădării lui Tom nu ar fi avut cum să fie la fel de dureroase precum cele personale.

— Îmi pare rău, Adam. Știu că era prietenul tău…

— Nu era. Adam s-a oprit brusc în mijlocul străzii. S-a întors spre ea cu ochii de un căprui clar, intens. Habar n-am avut, Olive. Am crezut că-l cunosc, dar… Mărul lui Adam i s-a ridicat, apoi a coborât. Nu ar fi trebuit să am încredere în el în ceea ce te privește. Îmi pare rău.

A spus „în ceea ce te privește” ca și cum Olive ar fi fost ceva special, prețios pentru el. Comoara cea mai de preț. Lui Olive i-a venit să tremure, să râdă și să plângă în același timp. Era și fericită, și derutată.

— Mi-a fost… Mi-a fost frică să nu te superi pe mine. Pentru că îți stricam aranjamentele. Relația cu Tom și poate… poate că nu te-ai mai fi putut muta la Boston.

El a scuturat din cap.

— Nu-mi pasă. Nu ar putea să-mi pese mai puțin de toate astea.

I-a susținut privirea îndelung, în timp ce gura părea să-i înghită restul cuvintelor. Dar nu a continuat, așa că Olive a dat din cap și s-a întors, începând din nou să meargă.

— Cred că am găsit un alt laborator. Ca să-mi termin studiul. Unul mai aproape, așa că nu o să trebuiască să mă mut anul viitor.

Și-a așezat părul după ureche și i-a zâmbit. Simțea o bucurie intrinsecă să-l aibă pe Adam alături de ea, o prezență atât de fizică și de netăgăduit. La un nivel primar, visceral, o cuprinsese o fericire euforică, pe care i-o aducea întotdeauna proximitatea lui. Dintr-odată, Tom a devenit

ultimul lucru despre care voia să vorbească cu Adam.

— A fost plăcută cina. Și apropo, ai avut dreptate.

— Despre mâzga cu dovleac?

— Nu, aia a fost minunată. Despre Holden. Chiar e insuportabil.

— Începe să-ți placă după zece ani, sau ceva de genul ăsta.

— Chiar?

— Nu. Nu chiar.

— Bietul Holden. A lăsat să-i scape un râs discret. Nu ai fost singurul care și-a amintit, să știi.

S-a uitat la ea.

— Ce să-mi amintesc?

— Întâlnirea noastră. Cea din baie, când am venit pentru interviu.

Lui Olive i s-a părut că poate Adam a șovăit pentru o fracțiune de secundă. Sau poate că nu. Totuși, era o nuanță de incertitudine în felul profund în care a tras aer în piept.

— Chiar ți-ai amintit?

— Da. Doar că mi-a luat o vreme ca să-mi dai seama că tu erai. De ce nu ai spus nimic?

Era așa curioasă ce se petrecuse în capul lui Adam în ultimele câteva zile, săptămâni, ani. Începea să-și imagineze puțin, dar unele lucruri… unele lucruri trebuia să i le clarifice.

— Pentru că te-ai prezentat ca și cum nu ne-am mai fi întâlnit înainte. Lui Olive i sa părut că poate Adam roșise puțin. Poate nu. Poate era imposibil să-și dai seama, sub cerul fără nori și sub luminile galben-palid. Și mă… Mă gândisem la tine. Ani întregi. Și nu am vrut să…

Nici nu-și putea imagina. Trecuseră unul pe lângă celălalt pe holuri, fuseseră la nenumărate simpozioane de cercetare ale departamentului și la seminarii împreună. Nu se gândise deloc la asta, dar acum… acum se întreba dacă el se gândise.

Îi dădea înainte despre fata asta minunată de ani buni, dar era îngrijorat de faptul că erau în același departament, spusese Holden.

Și Olive presupusese altceva. Se înșelase așa tare.

— Nu era nevoie să minți, știi, a spus ea, fără să acuze.

Adam și-a aranjat breteaua rucsacului lui Olive pe umăr.

— Nu am mințit.

— Într-un fel, ai mințit. Prin omisiune.

— Adevărat. Ești… Și-a strâns buzele. Ești supărată?

— Nu, nu chiar. Nu e o minciună chiar așa de gravă.

— Nu e?

Olive și-a mușcat degetul mare o clipă.

— Eu am spus minciuni mult mai grave. Și nici eu nu am spus nimic despre întâlnirea noastră, nici după ce am făcut legătura.

— Totuși, dacă simți că…

— Nu sunt supărată, a spus cu blândețe, pe un ton decisiv. S-a uitat la el, dorindu-și să înțeleagă. Încercând să-și dea seama cum să-i spună. Cum să-i arate. Sunt… în alte feluri. A zâmbit. Bucuroasă, de exemplu. Că ți-ai amintit de mine, din ziua aceea.

— Ești… O pauză. Ești foarte memorabilă.

— Ha. Nu sunt, serios. Eram un nimeni – o parte dintr-o cohortă uriașă care venea. A pufnit și s-a uitat în jos la picioarele ei.

Pașii ei trebuiau să fie mult mai rapizi ca să țină pasul cu picioarele lui lungi. Am urât primul an. A fost așa stresant.

Adam s-a uitat la ea surprins.

— Îți aduci aminte prima ta prelegere la un seminar?

— Da. De ce?

— Prezentarea ta pentru lift – ai numit-o prezentare turbo-lift. Ai pus printre slide-uri o poză din *The Next Generation.*

— O, da. A râs. Nu știam că ești fan *Star Trek.*

— Am avut o fază. Și picnicul din anul acela, când ne-a plouat. Jucai Freeze Tag de multe ore cu copiii cuiva. Te iubeau – au trebuit pur și simplu să-l dezlipească pe cel mai mic de tine ca să-l bage în mașină.

— Copiii doctorului Moss. S-a uitat la el curioasă. O briză ușoară i-a ciufulit părul, dar pe Adam nu a părut să-l deranjeze. Nu am crezut că-ți plac copiii. De fapt, am crezut

chiar opusul.

Adam a ridicat o sprânceană.

— Nu-mi plac tinerii de douăzeci și cinci de ani care se poartă ca niște bebeluși. Nu mă deranjează dacă chiar au trei ani.

Olive a zâmbit.

— Adam, faptul că știai cine sunt… A avut vreo legătură cu decizia de a te preface că te vezi cu mine?

Pașii ei trebuiau să fie mult mai rapizi ca să țină pasul cu picioarele lui lungi. Am urât primul an. A fost așa stresant.

Adam s-a uitat la ea surprins.

Olive a zâmbit.

— Adam, faptul că știai cine sunt… A avut vreo legătură cu decizia de a te preface că te vezi cu mine?

Cam o duzină de expresii i-au trecut peste față lui Adam când a încercat să găsească un răspuns, iar Olive nu a putut interpreta nici măcar una.

— Voiam să te ajut, Olive.

— Știu. Cred asta. S-a frecat cu degetele la gură. Dar a fost vorba numai despre asta?

Adam și-a strâns buzele. A expirat. A închis ochii și, pentru o fracțiune de secundă, a arătat de parcă i-ar fi fost smuls sufletul din piept. Apoi a spus resemnat:

— Nu.

— Nu, a repetat ea, gânditoare. Aici stau eu, apropo, a concluzionat ea, și a arătat spre o clădire înaltă din cărămidă, de pe colț.

— Sigur. Adam s-a uitat în jur, studiind strada. Să-ți duc bagajul sus?

— Eu… poate mai târziu. E ceva ce vreau să-ți spun. Înainte.

— Bineînțeles.

Adam s-a oprit în fața ei, iar Olive s-a uitat la el, la liniile frumoasei, familiarei lui fete. Între ei era numai o briză proaspătă și distanța pe care Adam o considerase potrivită. Prietenul ei fals, încăpățânat și schimbător. Unic într-un mod minunat, perfect. Special într-un mod delicios. Olive a simțit cum inima i se revarsă.

A tras aer în piept.

— Chestia e, Adam… Am fost proastă. Și m-am înșelat. S-a jucat nervoasă cu o șuviță de păr, apoi și-a coborât mâna peste stomac și… OK. OK. Urma să-i spună.

Avea să facă asta. Acum. E ca… testarea statistică a ipotezei. Eroarea de tip I.

E înfricoșător, nu-i așa?

Adam s-a încruntat. Olive își dădea seama că el nu avea idee unde voia să ajungă cu asta.

— Eroarea de tip I?

— Un fals pozitiv. Să crezi că ceva se întâmplă, când nu se întâmplă.

— Știu ce e eroarea de tip I.

— Da, bineînțeles. Doar că… în ultimele câteva săptămâni, m-a îngrozit ideea că aș fi putut să interpretez greșit o situație. Că aș fi putut să mă conving de ceva ce nu era adevărat. Să văd ceva ce nu era acolo, numai pentru că voiam să văd. Cel mai rău coșmar al unui cercetător, nu?

— Da. Adam s-a încruntat. Tocmai de aceea, în analizele tale setezi un nivel al semnificației care e…

— *Dar* treaba e că și eroarea de tip II e proastă.

L-a privit în ochi, ezitant și cu nerăbdare în același timp. Era speriată – atât de speriată de ceea ce era pe punctul de a spune. Dar și entuziasmată de ideea că el avea în sfârșit să știe. Hotărâtă să se destăinuie.

— Da, a fost el de acord, derutat. Și falsurile negative sunt rele.

— Asta e treaba cu știința. Suntem instruiți să credem că falsurile pozitive sunt rele, dar falsurile negative sunt la fel de terifiante. A înghițit în sec. Să nu fii capabil să vezi ceva, chiar dacă este chiar în fața ochilor tăi. Să te faci intenționat orb, numai fiindcă ți-e frică să nu vezi prea mult.

— Vrei să spui că educația superioară de statistică e inadecvată?

A expirat cu un hohot de râs, roșind brusc, chiar și în răcoarea întunecată a nopții. Începeau s-o usture ochii.

— Poate. Dar, de asemenea… cred că am fost inadecvată. Nu mai vreau să fiu așa.

— Olive. A făcut un pas mai aproape de ea, numai câțiva centimetri. Nu suficient cât s-o înghesuie, dar destul pentru ca Olive să-i simtă căldura. Ești bine?

— Au fost… așa de multe lucruri care s-au întâmplat, chiar înainte de a te întâlni, și cred că m-au dat peste cap puțin. Cea mai mare parte a timpului am trăit cu frica de a nu fi singură și… O să-ți spun despre aceste lucruri, dacă vrei. Mai întâi trebuie să înțeleg singură ce s-a întâmplat. Să înțeleg de ce a părut o idee mai bună aceea de a mă proteja cu o grămadă de minciuni, decât să admit o singură dată adevărul.

Dar cred… A tras adânc aer în piept. A simțit o lacrimă, o singură lacrimă alunecând în jos pe obraz. Adam a văzut-o și i-a mimat numele. Cred că, la un moment dat, am uitat că sunt cineva, a continuat ea. Am uitat de mine. Ea a fost cea care s-a apropiat de el. Cea care a pus mâna pe tivul cămășii lui, care a tras încet și s-a ținut de el, care a început să-l atingă, să plângă și să zâmbească în același timp. Sunt două lucruri pe care vreau să ți le spun, Adam.

— Ce pot…

— Te rog. Lasă-mă să-ți spun.

Adam nu era foarte bun la asta. La a sta acolo, fără să facă nimic, în timp ce ochii ei erau tot mai plini de lacrimi. Olive își dădea seama că Adam se simțea inutil, cu mâinile strânse pumn pe lângă corp, iar ea… ea îl iubea chiar mai mult pentru asta. Pentru că se uita la ea ca și cum ar fi fost începutul și sfârșitul fiecărui gând deal lui.

— Primul lucru este că te-am mințit. Iar minciuna mea nu a fost numai prin omisiune.

— Olive…

— A fost o minciună adevărată. Una rea. Una stupidă. Te-am lăsat… nu, te-am *făcut* să crezi că aveam sentimente pentru altcineva, când în realitate… nu aveam. N-am avut niciodată.

Adam a ridicat mâna și i-a cuprins obrazul cu palma.

— Ce vrei…

— Dar asta nu e foarte important.

— Olive. A tras-o mai aproape, lipindu-și buzele de

fruntea ei. Nu contează. Oricare ar fi motivul pentru care plângi, o să rezolv eu problema. O să repar lucrurile.

— Adam, l-a întrerupt ea cu un zâmbet umed. Nu este important, pentru că al doilea lucru este într-adevăr ceea ce contează.

Erau așa de aproape acum. Olive îi simțea mirosul și căldura, iar mâinile lui îi mângâiau fața, în timp ce degetele alunecau înainte și înapoi ca să-i șteargă obrajii.

— Iubito, a șoptit el. Care este al doilea lucru?

Olive plângea în continuare, dar nu fusese niciodată mai fericită. Așa că a rostit cuvintele, probabil cu cel mai stricat accent pe care îl auzise el vreodată.

— Ik hou van jou, Adam.

Epilog

> **REZULTAT:** Analiza atentă a datelor colectate, ținând cont de confuziile potențiale, de erorile statistice și de discriminarea experimentatorului, arată că, atunci când mă îndrăgostesc, lucrurile nu sunt chiar așa de rele.

Zece *luni mai târziu*

— Stai acolo. Stai chiar acolo.

— Serios?

Îi făcea pe plac. Puțin. Acea expresie de bosumflare delicioasă devenise preferata lui Olive în ultimul an.

— Puțin mai aproape de fântână. Perfect.

A făcut un pas în spate pentru a-și admira lucrarea, apoi i-a făcut cu ochiul în timp ce și-a scos telefonul să facă repede o poză. A luat în considerare pentru scurt timp să o pună în locul imaginii de fundal a ecranului pe care o avea acum – un selfie cu ei doi în Joshua Tree, cu câteva săptămâni în urmă, Adam mijindu-și ochii în soare, iar Olive sărutându-l pe obraz – dar apoi s-a gândit mai bine.

Vara lor fusese plină de excursii la cățărat, de înghețată

delicioasă și săruturi târzii în noapte pe balconul lui Adam, râzând, spunând povești și privind la stelele care erau mult mai strălucitoare decât cele pe care Olive le lipise pe tavanul dormitorului ei după ce se urcase pe o scară. Urma să înceapă să lucreze într-un laborator la Berkley în mai puțin de o săptămână, ceea ce avea să presupună un program mai ocupat și stresant și puțină navetă. Și totuși, abia aștepta.

— Stai aici, i-a ordonat ea lui Adam. Ia-ți o expresie antagonistă și inabordabilă. Și spune „aromă de plăcintă cu dovleac”.

Adam a dat ochii peste cap.

— Care e planul tău dacă intră cineva?

Olive s-a uitat în jurul ei. Holul era liniștit și pustiu, iar luminile estompate de seară făceau ca părul lui Adam să pară aproape albastru. Era târziu, vară și weekend pe deasupra: nu avea să vină nimeni. Chiar dacă ar fi venit, Olive Smith și Adam Carlsen erau deja o poveste răsuflată.

— Cum ar fi?

— Ar putea să apară Anh. Ca să te ajute să recreezi magia.

— Sunt destul de sigură că a ieșit cu Jeremy.

— Jeremy? Tipul de care ești îndrăgostită?

Olive a scos limba la el și s-a uitat în jos la telefon. Fericită. Era așa de fericită, și nici măcar nu știa de ce. Doar că… de fapt, știa.

— Bine. Într-un minut.

— Nu ai de unde să știi exact momentul.

— Greșit. Am făcut o imuno-amprentă în seara aceea. M-am uitat la jurnalele laboratorului meu și am reconstituit momentul și locul până în ultimul detaliu. Sunt un cercetător meticulos.

— Hm. Adam și-a încrucișat mâinile peste piept.

— Cum a ieșit amprentarea?

— Nu asta e ideea. A zâmbit. Ce făceai aici, apropo?

— Ce vrei să spui?

— Acum un an. De ce te plimbai prin departament noaptea?

— Nu-mi aduc aminte. Poate aveam un termen de predare. Sau poate mă duceam acasă. A ridicat din umeri și a scanat holul până când privirea i-a căzut pe fântână. Poate îmi era sete.

— Poate. A făcut un pas către el. Poate așteptai în secret un sărut.

I-a aruncat o privire lungă, amuzată.

— Poate.

A mai făcut un pas, apoi încă unul și încă unul. Apoi i-a sunat alarma, o dată, exact când a ajuns în fața lui. Altă intruziune în spațiul lui personal. Dar, de data asta, când s-a ridicat pe vârfuri, când și-a înfășurat brațele în jurul gâtului lui, Adam a tras-o spre el.

Trecuse un an. Exact un an. Și corpul lui ajunsese să-i fie atât de familiar, îi cunoștea lățimea umerilor, asprimea bărbii, mirosul pielii; putea simți zâmbetul în ochii lui.

Olive s-a lăsat pe el, l-a lăsat să-i susțină greutatea, apoi s-a mișcat până când gura i-a ajuns aproape la nivelul urechii lui. Și-a lipit buzele de ea și a șoptit delicat peste pielea lui.

— Pot să te sărut, doctore Carlsen?

Nota autoarei

Scriu povești care se desfășoară în mediul academic pentru că este singurul pe care îl cunosc. Poate fi un mediu foarte izolat, izolant, solicitant. În ultimii zece ani, am avut niște mentori (femei) excelenți, care m-au susținut în mod constant, dar pot numi zeci de circumstanțe în care m-am simțit ca și cum aș fi fost o ratată de proporții care merge din gafă în gafă prin știință. Dar asta este școala de doctorantură, după cum știu toți cei care au trecut prin ea: o întreprindere stresantă, competitivă, sub o mare presiune. Mediul academic are modul lui special de a sfâșia echilibrul dintre viața profesională și cea personală, epuizându-i pe oameni și făcându-i să uite că reprezintă mai mult decât numărul de articole pe care le publică sau

banii pentru finanțări pe care sunt capabili să-i atragă.

Să iau lucrul pe care-l iubesc cel mai mult (să scriu povești de dragoste) și să-l așez în contextul mediului academic STEM a avut un efect surprinzător de terapeutic. Experiențele mele nu au fost aceleași cu cele ale lui Olive (nu am avut parte de iubiți falși din același mediu), dar am reușit totuși să revărs multe din frustrările, bucuriile și dezamăgirile mele în aventurile ei. Exact ca Olive, în ultimii câțiva ani m-am simțit singură, hotărâtă, neajutorată, speriată, fericită, încolțită, inadecvată, neînțeleasă, entuziasmată. Când am scris *Ipoteza iubirii,* am avut ocazia de a da o notă plină de umor, uneori autoindulgentă, acestor experiențe și mi-am dat seama că-mi pot privi propriile ghinioane din altă perspectivă – uneori chiar să râd de ele! Din acest motiv – știu că probabil n-ar trebui s-o spun – această carte înseamnă pentru mine la fel de mult cât a însemnat disertația mea de doctorat.

Bine – asta este o minciună. Înseamnă muuult mai mult.

Dacă nu sunteți familiarizați cu asta, câteva cuvinte despre un subiect care apare destul de des în carte: Titlul IX este o lege federală care interzice orice fel de discriminare pe baza genului, în toate instituțiile care primesc finanțări federale (respectiv, cele mai multe universități). Constrânge în mod legal școlile să răspundă și să remedieze situațiile de comportament nepotrivit, pornind de la mediu de lucru ostil până la hărțuire și ultraj. Școlile reglementate au coordonatori pentru Titlul IX, a căror sarcină este să gestioneze plângerile și încălcările regulamentului și să informeze comunitatea instituției despre drepturile ei. Titlul IX a fost și este în continuare esențial în garantarea accesului egal la educație și pentru protejarea studenților și a angajaților de discriminarea bazată pe gen.

În ultimul rând: femeile din organizațiile STEM pe care le menționează Anh în carte sunt fictive, dar cele mai multe universități găzduiesc filiale ale unor organizații similare. Pentru resurse adevărate privind susținerea femeilor din mediul academic în STEM, vizitați awis.org. Pentru resurse

care susțin în mod specific femeile BIPOC în STEM, vizitați sswoc.org.

Mulțumiri

Mai întâi, dați-mi voie să spun: asfgsadgfasfdg. Nu-mi vine să cred că această carte există. Serios, asdadgdadfafs.

În al doilea rând, dați-mi voie să mai spun: această carte nu ar fi existat dacă aproximativ două sute de oameni nu m-ar fi tinut de mână în ultimii doi ani. Urmează genericul de final. Într-o ordine foarte dezorganizată, trebuie să le mulțumesc următorilor oameni din viața mea:

Lui Thao Le, minunatul meu agent (mesajele tale directe mi-au schimbat viața în bine); lui Sarah Blumenstock, fantasticul meu re-dactor (care nu este acel gen de redactor); Rebeccăi și lui Alannah, primele mele valori beta (o strigare specială lui Alannah pentru titlu); spiridușilor mei, pentru că au fost malițioși și pentru că au luat întotdeauna apărarea c.p.; Daddy Lucy și Jen (mulțumesc pentru toate lecturile și pentru SM, pentru că m-ai ținut cu nesfârșită răbdare de mână), lui Claire,

Court, Julie, Katie, Kat, Kelly, Margaret și soției mele, Sabine (ALIMONE!), după cum și lui Jess, Shep și Trix, bunicii mei onorifici. Cuvintele mele sunt puternice, prieteni întru susținere: Celia, Kate, Sarah și Victoria. Colegilor mei, care au crezut în mine de la început: Court, Dani, Christy, Kate, Mar, Marie și Rachelle; lui Caitie, pentru că a fost prima persoană reală care m-a făcut să simt că pot vorbi despre toate astea; lui Margo Lipschultz și Jennie Conway, pentru părerile valoroase după primele schițe; lui Frankie, pentru sugestiile oportune; lui Psi, pentru că m-a inspirat cu scrisul ei frumos; familiei Breklets, pentru răhățit și înnodat; lui Sharon Ibbotson, pentru contribuția editorială neprețuită și pentru încurajări; Stéphanie, Jordan; lui Lindsey Merill și Kat, pentru citirea beta a manuscrisului și pentru că m-au ajutat să-l editez; lui Lilith, pentru arta uimitoare și minunata copertă, ca și oamenilor de la Penguin Creative;

lui Bridget O'Toole și Jessicăi Brock pentru că m-au ajutat să-i fac pe oameni să creadă că ar putea să vrea să citească această carte; tuturor celor de la Berkley, care au ajutat la conturarea acestui manuscris în spatele scenei; lui Rian Johnson, pentru că a făcut Chestia care m-a inspirat să fac Toate Chestiile.

Adevărul e că nu m-am văzut niciodată ca pe cineva care ar scrie vreodată altceva decât articole științifice. Și probabil n-aș fi făcut-o niciodată dacă n-ar fi fost toți autorii de gen *fanfiction* care au postat lucrări uimitoare online și m-au încurajat să încep și eu să scriu. Și, cu siguranță, naș fi avut tupeul să încep să scriu ficțiune originală dacă n-ar fi fost susținerea, uralele, încurajările și critica constructivă pe care le-am primit de la fanii *Star Wars* și *Star Trek.* Tuturor celor care au postat un comentariu sau felicitări pentru ficțiunile mele, care m-au aclamat pe social media, care m-au abordat prin mesaje directe, care au desenat artă pentru mine sau au făcut colaje, care m-au ovaționat, care și-au acordat timpul ca să citească ceva din ce am scris, vă mulțumesc. Serios, vă mulțumesc foarte mult. Vă datorez foarte mult.

În ultimul, și să fim cinstiți, cel din urmă rând, niște mulțumiri cu jumătate de gură lui Ștefan, pentru toată iubirea și răbdarea lui. Ai face bine să nu citești asta, hipster arogant ce ești.